

Lục Xu

Nữ nhân
Lữ nhân
Lữ nhân
Lữ nhân

Mục Lục

[Chương 1](#)
[Chương 2](#)
[Chương 3](#)
[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 6](#)
[Chương 7](#)
[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Chương 10](#)
[Chương 11](#)
[Chương 12](#)
[Chương 13](#)
[Chương 14](#)
[Chương 15](#)
[Chương 16](#)
[Chương 17](#)
[Chương 18](#)
[Chương 19](#)
[Chương 20](#)
[Chương 21](#)
[Chương 22](#)
[Chương 23](#)
[Chương 24](#)
[Chương 25](#)
[Chương 26](#)
[Chương 27](#)
[Chương 28](#)

[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

Chương 1

Thành phố Yên Xuyên có một câu chuyện cũ, truyền rằng xưa kia thành phố này từng bị một vị tướng quân chiếm lĩnh, vị tướng quân này cả đời chiến tích hiển hách, lại chưa lập gia đình, sau khi chiếm được thành phố, chàng đặt tên nơi đây theo tên người con gái mà mình yêu nhất. Hơn nữa điều này còn cho thấy chàng đối với người con gái ấy đời đời kiếp kiếp yêu thương, cả đời này chàng sẽ không lấy bất kì ai ngoài nàng, nếu có kiếp sau chàng cũng muốn được ở bên nàng. Vì lẽ đó, cái tên Yên Xuyên vẫn được sử dụng cho đến ngày nay. Bất luận câu chuyện xưa đó là thật hay giả, nó đều khiến thành phố này nhiễm lên một tầng mê ly mộng ảo, rực rỡ mà lộng lẫy, không ít người đều mộ danh mà đến, họ tin rằng thành phố này là thành phố của tình yêu.

Các cặp tình nhân đều rất thích đến nơi đây, dưới tàng cây trăm năm tuổi cùng nhau tâm nguyện, hẹn ước tương lai, tất cả như được gửi gắm vào sợi dây đỏ treo trên cành cây cao, hay còn gọi là cây hẹn ước.

Tại thành phố này, đâu đâu cũng có thể thấy nam nữ si tình thể hiện tình yêu. Có thể là trên đường lớn vô tình gặp được nhau, bạn cúi đầu chớp mắt một cái, người ấy ngênh diện đi đến. Cũng có thể bạn đang đứng ở nhà ga chờ xe, vừa đúng lúc người ấy tới, cùng nhau ngồi chung trên một chuyến xe. Lại có thể là trong lúc bạn đang ngắm nhìn phong cảnh, người ấy đang ngắm nhìn chính bạn.

Mà chuyện cũ của anh và cô, xảy ra ngay tại thành phố này.

Trên cây hẹn ước, vô số sợi dây đỏ đón gió tung bay, mờ ảo như sương làm ta lạc lối.

Tại một khu biệt thự xa hoa, bên ngoài có không ít xe số lượng sản xuất có hạn trên thế giới, được sắp xếp một cách thẳng hàng có quy củ tựa như một

đoàn người, không ai dám chen lấn. Bên trong biệt thự, giống như kiến trúc thu nhỏ của chốn tiên bồng, phòng ở cũng không tính là xa hoa, với thiết kế đặc biệt đơn giản từ cây trúc, cây mây, tinh xảo mà tao nhã, khi mở cửa sổ ra liền thấy một thảm cỏ lớn, pha trộn đủ nét đặc sắc từ thiên nhiên. Giờ phút này, trên thảm cỏ, một tiệc rượu ngoài trời đang diễn ra, đàn ông diện tây trang đi giày da, phụ nữ lại tao nhã bên bộ lễ phục dạ hội, khéo léo mỉm cười. Rượu sòng sánh trong suốt ánh đỏ, tựa như chiếc kính lúp phóng đại mỗi động tác cùng với ý cười của mọi người nơi đây.

Bữa tiệc này là tiệc mừng Nhị thiếu gia nhà họ Lộ trở về, đơn giản lại không phô trương, nhưng phàm là người nhận được thiệp mời đến đây dự tiệc cũng đều là người có không ít danh tiếng.

Hôm nay Lộ Thiếu Hành là nhân vật chính, sau khi mỉm cười chào hỏi qua vài trưởng bối lớn tuổi, anh liền tránh ở một góc khuất, cho dù không ít phụ nữ lại gần bắt chuyện, cũng bị anh hai ba câu đuổi đi. Chỉ thấy anh đứng ở nơi đó, trong tay cầm một ly rượu vang, không ngừng lắc lư. Cuối cùng anh đợi chất lỏng trong ly tĩnh lặng, xuyên qua thứ chất lỏng ấy nhìn mọi người. Khóe miệng hiện lên ý cười, từ đầu đến cuối nhàn nhạt, không quá sâu, cũng không đơn giản.

Đột nhiên lưng anh bị giấy ném trúng. Không cần quay đầu lại, anh cũng biết là ai làm.

Thấy anh không quay đầu lại, người đứng ở trên ban công có lẽ cũng cảm thấy vô vị, cười như không cười nhìn người đứng dưới. Nếu nhìn kỹ, ánh mắt anh và Lộ Thiếu Hành rất giống nhau, nhưng đáng tiếc là cách thức biểu hiện ra bên ngoài lại khác nhau, Lộ Thiếu Hành có vẻ hòa nhã hơn.

Lộ Thiếu Hành đặt ly rượu xuống, quay đầu lại, bộ dạng như xem kịch vui vẩy tay với em họ Lộ Diệc Cảnh, ý bảo anh đi xuống.

Lộ Diệc Cảnh hơi sững sốt, tuy rằng ngày thường cảm giác của anh đối với người anh hai này không được tốt lắm, nhưng ngoài mặt vẫn nghe lời, anh thuận tay bóp rụng một đóa hoa đang nở, chậm rì rì xuống dưới lầu.

Lộ Diệc Cảnh lơ đãng bước đến bên cạnh Lộ Thiếu Hành: “Anh hai, cuối cùng anh đã trở lại tổ quốc thân yêu, em đại diện nhân dân cả nước hoan nghênh anh.” Lộ Diệc Cảnh cười đến không có ý tốt, người cũng mang theo tà ý, dù sao anh cũng không muốn vòng vo, mọi người đều biết vị thiếu gia nhà họ Lộ này không tầm thường, phản nghịch lại cực đoan, ngoại trừ hứng thú với rượu và người đẹp, những thứ khác đều không thấy thú vị.

“Là người đã kết hôn, sao còn thiếu nghiêm túc như vậy?” Lộ Thiếu Hành đánh giá Lộ Diệc Cảnh từ trên xuống dưới một phen: “Một mình cậu đến?”

Lộ Diệc Cảnh tự nhiên sẽ hiểu người anh hai này đang trách cứ điều gì, dưới tình huống như vậy, người nhà họ Giang đều nhìn thấy, tốt xấu gì hai nhà Lộ - Giang cũng đã trở thành thông gia. Giang lão gia gả cháu gái duy nhất cho anh, hiển nhiên không thể quá khắt khe với đối phương: “Cô ấy đang quay phim, em đã gọi điện thoại, chính cô ấy nói sẽ không đến.” Anh đánh giá một chút nét mặt của Lộ Thiếu Hành: “Nếu anh không tin, có thể tự mình gọi điện thoại cho cô ấy.” Lộ Diệc Cảnh nói xong, liền thật sự đưa điện thoại đến.

Lộ Thiếu Hành nhàn nhạt liếc anh một cái, làm Lộ Diệc Cảnh cảm thấy đặc biệt không được tự nhiên. Cuộc đời Lộ Diệc Cảnh sẽ không như Lộ Thiếu Hành và Lộ Ôn Thịnh, làm việc gì đều phải nghe theo yêu cầu của bố mẹ, Lộ Ôn Thịnh thì khá hơn một chút, ít nhất người ta cũng có dũng khí, có can đảm cùng bố mẹ tranh luận chuyện yêu đương, dù cho kết quả là thất bại, cũng coi như có khí phách. Nhưng người anh hai này lại không như vậy, không như Lộ Ôn Thịnh, anh được xưng là tấm gương của nhà họ Lộ, anh em trong gia đình họ khi làm bất cứ chuyện gì, câu đầu tiên bố mẹ nói nhất định chính là: “Sao lại không học tập anh hai của con?”, người anh hai này đối với bố mẹ là đứa con hiếu thuận, còn với thầy cô là học trò ngoan,

cuộc sống như thế một chút cũng không thú vị. Anh thật sự hiếu kỳ, liệu người anh hai này có thể làm ra việc kinh thiên động địa gì hay không, giống như anh cả Lộ Ôn Thịnh.

Đang lúc trầm mặc, một tiếng nói vang lên: “Nói chuyện gì đó? Sao không gọi tôi?”

Người vừa lên tiếng chính là Lộ Ôn Diên, người vừa tiếp nhận Hoàn Quang không lâu, đấu đá trên thương trường cũng đạt được nhiều thành tựu.

Nhà họ Lộ là gia tộc lớn ở Yên Xuyên, chỉ cần nhắc tới Yên Xuyên, ai ai cũng nghĩ tới nhà họ Lộ. Nhà họ Lộ phát triển rất nhanh, mọi người đều sớm tham gia chiến trường. Chính là ở đời sau, gia tộc bắt đầu giải thể. Lộ Nghiêm Chấn theo Mao chủ tịch cùng bộ đội đấu tranh giành độc lập, một lòng muốn tiếp tục truyền lại khí thế hào hùng này cho thế hệ sau, thế nhưng ba người con trai đều có lựa chọn riêng của mình. Con trai lớn nhất Lộ Chính Hoán không tham gia chính trị mà một lòng ở trên thương trường dốc sức làm ăn, thuận buồm xuôi gió thành lập Hoàn Quang không ai không biết, sau đó lập gia đình có hai cậu con trai và một cô con gái, con trai lớn là Lộ Ôn Thịnh, con trai thứ là Lộ Ôn Diên, con gái út là Lộ Tiết Thần. Người con thứ hai của Lộ Nghiêm Chấn là Lộ Chính Nhiên thì kiên quyết theo đuổi con đường chính trị, trước kia lúc bước vào quân đội, một đường thẳng chức, tới nay ở giới chính trị tiếng tăm hiển hách, Lộ Chính Nhiên chỉ có một người con trai là Lộ Thiếu Hành. Còn con trai út của Lộ Nghiêm Chấn là Lộ Chính Thiên đã sớm qua đời, để lại con trai Lộ Diệc Cảnh mồ côi trong bụng mẹ.

Lộ Diệc Cảnh lại rất kính trọng người anh ba này, vì người anh này học ở một trường học nghèo, thiếu thốn đủ thứ, vậy mà một mạch hoàn thành xong chương trình tiểu học, trung học rồi đến đại học, bây giờ trở thành tổng giám đốc Hoàn Quang, chuyện trong ngoài ở công ty điều xử lý rất tốt, ai dám nói Lộ Ôn Diên không bằng cấp, xem thường bằng cấp anh

không cao, anh sẽ dùng hành động hung hăng tặng bọn họ một bạt tai, xem còn dám tiếp tục coi thường người khác hay không.

“Anh ba đến đây lúc nào vậy?” Sắc mặt Lộ Diệc Cảnh lập tức trở nên tốt hơn không ít.

Lộ Ôn Diên chuyển ánh mắt từ người Lộ Thiếu Hành qua người Lộ Diệc Cảnh: “Còn làm bộ mình là quý tộc độc thân?”

Anh liếc mắt một cái vô cùng thân thiết, làm Lộ Diệc Cảnh không được tự nhiên, hôn sự của Lộ Diệc Cảnh cùng Giang gia đại tiểu thư rất kín tiếng, chỉ có người thân biết được, cầm giấy kết hôn mà bữa cơm đoàn viên gia đình còn chưa có, cũng coi như đây là chuyện tốt duy nhất người vợ kia từng làm cho anh, người bên ngoài vẫn cho rằng anh còn độc thân, anh có thể tự nhiên vui đùa giống như trước vậy.

“Xem ra em giả bộ còn chưa đủ giống.” Lộ Diệc Cảnh giả vờ lắc đầu, thấy Lộ Ôn Diên nhìn mình, biết được anh ba có chuyện muốn nói với anh hai, rất biết điều lựa chọn rời đi.

Lộ Thiếu Hành thấy Lộ Diệc Cảnh uống hết ly rượu sau đó liền xoay người rời đi, lại thấy Giang lão gia vừa bước vào, không khỏi lắc đầu: “Cũng chỉ có lúc này mới tích cực chút ít.”

Lộ Thiếu Hành ở nước ngoài hơn hai năm, hai anh em đã lâu không gặp, cũng có chút cảm thán: “Thật không ngờ anh mới đi hai năm đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.”

Hoàn Quang đổi chủ, Lộ Diệc Cảnh cưới vợ, đây đều là chuyện lớn của nhà họ Lộ.

“Em cũng thật không ngờ.” Lộ Ôn Diên ngồi trên một chiếc ghế mây màu trắng thiết kế tinh xảo, nhàn nhã cười cười: “Anh biết không, em cũng không muốn tiếp nhận.” Bằng không anh cũng sẽ không chạy về trốn ở quê

ngoại, không cầu thanh danh gì cả, lựa chọn một ngôi nhà nhỏ ba người để sống qua ngày; anh chính là muốn thoát khỏi trách nhiệm của gia tộc, hưởng chi trên anh còn có một người anh cả mọi chuyện đều nghe theo an bài của bố mẹ, vốn tưởng rằng mình rất an toàn, kết quả vẫn là chạy không thoát.

Đối với chuyện đó, Lộ Thiếu Hành cũng có biết sơ qua: “Nghe nói là vì một ‘cô bé lọ lem’?”

Lộ Ôn Thịnh bị đưa ra nước ngoài, trên danh nghĩa phải đi học tập nâng cao bản thân, nhưng lại làm mọi người có ý nghĩ, đại công tử nhà họ Lộ thất thế. Lộ Ôn Thịnh là người đầu tiên gây chuyện, Lộ Chính Hoán nhanh chóng cho thay vị trí của Lộ Ôn Thịnh, tiện thể cảnh tỉnh bậc con cháu, việc khác họ có thể làm càn nhưng đối với việc hôn nhân đại sự thì bất cứ ai đều không thể tự làm chủ.

Lộ Ôn Diên gật gật đầu: “Bố mẹ em cũng thật nhẫn tâm, người phụ nữ kia mang thai vẫn có thể xuống tay được.” Trên tay anh đeo một cái nhẫn vô danh, anh tháo ra rồi lại đeo vào, cứ làm như vậy nhiều lần: “Nhưng mà cũng xem như công bằng, ít nhất cô ta cũng nhận được tiền.”

Lộ Thiếu Hành mang theo ý cười: “Cậu phải cảm ơn thằng nhóc Diệc Cảnh kia.”

Lộ Ôn Diên nhíu mày, điểm này thì không thể nghi ngờ. Nếu Lộ Diệc Cảnh không chủ động lấy đại tiểu thư Giang gia, thì hôn sự của Giang gia cùng nhà họ Lộ chắc chắn sẽ rơi xuống trên người Lộ Ôn Diên. Giang lão gia thực sự vừa ý với Lộ Ôn Diên hoặc Lộ Thiếu Hành, lúc đó Lộ Thiếu Hành lại ở nước ngoài, người còn lại chỉ có Lộ Ôn Diên. Nếu không phải Lộ Diệc Cảnh đồng ý kết hôn với đại tiểu thư Giang gia, thì đối với Lộ Ôn Diên mà nói, đây tuyệt đối là một vấn đề nan giải; sau vết xe đổ mà Lộ Ôn Thịnh để lại, thật không biết bố mẹ sẽ bày ra chiêu gì để đối phó với việc bọn họ không nghe lời.

Lộ Thiếu Hành hiếm thấy vẻ mặt này của Lộ Ôn Diên, không khỏi có chút vui sướng khi thấy người khác gặp họa, từ nhỏ tên nhóc này đã luôn đóng vai cợt, bày ra tư thế người đứng xem chuyện vui: “Nghe nói cậu nuôi dưỡng tiểu tình nhân.”

Lộ Thiếu Hành bỏ trái bom kế tiếp, cẩn thận quan sát nét mặt Lộ Ôn Diên.

“Sao anh lại nói vậy. Hiện tại em một lòng vì Hoàn Quang, làm sao có thời gian nói đến chuyện phong hoa tuyết nguyệt này, em cũng không phải tên nhóc Diệc Cảnh kia.” Lộ Ôn Diên hơi quay đầu, nhìn về phía khách mời vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

Lộ Thiếu Hành cười ra tiếng: “Cậu kích động như vậy làm gì? Được rồi, không có thì không có, hy vọng cậu luôn làm bố mẹ cậu nghĩ rằng ‘không có’.”

Lộ Thiếu Hành vỗ nhẹ bả vai Lộ Ôn Diên, tiếp tục đón tiếp khách mời, dù sao hôm nay anh cũng là nhân vật chính, nhàn hạ quá cũng không tốt.

Lộ Ôn Diên vẫn ngồi như trước, gương mặt cẩn thận đánh giá Lộ Thiếu Hành. Trong mắt người ngoài, hậu bối nhà họ Lộ ngoại trừ cuộc sống phóng túng, chơi bời của Lộ Diệc Cảnh, thì thanh danh những người còn lại đều không tệ lắm. Đặc biệt là anh cả Lộ Ôn Thịnh và anh hai Lộ Thiếu Hành, quả thực là ác mộng, mỗi khi làm sai chuyện gì, bề trên dạy bảo nhất định là “Vì sao không thể học tập các anh con, nhìn mấy đứa nó tài giỏi như vậy kia mà”. Lộ Ôn Diên không có ý kiến đối với chuyện Lộ Ôn Thịnh ngoan ngoãn, quả thật anh cả không tệ, thành tích xuất sắc, trên thương trường và trên phương diện học tập cũng không khác nhau lắm. Nhưng mà nhiều năm như vậy, Lộ Ôn Diên thật không nhìn thấu được người anh hai này là hạng người gì, bên ngoài cảm giác anh và Lộ Ôn Thịnh dường như rất giống nhau, bố mẹ thầy cô, tất cả trường bối đều khen ngợi, nhưng thực chất anh lại không đơn giản như vậy, khi chú hai hy vọng anh nhập ngũ, vừa đúng lúc anh bị ngã gãy chân, hơn nữa còn bày ra bộ dạng tự trách với

bố mình, khi thím hai hy vọng anh tiếp nhận xí nghiệp gia đình, anh lại dễ dàng tránh né, bản thân mình bay ra nước ngoài.

Rất nhiều lúc, Lộ Ôn Diên cảm thấy trong gia đình này, Lộ Thiếu Hành và mình rất giống nhau, làm cho người ta đoán không ra.

Mục đích Lộ Thiếu Hành trở về là tiếp nhận sản nghiệp lớn nhất của gia đình, ông ngoại trước lúc lâm chung đã giao Liên Thịnh do một tay ông gây dựng cho anh. Đường gia bên kia đương nhiên cũng có chút không phục, hiện tại mâu thuẫn nội bộ dần dần lên cao, đã đến tình trạng không thể vãn hồi. Lộ Thiếu Hành cũng không thể không quay về xử lý.

Lộ Thiếu Hành và mấy người cậu cùng nhau nói chuyện, nếu ông ngoại giao Liên Thịnh cho anh, anh đương nhiên sẽ không thể phụ lòng tín nhiệm của ông.

Lúc còn học đại học, có một giáo sư đã từng oán thán ngôn ngữ của Trung Quốc thật không tốt, lúc đó không ít sinh viên vừa cười vừa trêu chọc, cười vị giáo sư kia bị ngôn ngữ nước ngoài mê hoặc. Tại thời điểm này, anh lại cảm thấy lời nói của vị giáo sư kia có vài phần rất có lý, như hiện giờ anh chán ghét ngôn ngữ quanh co lòng vòng của mấy ông cậu. Ý tứ rõ ràng đơn giản đến học sinh tiểu học cũng biết, còn nói nhiều như thế, xem thường tế bào não của anh mà, đã vậy còn làm anh thêm hậm hực. Mấy cậu của anh nhiều lời như vậy đơn giản cũng chỉ là muốn nói Liên Thịnh không có phần của anh, anh là người nhà họ Lộ, dựa vào cái gì mà tranh giành quyền lợi trong xí nghiệp Đường gia. Ý tứ của anh cũng rất đơn giản, anh đã xác định là muốn có Liên Thịnh rồi, thì tuyệt đối không buông tay, mềm mại hay cứng rắn anh đều sẽ có biện pháp đối phó.

Lộ Thiếu Hành cười, không có nghĩa là tâm tình đang tốt.

Xem ra, anh phải để người khác biết tính tình của anh thực ra cũng không tốt chút nào.

Anh vừa xoa bóp trán vừa liếc mắt một cái liền dứt khoát chấm dứt tính toán của cậu cả: “Cậu, đầu cháu hơi choáng váng, có gì cậu có thể cùng luật sư của cháu nói chuyện rõ ràng. Trong tay luật sư có di chúc của ông ngoại và tất cả giấy tờ bí ẩn của Liên Thịnh nhiều năm nay, còn có vấn đề gì cần hiểu rõ cậu cũng có thể hỏi anh ta. Nhưng mà về bản ghi chép trong hồ sơ gì đó, chỉ sợ cậu phải tốn chút thời gian nghĩ lại để sắp xếp lời giải thích thế nào cho tốt. Cháu đi trước.”

Vài năm nay, mấy người cậu này trăm phương nghìn kế muốn khoét rỗng Liên Thịnh, họ nghĩ rằng có thể giấu giếm được ông ngoại hay sao?

Anh xoay người rời đi, đã muốn tính sổ, anh tuyệt đối không để ý tới tình nghĩa cậu cháu mà làm cho rõ ràng, chỉ cần đối phương trả giá.

Lại tiếp đón vài vị trưởng bối xong, anh liền chuẩn bị đến khu nghỉ ngơi.

“Thiếu Hành, lâu rồi không gặp, cháu càng ngày càng anh tuấn đấy.” Đôi vợ chồng già đứng bên Lộ Thiếu Hành, trên mặt mang theo ý cười hiền lành.

Trong đầu Lộ Thiếu Hành nhanh chóng suy nghĩ về hai người trung niên này, anh ôn hòa cười nói: “Bác trai bác gái, thật sự là đã lâu không gặp, hai bác vẫn khỏe mạnh như vậy. Không biết Dực Đình gần đây thế nào, rất lâu rồi bọn cháu chưa liên lạc, có cơ hội nhất định phải gặp mặt cậu ấy tâm sự mới được.”

Hai người họ nhìn nhau, sự lo lắng trong mắt đã biến mất.

Lộ Thiếu Hành biết họ muốn tìm mình nói chuyện: “Lúc trở về, cháu có mang theo một loại hoa lan kỳ lạ, không biết bác trai bác gái có hứng thú cùng cháu đi thưởng thức một chút hay không.”

“Hiếm thấy Thiếu Hành có nhã hứng này.”

Lộ Thiếu Hành đoán không sai, họ quả thực có việc muốn nhờ, anh cũng không có ý định từ chối, Trác Dực Đình cũng coi như bạn tốt của anh, hai người là bạn học thời trung học, làm bạn từ lúc đó cho tới bây giờ, đó cũng là nguyên nhân chính anh đồng ý cùng bố mẹ của Trác Dực Đình trò chuyện.

Nhưng mà, nói chuyện cùng họ làm Lộ Thiếu Hành có chút giật mình.

Bố mẹ Trác Dực Đình vốn cho rằng con trai mình chẳng qua là vui đùa một chút, không ngờ lại say mê một cô gái tiếp rượu, càng không biết đối phương sử dụng thủ đoạn gì, khiến Trác Dực Đình chết mê chết mệt. Lúc đầu họ nghĩ Trác Dực Đình chỉ vui chơi qua đường, bây giờ, mấy người trẻ tuổi có ai không thích vui đùa cùng con gái đẹp đâu. Ai ngờ mấy ngày hôm trước Trác Dực Đình trở về, lại nói cho họ biết anh muốn kết hôn với cô gái đó, hơn nữa cô gái đó từ chối, anh nói là anh muốn kết hôn với cô gái đó, không phải chủ ý của cô gái ấy. Thấy con trai như vậy, hai vợ chồng tự nhiên hiểu, con trai mình thật sự chân thành, bất kể họ có đồng ý hay không, ý của Trác Dực Đình sẽ không thể thuyết phục được, hơn nữa anh còn mong muốn bố mẹ tác thành cho tình yêu của mình.

Lộ Thiếu Hành và Trác Dực Đình quen biết đã lâu, chuyện như vậy thật không giống với tác phong bình thường của Trác Dực Đình.

“Bác trai bác gái, hai bác yên tâm, để cháu đi thử một chuyến.”

Về phần kết quả, anh cũng không dám đảm bảo, đơn giản chỉ muốn biết cô gái kia là kiểu người gì mà có thể khiến Trác Dực Đình say mê thành bộ dạng như thế.

Chương 2

Lộ Thiếu Hành tiếp nhận Liên Thịnh, đúng vào thời điểm không tốt, đầu tiên là nội bộ công ty không đoàn kết, trên dưới công ty lòng người đều hoang mang, còn chia bè kéo phái. Đương nhiên đối với khó khăn trước mắt này Lộ Thiếu Hành chưa bao giờ để trong lòng, bởi vì anh cũng không quá tin tưởng vào lòng người. Nhất là xã hội bây giờ, mọi người đều có xu hướng lựa chọn những chỗ tốt, chỗ có lợi để làm. Anh thích xem nhất là trò chơi sinh tồn trong thế giới động vật, vừa kích thích lại có tính khiêu chiến. Thời gian trước, anh vô tình xem qua một quyển sách, lúc ấy cũng không biết là đọc phải một quyển ngôn tình, diễn biến nội dung kể về một rừng rậm nguyên thủy, trong đó nam chính nữ chính vô tình gặp được nhau, miêu tả hay nhất chính là lòng người, trải qua nhiều chuyện đáng sợ, hai người đều phải đoàn kết một lòng, giữa hoàn cảnh nguy hiểm đó chàng trai chỉ nghĩ phải kiếm thật nhiều đồ ăn để cùng cô gái trải qua mọi chuyện khó khăn, còn cô gái vì sinh tồn phải lựa chọn hoặc một mình đối mặt với sợ hãi hoặc dựa vào chàng trai này. Lộ Thiếu Hành rất thích việc phân tích tính cách tâm lý con người, đặc biệt trong việc phân tích ham muốn sinh tồn. Khi ham muốn vẫn còn tồn tại, những người này tuyệt đối đều mong muốn trở lại chốn thành thị. Mặc kệ người phụ nữ ăn chơi đàn đúm với bạn trai, mặc kệ người đàn ông tùy hứng nổi giận, tùy hứng phát tiết. Khi đến giới hạn của việc sinh tồn, đứng ở ranh giới giữa sự sống và cái chết, đạo đức hay pháp luật đều không là gì cả.

Hiện tại tài liệu cần anh xử lý như một mớ hỗn độn, đã vậy lúc trước đồng tài liệu này còn bị người khác động tay động chân vào, liếc mắt nhìn sơ qua cũng biết nó rối loạn đến mức nào. Anh lại tiếp tục mở máy tính lên, ngồi phân tích cổ phiếu công ty trong thời gian gần đây, từ khi ông ngoại qua đời, cổ phiếu công ty liền bắt đầu có nhiều biến động, anh hoài nghi có người ngầm ra tay thao túng, ở điểm này mấy ông cậu trong nhà làm anh lo lắng.

“Gần đây thế nào rồi?” Điện thoại truyền đến giọng nói của Lộ Ôn Diên, trong lời nói lại hàm chứa ý cười, đại khái Lộ Ôn Diên cũng biết hiện tại Lộ Thiếu Hành gặp phải tình huống gì, đối với hoàn cảnh khó khăn của anh, không đả kích một chút e rằng anh sẽ không có dũng khí mà đi tiếp, ở điểm này Lộ Ôn Diên lại cảm thấy có chút vui sướng khi nhìn “ai kia” gặp họa.

“Cũng không tệ lắm.” Lộ Thiếu Hành vừa xem tài liệu vừa trả lời.

Thái độ nhàn nhã của anh làm Lộ Ôn Diên có chút sững sờ, liền cười lớn tiếng: “Cần hỗ trợ?”

“Cần.” Lộ Thiếu Hành rất bình tĩnh trả lời.

Lộ Ôn Diên khẽ nhú mày, chính anh vừa tự mình đi nộp mạng.

Việc Lộ Thiếu Hành nhờ Lộ Ôn Diên giúp đỡ, rất nhanh được truyền ra ngoài làm đả kích vài người cậu còn đang tính kế với anh, đồng thời cũng nhanh chóng giải quyết mấy chuyện khác thường bên ngoài, tuy nhiên vẫn còn một vài tài liệu bí mật đang nằm trong tay mấy người cậu đó, làm hai người cũng không dễ dàng ra tay. Chớp mắt, đã qua hai tháng.

Cho đến lúc bố mẹ Trác Dực Đình gọi điện thoại đến “quan tâm” cuộc sống gần đây của anh, Lộ Thiếu Hành mới nhớ tới chuyện từng nói trước kia, việc anh đã hứa chắc chắn anh sẽ thực hiện đến cùng. Vừa vặn, lâu rồi anh cũng không ra ngoài thả lỏng một chút, sẵn có cơ hội này anh cùng vài người bạn cũ hẹn nhau gặp mặt.

Chỉ với một cú điện thoại, rất nhanh anh liền tập hợp được đông đủ mọi người, anh cũng tỏ ý rằng mọi người cứ tự nhiên, không cần nhiều lời, có thể dẫn bạn gái theo, đàn ông gặp gỡ nhau không phải chỉ lo nói chuyện trên trời dưới đất, rồi sau đó chỉ lo uống rượu. Dù gì cuộc họp mặt lần này cũng do anh khởi xướng, ít nhiều anh cũng phải giữ thể diện cho bản thân, cho nên anh chủ động hẹn đại tiểu thư Thái Di Dao đi cùng.

Đến khi ngồi trên xe, Thái Di Dao vẫn cảm thấy bản thân như đang nằm mơ. Khoảng thời gian trước, trong bữa tiệc rượu mừng Lộ Thiểu Hành trở về, cô cũng tham gia, lúc đó thái độ Lộ Thiểu Hành đối với cô lãnh đạm, không mặn không nhạt, làm cô cũng không biết nên phản ứng lại thế nào, mặc cho bố mẹ luôn khuyên bảo cô nên chủ động một chút.

Trong lúc Lộ Thiểu Hành lái xe, đôi bàn tay thon dài nắm tay lái không mạnh không nhẹ, động tác vô cùng tùy ý lại làm cho Thái Di Dao nhìn có chút mê mẩn. Phụ nữ đôi khi không chịu thừa nhận lỗi suy nghĩ, đối với ngoại hình người nào đó, một khi đã thấy thuận mắt rồi, thì người đó dù làm bất kì việc gì điều trở nên rất ưu tú, vừa khéo anh lại là người tài giỏi, nói cô thích anh là vì anh tài giỏi chứ không phải vì bị vẻ ngoài của anh thu hút, như vậy khác nào tự lừa mình dối người.

“Đừng căng thẳng.” Lộ Thiểu Hành vẫn chưa quay đầu lại: “Chỉ là gặp gỡ vài người bạn thôi.”

Thái Di Dao kinh ngạc nhìn anh, muốn biết vì sao anh gặp gỡ bạn cũ lại dẫn cô theo cùng.

“Tôi nghĩ chúng ta là bạn bè.” Lộ Thiểu Hành theo gương chiếu hậu quan sát cô rồi nhẹ nhàng băng quơ lên tiếng.

Thái Di Dao cả người cứng ngắc, xem ra là tự mình nghĩ nhiều, muốn qua chuyện này chứng minh vài thứ: “Đương nhiên.”

Đương nhiên là bạn bè.

Chính là tại thời điểm kia, anh tựa hồ quên nói ra từ “chỉ”.

Sau khi đi vào Vũ Mỹ, Lộ Thiểu Hành chủ động bắt chuyện cùng Thái Di Dao, ví như hiện tại ở một nơi như thế này anh có chút không quen. Thái Di Dao cũng trả lời từng vấn đề, cô hiểu đối với một người ở nước ngoài đã

lâu như anh, thì việc cảm thấy xa lạ như vậy cũng là lẽ đương nhiên. Thoạt nhìn hai người cũng không đến mức lạnh nhạt.

Đẩy cửa bước vào phòng, mọi người gần như có mặt đầy đủ. Thái Di Dao thoáng sững sốt, đi theo Lộ Thiểu Hành ngồi vào chỗ trống bên cạnh anh.

“Lộ Thiểu Hành, hiếm thấy cậu còn nhớ rõ bọn tôi, bọn tôi còn tưởng cậu quên hết bạn cũ, ra nước ngoài ở luôn rồi chứ.” Trang Chu lâu rồi không gặp anh, vừa thấy người đến nhiệt huyết sôi trào liền buông lời châm chọc.

“Gần đây công việc thật sự rất bận.” Lộ Thiểu Hành cười như không cười trả lời, tuy nhiên cũng không giới thiệu Thái Di Dao với bọn họ, không lên tiếng mọi người còn hiểu được, ngược lại càng giải thích lại càng làm người ta suy nghĩ sâu xa.

Cũng không cần nhiều lời, mọi người ở đây đều biết Lộ Thiểu Hành gần đây đang bận việc gì.

“Tôi còn nghĩ gần đây cậu nhiều việc như vậy đều vì bận đối phó với phụ nữ.” Tưởng Dực nhàn nhạt mở miệng, trong giọng nói còn hơi thờ dãi.

“Tôi đâu phải Trác Dực Đình.” Lộ Thiểu Hành cầm ly rượu, ánh mắt thản nhiên đảo qua.

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người liền ngưng lại, như có chung tâm trạng.

Có người ở trong góc cười: “Tôi đánh cược lần này Trác Dực Đình nghiêm túc.”

Một người khác: “Cược cái gì?”

Đối phương đưa ra ngón trỏ, hai người lập tức thành giao.

Hai người kia còn sợ bên này không nghe thấy liền lớn tiếng nói: “Mọi người ở đây đều phải làm chứng.”

Đang lúc mọi người bàn tán hăng say, cửa phòng lập tức bị mở ra, tất cả đều tập trung vào đó, chỉ thấy Trác Dực Đình mang theo ý cười bước vào, phía sau là một người đẹp. Trang phục tuy rằng thật bình thường, cũng không cố ý phối hợp, nhưng khi kết hợp với mái tóc dài, cũng thực là cảnh đẹp vui mắt, càng nhìn càng thấy thoải mái.

Trác Dực Đình đi đến bên cạnh Lộ Thiếu Hành, vươn tay vỗ vỗ bả vai anh: “Còn biết đường về?”

Ánh mắt Lộ Thiếu Hành lướt qua người Trác Dực Đình, âm thầm đánh giá cô gái đứng sau: “Đương nhiên phải quay về, để xem con mắt của cậu có tiến bộ chút nào hay không.”

Trác Dực Đình chính thức giới thiệu cô gái với Lộ Thiếu Hành: “Lê Họa”, lại chỉ vào Lộ Thiếu Hành mà lên tiếng: “Bạn thời trung học với anh, nhị công tử Lộ gia - Lộ Thiếu Hành.”

Lê Họa bước lên phía trước: “Nghe danh Nhị thiếu đã lâu, hôm nay rất hân hạnh được gặp mặt.”

“Lê tiểu thư mới là trăm nghe không bằng một thấy.”

Đơn giản chỉ là tùy ý giới thiệu hai bên, nhưng Lộ Thiếu Hành cũng rõ hơn ai hết, lần giới thiệu này Trác Dực Đình ngầm cho anh biết - cậu ta nghiêm túc, không ai có thể ngăn cản. Lộ Thiếu Hành nhìn Lê Họa chăm chú, cảm hơi nâng lên, lại vươn tay ra muốn cùng cô bắt tay chào hỏi.

Anh hơi nghiêng đầu, ánh mắt anh đối diện với Lê Họa, thoáng có chút khiêu khích.

Lê Họa cũng không muốn làm Trác Dực Đình khó xử, chủ động vươn tay ra bắt lấy, cô mỉm cười liền buông tay.

Lúc Trác Dực Đình đưa cô đi đến chỗ ngồi, thật ra chỉ có mình cô biết, tay bị nắm đỏ một vùng, sức lực của đàn ông dù là một động tác rất nhỏ tuyệt đối cũng mạnh hơn so với phụ nữ.

Thời gian còn lại đề tài chủ yếu là xoay quanh Lộ Thiếu Hành, dù sao anh cũng mới về nước không bao lâu, lại là lần đầu tiên gặp lại mọi người, có rất nhiều chuyện để nói.

Còn về phần chị em phụ nữ, ở cùng một chỗ cũng chỉ nhắc đến chuyện làm đẹp, không ai lôi Lê Họa ra bàn tán, Trác Dực Đình nói được vài câu liền dời sự chú ý lên người Lê Họa, xác nhận xem cô có thích ứng được hay không.

Trang Chu ngồi bên cạnh Lộ Thiếu Hành, ánh mắt mang theo ý cười đánh giá Lê Họa: “Cậu thật sự mặc kệ?”

Lời này vừa đúng chỉ có Lộ Thiếu Hành nghe thấy, anh híp mắt: “Cậu cảm thấy có thể quản được sao?”

“Nghe nói bố mẹ Dực Đình tìm cậu.” Trang Chu mờ ám cười.

“Bố mẹ cậu ta quản còn không được, chẳng lẽ tôi quản được sao?” Lộ Thiếu Hành không có chút cảm giác gì, liền cầm ly rượu uống: “Hơn nữa, cậu không nhìn thấy cậu ta xem cô gái đó như bảo bối sao?”

“Chính là thấy như vậy nên mới khó nói.”

“Khó, vậy đừng nói.” Lộ Thiếu Hành dựa vào ghế sofa.

Lúc Lộ Thiếu Hành cùng mọi người nói giỡn, Trang Chu rời đi chỗ khác, Trác Dực Đình nhanh chóng ngồi sang đây.

“Xử lý rắc rối không gặp khó khăn chứ?” Trác Dực Đình mang theo ý cười: “Dù sao cũng nhìn không ra bộ dạng cam chịu của cậu.”

“Cậu có vẻ thấy đáng tiếc?” Lộ Thiệu Hành cầm một ly rượu đặt vào tay Trác Dực Đình, bản thân anh cũng cầm lấy một ly, ý bảo cùng nhau một hơi uống sạch: “Nhưng mà tôi cũng cảm thấy thật đáng tiếc, lần này không để các cậu vui sướng khi nhìn người khác gặp họa rồi.”

Trác Dực Đình cười thành tiếng, cũng không quên dùng sức vỗ vào tay Lộ Thiệu Hành: “Đúng thật là có ý nghĩ vui sướng khi thấy người khác gặp họa, tiếc là cậu không chịu cho bọn tôi một cơ hội để thưởng thức.”

“Nói không chừng ngày nào đó cơ hội sẽ đến, dù sao làm người thì ai cũng sẽ có lúc xui xẻo mà, kế tiếp có thể chính là tôi.” Lộ Thiệu Hành lơ đãng trả lời, trong ánh mắt lộ vẻ bất cần.

Trác Dực Đình đánh giá anh hồi lâu: “Thật muốn nhìn thấy thời điểm cậu nghiêm túc là như thế nào.”

Lộ Thiệu Hành kinh ngạc liếc anh một cái: “Cậu không cảm thấy, tôi vẫn luôn nghiêm túc sao?”

Hai người nói xong lại nở nụ cười.

Trác Dực Đình ngồi lại đây vì biết Lộ Thiệu Hành có chuyện muốn nói với mình, trong lòng cũng đã tính sẵn cách đối phó, nhưng Lộ Thiệu Hành tuyệt nhiên không mở miệng nhắc đến nửa chữ về chuyện đó, điều này làm anh có chút không lường trước, đồng thời cũng xem như may mắn. Anh nhìn Lê Họa, liền nở một nụ cười.

Lộ Thiệu Hành không chút để ý đảo qua ánh mắt trao đổi giữa hai người, sắc mặt u ám không rõ.

Lê Hòa lên tiếng: “Thật thất lễ, tôi đi toilet một lát”, những người phụ nữ ở đây ngay từ đầu chỉ có ý tò mò về cô, cũng không dự định muốn làm khó dễ cô, liền cười gật đầu.

Lê Hòa cũng không thích hoàn cảnh như thế này, nhưng Trác Dực Đình lại muốn đưa cô đến, hiển nhiên cũng có nguyên nhân của anh, vì thế cô cũng sẽ không hỏi nhiều. Hơn nữa anh nguyện ý đưa cô đi giới thiệu với bạn bè của anh, theo một góc độ nào đó cô đối với anh rất quan trọng, trước mắt anh đối với cô như vậy cũng chưa biết là tốt hay xấu.

Cô vào toilet, quan sát sắc mặt mình, lấy đồ trang điểm, dặm lại chút phấn. Cô lấy bao thuốc lá ra, nghĩ đi nghĩ lại, lại cất gói thuốc vào. Hút thuốc, mùi thuốc lá ám vào người rất lâu mới phai đi. Cô nhìn lại mình trong gương, trang điểm khéo léo, quần áo đẹp đẽ, cũng giống con nhà xuất thân quyền quý, nghĩ vậy xong cô không khỏi chế nhạo chính mình. Cô nhìn lại mình trong gương, cảm thấy cứ như một cái xác không hồn, rất khó chịu.

Tô lại chút son, cô bước ra ngoài.

Nhưng mới đi được vài bước, cô liền bị cảnh trước mắt dọa cho sợ hãi, cô dừng bước chân.

Cách đó không xa Lộ Thiếu Hành đứng khoanh tay, gương mặt mang theo ý cười, hoàn cảnh này cứ như cô và anh là bạn tốt nhiều năm rồi không gặp.

Cô đi qua, Lộ Thiếu Hành đưa tay ngăn lại, kẹp cô ở giữa người anh và bức tường, cúi đầu nhìn cô cười.

Cô ngẩng đầu liền nhìn thấy gương mặt phóng đại của anh, tim đập mạnh, nhất thời không nói được gì.

Lộ Thiếu Hành nhìn cô hồi lâu: “Xin lỗi, nhận làm người.”

Anh buông cô ra, lập tức xoay người rời đi, giống như chưa hề xuất hiện.

Lê Họa nhìn theo bóng lưng anh, hai tay siết chặt thành nắm, quên cả đau đớn.

Một người lợi hại là người trong mọi hoàn cảnh không bao giờ biểu thị cảm xúc ra bên ngoài, ngược lại làm cho đối thủ khẩn trương hoảng loạn trong lòng, có lẽ ngay từ đầu cô đã thua.

Chương 3

Lê Họa ngồi trên xe của Trác Dực Đình, anh mời cô đi uống cà phê, cô từ chối, sau đó anh nói gì cô đều nghe không rõ, đầu óc có chút hỗn loạn. Sau khi xuống xe, Trác Dực Đình đứng yên tại chỗ, cô cũng đứng yên ở đó, suy nghĩ một lát, cô vẫy tay với anh: “Lái xe cẩn thận”. Cô cũng không để ý xem sắc mặt Trác Dực Đình lúc này như thế nào, chỉ nhìn anh rời đi, dần dần biến mất trong tầm mắt. Sao cô lại không biết, anh đang đợi cô nói một câu “Có muốn lên nhà ngồi một chút không?”, chỉ cần một câu nói đó của cô, quan hệ hiện tại giữa hai người sẽ bị phá vỡ. Bây giờ cô đối với anh, không tiến không lùi, ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy chính mình rất khó coi.

Sải bước vào trong thang máy, giờ đây việc cô ghét làm nhất là soi gương, mỗi lần nhìn đến bộ dạng đáng sợ kia của mình, cô đều hoài nghi mình đúng là đầu thai chuyển thế của ma quỷ, bằng không vì sao lại giống như cương thi, trên gương mặt bất kỳ sắc thái gì nộ ái ố nào đều không có. Đáng tiếc, trốn tránh thế nào cũng không được, bốn phía thang máy, cô đều có thể nhìn thấy rõ chính mình. Nghe nói, lúc mình soi gương diện mạo xinh đẹp hơn 30% so với thực tế, cô buồn bực hừ một tiếng, như thế thì bộ dạng của mình xấu đến cỡ nào. Thật sự cũng không muốn nghĩ đến việc xem bản thân mình trở thành bộ dạng gì, cô xoay người ra khỏi thang máy, cũng chẳng biết mình đang ở tầng mấy. Cô tùy ý đi về phía trước, tiếng giày cao gót lạch cạch vang lên, làm không khí xung quanh có phần quỷ dị.

Lúc còn rất nhỏ, khi nhìn những ngõ nhỏ âm u vắng vẻ cô đều cảm thấy sợ hãi, buổi tối không dám tắt đèn, cũng không dám nằm ngủ một mình, qua nhiều năm, cô vẫn không dám đi một mình ngoài trời tối, giờ nhớ lại cảm giác đó sợ hãi biết bao, cái loại kinh hãi này thấu tận tâm can, nhưng hiện tại đã khác, nghĩ lại chuyện xưa cũng không còn chút cảm giác gì.

Cuối cùng cũng đến tầng chín, nhưng bản thân cô cũng không biết mình đã đi thật lâu, cô lấy chìa khoá ra, phát hiện trước cửa phòng thấp thoáng một bóng đen. Cô đóng đưa chiếc chìa khoá trong tay một chút, bóng đen kia vẫn chẳng có động tĩnh gì, có chút không biết làm sao, cô dùng chân hung hăng đạp một cái xuống đất, trong nháy mắt đèn sáng lên.

Cô đi qua, mở cửa ra, sau đó liền dùng chân đá vào bóng đen kia: “Vào nhà.”

Lúc này Tô Như mới ngẩng đầu nhìn cô một cái, cười hì hì vươn tay ra.

Lê Họa thầm thở dài, Tô Như mang bộ dạng đáng thương như vậy, nếu cô là đàn ông nhất định sẽ nhìn không được ôm chặt cô ấy vào lòng mà bảo vệ, không để cô gái này phải chịu bất kì thương tổn nào. Nhìn xem, ngay cả phụ nữ bản thân yếu đuối cũng không thể bỏ đi suy nghĩ muốn bảo vệ người khác, huống chi là đàn ông. Lê Họa thật sự thấu hiểu điều này, đàn ông vì sự mềm yếu nhu nhược của phụ nữ mà bị mê hoặc, quả thật đó chính là vũ khí lợi hại nhất, lấy nhu thắng cương, không phải vậy sao.

Lê Họa cầm tay Tô Như, kéo cô ấy vào nhà.

Tô Như lập tức ôm lấy Lê Họa: “Người cậu rất ấm.”

Lê Họa mặc kệ cô ấy, tự mình đi bật đèn. Căn phòng sáng lên, cô cũng tỉnh táo hơn một chút, lúc này mới nhìn về phía Tô Như, phát hiện đối phương cũng như cười như không nhìn mình, tóc gáy lập tức dựng lên.

“Sao lại nhìn tớ bằng ánh mắt này?” Nhìn không được, cô mở miệng hỏi.

Tô Như tùy ý ngã vào ghế sofa, chân gác lên, động tác cùng vẻ ngoài nhu nhược của cô ấy chẳng có chút phù hợp, nhưng Lê Họa đã sớm quen với việc này, cũng không để ý, phụ nữ giả dối một chút cũng tốt, miễn sao không hại tới bản thân mình.

“Người đàn ông kia đưa cậu về?” Tô Nhứ miệng lưỡi nhai, trên mặt ý cười không giảm: “Cậu thật sự có ý định lập gia đình?”

Lê Hòa cầm điều khiển từ xa bật tiếng to hơn: “Luyện tiếng tớ à?”

“Tất nhiên.” Tô Nhứ đứng lên, ngữ khí mạnh mẽ: “Hiện tại cậu là tớ bao dưỡng, sao có thể tùy tiện chạy đi lấy chồng.”

Lê Hòa cũng không lên tiếng, nằm nghiêng trên ghế sofa, trong mắt là một mảng mông lung.

Tô Nhứ đợi hồi lâu, không thấy Lê Hòa đáp lại, có chút sốt ruột: “Cậu không thể cùng người khác kết hôn.” Tô Nhứ bỏ nhào qua, đè lên Lê Hòa, lấy tay để lên cổ cô, còn xé quần áo của cô đi: “Hai người chúng ta ở bên nhau không được sao, không cần lũ đàn ông thối tha kia.”

Lê Hòa cũng không phản kháng, liếc Tô Nhứ một cái: “Chơi đùa đủ chưa?”

“Nếu không chúng ta thử xem?” Tô Nhứ rất nghiêm túc nhìn chăm chăm Lê Hòa: “Hai người chúng ta sống nương tựa lẫn nhau, giống như trước kia.”

Lê Hòa trầm mặc.

“Tớ nuôi cậu.” Tô Nhứ nói xong, bàn tay tiến vào trong quần áo cô làm loạn. Thậm chí có nặng có nhẹ.

Lê Hòa nhìn động tác của Tô Nhứ có chút quen thuộc, một phen giữ chặt tay cô ấy: “Các cậu đã ... ?”

Tô Nhứ dừng động tác lại, sắc mặt lạnh đi, rút tay ra: “Cậu thật mất hứng.”

Lê Hòa không để ý tới Tô Nhứ, mặc cô ấy chơi đùa, cô tự mình đi thay quần áo, chuẩn bị nấu cơm, tâm tình không tốt, người lại không thoải mái, cũng phải ăn cơm, đã lựa chọn tiếp tục sống, không cần phải mỗi ngày đều

phải làm ra vẻ. Chỉ là khi Lê Hòa đang xào đồ ăn, Tô Như lo thiên hạ không đủ loạn lại nhào tới, ôm lấy cô từ phía sau: “Anh ta có như vậy với cậu không?”

Lê Hòa dùng đũa đảo thức ăn, nghe hơi thở của Tô Như: “Tạm thời không có.”

Cô xoay người tắt bếp, Tô Như lại dùng miệng hôn cổ Lê Hòa: “Thế này, anh ta có hôn cậu như vậy không?”

Lê Hòa xoay người nhìn Tô Như: “Cậu còn như vậy, ra chỗ khác ăn cơm, đừng đến chỗ tớ.”

Tô Như le lưỡi: “Cậu có gì đặc biệt hơn người”, cô chống nạnh: “Lê Hòa, cậu thật khó chọc ghẹo.”

“Cậu không cảm thấy chọc ghẹo người khác như vậy là quá đáng sao?” Không chỉ riêng hiện tại, còn có quá khứ.

“Có sao? Sao tớ không biết.” Tô Như cười thành tiếng, có vài phần âm trầm, nhưng cho dù là như vậy, gương mặt vẫn động lòng làm cho người ta kinh diễm.

“Đừng có cười như vậy.” Lê Hòa đi lấy đồ ăn, lại sai Tô Như mang nồi cơm điện ra: “Bộ dạng thế này là cậu muốn đánh nhau với tớ à!” Lê Hòa một chút cũng không khoa trương, không nhìn thấy Tô Như đánh nhau, chẳng ai tin được cô gái này lại mạnh mẽ như thế, cũng không biết học được từ ai, cô ấy cầm bình rượu lên liền ném vào đầu người khác, nhìn qua thật ra cũng không giống là đánh nhau, người kia chỉ kịp kêu một tiếng khủng bố, lúc đó Lê Hòa bị dọa cho khiếp sợ, đứng yên tại chỗ.

“Cậu? Không xứng để tớ ra tay.” Tô Như khinh thường nhìn Lê Hòa, nhưng vẫn nghe lời đi lấy cơm.

Hai ba đĩa đồ ăn bày trên bàn trà, ngay cả cái bàn ăn đằng hoàng cũng không có nhưng mà các cô cũng chưa bao giờ để ý tới, ít nhất ở chỗ này có thể vừa ăn cơm vừa xem tivi, cảm giác rất thoải mái. Tô Như có thói quen qua đây ăn kè, tự nhiên đến nỗi không có một chút tự giác của người làm khách, một mặt thì gấp đồ ăn, một mặt lại thẳng thắn phê bình tài nấu nướng của Lê Hòa, nào là món này ít muối, nào là món kia cần thêm chút gia vị, cứ như đồ ăn Lê Hòa làm thật sự không thể ăn, trên thực tế cô ấy ăn rất ngon lành.

Ăn cơm xong Lê Hòa thu dọn bát đĩa, Tô Như chịu không nổi bộ dạng này của cô: “Cậu thật sự muốn kết hôn với người đàn ông đó?”

Lê Hòa để bát đĩa cùng một chỗ, cầm đĩa trong tay: “Nếu không xảy ra việc gì ngoài ý muốn.”

Lê Hòa đặt bát đĩa vào bồn rửa, đổ một chút nước rửa bát, ngửi thấy mùi chanh thơm mát, tâm tình cô dường như tốt hơn một chút. Mà cô cũng không nói dối, cảm giác của cô đối với Trác Dực Đình cũng không tệ, cho dù tim không đến mức đập nhanh. Ngoại hình của anh không tồi, quan trọng nhất chính là anh đối xử với cô rất tốt, năng lực cũng tốt, gia thế càng không tệ, phù hợp làm đối tượng kết hôn của cô. Nếu không có việc ngoài ý muốn thì sẽ kết hôn, đâu phải chuyện gì cũng như ý của mình. Lúc còn trẻ đương nhiên sẽ nghĩ nhất định phải kết hôn với người đàn ông mà mình yêu nhất, đến bây giờ tuy rằng cũng không già, nhưng tóm lại phải thừa dịp nhan sắc đẹp nhất, gả mình đi, vì như vậy mới có thể có điều kiện lựa chọn một người đàn ông không tệ, hơn nữa chẳng phải đàn ông đều thích phụ nữ trẻ trung xinh đẹp hay sao.

Nếu bản thân không thể tự thay đổi vận mệnh của mình, cũng chỉ có thể mang hy vọng gửi gắm lên người khác, lúc mình còn có cơ hội.

Bên ngoài có tiếng động, hiếm thấy Tô Như tự giác như vậy, còn chủ động để đồ ăn thừa vào tủ lạnh.

Lê Họa không ngờ, Tô Nhứ đối với cô luôn là một sự tồn tại đặc biệt, đến nỗi vượt qua cả tình thân. Nói như vậy, có lẽ đối với bố mẹ mà nói thật không công bằng, còn có thể bị rất nhiều người bên ngoài nói là không có hiểu đạo. Đương nhiên nhiều người không chịu tin tưởng, khi chúng ta từ từ lớn lên, cứ hết lần này đến lần khác lại nói dối bố mẹ, hết lần này đến lần khác không muốn nói ra những tâm sự của bản thân cho bố mẹ nghe, tình thân như vậy liền trở nên không còn thân thiết, chỉ là thân tình ấm áp kia còn mang theo trách nhiệm cùng nhau tồn tại. Mà Tô Nhứ đối với cô là thật sự không thể chia cắt. Lê Họa thật khó tưởng tượng, nếu như không có Tô Nhứ, cô sẽ biến thành bộ dạng gì, ngay cả vẻ mặt kiêu cường thi hiện nay của cô cũng không được.

Giây phút tối tăm, thống khổ nhất của cuộc đời, bất cứ ai cũng đều muốn được một người cứu vớt, xem người đó là duy nhất.

Trong sinh mệnh của Lê Họa, người không oán không trách vươn tay ra giữ chặt cô lại là Tô Nhứ.

Khi Lê Họa dọn dẹp xong đi ra, Tô Nhứ đang nhàm chán xem qua một ít tạp chí cũ.

“Không nghĩ là sẽ nhìn thấy cậu kết hôn sớm như vậy.” Tô Nhứ giống như trên đầu có mắt, rõ ràng không cần ngẩng đầu dậy, lại có thể cảm giác được chính xác Lê Họa đang bước tới gần.

“Tớ cũng không nghĩ sẽ nhìn thấy cậu kết hôn sớm như vậy.” Lê Họa trực tiếp đem những lời này trả lại cho Tô Nhứ, ngầm bảo: “Chính cậu còn không phải cũng sớm kết thúc cuộc sống tự do hay sao”.

Tô Nhứ thản nhiên như không biết ý của cô: “Tớ biết mình đang làm gì.”

Điện hình cho kiểu “quan phóng hỏa, dân chúng không được đốt đèn”, Lê Họa sớm cũng đã quen với thái độ này của Tô Nhứ.

Nhưng Tô Như lại hiểu lầm là cô ngốc nghếch, Lê Họa thực sự không muốn thừa nhận, người lớn hơn hai tuổi là cô, không phải Tô Như.

“Tớ cũng biết mình đang làm gì.”

“Cậu bắt chước tớ nói chuyện, học cũng nghiệm rồi?” Tô Như bất mãn, làm vậy chính là không tôn trọng bản gốc là cô.

“Trở về làm gì? Nhớ tớ? Hay nhớ chồng cậu?”

“Phá thai.” Tô Như bình tĩnh phun ra hai chữ, sau đó mới quan sát sắc mặt của Lê Họa: “Ha ha, tớ biết ngay cậu sẽ có biểu hiện thế này mà, có gì lớn đâu ...”

Lê Họa thật muốn mắng chửi Tô Như, mắng cho chết cái con người bất trị này. Nhưng những gì cô muốn nói ra đến cổ họng đều như bị chặn lại, nói không nên lời, cô không có tư cách nói Tô Như, vì chính cô cũng chẳng khá hơn Tô Như là bao.

Chương 4

Tô Nhứ là người không nói hai lời, cũng đừng mong có thể thay đổi được suy nghĩ trong đầu cô ấy, đó quả thực chính là tự tìm đến chỗ chết. Lê Họa cũng không khuyên ngăn Tô Nhứ, chỉ xin ông chủ Mị Lực cho nghỉ vài ngày, ở nhà chăm sóc Tô Nhứ. Hai người vẫn chưa đi bệnh viện, Tô Nhứ mua sẵn thuốc, dứt khoát mua thật nhiều, còn chọn loại tốt nhất. Nhưng càng về sau, Tô Nhứ lại xuất hiện triệu chứng hư thoát, Tô Nhứ cầm lấy tay Lê Họa hung hăng lớn tiếng nói: “Lần sau lão nương đây còn làm chuyện ngu xuẩn nữa thì cậu nhớ nhắc lại chuyện này.”

Lê Họa không hiểu Tô Nhứ nói “chuyện ngu xuẩn” là chỉ chuyện gì, cũng có thể là chuyện mang thai. Tô Nhứ không thích trẻ con, điều này Lê Họa rất rõ.

“Lần này cậu về, anh ta biết không?” Lê Họa dè dặt hỏi thăm.

Tô Nhứ đang nằm trên giường, nhìn vào ánh mắt không thể đoán ra được cô ấy đang nghĩ gì, phụ nữ như vậy đôi khi cũng dễ dàng khiến người ta thích, nhưng cũng rất phiền toái, rất nhiều đàn ông thích chinh phục những người phụ nữ như vậy, cũng có số đông lại không có tính nhẫn nại mà đi chinh phục. Sắc mặt Tô Nhứ bây giờ trắng bệch, làm Lê Họa có chút lo lắng, rất muốn đưa cô ấy đi bệnh viện kiểm tra cẩn thận một chút, thuốc phá thai dù sao cũng không tốt đối với cơ thể phụ nữ, nếu không ra hết cần phải đi phẫu thuật sạch sẽ, may mắn Tô Nhứ không gặp tình huống đó, có điều ảnh hưởng cũng không nhỏ, cần phải nghỉ ngơi vài ngày.

“Không.” Tô Nhứ bình thản lên tiếng: “Anh ta cũng không nhớ tới tớ đâu.”

Trong mắt Tô Nhứ không chút dao động, tựa hồ không quá để ý đến kết quả này.

Lê Họa nấu chút cháo, lúc này cũng đã nguội bớt, bưng lên đút từng thìa cho Tô Như.

“Cậu rất tốt, ai cười được cậu nhất định rất có phúc.” Tô Như cũng không biết cảm thán gì, chỉ nhàn nhạt cười, ăn xong một miếng cháo rồi lại cắn chặt thìa giữ tính trẻ con.

“Lần trước, hình như tớ nhìn thấy anh ta ... ” Lê Họa cũng không rõ lắm, chính là lúc đi qua hành lang Vũ Mỹ vô ý nhìn thoáng qua, cũng không chắc chắn lắm.

“À!” Tô Như buông bát, đuổi thẳng người: “Lại ôm mỹ nữ nào đó trong lòng?”

Nói xong bản thân cô như không để ý cười thành tiếng, Lê Họa trầm mặc. “Ngày mai tớ về nhà.”

“Gấp vậy sao?”

Tô Như gật đầu: “Tớ là không mời mà đến, nhưng cậu biết đấy, tính tớ trước giờ rất tùy ý.”

Nói xong cô kéo chân đắp lên người, Lê Họa quan sát Tô Như một lát, sau đó mới yên tâm tắt đèn ra ngoài.

Nhà trọ này, cũng không phải Lê Họa thuê, mà là Tô Như mua. Lúc trước Lê Họa thuê lại nơi này, ngày hôm sau Tô Như liền tìm chủ nhà, cũng không biết tốn bao nhiêu tiền mua lại, làm vậy là để Lê Họa có thể sống thoải mái hơn. Ở thành phố này, trôi nổi lâu, sẽ nhớ hương vị gia đình. Không phải nhớ bố mẹ, cũng chẳng phải nhớ người thân, chỉ là mong muốn có được một nơi ở ổn định, không cần lo lắng phải chuyển nhà. Lúc cô muốn bỏ tiền ra thuê nơi này, lần đầu tiên Tô Như cùng cô âm ỹ. Vốn dĩ tiền cũng chẳng có bao nhiêu, còn muốn vì tôn nghiêm cậy mạnh làm cái gì. Tô Như nói, ở trước mặt tớ, cậu không cần nguy trang, cũng không cần

giả vờ, cậu cũng biết đấy, tớ xấu xí hơn cậu vạn lần, nhưng cậu đâu có ghét bỏ tớ, sao tớ lại không biết xấu hổ mà ghét bỏ cậu được.

Cho dù Tô Như nói như vậy, Lê Họa vẫn biết, bản thân cô mắc nợ Tô Như, thậm chí cả đời này cũng không thể trả hết.

Đêm, đen.

Gió lạnh thấu xương.

Lê Họa đứng trên ban công, gió đêm, luôn khinh người quá đáng như vậy, nhưng cô lại thích đối nghịch với gió.

Sợi tóc bay tán loạn, cô có thể tưởng tượng được lát nữa khi dùng lược chải đầu sẽ rơi xuống không ít tóc.

Cô cũng không để tâm, chẳng có gì phải để ý.

Chính là vào một đêm như hôm nay, cô vừa tan học về đến nhà, chứng kiến được cảnh tượng cô không muốn thấy, bố và mẹ đang thương lượng.

Ngồi trên sofa còn có một người phụ nữ khác, Lê Họa thực không muốn thừa nhận, người phụ nữ kia quả thật trẻ trung xinh đẹp hơn mẹ.

Trên bàn, còn có giấy thỏa thuận ly hôn.

Cô cực kì hối hận, vì sao không chọn thời điểm thích hợp hơn để về nhà. Vốn cô muốn cho bố mẹ một sự bất ngờ, nhưng thật không ngờ bọn họ lại cho cô một sự ngạc nhiên đáng sợ hơn nhiều. Trước kia, cô cảm thấy những chuyện như thế này sẽ không xảy ra với mình, thế nhưng chúng vẫn xảy ra, hơn nữa lại xảy ra ngay trước mắt cô.

Cô nhìn mẹ mình ngồi ở đó, tóc hơi rối, quần áo cũng không thích hợp lắm. Mẹ cô cả đời này chỉ làm người vợ ngoan người mẹ hiền giúp chồng dạy con, cả đời chỉ biết lo cho gia đình, hiện tại còn lại gì, mất đi tuổi xuân,

dung nhan hao gầy, trong mắt mọi người là một bà chủ gia đình gắn với danh xưng “thiếu phụ luống tuổi có chồng”.

Không như người phụ nữ ngồi ở chỗ kia, cả vú lấp miệng em, vênh vào hung hăng, khí thế cũng đã áp đảo mẹ cô.

Cô đi qua, cẩn thận cầm giấy thỏa thuận ly hôn lên xem: “Bố mẹ muốn ly hôn?”

Đầu óc cô ong ong, hết nhìn bố, rồi lại quay sang nhìn mẹ.

Cô phát hiện đôi mắt mẹ sừng húp, đôi môi lại không ngừng run rẩy, tựa như muốn nói điều gì đó, nhưng cái gì cũng không nói được nên lời.

Xem ra cũng không cần hỏi bất cứ điều gì, sự thật bất ngờ bị phơi bày, đầu óc cô giờ đây trống rỗng, cô liền hung hăng xé nát tờ giấy kia: “Con không đồng ý, con không đồng ý cho hai người ly hôn.” Cô là một cô gái ngoan ngoãn, trước kia chưa bao giờ dám lớn tiếng với bố mẹ, dù cho có bất mãn chuyện gì, cùng lắm là cô nhốt mình trong phòng, nhưng cũng rất ít khi cô làm vậy.

Bố cô run rẩy khóe miệng: “Họa Họa, bố và mẹ con đã không còn tình cảm, hiện tại cũng không có tiếng nói chung, chia tay đối với mọi người đều tốt.”

Cô nhìn lại bố mình, giống như chưa từng quen biết người đàn ông này.

“Không còn tình cảm, không có tiếng nói chung?” Cô không phát hiện ra, bản thân lại đang nở nụ cười: “Hai người không có cảm tình thế sao lại sinh ra con? Không có tiếng nói chung sao lúc trước còn muốn kết hôn? Hiện tại đương nhiên là không còn tình cảm, vậy ai là người ở nhà nuôi con giúp bố, hiếu kính cha mẹ bố, xem cha mẹ bố như cha mẹ người, để cho bố không phải bận tâm lo toan việc nhà, còn có thời gian ở bên ngoài tìm hoan mua vui với mấy người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp. Bố nhìn mẹ đi, bây giờ mẹ có

bộ dạng gì. Trên mặt mẹ có không ít nếp nhăn, tất cả đều là dấu vết mẹ cùng bố phấn đấu, tất cả đều là vì bố mà trả giá. Bây giờ bố ghét bỏ mẹ, sao bố không ngấm lại nếu không có mẹ trở thành người phụ nữ đứng sau lưng âm thầm vì bố mà hy sinh tất cả, làm sao bố có thể thành công như ngày hôm nay? Sao bố không ngấm lại mẹ vì ai mà phải đánh đổi cả thanh xuân của người.”

Cô cảm thấy bản thân mình cả đời chưa từng nói nhiều như hôm đó.

Cô nhìn chăm chăm vào người đàn bà xinh đẹp kia, hận không thể tiến lên chém cho bà ta ngàn vạn nhát dao, thiện lương để làm gì, chẳng qua đó là do cô chưa gặp được kẻ xấu chuyên làm chuyện xấu mà thôi.

Thật sự, cô quên hết tất cả, liền chạy tới túm lấy tóc ả, nắm rất chặt, kéo rất mạnh, cũng là trong khoảnh khắc ấy, cô mới phát hiện thì ra chính mình cũng tiềm tàng một cá tính chua ngoa: “Bà không biết xấu hổ như vậy, còn muốn làm tiểu tam, đến phá hoại gia đình tôi, muốn tới ...”

Cô còn chưa nói hết, đã bị bố đẩy qua một bên.

Cô nhìn bố kéo người phụ nữ kia vào trong lòng che chở, giống lúc nhỏ mỗi lần cô làm nũng bố đều ôm cô vào lòng như vậy vỗ về trấn an.

“Mưu Viễn, Mưu Viễn ...” Người đàn bà kia kêu tên bố cô, thân mật đến thế.

Cô đứng một bên, nhìn hai người họ.

Người đàn bà kia, thật sự rất xinh đẹp, thật sự là nhu nhược, cô thật sự thấy rất buồn cười.

Lê Mưu Viễn trừng mắt nhìn cô: “Họa Họa, sao con lại giống mẹ con trở thành người không nói đạo lý, cho con ăn học nhiều như vậy tất cả điều là vô ích sao?”

Cô biết bố cô thật sự rất tức giận, thế nhưng cô lại không sợ mà ý cười càng sâu: “Bố vĩ đại của con ơi, có muốn con gái nói cho bố biết hay không, chưa có một quyển sách nào dạy đàn ông vong ân phụ nghĩa vứt vợ bỏ con, tay ôm ôm ấp ấp một người đàn bà khác, bố dạy cho con biết đi, thế nào bố một thân đạo mạo áo mũ chỉnh tề hiện tại lại trở thành như vậy.” Cô từng bước, từng bước một lại gần bố mình hơn, người đàn bà kia vẫn còn khóc, bố cô lại càng ôm chặt bà ta hơn: “Nhân tiện bố dạy con luôn, sao bố lại học được cách ở trước mặt vợ con đi ôm ấp một người đàn bà khác.”

Cô biết hiện tại vẻ mặt mình đáng ghét đến cỡ nào, kỳ vọng của bố mẹ là muốn cô trở thành một thực nữ thùy mị nết na, hiện tại lại khác nhau một trời một vực, nhưng cô thật sự nhịn không được, cô cũng là người có hỷ nộ ái ố, cô cũng muốn phát tiết, cô bây giờ không muốn quan tâm đến cách nghĩ của người khác nữa.

“Lê Hòa, bố nói, bố và mẹ con tính cách không hợp, hiện tại đã không thể tiếp tục chung sống.”

Lê Hòa đứng ở nơi đó, nhìn đôi tình nhân kia.

Khi còn học trung học, lúc lên lớp đôi khi cô cũng vụng trộm đọc một ít tiểu thuyết ngôn tình, mỗi lần đọc đến đoạn bố nữ chính bao dưỡng tình nhân hoặc nhận một đứa trẻ khác về nhà, cô đều cảm thấy nữ chính kia thật đáng thương. Nhưng khi đó cô đồng tình với nữ chính bao nhiêu thì lại càng tự an ủi bản thân mình nhiều hơn, bất kể nữ chính hồi nhỏ phải chịu nhiều đau khổ, phải nhận lấy bao nhiêu ủy khuất, cuối cùng nhất định cô ấy sẽ nhận lại được tình yêu của bố, điều đó cũng như một định luật không thể thay đổi. Bây giờ đến lượt cô, ai sẽ đến thương cảm cho cô, liệu có người nào biết được tình huống hiện tại của cô, sẽ dùng chính thái độ của cô năm đó mà thương hại cô.

Thật sự là buồn cười, rất buồn cười.

“Lê Mưu Viễn, con vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho bố.” Cô nhìn người đàn ông trước mắt, từ hôm đó trở đi ông không còn là bố cô nữa, ngoại trừ ông cho cô sinh mạng này, còn lại chỉ biết vứt bỏ mẹ con cô, không để lại bất cứ thứ gì.

Cô nhìn bố mình cực kỳ bi ai, môi không ngừng run rẩy, người đàn bà kia lại không ngừng kêu tên ông.

Mà mẹ cô, lệ không ngừng rơi, nhìn thấy tất cả nhưng không thể thay đổi được gì.

Cuối cùng, bố mẹ cô vẫn ly hôn.

Lê Họa đứng ở ban công hồi lâu, nước mũi đã bắt đầu chảy, lúc này mới vào trong phòng.

Có chút ấm áp.

Đêm, càng sâu.

Chương 5

Tô Nhứ ở đến ngày hôm sau thì nhất định đòi về thành phố Nhân Hạ, bất kể Lê Họa khuyên bảo như thế nào, Tô Nhứ vẫn cố chấp không nghe. Hiểu rõ lời mình nói không thay đổi được quyết định của Tô Nhứ, nhưng cô vẫn nhịn không được phải lên tiếng, Lê Họa cũng tự thấy bản thân nói đi nói lại cũng phải đuối lý trước Tô Nhứ. Cô chỉ còn cách lấy việc Tô Nhứ vừa phá thai, cơ thể không tốt, khuyên bạn phải tĩnh dưỡng vài ngày rồi hãy đi làm lại. Nhưng cô lại bị Tô Nhứ nói: “Cậu còn tiếp tục cãi nhải nữa sao?”

Lê Họa không còn cách nào khác, ra sân bay với Tô Nhứ, đi theo dọn dò việc ăn uống sinh hoạt.

Đến phòng chờ máy bay, Lê Họa đột nhiên nhớ ra: “Nếu nhà cậu biết chuyện mang thai, cậu tính sao?”

Tô Nhứ lại dừng dừng như không quan tâm đến lời Lê Họa nói: “Lão gia sẽ cao hứng nhảy dựng lên, hai nhà sẽ nhân cơ hội này hòa thuận nhau. Đồng thời, anh ta sẽ thấy thế nào là địa ngục, đời này kiếp này đừng mong thoát khỏi tở.” Tô Nhứ khinh bỉ cười một tiếng: “Biết tở mang thai rồi đi phá, làm như hiện tại mới hoan nghênh.”

Lê Họa nghe vậy, cũng không biết phải nói thêm lời nào.

Tiền Tô Nhứ đi rồi, Lê Họa mới chạy về nhà thay quần áo, trang điểm xong, rồi mới đi làm, ba ngày Tô Nhứ ở đây, ngoại trừ lúc đi mua đồ ăn ra, thời gian còn lại cô đều ở bên cạnh Tô Nhứ, chẳng làm bất cứ điều gì, bên kia ông chủ Mị Lực nhiều lần gọi điện đến hối thúc cô, cô mà không đi thì cũng không biết phải nói thế nào. Giống ngày tạm ngưng học đại học, còn chưa tốt nghiệp cô đã đi làm tiếp rượu, nghĩ sẽ đổi nghề nhưng thật sự không có khả năng. Thứ nhất là các công việc khác không làm cô thỏa mãn về mặt tiền lương, thứ hai cô là con sâu rượu, ngoại trừ uống rượu ra cô

cũng không biết mình có thể làm gì. Công việc này cô cũng không muốn làm lâu dài, dạ dày sớm hay muộn cũng sẽ bị tổn thương, nhưng qua được ngày nào hay ngày đó, nghĩ nhiều như vậy để làm gì.

Nhớ lại bộ dạng mình ngày đầu tập uống rượu khó chịu đến nhường nào, cô lại không nhịn được thở dài. Không dám tùy tiện đi ra ngoài, sợ sẽ chịu thiệt, cô liền mua rất nhiều rượu, ở nhà mỗi ngày cùng Tô Nhứ lôi rượu ra uống. Tô Nhứ đúng là cao thủ trong chuyện này, chưa bao giờ cô thấy cô ấy say, mỗi lần uống rượu chỉ thấy Tô Nhứ hạ gục người khác. Dưới bàn tay huấn luyện ma quỷ của Tô Nhứ, từ lượng của cô cũng trở nên cao hơn, ít nhất khi ra ngoài uống cũng sẽ không lo bản thân dễ say xỉn mà bị lợi dụng. Đàn ông trong lòng thường xem thường phụ nữ, luôn cho rằng phụ nữ chỉ giỏi nói miệng, như vậy càng dễ để họ lợi dụng, chỉ cần dùng chút rượu liền buông tay chịu thiệt.

Lê Họa bước vào thang máy, nhìn thấy bóng dáng bản thân, cô kéo váy lên một chút, lộ ra vẻ gợi cảm như ẩn như hiện. Không phải thường nghe nói “Tay ôm tỳ bà che khuất nửa gương mặt” (*) - gợi người mơ màng sao?

(*) Câu thơ trong bài “Tỳ bà hành” của Bạch Cư Dị.

Cô vào Mị Lực, lúc này trời còn chưa tối, khách cũng không nhiều. Nhưng có một nhóm người đang tụ tập nói chuyện, cũng không ảnh hưởng đến ai. Lê Họa nói cũng không nhiều, chỉ đóng vai người nghe, nghe họ nói chuyện cũng biết được chút ít tin tức, nhóm còn lại là những cô gái tiếp bia ăn mặc vô cùng “mát mẻ” gợi cảm, thỉnh thoảng lại làm động tác kéo áo hở quần.

“Hôm nay có mỗi làm ăn nào lớn không?”

“Đợi lát nữa chẳng phải sẽ biết sao? Gấp gấp làm gì!”

“Không phải đang tò mò hôm nay liệu có vị kim chủ nào xuất hiện hay sao?”

“Đều là rùa vàng như nhau, được bất kì ai nhìn trúng chắc chắn đều có lợi.”

“Haha, cô cho là ai cũng có vận tốt như vậy sao?”

...

Lê Họa biết những người này đang ám chỉ mình, trong mắt người khác, cô thật tốt số, được Trác Dực Đình để ý đến. Điều này không phải cô không biết, công việc tiếp rượu này ngay cả bản thân cô cũng thấy nó rất hèn mọn, chẳng sợ cùng người khác ra giá khi tiếp rượu, nhưng đã là công việc thì cô nhất định sẽ làm, đều là công việc thì không cần phân biệt sang hèn, dù là ẩn sâu trong nội tâm chính cô cũng cảm thấy rất khó có thể tiếp nhận loại công việc này.

Người khác nghĩ như vậy, cũng không có ác ý, bởi vì những nơi như thế này không ít người chọn cách đi “đường tắt” như vậy, cô cũng có thể kể ra vài người hiện đang được nhà giàu bao dưỡng. Lê Họa cảm thấy tự mình vọng tưởng, làm vậy càng có vẻ dối trá, chứng minh mình và người khác không giống nhau, sao lại không giống, chẳng lẽ mình cao quý hơn sao, nghĩ như vậy bản thân cô cũng không nhận được nở nụ cười.

Màn đêm buông xuống, các cô gái liền bắt đầu làm việc.

Mị Lực thường được chọn làm nơi tổ chức các bữa tiệc lớn tại thành phố này, bởi lẽ nơi này có tam mỹ: mỹ nhân - mỹ vật - mỹ tửu. Tam mỹ của nơi này đều có các cấp bậc khác nhau, giá cả đương nhiên cũng rất khác. Lê Họa được xem là một trong những mỹ nhân có giá cao nhất, tiệc mừng năm mới sắp tới, có rất nhiều lựa chọn, như vậy lại càng dễ nâng giá lên, cũng có thể để bản thân không phải mệt nhọc, cứ sao không làm, dù là tự mình biến mình thành một món hàng đem đi định giá, so với việc chết đói vẫn tốt hơn.

Lan tỷ là người phụ trách nơi này, nhìn thấy Lê Họa, lắc đầu đi tới: “Tình yêu à, cuối cùng cũng chịu đi làm rồi sao, không ít khách chỉ đích danh

muốn em phục vụ đấy!”

“Không phải em đến rồi sao?”

Lan tỷ kéo ghế ra liền ngồi xuống: “Này, đừng nói là chị không nhắc nhở em, hầu hạ thật tốt, tiền boa chắc chắn không ít.”

Lê Hòa tiếp nhận phiếu: “Cảm ơn Lan tỷ chiều cố.”

Lan tỷ vỗ vỗ vai cô: “Biết là tốt rồi, mau đi đi.”

Lê Hòa mới đi được vài bước, liền có người lôi kéo Lan tỷ gào thét không công bằng, Lan tỷ đành phải trấn an.

Cô đẩy cửa bước vào, đều là người quen, hay ít nhất cũng có chút quen biết. Lê Hòa cũng không ít lần buộc bản thân phải tập làm quen với các bữa tiệc của giới thượng lưu, dù cho cô không quen biết, ít ra cô cũng có thể gọi được tên của những người trong giới đó.

“Phương tổng, trăm công nghìn việc như vậy mới có thời gian đến Mị Lực giải sầu, không phải đã quên sạch nơi này rồi chứ?” Cô mỉm cười đi qua, tùy ý tìm một chỗ trống ngồi xuống.

“Không phải đang ở đây sao? Quên ai thì có thể, làm sao quên được Lê tiểu thư không ai không biết.” Phương tổng hàm chứa ý cười, trao đổi ánh mắt với cô.

Lê Hòa đương nhiên hiểu rõ, lần này Phương tổng nhất định có việc muốn nhờ.

Trước sau gì cũng là công việc của cô, tuy rằng thành công hay thất bại cũng không liên quan đến cô, nhưng nếu chuyện mà thành, ông chủ hậu đãi cũng không ít, cố sao lại không làm.

Trước kia từng có người nhận xét về cô thế này, một khi tham gia yến tiệc, cô liền tỏa ra một loại khí chất vô cùng đặc biệt, muốn xinh đẹp có xinh đẹp, muốn quyến rũ có quyến rũ. Cô dùng ngón trỏ và ngón cái kẹp lấy ly rượu, động tác vô cùng tao nhã, cũng không kém phần chuyên nghiệp, hơi mang theo ý cười nhìn người đối diện: “Lý tổng, lần đầu gặp mặt, kính ngài một ly.”

Được mời, Lý tổng lập tức nâng ly rượu lên, trán lấm tấm mồ hôi, hôm nay anh ta cũng không phải là nhân vật chính, nhận không nổi đãi ngộ thế này, liền cầm ly rượu một hơi uống sạch.

Đàn ông trong lúc bàn chuyện có rượu cũng là việc bình thường, nhưng để một cô gái mời rượu mà bản thân lại không uống thì hơi mất hình tượng.

Uống được vài ly, Lê Họa nhìn thoáng qua Phương tổng, Phương tổng nhướng nhướng đôi lông mày tỏ ý lơ đãng.

Một lát sau cửa lại bị đẩy ra, Phương tổng lập tức đứng dậy chào đón: “Có thể mời được Nhị thiếu đại giá quan lâm, tôi đây thật sự rất vinh hạnh.”

Lộ Thiệu Hành cười cười: “Phương tổng quá lời rồi.” Cũng không nói ra là Phương tổng liên tục gọi điện thoại, nếu đã đến đây thì cũng không cần phải hỏi lý do, đây là tác phong của Lộ Thiệu Hành.

Lộ Thiệu Hành mới về nước không lâu, đối với văn hóa uống rượu trong nước, anh thực sự căm ghét, lại không thể biểu hiện ra ngoài, đành phải chịu khổ.

“Đâu có, Nhị thiếu tất nhiên là sẽ đảm đương tốt.” Phương tổng đưa Lộ Thiệu Hành đến chỗ ngồi, lúc này mới cười cười ngồi xuống bên cạnh.

Lê Họa liền giống như một chiếc bình hoa, hiện tại nhân vật chính đã đến đây, tự nhiên sẽ nói vào chuyện chính.

Ánh mắt Lộ Thiếu Hành mang theo ý cười, anh cùng Phương tổng tùy ý nói chuyện với nhau, nửa phần ánh mắt cũng không nhìn đến Lê Họa.

Nói không ít chuyện linh tinh vô nghĩa, lúc này Phương tổng mới đề cập đến chuyện chính: “Nghe nói Nhị thiếu năng lực phi phạm từ lâu, nhưng chưa có cơ hội được mở rộng tầm mắt, lần này có một cơ hội hợp tác, không biết Nhị thiếu có đồng ý không?”

“Hợp tác tất nhiên không có vấn đề gì.” Lộ Thiếu Hành dừng lại một chút: “Chẳng qua với những đối tác tôi phụ trách, tất cả đều phải đạt tiêu chuẩn, việc lựa chọn tự nhiên sẽ có vài phần nghiêm khắc.”

“Đây là việc đương nhiên.” Phương tổng lập tức đẩy Lê Họa.

Lê Họa ngẩng đầu, động tác rót rượu cũng rất vững vàng, cô đứng lên muốn đặt ly rượu lên bàn trước mặt Lộ Thiếu Hành: “Công ty của Phương tổng cũng đã hợp tác với không ít công ty lớn, về phương diện này rất có kinh nghiệm, đồng thời tiếng tăm bên ngoài cũng rất tốt ... Tin tưởng Phương tổng sẽ không làm Nhị thiếu phải thất vọng.”

Ánh mắt Lộ Thiếu Hành vừa chuyển, anh đề tay Lê Họa đang chuẩn bị đặt ly rượu xuống: “Người đẹp bồi rượu không phải ai cũng có thể hưởng thụ.”

Lê Họa rút tay ra: “Không thử làm sao biết?”

Lộ Thiếu Hành khoanh hai tay trước ngực: “Đối với những người đã quen một nhãn hiệu rượu thì đối với những loại khác thật sự không có hứng thú, khiến Phương tổng thất vọng rồi, vẫn là nên tìm người biết thưởng thức loại rượu này thì hơn.”

Sắc mặt Phương tổng không tốt lắm, nhưng vẫn biểu hiện ra chút ý cười: “Đó là lỗi của Phương mỗ, đã không chuẩn bị nhãn hiệu mà Nhị thiếu thích.”

“Không sao.”

Nói xong anh liền dừng lại.

Lý tổng vốn muốn giúp Phương tổng nói một chút, dù sao vừa rồi cũng đã nhận chiêu đãi nhiệt tình, thấy thái độ của Lộ Thiếu Hành như vậy, lại chẳng nói được gì.

Lê Họa nhìn Phương tổng rồi lại nhìn Lộ Thiếu Hành, cô đi lên phía trước Lộ Thiếu Hành, cầm ly rượu Lộ Thiếu Hành không uống, cười uống hết: “Nếu Nhị thiếu không thưởng thức loại rượu này, Lê Họa tôi đành chiếm chút tiện nghi vậy, dù sao mỗi một loại rượu đều có người biết thưởng thức.”

Phương tổng dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Lê Họa, cảm thấy câu nói kia của cô đã cho anh ta chút mặt mũi, cho dù không thể thuyết phục được Lộ Thiếu Hành, nhưng cũng không cảm thấy mất hết thể diện. Rõ ràng là lừa mình dối người, đối phương lập tức biến thành người không hiểu cách thưởng thức, lập tức cảm thấy cao quý.

Lộ Thiếu Hành liếc Lê Họa một cái, không chút để ý mở miệng: “Lê tiểu thư, nếu cô có hứng thú với loại rượu này, không ngại cùng Tiểu Trương bàn luận một chút chứ, anh ta hình như cũng rất thích loại rượu này.”

Bị nhắc đến tên, Tiểu Trương lập tức tiến lên, nhìn Lê Họa.

Phương tổng lập tức vui vẻ ra mặt đẩy Lê Họa: “Tuy rằng không có nam cùng nữ đấu, nhưng mọi người chỉ bàn luận một chút, không có việc gì. Lê Họa đi thử một chút đi, tôi cũng muốn biết tử lượng của cô.”

Lê Họa gật gật đầu: “Rượu này vừa đúng là loại tôi thích.”

Cô cũng không nhìn những người xung quanh, chỉ nhìn chăm chăm vào ly rượu trên bàn, vừa rồi ánh mắt Lộ Thiếu Hành vẫn chưa có gì, có lẽ tự cô

nhảy cảm làm hại chính mình, cảm thấy trong mắt người khác hàm chứa sự khinh miệt.

Cô cũng không nhớ rõ, mình uống hết ly này đến ly khác như thế nào, vốn tưởng rằng có thể giải quyết tốt người này, nhưng thật không ngờ người tên Tiểu Trương này tửu lượng lại cao như vậy. Đột nhiên cô cảm thấy mình là một kẻ ngốc, vì những người này mà biểu diễn cho bọn họ vui sướng. Nhưng cô đã diễn lâu như vậy, không ngại diễn thêm một chút nữa.

Cuối cùng, cô không biết mình đã uống hết bao nhiêu, cho đến khi Lộ Thiếu Hành mở miệng: “Đỡ Tiểu Trương xuống. Lê tiểu thư, xem ra cô thật sự rất thích loại rượu này.”

“Dù sao thì rốt cuộc cũng có người biết thưởng thức, không phải sao?” Lê Họa bội phục chính mình, đầu óc còn có thể tỉnh táo.

Lê Họa quên bản thân mình đã uống rất nhiều, chỉ là Phương tổng đặc biệt cao hứng, cũng không biết cao hứng cái gì.

Lộ Thiếu Hành không có biểu hiện gì, cô nhận chi phiếu trong tay Phương tổng, Phương tổng vỗ bả vai cô: “Không thể tưởng được tửu lượng của cô lại cao như thế.”

Cô lui ra phía sau hai bước: “Phương tổng vui vẻ là tốt rồi.”

Cô ra ngoài, đi tới toilet, tùy tiện vào một phòng, liền nôn ra rất nhiều. Thật sợ, chính mình nhịn không được, may mắn không đến mức dọa người. Nôn thật lâu, cảm giác căng bụng đã không còn, cô cảm thấy toàn thân đều mất nước không có khí lực. Cố chống thân mình đứng dậy, xả nước bồn cầu cho sạch sẽ, sau đó mới đi ra.

Cô nhìn chính mình trong gương, bộ dạng này càng giống với quý.

Cô tự mình nở nụ cười, mở vòi nước ra, vãi nước vào mặt, lặp lại nhiều lần như vậy mới cảm giác có tinh thần một chút.

Không có ai, chỉ có chính mình, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Không có ai, thương cảm cho mình.

Cũng không cần.

Chương 6

Cô dùng khăn tay lau khô nước trên mặt, nhìn qua tốt hơn một chút, không đến mức tái nhợt. Cho dù bây giờ không còn sức suy nghĩ thấu đáo, cô cũng không muốn cho người ta thấy bộ dạng cô vô dụng như vậy. Cho dù không phải cậy mạnh, cũng sẽ không mất đi thứ gì. Quen rồi, không phải để người khác nghĩ rằng mình sống rất tốt, chỉ là muốn mình có thể tự nói với bản thân mình, mình cũng không tệ lắm, không đến mức nhếch nhác, không đến mức sống không xong, không đến mức hết thuốc chữa. Chính lý do buồn cười như vậy chống đỡ cô.

Ra khỏi toilet, không khí bên ngoài dường như không nặng nề như vậy, cô bóp bóp cánh tay của mình, đau đớn cũng làm cho cô có chút tinh thần.

Dạ dày lại giống như có một lỗ thủng thật lớn, bỗng nhiên đau đớn, cảm thấy nóng lạnh luân phiên.

Cô vờ như không đau, bước chân vẫn vững vàng như cũ, chỉ là tự cho mình thấy.

Đi đến nơi náo nhiệt, cô cùng vài người có quen biết nói chuyện.

“Vẫn là cô sống tương đối khá, theo tiếp rượu, lại có thể nhận được nhiều tiền boa nhiều như vậy.” Tiểu Lợi lắc đầu cảm thán: “Nghe nói Phương tổng rất vừa lòng với biểu hiện của cô hôm nay, còn cho nhiều hơn 10%?”

Giọng điệu thăm dò, Lê Họa cũng chỉ cười cười: “Cô phải biết rằng, cho dù là thật, cũng là đổi lại từ cái dạ dày đang dần hư hỏng của tôi.”

Mọi việc dù sao đều phải trả giá, làm sao có chuyện dễ dàng như vậy.

“Lê Họa, sao cô còn ở chỗ này?” Có người gọi tên cô.

“Làm sao vậy?”

“Có người tìm cô, đã đợi lâu lắm rồi.”

Cô gật gật đầu, ý bảo đã biết, cho dù giả vờ biểu hiện vui vẻ cũng không được, thể trạng của cô hiện giờ vô cùng không tốt, còn có người cố tình ngăn cản thời gian cô về nhà, cảm giác này không tốt chút nào.

Người hẹn cô bao một phòng nhưng lại là phòng “khách quý”, các phòng ở nơi này chia làm ba cấp bậc: bậc thấp, bậc trung, bậc cao, giá cả tự nhiên cũng có sự khác biệt, xem ra người hẹn cô có thân phận không đơn giản. Đại não của cô hơi hỗn loạn, tạm thời không muốn tự hỏi cuối cùng là ai hẹn cô, và vì chuyện gì.

Cô đẩy cửa phòng ra, đứng tại chỗ, có chút hoài nghi mình đi nhầm phòng, cô nhìn lại số phòng ở cánh cửa, không sai.

Là hai người trung niên, cho dù đại não của cô không quá thanh tỉnh, cô cũng biết mình không hề quen biết họ.

“Xin hỏi, là hai bác tìm cháu?” Cô mang theo chút thăm dò đi vào, trong lòng mơ hồ đoán được bọn họ là ai.

Tâm mắt hai người luôn dừng trên người cô, di chuyển nhiều lần.

“Lê tiểu thư, mời ngồi.” Người phụ nữ mở miệng, trên mặt không có biểu hiện gì, đôi mắt bày ra vẻ tìm tòi nghiên cứu.

Lê Họa cảm thấy không khí có chút hít thở không thông, cô muốn cười một cái, lại không được. Cô cũng không muốn quá mức giả dối, thực sự cười không nổi. Nếu không phải hôm nay, không phải hiện tại, không phải giờ phút này, biểu hiện của cô cũng sẽ không kém như vậy, giờ phút này dạ dày đang cồn cào. Đúng là vận khí của cô trước sau như một, đều rất xấu, ngay cả lúc đối phương tìm tới cửa cũng gặp được thời điểm cô bị như vậy.

“Chúng tôi là bố mẹ của Trác Dực Đình.” Bố của Trác Dực Đình lúc này mới mở miệng, sắc mặt không khác là mấy so với sắc mặt của mẹ của Trác Dực Đình.

“Bác trai bác gái, xin chào hai bác.” Cô máy móc mở miệng.

Mẹ Trác Dực Đình nhìn Lê Họa, lại nhìn động tác nhỏ đặt tay trên bụng của cô, nhưng cũng không có một tia đồng tình. Chuyển đi này thấy được cô gái này còn cho mình là người trong sạch cái gì, một bên oán trách bị người khác xem thường, một bên mượn cớ gia đình điều kiện không tốt. Chẳng qua chính là không muốn dựa vào hai bàn tay của mình để kiếm tiền, sợ chết, ham ăn biếng làm, lấy cớ nhiều hơn nữa cũng rửa không sạch được tư tưởng dơ bẩn kia.

“Cơ thể không thoải mái?” Mẹ Trác Dực Đình chau mày một chút, nâng cằm, tỏ thái độ khinh thường: “Xem ra hôm nay cô uống nhiều rượu, nhưng mà công việc này của cô cũng sớm đã thành thói quen.”

“Bác gái nói đúng, đây đúng là công việc của cháu.” Cô bỏ tay xuống, dù cho cảm giác hít thở không thông càng tăng lên, cô mím môi: “Không biết bác trai bác gái tới đây có chuyện gì không?”

Bố của Trác Dực Đình vẫn ngồi một bên không mở miệng, âm thầm đánh giá Lê Họa, để vợ ra mặt, những việc như thế này vẫn nên để phụ nữ nói chuyện thì hơn.

“Cô thật sự không biết hay giả vờ không biết?” Mẹ Trác Dực Đình khẽ mở miệng, hiện ra một tia ngạo mạn.

Khóe miệng Lê Họa cuối cùng tràn ra một tia cười, trên tivi xem qua vô số lần cục diện như vậy, cô bé lợ lem luôn phải gặp một người mẹ chồng khó tính, cầm một số tiền lớn đến đưa cho cô bé lợ lem, sau đó nói “Cô chính là vì tiền mới ở bên con trai tôi, không phải sao, cầm lấy tiền sau đó rời xa nó

cho tôi”. Trước kia cô nhìn thấy những hình ảnh đó đã cảm thấy thực buồn cười, hiện tại bản thân mình lại trở thành nhân vật chính.

“Cháu quá ngu ngốc, không thể hiểu được.” Cô cười một cái mỉa mai.

Mẹ Trác Dực Đình nhú mày.

“Rời xa con trai tôi.” Ngờ khi bà cứng ngắt: “Cô không xứng với nó.”

Lê Họa nhìn mẹ Trác Dực Đình: “Bác gái, bác thật sự đã tìm nhầm người rồi, những lời này bác nên nói với con trai bác, nói ánh mắt của anh ấy không tốt, lại đi tìm người phụ nữ như cháu.”

“Nếu còn có chút tự mình hiểu mình, một cô gái tốt sẽ làm việc ở đây sao? Hơn nữa điều kiện hiện tại của cô cũng coi như không tồi, còn muốn tiếp tục làm việc ở nơi này, đây là chuyện mà một cô gái tốt sẽ làm sao? Mọi người đều có lòng tự trọng, nếu ngay cả điều này cũng không có ...” Mẹ Trác Dực Đình trầm mặc một chút: “Con người không thể đi nhầm đường, cô lựa chọn con đường nào tự nhiên sẽ không có người hỏi tới, nhưng hiện tại cô lại liên quan đến con trai tôi. Nó không chỉ muốn ở bên cô, còn muốn ép chúng tôi chấp nhận cô. Bất kể cô sử dụng thủ đoạn gì dụ dỗ con trai tôi, tôi đều phải nói, cửa nhà chúng tôi cô không bước qua được. Nếu như cô thật sự có vài phần tình cảm đối với con trai tôi, cô sẽ không vì ham muốn của bản thân mà làm ảnh hưởng tới nó. Nếu cô là vì tiền ...”

Mẹ Trác Dực Đình dừng lại, nhìn sắc mặt Lê Họa.

Lê Họa cười, so với ý cười vừa rồi lại càng tăng thêm: “Tôi đương nhiên thích tiền.”

Thật thà một chút, nếu Trác Dực Đình không có gia thế như vậy, cô quá thực chướng mắt, đây là sự thật, cô vốn là một người thực tế.

Mẹ Trác Dực Đình hừ lạnh một tiếng, trên mặt hiện lên biểu hiện “tôi biết mà”, sắc mặt của bố Trác Dực Đình cũng nặng nề. Chính là hận không thể bắt thằng con bất hiếu kia đến, cho nó nhìn xem mình thích cái dạng người gì, còn say mê thành cái điệu bộ như vậy, cũng không biết ánh mắt có bị làm sao không.

Bố Trác Dực Đình nhanh chóng đưa một tờ chi phiếu ra, thăm nghĩ rất nhanh có thể giải quyết phiền toái này. Chỉ cần Lê Họa nhận lấy tiền, tức là cô ta đồng ý rời khỏi con trai mình, thanh toán xong, cũng chẳng sợ cô ta đổi ý không chịu, con trai mình biết cô ta là người như vậy, cũng sẽ không tiếp tục mê muội nữa.

Một tờ chi phiếu cứ như vậy bị ném tới dưới chân cô.

Cô trầm mặc một lát, cơ thể đau đớn mà có chút cứng ngắc.

Thật tốt, việc xui xẻo đều gặp phải cùng một lúc.

Cô nhặt tờ chi phiếu lên, liếc mắt một cái, nhìn bố mẹ Trác Dực Đình: “Ở trong mắt bác trai bác gái, con trai hai bác chỉ đáng giá bằng này thôi sao?” Cô khẽ cười một tiếng, dùng biểu tình khinh miệt vừa rồi của bọn họ xé chi phiếu, cô dường như rất bảo vệ môi trường, còn ném vào trong thùng rác, mang theo ý cười: “Cứ như vậy đã muốn đuổi tôi?”

Cô nhú mày, nhất định so với chút kiêu ngạo của người phụ nữ kia biểu hiện tốt hơn.

“Làm người đừng có lòng tham không đáy.” Sắc mặt mẹ Trác Dực Đình thay đổi: “Cô muốn bao nhiêu?”

Lê Họa lại có vài phần ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây (*), hiện tại muốn cô ra giá sao?

(*) Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây: Ngạn ngữ Trung Quốc, sông Hoàng Hà có chu kỳ 60 năm, cứ 30 năm đổi hướng một lần, nếu bên này là phía Tây, thì sau 30 năm, nó đổi thành hướng Đông. Ý muốn nói sự đổi thay đổi, giống “sông có khúc, người có lúc”.

Cô vắt chân, tư thế có phần vênh váo hung hăng: “Để tôi nghĩ một chút.”

“Cô ... ” Mẹ Trác Dực Đình ghen lời, ánh mắt chăm chú nhìn thẳng vào người Lê Họa, giống như cô là một con quái vật vậy.

Bố Trác Dực Đình coi như đỡ hơn, ngồi ở một bên vẫn chưa mở miệng.

Lê Họa học theo ánh mắt bọn họ vừa rồi đánh giá mình, liếc mắt nhìn họ, làm cho hai người càng không được tự nhiên.

Cô khẽ chau mày, rất giống đang tính kế. Dù sao cô rất không thoải mái, sẽ không để ý gì mà làm càng nhiều người không thoải mái giống mình: “Nếu như không có chuyện ngoài ý muốn, Trác Dực Đình sẽ kế thừa Trác thị?” Cô hơi giống như đang hỏi, lại hơi giống như đang nói một mình: “Nếu không, bác trai bác gái tặng Trác thị cho tôi đi?”

Nhìn đến sắc mặt hai người âm trầm, bố Trác Dực Đình nhin không được mở miệng: “Đừng có khẩu xuất cuồng ngôn.”

“Không cho được sao?” Cô liếc mắt một cái: “Vậy xin bác trai bác gái lần sau đừng làm lại những hành động khiến người khác hiểu lầm nữa, cho rằng tùy ý đưa ra yêu cầu gì đều có thể thỏa mãn được.”

Mẹ Trác Dực Đình tức giận đến phát run: “Sao lại có loại phụ nữ không biết xấu hổ như cô?”

“Vấn đề này, thực ra trước tiên bác nên hỏi con trai bác, xem anh ấy thích tôi ở điểm gì. Bác mắng như vậy, chẳng qua là đang mắng con mắt nhìn người của con trai bác mà thôi, tôi không để ý một chút nào.”

Mẹ Trác Dực Đình đã đứng lên, bố Trác Dực Đình lắc đầu, lôi kéo vợ mình, trừng mắt nhìn Lê Họa một cái: “Với loại người vô lại này, không cần phải nhiều lời.”

Lê Họa vẫn ngồi tại chỗ, tư thế nhàn nhã châm một điếu thuốc: “Đi mạnh khỏe, tôi cũng sợ các người đột nhiên sinh bệnh lại trách tội lên đầu tôi, dù sao ngoài kia việc cố ý ngã bị thương đặc biệt nhiều. Người như tôi thật không đủ sức chịu phí thương tổn. Nhưng hai bác yên tâm được rồi, tiền phòng tôi trả, dù sao tôi cũng là bề dưới.”

Mãi cho đến khi bố mẹ Trác Dực Đình đi ra khỏi cửa, cô mới bỏ điếu thuốc trong tay xuống, đứng lên ho khan.

Cô đứng lên, thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống, cô nhanh chóng kiểm tra vị trí chính mình vừa ngồi, tốt lắm, cũng không có dấu vết gì.

Đi được vài bước, cô có cảm giác dạ dày của mình trở nên hỗn loạn, thật đúng là không muốn cho cô sống tốt mà.

Đi ra ngoài, không cần soi gương, cô cũng biết sắc mặt mình lúc này khó coi đến cỡ nào.

Khó khăn rời khỏi Mị Lực, cô phải nhanh chóng trở về nhà, trước khi bản thân mình đổ gục.

Trạng thái không xong này, làm cô chán ghét chính mình.

Bụng vô cùng đau đớn, cô nhịn không được liền tựa vào một thân cây rồi trực tiếp nôn ra, nôn đến khi trong bụng không còn gì cả, trong miệng đều là nước vàng.

Cô cầm khăn giấy lau đi, trên khoảng đất trống trước mắt có một bóng đen.

Cô nhanh chóng quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt lãnh đạm của Lộ Thiếu Hành.

“Cô thật có bản lĩnh.” Anh một câu khen ngợi cô: “Tôi chưa bao giờ nhìn thấy họ tức giận như thế, đợi lâu như vậy, cô tặng cho họ quà gặp mặt lớn thế, cả đời này chắc không thể quên được.”

Anh liếc cô một cái, xoay người đi tới chỗ xe trợ lý từ gara đi ra.

Lê Họa ngơ ngác nhìn bóng lưng anh, tay nắm chặt.

Anh biết bố mẹ Trác Dực Đình ở trong này, nhưng lại làm cho cô uống nhiều rượu như vậy, chẳng qua là vì để họ gặp cô với bộ dạng không chịu nổi.

Trò chơi của kẻ có tiền, đều tính kỹ coi người khác giống như quân cờ.

Cô không cẩn thận đã giúp đỡ anh một lần.

Trong miệng càng thấy đắng.

Chương 7

Linh hồn cô đơn đáng xấu hổ, một bên muốn nhận lấy ấm áp từ người khác, một bên mãi mãi không muốn trả giá.

Buổi tối Lê Họa ngủ không ngon, đầu đau không chịu nổi, hơn nữa bà dì cả cũng lựa chọn thời điểm này mà đến, cô nằm trong chăn, nhắm mắt lại, thầm muốn hôn mê đến ngày hôm sau. Cô gặp rất nhiều giấc mộng kỳ lạ, từ lúc bố mẹ ly hôn, vướng mắc rối rắm quanh co, hình ảnh hoặc chân thật hoặc giả dối tất cả đều như một chiếc máy chiếu phim chậm chậm ở trong đầu. Sau đó xuất hiện hình ảnh một MC ảo não trong một chương trình, cảm xúc có chút không khống chế được, cô cho rằng cô chính là người MC đưa sự thật đầy đủ bày ra trước mặt công chúng, để cho công chúng phán đoán, mà không phải bản thân cô mang theo cảm xúc của mình thể hiện trong tiết mục đó. Ý nghĩ của Lê Họa vẫn bị vây trong một mớ bong bong, hình ảnh biến thành nhiều mảnh nhỏ sau đó lại bắt đầu ghép lại. Giống như chiếc máy chiếu phim ở trong não của cô, phát đi phát lại, có chút quen thuộc, có chút không muốn nhắc đến. Cảnh tượng kia hiện ra ở trước mặt cô. Rất nhiều người chán ghét hình ảnh của cô, có lẽ cũng có không ít người tán thành cách làm của cô. Hình ảnh này ngoại trừ đã từng thật sự xuất hiện, cho thấy một câu chuyện chân thực, còn lại tất cả đều không tồn tại. Nhưng nhiều người cố tình làm những hình ảnh này tăng thêm phần quan trọng. Có người có thể nói nó không tốt. Nhưng nếu cảm thấy nó tốt, lại cho rằng vậy mà có người cảm thấy nó không tốt, đó nhất định là khuyết điểm.

Chỉ có những người không bình thường mới không có cách cư xử này, con người mang theo quan điểm cá nhân của mình, dùng ánh mắt ngu xuẩn nhìn ý kiến bất đồng với bản thân mình của người khác.

Cô mở to mắt, mở hết cỡ.

Cô chính là người bình thường, cũng có quan điểm của chính mình. Dù tin hay không thì trên thế giới này, thực sự tồn tại mối quan hệ nhân quả. Cô thật sự tin tưởng, cảm thấy chỉ cần đã làm, cho dù là bí mật, cuối cùng vẫn bị phát hiện ra. Cho nên cô vẫn không cho phép người khác làm “chuyện xấu”. Nhiều năm như vậy, thì ra cô sớm đã thay đổi, không còn đơn thuần như trước đây nữa, tuyệt đối không làm chuyện vượt khỏi thân phận của mình. Cô từng nghĩ việc hút thuốc uống rượu đều không phải là chuyện con gái làm, bây giờ nó lại trở thành công việc của cô.

Tưởng tượng cùng với sự thật, mãi mãi không giống nhau.

Cơ thể không muốn, cũng phải rời giường, nấu cơm, giặt quần áo.

Trước đây mỗi khi đến thời điểm này, bà ngoại không cho cô chạm vào nước lạnh. Từ khi bà ngoại qua đời, không còn ai nhắc nhở cô những kiêng kỵ này.

Cô cứng ngắc nghe âm thanh của máy giặt, cuối cùng cho là mình mất đi một thứ gì đó, nhớ không ra, lại trong nháy mắt đột nhiên nhớ đến.

Cô bỗng nhiên cảm thấy ngực lại đau.

Ngay cả mình cũng không muốn chinh đốn bản thân mình.

Cô cũng không tự giác nấu cơm, Tô Như vớt mì ăn liền của cô vô số lần, thế nhưng cô cũng không nhớ phải đi mua lại, dứt khoát liền làm chút cơm.

Chấp nhận sống. Cũng không biết hiện tại Tô Như có tốt hay không, cách cô cùng Tô Như ở chung có chút đặc biệt, tình huống bình thường sẽ không liên lạc, cô cũng không muốn nhận được điện thoại của Tô Như, mỗi một lần nhận được nhất định biểu thị cho việc Tô Như gặp chuyện không may, cô cũng không hy vọng như thế.

Khi di động vang lên lần thứ tư, cô để thìa trên tay xuống, nhìn di động.

Cô do dự một lát, vẫn lựa chọn tiếp điện thoại.

“Đang ở đâu?” Giọng nói rõ ràng của Trác Dực Đình truyền tới.

“Trong nhà.”

“Xuống dưới đi.”

Cô còn chưa kịp nghĩ có cự tuyệt, đối phương đã cúp điện thoại.

Cô nhìn đồ ăn trên bàn, để bát vào phòng bếp, để thức ăn vào tủ lạnh, lúc này mới từng bước một xuống tầng.

Đứng trong thang máy, nhìn ảnh phản chiếu của bản thân, cô liền tự nói với chính mình: Lê Họa, mày đã hai mươi bốn tuổi, không phải là trẻ con, không cần đuổi theo thứ không thuộc về mình.

Nghĩ như vậy, tâm tình của cô thoải mái hơn không ít.

Không cần suy nghĩ những thứ không thực tế đó, đối với mình, đối với tất cả mọi người đều tốt.

Cô đi xuống tầng, vừa ngẩng đầu liền thấy Trác Dực Đình đang dựa vào trước chiếc Bentley. Vẻ mặt anh tùy ý, dáng người thon dài, nhìn như vậy cũng là một bức tranh đẹp.

Trong lòng cô âm thầm cười chính mình, cô làm gì có tư cách ghét bỏ hoặc chống cự cái gì, người khác tốt hơn cô rất nhiều.

Anh sẽ là một người chồng tốt, cô hẳn là phải giữ anh thật chặt.

“Chờ lâu sao?” Cô đi qua, đứng lại trước mặt anh.

Trác Dực Đình chăm chú nhìn cô hồi lâu, mới đưa tay sờ sờ tóc cô, nhìn qua vô cùng thân thiết: “Không lâu.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh: “Hôm nay không cần làm việc sao?”

“Không cần.” Ánh mắt anh sáng rực nhìn cô.

Có chút nói không rõ tại sao lại bị cô hấp dẫn nhưng anh biết, cô chính là người mình chờ đợi.

Anh không có tin tức xấu bên ngoài, cũng là một người có trách nhiệm, cô nghĩ không ra, mình có một chút ngăn cách với anh, không rõ là vì điều gì. Chẳng lẽ thật sự là bởi vì nhìn qua đẹp hơn phong cảnh, liền coi là tốt hơn người khác.

Lê Họa, mà không phải thiên kim đại tiểu thư, phải thấy rõ ràng thân phận hiện tại của mình.

“Nếu không, anh có thể lên ngồi một chút?”

Nói ra những lời này, cô và Trác Dực Đình đều ngây ngẩn cả người, cô là bởi vì sự thỏa hiệp của mình, mà Trác Dực Đình là bởi vì đây là lần đầu tiên cô mời anh lên nhà cô, anh cảm thấy trong lòng chột ảm áp.

“Được.”

Lê Họa đi trước, Trác Dực Đình đi phía sau cô.

“Em ở một mình.” Cô đột nhiên mở miệng: “Bố mẹ em đã ly hôn.”

Nhiều năm trôi qua như vậy, quá khứ cũng không còn đau lòng giống lúc trước.

Thời gian trước xem Phi thường liễu đặc, chủ đề để thảo luận là bố cô gái lấy cô làm cố chụp ảnh mỹ nữ, cô gái đó cũng là một mỹ nữ, cô rất vui vẻ thảo luận, sau đó hỏi cô bé bố mẹ có ly hôn hay không, bố của cô thường lấy cô làm cố, cùng thư ký có liên hệ. Mỹ nữ vẫn cười, cười nói bố mẹ mình không ở cùng một chỗ, Mạnh Phi nói, nhìn cô có chút vui vẻ.

Lê Hòa nhìn về mặt của cô gái xinh đẹp kia, lại đột nhiên rơi lệ.

Lần đầu tiên cô biết, nhìn người khác cười xán lạn như vậy, chính mình lại khổ sở như thế.

Trác Dực Đình đi theo cô vào thang máy, nhẹ nhàng đưa tay đặt lên vai cô. Cô nói cho anh biết như vậy, anh vẫn chưa cảm giác được cô cố ý nhắc nhở gì, mà là vui sướng vì cuối cùng cô cũng bằng lòng nói ra suy nghĩ của mình, nói cho anh biết chuyện của cô, cô như vậy, không còn xa cách lãnh đạm với anh nữa.

Anh đưa tay là có thể chạm đến.

“Nhà hơi lộn xộn, anh đừng để ý.” Cô nhẹ nhàng băng quơ đề cập, ra khỏi thang máy.

Anh chỉ đi theo cô, không nghĩ nhiều lắm.

Anh vẫn chưa tưởng tượng chỗ ở của cô sẽ như thế nào, không thất vọng, cũng không vui sướng, chính là cảm nhận được được hơi thở nồng đậm của cô, trong lòng có một loại thỏa mãn không nói nên lời.

Nhà không lớn không nhỏ, mặt tường sạch sẽ mộc mạc, một luồng không khí trong lành.

“Anh uống gì?” Cô có chút không biết nói cái gì cho phải, giọng nói hơi gượng gạo.

“Tùy ý được rồi.”

Cô cười nhạt, rót một ly nước lọc đặt lên bàn trà.

“Một người ở, không sợ sao?” Anh xoay người nhìn về phía cô, cô như vậy làm anh đau lòng, anh cũng hiểu được sự cô đơn của cô.

Tivi, tủ lạnh, điều hòa ... cái gì cần có đều có, lại thiếu một phần ấm áp.

Cô ngồi trên ghế sofa, cố gắng giả bộ rất tốt: “Thời gian trước kia khi ngủ em phải bật đèn, nếu không sẽ không ngủ được, cảm thấy trên giường có thứ gì đó. Bây giờ trở về nhà liền gục đầu ngủ, không bao giờ phải miên man suy nghĩ nữa. Đột nhiên ngấm lại, thật nhớ những ngày phải bật đèn mới có thể ngủ được, còn có thể cảm thấy sợ hãi, thực ra cũng tốt.”

Anh ngồi đối diện cô: “Hãy để anh quan tâm chăm sóc em, làm một ngọn đèn trong lòng em.” Ánh mắt của anh cực kỳ nghiêm túc, không có nửa phần nói đùa.

Sắc mặt cũng bình thản như thế.

Cô hơi căng thẳng, cúi đầu: “Bố mẹ anh đi tìm em.”

Biểu hiện của cô, thực không tốt. Cuộc sống tôi luyện sớm đã khiến cô không còn là cô gái nhỏ lúc trước, lại vì sao mà nhịn một chút cũng không được? Nếu không phải ngày hôm đó, vào thời điểm đó, cô có thể chịu đựng được, vì sao phải đấu võ mồm, đối với mình không có nửa điểm có lợi.

“Anh biết.” Ánh mắt của anh trước sau như một, phát ra thứ ánh sáng nóng rực: “Họ nhất định nói những lời rất khó chịu.”

“Chính em cũng nói những lời rất khó nghe.” Cô vừa dứt lời, cảm thấy mình đã biết nói những lời giả dối như vậy, giống như nữ phụ có nhiều tâm kế trong tiểu thuyết, ở trước mặt nam chính nói lời ủy khuất: “Em có thể hiểu được họ.”

“Em không cần lo lắng về họ, anh sẽ xử lý thật tốt, anh chỉ muốn em đồng ý ở bên anh.” Anh có chút không chắc chắn, tim lại đập nhanh hơn: “Có thể chứ?”

Trên mặt anh nở nụ cười, cuối cùng cô cũng gật đầu.

Chương 8

Lần này nói chuyện với Trác Dực Đình, Lê Họa cảm thấy rất thoải mái, tảng đá đè nặng trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, tâm tình đương nhiên tốt lên. Đây mới là cuộc sống của cô, tìm được rồi, nhìn xem, sẽ không phải thường xuyên lo lắng nó tiêu tan bất cứ lúc nào. Có lẽ tâm tình tốt, cô ngủ thẳng đến sáng mới dậy. Ánh mặt trời tùy ý chiếu tới, trên chiếc chăn đơn của cô.

Cô lấy điện thoại ra, thật may mắn, trên thế giới này, có một người có thể chia sẻ niềm vui của mình bất cứ lúc nào.

Điện thoại vang lên vài tiếng, đối phương mới nhận.

“Sáng sớm đã gọi tớ ồn ào như vậy rồi.” Giọng nói của Tô Như mềm nhũn, hơi giống một cô bé đang bĩu môi.

Cô nằm trên giường, thay đổi một tư thế thoải mái: “Tớ tuyên bố, tớ muốn ở bên Trác Dực Đình, từ hôm nay về sau, toàn tâm toàn ý, cùng chung hoạn nạn.”

“Hờ hờ, cậu cho là cậu đang kết hôn sao mà đọc diễn văn như thế?” Tô Như hừ nhẹ: “Trước kia không phải cậu cũng nói như vậy sao? Lần này là nghi lễ chính thức?”

“Trước kia có lẽ là tớ tự nói với bản thân mình, đối với một thứ gì đó, cũng chưa từ bỏ được.”

Tô Như trầm mặc nửa ngày, hiểu được lời này của Lê Họa là nói đến việc gặp được một người làm mình thật sự động lòng, có thể vì anh ấy mà phấn đấu quên mình, có thể vì anh ấy mà liều lĩnh, thế nhưng cho tới bây giờ cuộc sống đều cần sự thỏa hiệp. Không phải mười bảy, có thể không kiên

nề, e ngại gì; không phải hai mươi, sai lầm rồi còn có thể sửa chữa; bây giờ những thứ ấy đều không thể.

“Gần đây tớ say mê tiểu thuyết.” Tô Nhứ cười mở miệng: “Bất kể nữ chính như thế nào, cũng phải toàn tâm toàn ý yêu nam chính, bất kể nam chính có yêu bạn gái hay không, cuối cùng đều trở thành người yêu của nữ chính, thực ra cậu cũng có thể thử đọc xem.”

Lê Họa đối với mấy thứ này đã không còn cảm giác gì quá lớn, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng chiếu xuống làm mặt đất được phủ thêm một lớp vàng óng ánh: “Nếu để tớ viết một bộ tiểu thuyết, nhất định tớ sẽ lấy yêu thầm làm đề tài chính, để cô gái đó rất yêu chàng trai kia, vì chàng trai ấy làm rất nhiều việc. Sau đó đến cuối cùng, nam chính nói với nữ chính ‘Nếu cô là người có cá tính, có lẽ tôi sẽ chấp nhận, người tôi muốn không phải là bảo mẫu, tôi nói gì nghe nấy’. Hoặc cũng có thể là ‘Tôi thích nữ sinh xinh đẹp nhu thuận, ngượng ngùng, cô không phải kiểu tôi thích’. Thế giới này, sao có thể đơn giản như vậy, cậu thích anh ấy, anh ấy nhất định sẽ thích cậu? Hơn nữa, cho dù cậu thích anh ấy, rất thích, ngoại trừ nhờ anh ấy cậu được một cái danh si tình, thực ra cũng không được lợi ích gì. Anh ấy suy nghĩ không bình tĩnh liền yêu thương cậu? Tuy rằng tất cả mọi người đều thích việc yêu thầm có một cái kết có hậu, nhưng tớ cảm thấy vẫn cần phải nói cho rất nhiều người biết, yêu thầm phần lớn đều thất bại, vẫn là không nên lãng phí thời gian. Cho nên, đề tài yêu thầm này, càng cần thể hiện ra mặt trái của nó.”

“Tớ thật không biết cậu lại có bất mãn đối với việc yêu thầm như vậy.” Tô Nhứ mở miệng, giọng nói xa xôi: “Lê Họa, cậu lúc trước, yêu thầm Lộ Thiếu Hành sao?”

Hiện tại, cuối cùng thì ngay cả trong lòng cũng muốn dập tắt ngọn lửa nhỏ ấy.

“Ừ!” Lê Họa thừa nhận, ý cười trên mặt không giảm: “Đó là chuyện từ rất lâu rồi.”

Tôi yêu anh, nhưng ở giữa thiếu chữ “quá”.

Hoặc là, tôi yêu anh, đã từng yêu.

Khóe miệng cô tràn ra một tia cười, cuối cùng cũng có thể giải thoát rồi.

Mặc dù Trác Dực Đình có phần không thích công việc này của cô, nhưng ít nhất công việc này là cô dựa vào hai bàn tay của mình, không cần đeo trên lưng cái danh dựa vào người khác. Nếu cô may mắn có thể cùng Trác Dực Đình đi đến cuối cùng, tất nhiên sẽ không có khả năng làm công việc này nữa, dù sao cô cũng phải vì Trác Dực Đình mà suy nghĩ.

Cô bây giờ, cũng không chắc chắn lắm, lại có một phần bất an đang dần nhen nhóm.

Cho dù cô tin tưởng bản thân mình sẽ không dao động, cũng tin tưởng Trác Dực Đình, nhưng vẫn có chút bất an.

Buổi tối, lúc đi vào Mị Lực, Lan tử một bên giữ chặt Lê Họa. Lan tử có phần đặc biệt với Lê Họa là bởi vì Lê Họa có trọng lượng, là một cô gái xinh đẹp, có thể tự mình biết mình, điểm này Lan tử thật sự tán thưởng cô.

Lan tử lấy phiếu đưa cho Lê Họa: “Mau đi qua đi, mấy cô nàng ấy cũng đã sớm để ý phòng này, biết lại là em đi, không biết trong lòng có cảm nhận gì nữa.”

Lê Họa cầm phiếu trong lòng bàn tay, tự nhiên hiểu, những quý công tử này tùy ý có thể nhìn trúng một nữ bồi bàn, khi đó cuộc sống sẽ không phải lo lắng, quan trọng là sau lưng những quý công tử này có gia thế, thực sự sẽ rất muốn đi, cho nên Lan tử không thể không cân nhắc một phần.

Tuy rằng chuyện như vậy, tỉ lệ phát sinh thấp, nhưng dù sao vẫn nên đề phòng.

Lê Họa đeo một vài thứ đồ trang sức trang nhã, nhìn qua tinh thần khá tốt, cô đẩy cánh cửa ra, nhìn thấy một đám đàn ông chưa vợ áo mũ chỉnh tề, thế giới này đương nhiên là có loại mặt người dạ thú, nhưng cũng không thể hoài nghi có người có gia giáo tốt.

Cô đi qua, bọn họ đang đánh bài, phụ nữ cùng lắm là để làm đẹp không khí, ngẫu nhiên cười, ngẫu nhiên khen ngợi, không được dùng nhiều hơn.

Dù sao những người ăn chơi trác táng này cũng có chút quen biết, cô đi đến bên cạnh Bùi Chấn Vũ: “Bùi thiếu gia, đã lâu không gặp.”

Bùi Chấn Vũ cười: “Lời này hình như tôi nên nói mới phải, Lê tiểu thư.”

Lê Họa im lặng ngồi bên cạnh Bùi Chấn Vũ, nhìn ngón tay thon dài đang cầm bài của anh ta.

“Cô nói nên đánh lá nào?” Bùi Chấn Vũ đột nhiên mở miệng hỏi.

Lê Họa chỉ chỉ một lá bài, Bùi Chấn Vũ lại thật sự nghe theo cô, nhưng mà lần này thua rất thảm.

“Một lời của người đẹp, thua hết cả túi tiền.” Người đàn ông ngồi đối diện Bùi Chấn Vũ đột nhiên mở miệng.

“Người đẹp cười ngàn vàng, có gì không đáng?” Bùi Chấn Vũ không chút lo lắng.

Mà người đối diện, ý cười trên môi, rất tà mị. Lê Họa cũng biết người này là tiểu thiếu gia Lộ Diệc Cảnh vô pháp vô thiên của nhà họ Lộ, bố mất sớm, chỉ còn lại mẹ, khiến tính cách của anh ta kiêu ngạo, chẳng nghe lời ai, so sánh với những người anh kia của anh ta quả thực là không đáng nhắc tới.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt đánh giá của Lê Họa, Lộ Diệc Cảnh cũng chuyển ánh mắt lên người cô.

Bề ngoài của Lê Họa, cố gắng có thể lừa gạt người, dáng vẻ thuần khiết, đây là đánh giá của Tô Như dành cho cô, có chút “giả bộ”.

Lộ Diệc Cảnh cảm thấy hứng thú với cô, đã nhìn cô mấy lần. Trên thực tế, Lộ Diệc Cảnh thích kiểu phụ nữ giống cô, nhìn qua vô cùng thanh thuần, về phần có bộ dạng gì ở trên giường, đương nhiên là càng lay động càng tốt, diện mạo thanh thuần, hơn nữa biểu hiện phóng túng, càng rung động. Đàn ông không xấu phụ nữ không yêu, nhưng phụ nữ cũng hư hỏng, không phải càng thú vị sao?

Người đàn ông bên cạnh tùy ý mở miệng: “Sao lại luôn thua vậy, Tứ thiếu, không ngại đổi chỗ chứ?”

Bề ngoài Lộ Diệc Cảnh bất cần đời, nhưng không phải là người ngu ngốc, anh cười đồng ý với đối phương: “Cũng tốt, tôi cũng muốn đổi gió một lát.”

Lộ Diệc Cảnh lập tức đổi chỗ ngồi với người bên cạnh, khoảng cách với Lê Họa không đủ mười cen-ti-mét: “Nghe nói tử lượng của Lê tiểu thư không tồi?”

“Tứ thiếu quá khen.” Cô trước sau như một lộ ra nụ cười, có chút giả dối.

Lộ Diệc Cảnh không nhìn cô, tiếp tục mở miệng: “Hôm nào chúng ta cùng nhau bàn luận một chút là biết tôi có quá khen hay không.”

Cô cười nhạt, đưa tay chỉ lá bài trên tay Lộ Diệc Cảnh: “Tôi lớn mật đề nghị, đánh lá này.”

Tay cô đưa ra trước người Lộ Diệc Cảnh, lưu lại mùi thơm ngát nhàn nhạt, Lộ Diệc Cảnh chau mày, ma xui quỷ khiến thế nào, anh thực sự đánh lá bài

kia, kết quả, lại thua rồi.

“Lê tiểu thư thật sự là thần tài của chúng ta.” Ba người đàn ông khác cười.

“Tôi thấy mọi người nên hợp lực đi?” Lộ Diệc Cảnh cười.

Không khí cũng không tệ lắm, đến khi ván bài kết thúc. Ba người đàn ông kia đều tỏ ra cảm kích với Lê Họa, Lê Họa may mắn không làm gì quá xấu hổ cùng Lộ Diệc Cảnh đi ra ngoài, Lộ Diệc Cảnh cũng cười, việc này không đáng lo.

Ra đến cửa, Lộ Diệc Cảnh xoay người nhìn cô: “Tốt nghiệp đại học danh tiếng?”

Trong giọng nói mang theo một chút tiếc nuối.

Cô gật đầu, cũng không sợ hãi.

Lộ Diệc Cảnh giống như nở nụ cười, đưa cho cô một tờ chi phiếu, Lê Họa không từ chối.

“Không cần đi theo tôi.” Lộ Diệc Cảnh cũng không quay đầu lại.

Có lẽ cô và người đời đều sai lầm rồi, nói đến Lộ Diệc Cảnh liền nghĩ đó là một công tử quần áo lụa là. Cô xoay người đi về phía toilet, dùng nước rửa mặt mình, xóa bỏ lớp trang điểm, lúc này mới đi ra ngoài.

Vừa ra ngoài, cô liền thấy Bùi Chấn Vũ đứng ở đó.

“Cách xa người nhà họ Lộ một chút.” Bùi Chấn Vũ thản nhiên mở miệng, tiến vào toilet nam.

Hai người từng có duyên vài lần, xem ra là thiện ý nhắc nhở. Cô vẽ ra ý cười, hình như cũng cảm thấy được mình là một người phụ nữ tùy tiện bỏ lên giường đàn ông.

Vận khí của cô lại không thể nào tốt hơn, mới đi vài bước, liền gặp được người nhà họ Lộ mà Bùi Chấn Vũ nhắc nhở cô phải tránh xa một chút, hơn nữa còn là hai người.

“Bao lâu chưa rồi về nhà?” Giọng nói của Lộ Thiếu Hành vĩnh viễn đều là một kiểu, không có nửa phần cảm xúc.

Lộ Diệc Cảnh trước sau như một mang theo ý cười: “Quên.”

“Trí nhớ của cậu toàn bộ dùng để uống rượu chơi đùa?”

“Nếu anh hai đã biết, cũng không cần cần tới hỏi chứ?” Lộ Diệc Cảnh không thể nào có thiện cảm với người anh này.

“Hôm nay Giang lão gia nhắc tới cậu, vì sao lại nhắc tới, cậu nên biết là vì điều gì?” Ánh mắt Lộ Thiếu Hành sáng rực.

Lộ Diệc Cảnh thu nụ cười lại, mang theo một chút không được tự nhiên: “Em đã biết.”

“Đã biết cái gì?” Lộ Thiếu Hành không có ý định buông tha.

“Đưa Giang Tri Ngữ trở về cho ông ấy, đóng vai vợ chồng hài hòa, con cháu đầy đàn, được chưa, anh hai thân mến.” Lộ Diệc Cảnh khẽ cười nhạo.

Lộ Thiếu Hành liếc anh một cái: “Đừng để tôi phải gặp cậu ở chỗ này nữa.”

“Các người đều chỉ biết ‘châu quan phóng hỏa’.” Lộ Diệc Cảnh xoay người rời đi, mọi người đều chỉ trích anh không hiểu chuyện, mà tất cả bọn họ lúc còn nhỏ đều là đứa con tốt, chỉ có anh cái gì cũng không phải.

Lộ Thiếu Hành không gọi Lộ Diệc Cảnh lại, đột nhiên xoay người, chống lại tầm mắt vừa mới xem kịch vui của Lê Họa.

Cô giật giật khóe miệng, muốn duy trì một độ cong tốt nhất.

Nhưng nụ cười còn chưa nở rộ, anh đã xoay người rời đi, nụ cười của cô nửa cứng nhắc.

Chương 9

Lộ Thiếu Hành về nước mấy tháng, vẫn ở trong nhà, chưa có chỗ ở cố định bên ngoài như Lộ Ôn Diên hay Lộ Diệc Cảnh, bản thân anh cũng không có gì đặc biệt riêng tư, ở nhà cũng coi như làm bạn với bố mẹ. Chính là không ngờ, mấy ngày nay Lộ Ôn Diên cũng về nhà.

Thật sự là việc lạ.

Nhà họ Lộ có phần làm cho người khác hâm mộ ở chỗ con cái chưa bao giờ quay lại đấu đá lẫn nhau, có thể ghi vào sử sách về phẩm cách tốt đẹp.

Lộ Ôn Diên ngồi trên bãi cỏ, miệng ngậm một ngọn cỏ, ánh mắt nhìn chăm chú nơi xa.

Lộ Thiếu Hành đi qua, đối với dáng vẻ thê lương này của em trai tỏ vẻ ... thường thức.

Anh ngồi bên cạnh Lộ Ôn Diên: “Sao lại buồn rầu vậy?” Thật hiếm gặp, em ba luôn được coi là người không có huyết chết lại có thể mang tâm trạng thế này.

“Anh hai, anh nói xem trong đầu phụ nữ rốt cuộc chứa những thứ gì?” Lộ Ôn Diên nhả cây cỏ trong miệng ra, tay lại tra tấn một đám cỏ nhỏ khác.

“Cậu hỏi sai người rồi.” Lộ Thiếu Hành không có cách nào trả lời câu hỏi này, bởi chính anh cũng không biết được đáp án là gì.

“Cô ấy đi rồi.” Lộ Ôn Diên thở ra một hơi thật dài.

“Cậu không đi tìm cô ấy?”

“Không phải.” Lộ Ôn Diên đột nhiên nằm xuống: “Chỉ là em rất hy vọng lần này cô ấy chủ động trở lại bên cạnh em.”

Lộ Thiếu Hành đột nhiên cảm thấy không có hứng thú, đứng lên, bỏ lại vấn đề rắc rối này: “Nghe nói trước kia hôn sự của cậu cùng Kỷ tiểu thư không giải quyết được gì?”

“Ừ.” Lộ Ôn Diên không có dự định gọi Lộ Thiếu Hành quay lại.

“Nghe nói gần đây hai bác vô cùng vừa lòng nhị tiểu thư của Tỉnh gia.” Bước chân Lộ Thiếu Hành dừng lại một chút: “Vị tiểu thư này còn là thư kí của cậu? Thật đúng là thuận lợi cho công việc.”

Lộ Ôn Diên nghiêm mặt: “Anh hai.”

Lộ Thiếu Hành cười, còn tưởng rằng thật sự tính tự mình giải quyết chứ.

“Giúp em.”

Lộ Thiếu Hành nhắc chân, cũng không nói sẽ giúp, cũng không nói không giúp, dường như anh đến đây chỉ để làm khách.

Bố mẹ Trác Dực Đình đến thăm, Lộ Thiếu Hành cũng không bất ngờ. Giao tình nhiều năm như vậy, tuy rằng trên con đường chính trị Lộ Chính Nhiên chỉ còn có vài tháng nữa là sẽ tới nhiệm kỳ mới, ai có thể ngồi vào vị trí này còn chưa biết, nhưng chỉ cần bây giờ ông vẫn còn ở vị trí này, ông Trác nói chuyện vẫn có phần khách khí.

Hiếm có chính là Trác Dực Đình cũng bị lôi đến đây, có lẽ là muốn cải thiện quan hệ với bố mẹ, dù sao cũng là bố mẹ mình, không thể để mối quan hệ đó đi vào bế tắc, đối với tất cả mọi người đều không có lợi.

Nếu bố mẹ Trác Dực Đình đã tới nơi này, tất nhiên là có chuyện gì đó muốn giúp đỡ, nhất định là chuyện riêng tư, dựa vào cây đại thụ như nhà họ

Lộ thì quả thực nơi hóng gió rất tốt.

Sau khi nói xong việc chính, tất nhiên sẽ nói đến những việc phụ.

Đường An An vừa cười với chồng, vừa nhìn Lộ Thiếu Hành đang nói chuyện với Trác Dực Đình: “Dực Đình đã lớn như vậy, làm chúng ta không muốn già cũng không được.”

Mẹ Trác Dực Đình liếc mắt nhìn con trai, vẻ mặt mang theo sự bất đắc dĩ: “Đúng là lớn rồi, quản không được.”

Đường An An nhìn như cảm thấy cực kỳ hứng thú: “Dực Đình thật biết điều, ông bà làm cha mẹ có lẽ nào yêu cầu quá cao.”

Mẹ Trác Dực Đình lắc đầu: “Đúng là rất ngoan, từ nhỏ đến lớn cũng không làm ra chuyện gì khiến cho tôi không vừa lòng, nhưng nó ... Ai, thế nhưng bị một con hồ ly tinh mê hoặc, khuyên như thế nào cũng không nghe, gần đây vì việc này, buổi tối tôi với bố nó đều ngủ không ngon.”

Đường An An gật đầu: “Mấy đứa trẻ này, không lúc nào làm chúng ta bớt lo. Chúng ta làm cha mẹ, đã định trước vì bọn chúng phải lo lắng cả đời.”

Lộ Chính Nhiên ở một bên đột nhiên mở miệng: “Con trai đều có lúc như vậy, cần gì quản lý quá chặt.” Giọng điệu không lo lắng, làm bố của Trác Dực Đình cười khở.

“Nếu bị ma quỷ ám trong chốc lát thì tốt rồi.” Bố Trác Dực Đình thở dài.

Lộ Chính Nhiên lắc đầu: “Ông bà nghe tôi, không nên quản lý quá chặt. Có lẽ bởi vì hai người quản lý quá chặt, thúc ép làm Dực Đình sinh ra ý muốn phản nghịch. Quản lý chúng nó, ngược lại mất đi tác dụng. Hơn nữa bây giờ cô gái đó muốn gì, trong lòng chúng ta đều rõ ràng, cắt chỉ tiêu của Dực Đình vài ngày, đối phương không kiếm được chút lợi ích nào, tự nhiên

cũng sẽ không có ý nghĩ gì nữa. Hai ông bà chỉ cần vẫn không đồng ý, chúng nó cũng không có cách nào.”

Bố mẹ Trác Dực Đình liếc mắt nhìn nhau, trước mắt cũng chỉ có thể như vậy.

Bố Trác Dực Đình nhìn Lộ Thiếu Hành: “Nếu Dực Đình có thể giống Thiếu Hành, như vậy chúng tôi cũng bớt lo.”

Con trai được khen, làm mẹ tự nhiên cũng vui vẻ, Đường An An khiêm tốn mở miệng: “Thằng bé này ở trước mặt trưởng bối giả bộ ngoan ngoãn, không chừng về sau lại làm ra chuyện giống như con thiêu thân.”

Lộ Chính Nhiên đưa mắt nhìn vợ, lắc đầu: “Chờ đến lúc đó, xem còn cười được không.”

Các vị trưởng bối nói đến chuyện của con cái mình, mà đám hậu bối cũng bàn luận về mấy vị trưởng bối nhà mình.

Ngồi ở giữa đình nhỏ, Trác Dực Đình có chút không biết làm sao, bố mẹ quả thực coi chuyện của anh trở thành khối u ác tính, hận không thể lập tức cắt bỏ: “Về sau kết hôn cậu sẽ lựa chọn con dâu trong lòng bố mẹ hay chọn người phụ nữ mình thích?”

“Người như chúng ta, có lựa chọn sao?” Lộ Thiếu Hành dời ánh mắt đi chỗ khác, phát hiện Lộ Ôn Diên còn ngồi ở chỗ đó. Thật rất tốt, nếu không đi theo con đường bố mẹ đã an bài, chính là cùng một kết quả.

Đưa nhau ra nước ngoài giống Lộ Ôn Thịnh? Có lẽ còn thảm hại hơn?

Lộ Thiếu Hành tỏ vẻ rất không hiền lành, thật sự chờ mong kết cục của Lộ Ôn Diên.

“Dù sao vẫn nên làm chuyện mình muốn làm chứ?” Anh muốn nói mới không uống công cuộc đời này, nghe rất khác người.

“Bố mẹ cậu sẽ không đồng ý.” Lộ Thiếu Hành đưa ra kết luận.

Trác Dực Đình nhìn qua rất phiền não, bưng chén trà trên bàn lên, nước trà bên trong vẫn hơi ấm, anh nhấp một chút: “Dù sao vẫn nên vì bản thân mình mà cố gắng một lần.”

Lộ Thiếu Hành nhún nhún vai, không có thái độ gì.

Trác Dực Đình có phần hy vọng Lộ Thiếu Hành có thể nói gì đó, mặc kệ là tán thành hay phản đối, tóm lại là không phải như vậy.

“Bố mẹ tôi xem thường công việc của cô ấy.” Trác Dực Đình đành phải tự mình phá vỡ im lặng, điều này thật sự rất đau đầu. Nếu như anh chủ động yêu cầu Lê Họa rời Mị Lực, có vẻ anh rất để ý công việc của cô, nhưng nếu cô vẫn tiếp tục làm việc ở đó, điều này sẽ trở thành lý do tốt nhất để bố mẹ phản đối hai người.

Làm người, cũng thật khó.

“Không mấy bố mẹ có thể coi trọng công việc ấy.” Lộ Thiếu Hành cuối cùng cũng ngẩng đầu.

Trác Dực Đình im lặng.

“Cậu thực sự nghiêm túc?”

Ánh mắt trấn tĩnh, Lộ Thiếu Hành mở miệng hỏi.

“Đời này chưa từng nghiêm túc như vậy.”

Lộ Thiếu Hành mỉm cười.

Lộ Ôn Diên ở phía sau lấy tay làm còi huýt sáo, thu hút sự chú ý, bảo bọn họ đi qua. Cũng không có việc gì lớn, chẳng qua là tam thiếu gia nhà họ Lộ tâm tình không tốt, cần người đi cùng, phương thức rất đơn giản, uống chút rượu là được.

Lộ Ôn Diên đại khái cũng biết qua tình trạng của Trác Dực Đình.

Đều là vì phụ nữ, Lộ Ôn Diên và Trác Dực Đình có phần ăn ý nhất định, đàn ông, gặp người cùng cảnh, dường như gặp được tri kỷ.

Có tri kỷ, tự nhiên sẽ quên mất anh em.

Lộ Ôn Diên uống rất nhiều, Trác Dực Đình cũng uống không ít.

Lộ Thiểu Hành thật sự uống rất ít.

“Thật không có nghĩa khí.” Lộ Ôn Diên cười anh mình: “Nhìn bọn em đều chật vật như vậy, anh hai, anh nói xem, tại sao anh vẫn chưa bước vào chốn hồng trần.”

Nói xong, anh dường như thành tiên.

“Uống say thì nằm ngủ đi, một lát nữa bác cả trở về nhất định sẽ nổi giận.”
Lộ Thiểu Hành lôi kéo Lộ Ôn Diên.

Lộ Ôn Diên bỏ tay anh ra, tiếp tục cùng Trác Dực Đình uống, tri kỷ là quan trọng nhất.

Lộ Thiểu Hành hơi bất đắc dĩ.

Trác Dực Đình uống không ít, cũng rất ngạc nhiên: “Thiểu Hành, trước kia cậu cũng có bạn gái, chẳng biết tại sao lại chia tay ... ”

“Đều là chuyện cũ rồi.” Lộ Thiểu Hành không phải người thích nhớ lại chuyện đã qua.

Lộ Ôn Diên cười to: “Thì ra anh hai cũng là người phàm, nói xem, thân con trai khi nào thì bị mất?”

Thực ra Lộ Ôn Diên không nghĩ Lộ Thiếu Hành sẽ trả lời, chẳng qua là anh tùy tiện hỏi loạn, muốn phát tiết một chút mà thôi.

“Ngày hai mươi chín tháng chín, có thể vậy?” Lộ Thiếu Hành buột miệng.

Ba người đồng loạt sửng sốt. Lộ Thiếu Hành sờ trán mình, chẳng lẽ anh cũng uống say, hơn nữa đã quá say.

Chương 10

Lê Họa ngồi trước máy tính, nghĩ vẫn cứ tiếp tục như vậy cũng không được, không thể dựa vào việc uống rượu cả đời, người ta không chê, dạ dày của cô cũng chịu không nổi. Đã không còn ai ở bên cạnh nhắc nhở cô, quan tâm cô bất cứ lúc nào, chính mình còn không đối xử tốt với mình một chút, thì sống có ý nghĩa gì. Cô mở trang web tìm việc làm ra, nhìn mức tiền lương viết trên đó, trán hơi đau. Chút tiền lương như vậy có thể làm gì? Than thở, dù sao vẫn phải thích ứng với cuộc sống như thế, đồ ăn, gạo, dầu, muối, tương, dấm, trà, thiếu một thứ nào đều không được.

Cô nộp mấy bản lý lịch lần lượt cho các công ty. Nơi có mức lương thật sự cao, xác định họ sẽ không nhận cô, tốt nghiệp đại học đã nhiều năm, không có kinh nghiệm công tác, chính cô cũng hiểu muốn tìm được một công việc tốt, vận may càng phải tốt.

Cô xoa nhẹ trán, những ngày gần đây thành phố Yên Xuyên xuất hiện nhiều chuyện lớn.

Cô nên thích ứng với việc mỗi ngày đều bình thường không có gì khác lạ, đơn giản đến tận cùng của cuộc sống, mà không phải đuổi theo thứ gọi là “oanh oanh liệt liệt”, không phải cô chưa từng xem qua kết cục của người khác. Mị Lực giống như một thế giới bị thu nhỏ, không thể nhìn thấu toàn bộ xã hội, cũng là một chỗ dựa không lâu dài. Nơi đó chưa bao giờ thiếu người đẹp, đương nhiên cũng không thiếu đàn ông mạ vàng. Trước đó không lâu, Dụ mỹ nhân, sau khi theo Lương đại thiếu gia, như hận không thể cho toàn bộ thế giới đều biết, cô ấy mỗi ngày đều mặt mày hớn hở, cười tươi như hoa. Thực ra Lê Họa rất thích nhìn thấy Dụ mỹ nhân cười như vậy, chỉ là nụ cười ấy không kéo dài đến vài ngày. Căn bản không cần tới bố mẹ Lương đại thiếu gia ra tay, Lương đại thiếu gia đã tự tay dọn dẹp mọi việc. Nghe nói Dụ mỹ nhân bị hành hạ thành người tàn tật. Phụ nữ luôn

không thể tưởng tượng được sự lạnh nhạt của đàn ông, mỗi lần anh ta đối xử tốt với mình, cười với mình thì luôn nhớ kỹ, nhưng lại không biết rằng khi anh ta xoay người cũng có thể coi bản thân mình trở thành người xa lạ. Lương thiếu gia tặng Dự mỹ nhân cho một đối tượng hợp tác nào đó, rõ ràng biết được người kia rất biến thái ...

Nhìn đi, có lẽ ảo tưởng của phụ nữ, sẽ hại chết chính mình.

Đàn ông si tình, chắc chắn có, nhưng chính bản thân mình ngàn vạn lần đừng ôm hy vọng.

Cô cười nhẹ, ngón tay ở trên bàn phím không ngừng gõ, giờ phút này, đáy lòng trong suốt.

Cô thích mình như vậy, nếu như bản thân mình cũng không yêu chính mình, không thể làm chỗ dựa cho chính mình, vậy thật sự không có cách nào để sống sót.

Buổi trưa Trác Dực Đình tới, nếu Lê Họa đoán không sai, sau khi rời khỏi công ty, anh trực tiếp đến chỗ cô. Anh sẽ không bỏ lại công việc, nếu như vậy, sẽ chỉ làm bố mẹ anh càng thêm phiền chán về sự tồn tại của cô. Cô đều biết, anh cũng sẽ không giải thích, đối tốt với một người, không cần lúc nào cũng nhắc đến để chờ được khen ngợi.

Bộ vest của Trác Dực Đình có vài nếp nhăn, cô giúp anh vuốt thẳng quần áo.

Anh nhìn lông mi của cô, thật dài, nhẹn không được anh hôn lên trán cô, cô hơi sửng sốt, không né tránh, cho dù anh có thêm yêu cầu sâu xa, có lẽ cô cũng sẽ không cự tuyệt.

“Lên xe đi.” Anh sờ sờ tóc của cô.

Cô gật đầu.

Trác Dực Đình đưa cô đến một tiệm đồ ăn cay, anh không thích ăn cay, cô thật sự không biết, mặc dù cô thích, nhưng anh cũng không cần chiều theo cô.

Cũng không nói gì thêm, cô không thích tranh cãi với người khác, không phải là không nói lại được, chẳng qua là không thích.

Vệ sinh ở đây rất tốt, Lê Họa rất vừa lòng về nơi này, ít nhất có thể thấy nơi này rất sạch sẽ.

Trác Dực Đình đưa thực đơn cho cô.

Cô tùy ý gọi vài món: “Anh ăn gì, em gọi giúp anh.”

Trác Dực Đình tiếp nhận thực đơn, gọi thêm món ăn, và hai bình đồ uống nhỏ, cô thích khẩu vị thế này.

Như vậy rõ ràng rất đúng với sở thích của cô, làm cô có chút áy náy, cô lại không biết anh thích gì.

Mà suy nghĩ của Trác Dực Đình lại càng thêm sâu xa, bố mẹ nói cô là vì tiền. Anh không muốn tranh cãi, ở trong lòng anh, cô nhất định không phải người vì tiền mà bán đi mọi thứ. Cho dù cô là người như vậy, cũng có thể lý giải được, trên thế giới này, có ai cao thượng hơn ai?

Một bát đồ ăn nhanh chóng được đặt trên bàn.

Tô Như nói khẩu vị cô rất nặng, chính cô cũng cảm thấy vậy: “Anh có sợ cay không?”

“Cũng bình thường.” Không thích cũng không ghét.

Lê Họa dùng đũa gắp một quả ớt màu đỏ: “Em dám ăn như vậy, anh tin không?”

Trác Dực Đình quả thực ngây người: “Không cần tra tấn dạ dày của mình như vậy chứ?”

Cô bỏ ớt vào trong bát của mình, gấp một miếng xương sườn đặt vào trong bát của Trác Dực Đình: “Em thích ăn nhất là bên trong của xương sườn, nấu rất mềm, lại được tẩm ướp, đủ mùi vị, ăn rất ngon, đầu lưỡi nhấp một chút tất cả thịt đều rơi xuống.”

Bị ánh mắt nóng rực của cô nhìn, không ăn không được, Trác Dực Đình nếm thử một chút, nói thật, không bằng nhìn cô ... Cái loại cảm giác này.

“Ăn ngon không?”

Anh xé giấy ra, lau khóe miệng cô: “Sao lại giống quý tham ăn như vậy.”

“Em vẫn rất tham ăn, rất thích ăn các loại thức ăn ngon. Hơn nữa cuối cùng em cảm thấy rằng, người còn sống, nên có ham muốn lâu dài với đồ ăn.” Như vậy đau lòng có thể ăn, khổ sở có thể ăn, thất tình có thể ăn ... Tóm lại, mấy cái ham muốn khác đều không mạnh bằng.

“Anh vô cùng ngưỡng mộ chuyên gia vẫn luôn nghiên cứu đồ ăn là em.”

“Chúng ta hôm nay phải ăn xong cả bàn thức ăn này.” Cô cười rất vui vẻ, đã lâu rồi không vui sướng như vậy.

Nói là cả bàn nhưng thực ra cũng chỉ có vài món ăn.

Cô nói một ít chuyện lý thú của mình: “Trước kia em thích nấu mâm đậu thành đồ ăn ... Người của cửa hàng, hai phút lại tắt lửa một lần, em rất tức giận, nói với bọn họ là em muốn nấu đồ ăn ... Sau đó chủ cửa hàng kia nhìn em vô cùng ai oán, bọn họ rất khó rửa nồi.”

Cô vừa ăn vừa nói, trên mặt đỏ bừng.

Trác Dực Đình cũng bị cuốn hút: “Nếu anh là chủ quán, anh liền đuổi em ra ngoài.”

“Đừng, hiện tại em cảm thấy cứ như vậy cũng rất tốt.” Cô gấp mầm đậu vào trong bát của mình.

Cô đối với việc ăn uống, khiến Trác Dực Đình có chỗ không thể lý giải.

Trong nồi có một ít cải trắng, lúc ăn đặt ớt đỏ vào trong bát bọc lại giữa cải trắng, đưa đến miệng, như vậy ớt cũng không cay, cải trắng lại chẳng phải món ăn ngon. Thực ra cô ăn mì ăn liền cũng là như vậy, vị ớt của mì ăn liền, kẹp ớt ở giữa, trực tiếp cắn ăn, hơn nữa hương vị cũng không tồi.

Cô thích nấu cà rốt thật lâu. Cà rốt không nấu chín rất chát, nhưng cà rốt nấu chín vừa mềm vừa ngọt, ăn rất ngon miệng.

Cô ăn rất thỏa mãn, khiến Trác Dực Đình cảm thấy được nhìn cô ăn cũng là một loại hưởng thụ.

Đơn thuần đúng là khát vọng đồ ăn.

Lúc sau tính tiền, tâm tình Trác Dực Đình rất tốt.

Tâm tình Lê Họa tự nhiên cũng tốt hơn: “Có bị em dọa cho sợ hay không? Ăn nhiều như vậy.”

Một chút cũng không có, một hạt cơm cô cũng không đụng đến, chỉ ăn hết đồ ăn.

Anh chỉ cười.

“Em còn có thể ăn được cổ vịt.”

Cô thật sự lôi kéo anh đi, cổ vịt, ngó sen, cánh vịt.

Lần này anh thật sự giật mình, cô lại lấy vài thứ: “Ăn, cùng nhau ăn.”

Trác Dực Đình thử quan sát, đời này, chưa bao giờ anh ở trên đường không e ngại gì ăn này ăn nọ.

“Anh có cảm thấy ở trên đường ăn uống rất thích hay không?”

Anh cảm thấy được, tuổi trẻ của chính mình.

Còn có cả hương vị, chính là hơi cay, anh liền chạy nhanh đi mua nước uống.

Ở chỗ suối phun, hai người ngồi, cũng không để ý người đi đường dùng ánh mắt gì nhìn mình, tiếp tục ăn.

Trên quảng trường chính đang tiến hành tài trợ chương trình “Tân nương đẹp nhất” của bệnh viện nào đó, góc nhìn này của hai người hẹp, không thấy thứ gì.

Một số người đi buổi sáng, có thể nghe được âm thanh của chính mình.

Đám con nít chạy ồn ào.

Một số người già, ngồi trên xe máy thiết kế riêng cho mình đang chạy đầy quảng trường.

Miệng càng cay, cô uống một ngụm nước khoáng lớn: “Em rất no, hôm nay anh phải chịu trách nhiệm với em.”

Ai bảo anh chiều theo cô như vậy.

“Được.”

Không chỉ là hôm nay.

Chương 11

Lê Hòa cảm thấy cô càng ngày càng có thể chấp nhận việc Trác Dực Đình tham gia vào cuộc sống của mình, cũng cảm nhận được khắp nơi đều có hơi thở của anh. Cô hình thành thói quen xem điện thoại di động, bình thường Trác Dực Đình đều gửi tin nhắn đến. Nội dung tin nhắn cũng không có việc gì quan trọng: “Đã ăn chưa?”, “Thức dậy chưa?”, “Anh xem một bộ phim không tệ”, mọi việc như thế. Người gửi có lẽ ôm một trái tim đơn giản, cô lại cảm thấy ấm áp, cuối cùng cũng có một người thường xuyên nghĩ đến mình như vậy.

Từ tòa nhà công ty đi ra, cô vừa mới phỏng vấn, đối phương đối với cô dường như cũng cảm thấy không tệ lắm. Lúc đầu cho rằng người phỏng vấn làm khó mình, muốn cô cười một chút, đối phương càng yêu cầu như vậy, cô lại càng cười không nổi. Nhìn thấy đối phương muốn cho cô làm ở quầy lễ tân, làm hình ảnh của công ty, cô lại cảm thấy mình suy nghĩ quá nhiều.

Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, cô sẽ đi làm ở chỗ này, tiền lương không cao cũng không thấp, giống như rất nhiều công dân bình thường của thành phố này.

Tay cô lấy di động đang reo ra, quá ít người gọi điện cho cô, đến bây giờ cô vẫn không thích ứng được việc điện thoại di động mỗi ngày đều ở tình trạng bận rộn.

“Đang ở đâu?” Trác Dực Đình tùy ý mở miệng hỏi.

Cô nhìn bốn phía, nói địa điểm.

“Em đứng ở đó đừng đi đâu, anh tới đón em.”

“Vâng.”

Trong khoảng thời gian này, Trác Dực Đình mỗi ngày sống cũng không dễ chịu, vẫn căng thẳng với bố mẹ, anh muốn dựa vào sự kiên trì của mình để thuyết phục bố mẹ, nhưng vẫn không được, cuối cùng anh vẫn giữ nguyên ý nghĩ của mình. Anh sẽ không nói cho cô biết tình hình hiện tại, đàn ông không cần phải đặt chuyện khó khăn lên người phụ nữ.

Lê Họa đợi một lát, nhìn thấy xe của Trác Dực Đình.

Xe anh dừng ở đối diện bên đường, cô nhìn đèn giao thông, sau đó theo lối đi bộ đi sang.

Trác Dực Đình ngẩng đầu, nhìn cô từng bước một đi về phía mình, anh xuống xe, mở cửa.

Anh nhìn nơi cô vừa đứng: “Em tới đây làm gì?”

“Phòng vấn.”

Anh không hỏi lại, chỉ lái xe, tựa như không để ý. Mà chính anh biết mình vui vẻ bao nhiêu, nếu cô chuẩn bị tìm việc làm, vậy nghĩa là cô sẽ không trở lại Mị Lực. Không cần nói rõ ràng, trong lòng đều biết rõ.

“Chúng ta đi đâu?”

“Anh có một người bạn mới từ nước ngoài trở về, giờ họp mặt một chút.” Trác Dực Đình cười khẽ, anh hy vọng cô có thể thích ứng được cuộc sống trong cái vòng luẩn quẩn này, mà anh sẽ vĩnh viễn đứng bên cô, cô cũng không tỏ ra không thích. “Là một bác sĩ, chuẩn bị trở về nước phát triển.”

“Xem ra người bệnh trong nước có phúc rồi.” Cô cười tiếp nhận đề tài.

Trác Dực Đình lắc đầu, lái xe tới một sân golf, lúc này bên trong đã có không ít người. Mỗi người đàn ông đều có một người đẹp đứng cạnh, nhìn

không ra là quan hệ như thế nào, nhưng nhiều người đều mặc trang phục vận động, xem ra đều có hứng thú với kiểu vận động này.

Lê Họa cũng không hiểu rõ về golf, chỉ là cùng Trác Dực Đình đi qua.

Sự xuất hiện của cô, khiến một nhóm người hiếu kì, nhưng đều cười trong lòng, cũng không mở miệng trêu ghẹo.

“Thiếu Hành còn chưa đến à?” Trác Dực Đình mở miệng hỏi mọi người.

“Nhị thiếu, bên này.” Có người giơ tay, kêu lên, bên kia Lộ Thiếu Hành mới vừa đi tới.

Chớp mắt, Lộ Thiếu Hành đi vào, thành công dời đi ánh mắt mọi người nhìn cô.

Lộ Thiếu Hành bước tới, dừng lại chỗ một người mặc áo trắng đội mũ, hai người ôm nhau một cái: “Mừng cậu trở về.”

“Cậu dùng việc đến muộn để bày tỏ sự chúc mừng của cậu?” Người đàn ông kia khẽ nhếch môi.

“Không như vậy, làm sao có thể thu hút sự chú ý của cậu?” Lộ Thiếu Hành cũng cười.

Lê Họa đứng một bên, cố gắng làm giảm bớt cảm giác tồn tại của mình. Cô không bài xích việc bọn họ tụ họp như vậy, cũng không có nghĩa là rất thích. Chỉ là đàn ông anh tuấn, phụ nữ xinh đẹp, dù thật sự không thú vị, nhưng cũng có thể coi như ngắm phong cảnh. Mọi người trong một thời gian ngắn, đều đã tụ họp cùng một chỗ, chơi vài hoạt động, cũng khá khỏe mạnh.

Cô chờ bên ngoài, Trác Dực Đình đi thay một bộ quần áo khác.

Người vừa nói chuyện với Lộ Thiếu Hành đứng ở trước mặt cô: “Sớm nghe danh Lê tiểu thư, rất hân hạnh gặp cô. Tôi là Lương Hạo.”

Cô cười nhạt, không biết vì sao anh ta đơn phương đến tìm mình: “Không biết bác sĩ Lương dự định làm việc ở nơi nào?”

Tùy ý chọn một chủ đề, cô cũng không luống cuống.

Lương Hạo cùng cô trò chuyện vài câu, cũng không cố ý nói điều gì.

Rất nhanh, Trác Dực Đình đi ra, vài người bắt đầu cầm gậy đánh golf vào sân, Lê Hạo cùng vài người phụ nữ xinh đẹp không muốn phải phơi mình dưới ánh mặt trời nên ngồi ở dưới một cái ô che nắng thật lớn. Cô nhìn phương xa, không tự giác chuyển tầm mắt từ trên người Trác Dực Đình sang Lộ Thiếu Hành. Anh cười nhạt, một tay chống trên cọc, một tay chỉ vào người ban nãy, gần như vậy nhưng không chạm vào.

Cô thu hồi ánh mắt, không biết nên cười mình thế nào nữa.

Lộ Thiếu Hành không rõ đến đây khi nào, anh cầm một cốc nước trên bàn lên uống. Lê Hạo ngẩng đầu, cùng lúc với động tác uống nước của anh.

Gần như vậy.

Cô cúi đầu, giả vờ nhìn di động.

Lộ Thiếu Hành căn bản không nhìn cô, đang chuẩn bị trở về, không ngờ Lương Hạo đứng ở bên kia vẫy vẫy tay với anh.

Anh đi về phía Lương Hạo: “Sao lại đứng chỗ này một mình? Không giống tác phong của cậu.”

Lương Hạo quả thực thích ở trước mặt người khác thể hiện thực lực của mình, lấy điều này để thỏa mãn trong lòng.

Lương Hạo liếc mắt nhìn Lê Họa một cái: “Đôi này ... ở trong vòng luân quần, rất náo nhiệt.”

Lộ Thiểu Hành cười khẽ, từ khi nào Lương Hạo lại lảm chuyện như vậy: “Chuyện người khác, quản ít thôi.”

“Cậu sẽ không khuyên nhủ Trác Dực Đình?”

“Sao phải khuyên, người ta tình cảm tốt như vậy, sao tôi có thể nhẫn tâm làm người xấu. Làm người cần có chút lương thiện.”

Lương Hạo chau mày: “Nếu như người phụ nữ có gia thế trong sạch, còn chưa tính ... Cô ta, cậu có biết cô ta làm việc gì không?”

“Tiếp rượu.” Lộ Thiểu Hành nhún nhún vai: “Đó cũng coi như công việc, đừng hạ thấp công việc của người khác như vậy.”

“Tiếp rượu?” Lương Hạo hừ lạnh: “Chỉ tiếp rượu đơn giản như vậy? Có lẽ là tiếp khách trên giường rồi.”

Lời này của Lương Hạo có hơi quá.

“Đừng nói lung tung.”

“Bằng không cậu cảm thấy sao cô ta lại câu được Trác Dực Đình?” Hai tay Lương Hạo khoanh trước ngực: “Không phải là vậy sao.”

Lộ Thiểu Hành lắc đầu, cảm thấy không có ý gì.

Lương Hạo lại một lần nữa giữ chặt Lộ Thiểu Hành: “Cậu cảm thấy tôi có nên nhắc nhở Trác Dực Đình cách xa người đàn bà kia một chút hay không?”

Nghiêm trọng như thế sao? Lộ Thiểu Hành nhận thấy được sự việc không đơn giản: “Cậu biết cái gì?”

Lương Hạo nhìn về phía Trác Dực Đình, dường như không biết có nên nói ra hay không: “Dù sao người đàn bà kia cũng vô cùng đối trá.”

Trong mắt Lương Hạo rõ ràng có sự khinh thường.

Lộ Thiểu Hành nở nụ cười: “Sao chỉ nói một nửa lý do như vậy.”

Lương Hạo lúc này mới thở dài một hơi: “Tôi tận mắt thấy cô ta đến bệnh viện, khoa phụ sản, phẫu thuật phá thai.”

Nụ cười nơi khóe miệng Lộ Thiểu Hành đông cứng: “Cậu xác định là cô ấy?”

“Đương nhiên.”

Vừa rồi Lương Hạo nhìn thấy Lê Họa, còn tưởng rằng mình nhìn lầm người. Khi đó Lương Hạo vừa mới vào bệnh viện thực tập, đi nhầm đường, tới khoa phụ sản. Có nhiều người chờ phẫu thuật như vậy, anh ta sẽ không liếc mắt một cái liền nhận ra Lê Họa. Nhưng Lê Họa rất đặc biệt. Làm loại phẫu thuật này, thời gian cũng không nhiều, xếp hàng, gọi tên liền đi vào. Lúc ấy đến lượt Lê Họa, cô lại không vào mà đối số với một nữ sinh phía sau, tiếp theo lại đổi, mãi đến cuối cùng. Buổi sáng Lương Hạo gặp Lê Họa, buổi chiều cô vẫn còn đang đối số.

Bác sĩ đều không biết làm sao, bảo Lê Họa trở về nghĩ xem có muốn bỏ đứa bé không.

Cuối cùng một cô gái chạy tới bệnh viện, kéo Lê Họa đi.

Lương Hạo đơn giản giải thích một chút tình cảnh lúc đó, không khỏi lắc đầu, Trác Dực Đình thế mà lại vì một người phụ nữ như vậy...

Anh ta muốn xoay người đi, Lộ Thiểu Hành lại kéo vai anh ta, ánh mắt phức tạp khó phân biệt: “Lúc nào?”

“Sao?” Lương Hạo không ngờ Lộ Thiếu Hành sẽ phản ứng như thế.

“Cậu gặp cô ấy ở bệnh viện lúc nào?”

Lương Hạo nghĩ nghĩ: “Thực ra cũng vài năm rồi ... ”

Lộ Thiếu Hành vẫn không để Lương Hạo đi, anh hé miệng, lại hỏi: “Cô ấy có... phá thai hay không?”

“Tôi làm sao biết được?” Lương Hạo đánh giá sắc mặt của Lộ Thiếu Hành một chút: “Lúc ấy nhất định là không, bị cô gái kia lừa đi, chuyện về sau ai mà biết ... ”

Lộ Thiếu Hành chậm rãi buông tay xuống, xoay người, đôi mắt nhìn sang Lê Hạo đang ngồi phía bên kia.

Chương 12

Lộ Thiểu Hành rời khỏi trước tiên, Lương Hạo chỉ cười nói tên này thật vô cùng bận rộn. Những người còn lại, đương nhiên tiếp tục trò chơi. Thiểu ai cũng vẫn chơi đùa, uống rượu ăn cơm như trước, không có gì khác biệt.

Trong lúc ăn cơm, Trác Dực Đình luôn để ý tới cảm xúc của Lê Họa. Cô cười cười với anh, tỏ ra không có gì không ổn.

Bữa tiệc kéo dài đến muộn, cô ăn được cũng không nhiều, đối với những người xa lạ này, chưa nói tới cao hứng hoặc là mất hứng, chính là nhất định không làm người dẫn đầu.

Sau khi ăn xong, Trác Dực Đình đưa cô về nhà. Bóng đêm dần dần buông xuống, đèn bắt đầu sáng, đuổi theo ngọn đèn Yên Xuyên, ngẩng đầu nhìn nhưng lại không rõ ban đêm mang bộ dạng gì.

Cô sờ chiếc bụng căng tròn của mình, nhìn về phía Trác Dực Đình: “Hôm nay em ăn rất no.”

Trác Dực Đình quay đầu: “Không phải chưa ăn được bao nhiêu sao?”

“Anh gấp nhiều như vậy, còn giả bộ, anh cố ý.” Giọng điệu oán giận, cũng giống như làm nũng, cô càng ngày càng thích ứng với cuộc sống như thế.

“Tuyệt đối là bị oan uống.”

“Vậy anh liền bị oan mà chịu khổ đi.” Tâm tình của cô nhìn qua không tệ, có lẽ bản thân biết mình muốn gì, đồng thời dựa theo đó mà cố gắng, sẽ không cảm thấy buồn phiền.

Trác Dực Đình đưa cô trở lại phía dưới nhà trọ, cô đi từ trong xe ra, lại đứng ở ngoài cửa sổ xe, đặt lên trán anh một nụ hôn.

“Lái xe cẩn thận một chút.” Cô vẫy tay.

Trác Dực Đình sờ sờ trán, nhìn cô cười xán lạn: “Em cũng đi ngủ sớm một chút.”

Cô nhìn xe của anh rời đi rất xa, đứng tại chỗ, ngây ngốc cười cười. Vừa mới chuẩn bị xoay người, di động liền rung lên, cô cầm ra xem thì thấy là tin nhắn của Trác Dực Đình.

“Hiện tại anh đã bắt đầu nhớ em, em nói anh phải làm sao bây giờ?” Anh đơn giản tâm tình.

Cô cầm di động, đi hai bước, lại nhanh chóng trả lời: “Vậy tặng cho anh buổi tối hôm nay mơ thấy em.”

Cô bước vào thang máy, nhìn bóng dáng của mình: “Thực ra mày rất hài lòng với cuộc sống như thế?” Cô cười bản thân mình rất ngốc, chỉ vào hình ảnh phản chiếu của chính mình: “Thật khờ, tự nói với chính mình!”

Ra khỏi thang máy, cô tìm chìa khóa, tiếng động vang lên rõ ràng trong bóng đêm.

Cô cầm lấy chuỗi chìa khóa, chậm rãi ngẩng đầu, ở trước phòng cô, một người đứng đó, vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

Cô đứng yên tại chỗ, trừng mắt nhìn, không phải là ảo giác.

Cô chỉ đứng, không mở miệng, cũng không di chuyển bước chân, đèn lại tắt. Cô nhìn đến bên kia, bóng dáng xa lạ đứng thẳng, giống như pho tượng trong bóng đêm, ánh sáng của tàn thuốc đang rơi vẫn lập lòe.

Cô ho khan vài tiếng, đèn lại sáng lên lần nữa.

Cô từng bước một đi qua, ý cười trên mặt lúc trước sớm đã biến mất hầu như không còn, vậy mà anh lại ở chỗ này, cũng không biết nên dùng từ nào

để hình dung. Có lẽ chỉ đi vài bước, bởi vì khoảng cách không xa, cô còn cách anh vài mét, tiếng chuông di động đột nhiên vang lên.

Cô nhận điện thoại.

“Về đến nhà chưa?”

“Rồi.” Cô ngẩng đầu nhìn người cách đó không xa.

“Chỉ là muốn nghe em nói vài câu.”

Nếu không phải bây giờ, có lẽ cô sẽ cười rộ lên: “Hiện tại đã nghe được chứ?”

“Ừ.” Trác Dực Đình ngây ngô cười: “Đi ngủ sớm một chút nhé.”

“Em cũng sẽ không nằm mơ đâu.” Giọng điệu nói đùa bình thường.

“Anh sẽ mơ.” Trác Dực Đình nhắm di động, thở thật dài: “Anh như vậy, có phải rất ngây thơ hay không?”

“Ngây thơ giống trẻ con, vừa lái xe vừa gọi điện thoại, rất không đúng.”

“Ha ha, anh cúp máy đây, em nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Anh cũng lái xe cẩn thận.”

Cô cất kỹ di động, ánh mắt của cô trở lại trên người cách đó không xa.

“Đã lâu không gặp ... ” Cô mới vừa mở miệng, liền cười chính mình, quá dối trá, rõ ràng mới vừa gặp, làm gì phải tìm lý do như vậy, ngay cả mình cũng cảm thấy rất ngốc.

Lộ Thiểu Hành bỏ điếu thuốc lá trong tay xuống: “Tôi đang đợi cô.”

Lời nói đơn giản, lại chen vào lòng cô: “À, có chuyện gì sao?”

Cô đương nhiên không tin anh đến cùng cô ôn chuyện.

Cô cũng không có ý định mở cửa, càng không có suy nghĩ mời anh vào nhà, có chuyện thì nói ở chỗ này, sau đó giống như trước kia vậy, giả vờ cho tới bây giờ cũng không quen biết, đối với tất cả mọi người đều tốt. Cuối cùng cũng học được, từ chối quá khứ, vĩnh biệt quá khứ, như vậy rất tốt, vì sao phải đột nhiên xuất hiện?

Lộ Thiếu Hành đánh giá cô, khoe miệng cười khẽ, đèn ở phía sau lại tắt, ý cười trên mặt anh dừng ở trong mắt cô, khoảng cách ở giữa là ba mét, không gần hơn nửa phân.

“Không mời tôi vào ngồi một lát sao?” Lộ Thiếu Hành chậm rãi mở miệng, giày đá nhẹ xuống, đèn lại sáng lên.

Hành lang chật hẹp, hai người đều đứng im lặng, giống như đang giằng co.

“Có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi.” Cô cũng không nghĩ đến việc thỏa hiệp: “Nếu như muốn tôi cách xa bạn thân của anh một chút, thật xin lỗi, tôi nghĩ tôi không thỏa mãn được.” Cô đi đến cửa phòng, lấy chìa khóa, mở cửa ra, lúc này mới nhìn anh: “Nhị thiếu lái xe cẩn thận, tạm biệt.”

Trong nháy mắt cô chuẩn bị đóng cửa, anh đột nhiên tiến lên từng bước, lách mình theo khe cửa xông vào, mà cô sợ kẹp anh, không dám dùng sức, để anh dễ dàng đi vào.

Một loạt hành động của anh, làm cô không kịp nghĩ gì.

Anh đưa tay sờ công tắc, nháy mắt phòng sáng như ban ngày. Anh đánh giá sắc mặt cô, anh rất ít khi chăm chú nhìn cô như thế, thì ra bộ dạng cô là thế này, nhìn qua có chút yếu đuối, so với khí chất quật cường trên bàn rượu của cô thì hoàn toàn bất đồng.

Anh cũng không nghĩ tới việc sẽ có vướng mắc gì với cô, từ trước đến nay anh không thích quản chuyện của người khác, tương tự như vậy, thấy Trác Dực Đình thích cô, anh cũng không nói một lời. Anh sẽ không ở trước mặt Trác Dực Đình đâm bị thóc, chọc bị gạo, nói cho Trác Dực Đình biết “cô” là hạng người gì, cũng sẽ không ra vẻ mình vô cùng hiểu cô, cho dù anh rõ ràng có tư cách này.

Bất luận Trác Dực Đình và cô như thế nào, anh sẽ không phản đối, cũng sẽ không chúc phúc, đều là chuyện không liên quan đến anh.

Lúc trước Lương Hạo nói chuyện đó, làm anh đột nhiên phát hiện, thì ra anh đối với cô thực ra cũng không thể bình thường, cũng mang theo thành kiến, cũng cho rằng cô không phải một người phụ nữ tốt.

Chí ít người phụ nữ tốt sẽ không chủ động lên giường một người đàn ông xa lạ?

Cô làm như không quen, khiến anh cảm thấy cô là một người phụ nữ không biết thẹn.

Hắn là tốt lắm.

“Cô sợ hãi?” Anh bình tĩnh tự thuật: “Sợ cái gì?”

Sợ anh phơi bày quá khứ của cô? Sợ Trác Dực Đình biết được chân tướng? Con người anh híp lại.

“Nhị thiếu đợi lâu như vậy, chính là hỏi tôi chuyện này?” Trong lòng cô vẫn thắc mắc, nhưng cũng đoán không ra, giữa họ có thể có liên hệ gì.

Anh nhẹ nhàng nở nụ cười, vẫn xa cách như trước: “Tôi nhớ rõ trước kia tôi có đi tìm cô.”

Cô chau mày, không mở miệng.

“Cô và bạn tốt của cô ...” Lộ Thiếu Hành dừng lại một chút, đó là đoạn kí ức không hay ho gì, đối phương đang vui vẻ mắng hai đứa ngốc, mà anh là người bị mắng lại đang đứng trước mặt hai đương sự, tình cảnh buồn cười biết bao nhiêu.

Lê Họa nắm góc áo của mình, cô đương nhiên không quên tất cả những chuyện đó, không biết vì sao anh đột nhiên đề cập đến: “Nhị thiếu không cần giữ mặt mũi cho tôi làm gì, đúng vậy, lúc đó tôi cố ý giả vờ mình mang thai, để anh chia tay với bạn gái, chính là như vậy.”

Đều đã lâu như vậy.

Tầm mắt của anh dừng trên mặt cô: “Vì sao?”

“Ghen tị.” Cô trả lời như đây là điều đương nhiên.

Nụ cười của cô còn chưa kịp nở rộ, Lộ Thiếu Hành đã đứng trước mặt cô: “Tôi nói, vì sao thật sự mang thai lại lừa tôi rồi nói không có.”

Thanh âm từng chữ từng chữ của anh vang lên bên tai cô, làm cả người cô chấn động.

“Tôi không biết anh đang nói gì.”

“Cô nên biết, tôi muốn điều tra, cuối cùng cũng sẽ điều tra ra.”

“Không có đứa bé nào cả, bất luận anh có tin hay không.”

Lộ Thiếu Hành nhìn cô một cái, nếu hỏi không ra, đương nhiên không cần lãng phí thời gian nữa.

Tiếng bước chân của anh vang lên, chậm rãi biến mất.

Đèn hành lang, biểu thị trạng thái bị người khác quấy rầy, cô chống đỡ cơ thể của mình.

Cô nhắm mắt, nhìn đồng hồ trên tường.

Tất cả đều không xảy ra, tất cả đều không xảy ra.

Sau khi tỉnh dậy, mọi chuyện cũng sẽ không thay đổi.

Chương 13

Chờ đợi lâu như vậy, đổi lại không có kết quả gì, nghĩ đến cũng chẳng làm Lộ Thiếu Hành cảm thấy vui vẻ, nhưng cũng không thể nào tức giận. Lên xe, anh khởi động động cơ, xe nhanh chóng vọt đi, hòa vào dòng xe cộ trên đường. Trong bóng đêm, hai phía bóng râm mờ hồ không ngừng lùi lại. Đời này anh sống đến hiện tại, không có chuyện gì vui, cũng không có chuyện gì đau lòng, mỗi ngày đều lặp lại giống nhau. Chính anh cũng không phải thánh nhân, cũng chẳng quan tâm cái gì, cũng không thêm để ý đến điều gì, chính là không biết mình thật sự quan tâm cái gì, có điều gì đáng để mình chú ý.

Nhưng khi nghe Lương Hạo nói ra sự thật kia, trong nháy mắt đầu óc anh lại trống rỗng. Anh cũng không biết mình nên làm gì, chỉ là muốn tìm cô xác nhận sự thật.

Gọi một cuộc điện thoại, anh sẽ biết rõ tất cả.

Lúc dọn đồ xong, anh vút máy qua một bên.

Rất nhiều người đều biết anh và La Mai từng hẹn hò, cũng đều nghĩ La Mai là mối tình đầu của anh. Thực ra bây giờ nhớ đến bộ dạng của La Mai, anh có vẻ mơ hồ. Nếu căn cứ vào định nghĩa mối tình đầu là người đầu tiên mình thích thì La Mai cũng không phải mối tình đầu của anh. Mối tình đầu của anh là một cô gái tướng mạo xuất chúng, lúc ấy không ít tên con trai đều cố ý gọi cô gái kia là “thiên tiên”, đều nói trên người cô có một luồng tiên khí không nói nên lời.

Anh dừng xe bên vệ đường, hôm nay có hứng thú nhớ lại. Anh châm một điếu thuốc, chậm rãi hút.

Cô gái có tiên khí kia là Hậu Gia Tương, nhiều năm như vậy, anh cũng chưa thấy cô gái nào giống Hậu Gia Tương, khiến người ta cảm nhận được nụ cười long lanh như ánh nắng. Anh nghĩ lúc trước mình thích cô, giống như số đông lũ con trai khác, cô xinh đẹp, có khí chất, đứng ở giữa những cô gái, đương nhiên là hấp dẫn người khác nhất.

Lý do bình thường như vậy.

Tiếp đó thì sao?

Anh thích Hậu Gia Tương, Hậu Gia Tương thích một người khác, trên thế giới này có rất nhiều chuyện đơn giản như vậy. Anh không uống rượu ẩm ỉ, cũng không buồn, thậm chí còn chúc phúc cho Hậu Gia Tương cùng chàng trai kia, đó là người anh em tốt của anh. Nhưng Kỷ Y Đình nói không muốn vì một người phụ nữ mà phá hoại tình cảm anh em của hai người họ, vậy mà anh lại làm một chuyện mười phần ấu trĩ, qua lại với La Mai, biểu hiện chính mình cũng không để ý nhiều.

Nếu như không có Hậu Gia Tương, anh sẽ không qua lại với La Mai, không có La Mai, anh tự nhiên sẽ không gặp được Lê Họa. Thế giới này, chỉ đến cuối cùng, mới phát hiện thực ra nó nhỏ như vậy, nhỏ đến không thể tưởng tượng.

Lộ Thiểu Hành qua lại với La Mai, không kinh thiên động địa, nhưng cũng có thể coi là bình thản bên nhau. Nếu làm bạn trai của người ta, đương nhiên anh cũng phải gánh vác trách nhiệm, chẳng hạn không thể thiếu việc cùng nhau ăn cơm, thỉnh thoảng cũng sẽ hẹn hò.

Cuộc sống, coi như yên bình.

Hậu Gia Tương và Kỷ Y Đình cũng có cuộc sống khiến người bên ngoài phải ao ước, học sinh giỏi hẹn hò với hoa khôi giảng đường đương nhiên có thể làm người khác phải chúc phúc.

Hậu Gia Tương được bầu là hoa khôi giảng đường đẹp nhất trong lịch sử, quả thực giống như đóa hoa đẹp nhất của nhân gian.

Người không tầm thường, thế nào cũng có được cuộc sống không tầm thường. Giống như không ai biết trước, Hậu Gia Tương lại mất năm hai mươi tuổi, mà từ đó về sau Kỷ Y Đình cũng mất tích.

Lúc đó, Lộ Thiệu Hành cũng rất khó chịu.

Lúc tham gia lễ tang của Hậu Gia Tương, Kỷ Y Đình cũng không xuất hiện.

La Mai đứng bên cạnh anh.

Từ đó về sau, cuộc sống của anh không còn Kỷ Y Đình xưng anh gọi em thân thiết, cũng không còn Hậu Gia Tương cười giống đám mây tinh khiết nhất chân trời nữa.

Cuộc sống vẫn tiếp tục không ngừng, cũng không vì ai mà dừng lại, anh vẫn như cũ, từng bước đi qua quãng thời gian học đại học, La Mai cũng làm bạn ở bên cạnh anh.

Thời đại học, sinh viên sẽ cạnh tranh vô cùng sôi nổi, mà anh lại là chủ tịch hội sinh viên, tham gia các hoạt động, nhất là mấy hoạt động sau khi kết thúc bữa tiệc, không thể không ra mặt. Rõ ràng ở đại học, nhưng so với việc ra ngoài xã hội lại không có gì khác biệt.

La Mai là hội trưởng hội sinh viên, chút kinh nghiệm đó đối với chuyện tìm việc làm có ích không ít.

Lê Họa xuất hiện vào những lần liên hoan, có rất nhiều người, cô là cô gái rất dễ làm người khác chú ý, dù sao con gái xinh đẹp đều được ánh mắt của người khác phái để ý đến. Có điều người như Lộ Thiệu Hành, đối với việc này không có biểu hiện gì, và lại bạn gái của anh cũng đang ở đây. La Mai

nói chuyện với Lê Họa, mọi người mới biết được, thì ra Lê Họa chính là phó hội trưởng trong truyền thuyết, đúng lúc La Mai về quản lý.

Lộ Thiếu Hành chú ý tới Lê Họa, đơn giản là cô không được tự nhiên.

Vài cô gái muốn làm anh chú ý, đều cố ý tiếp cận anh mời rượu.

Lê Họa cũng không ngoại lệ, chỉ là cô cầm lấy cái ly, lại lưỡng lự. Muốn đưa rượu cho anh uống, lại không dám, cứ giằng co như vậy nhiều lần.

Anh chỉ cảm thấy, cô gái này, thật then thùng.

Ngược lại cô gái ở bên cạnh Lê Họa trực tiếp phủ đầu anh, làm anh phải bồi cô uống rượu. Còn trẻ, không để phụ nữ vào mắt, anh chưa từng nghĩ bản thân mình sẽ bị một cô gái hạ gục.

Nếu chỉ là uống rượu, tất cả tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

Anh bị người khác bỏ thuốc, lúc tỉnh lại, tay anh đã hướng về phía cơ thể mềm mại bên cạnh. Anh nhớ rõ ràng cơ thể mình nóng lên hừng hực, cũng nhớ rõ mình thô bạo lột quần áo của đối phương xuống, da thịt dán chặt lại với nhau, giống như có thể giảm bớt nhiệt độ cơ thể đang nóng đến cực điểm của anh. Giống như khi chơi bóng rổ xong, mãnh liệt uống nước, niềm vui tràn trề.

Anh có thể cảm nhận được khi mình tiến vào cơ thể đối phương, đối phương run rẩy.

Cũng có thể cảm nhận được sự ngăn trở rất nhỏ kia.

Nhu cầu của cơ thể bức thiết, hiển nhiên không cho phép lý trí tham dự.

Nóng bỏng, hết sức căng thẳng.

Mặc dù anh dường như mất đi lý trí, nhưng cũng biết người dưới thân mình là ai.

Lộ Thiếu Hành cũng không phải chưa từng nghe qua tên của Lê Họa, ở trong miệng của La Mai: “Phó hội trưởng Lê Họa của chúng ta, anh nghe nói đến chưa?”

“Chưa.” Thanh âm của anh trước sau như một.

“Cô ấy thích anh đấy!”

“Em thấy cô ấy lén lút chụp ảnh anh, còn tưởng rằng không ai biết được chắc.”

Trong lúc đó, ghen tị của con gái, có lẽ không nằm trong phạm vi lý giải của con trai. Ít nhất Lộ Thiếu Hành cũng không, bởi vậy La Mai thường nhắm vào Lê Họa. Càng bởi vì nhắm vào Lê Họa, làm bạn tốt nhất của Lê Họa là Tô Như tuyên bố nhất định phải đoạt lấy Lộ Thiếu Hành.

Tô Như cãi vã với La Mai càng thường xuyên, ngược lại đương sự là Lê Họa lại không nói gì.

Mà lần liên hoan đó, là Tô Như buộc Lộ Thiếu Hành đấu rượu, nếu chỉ uống rượu, nhiều nhất là ngủ mê mết, sẽ không cuồng nhiệt như thế.

Sau khi Lộ Thiếu Hành tỉnh lại, khi nhớ lại, người bừng trà tỉnh rượu tới là Lê Họa.

Phụ nữ đều có tâm cơ như vậy, anh chau mày, trên giường đã không còn ai.

Nhưng trên ga trải giường có vết máu, không có khả năng để anh nghĩ là không xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà anh cũng không oán trách Lê Họa, sự tình thế này, chịu thiệt chính là phụ nữ, anh cũng không mất đi cái gì.

Chỉ là thật không ngờ, cô lại chạy trốn nhanh như vậy, quả thực làm cho người ta không thể nào vui sướng.

Anh vốn cho rằng, Lê Họa sẽ tìm đến anh, nhưng cô vẫn không xuất hiện.

Chuyện như vậy xảy ra, La Mai cũng không chịu chia tay với anh, tính tình ngang bướng như vậy cũng làm người ta chống đỡ không được.

Thật không ngờ, Lê Họa và Tô Như lại xuất hiện, những điều này là do mọi người đồn đại, tin đồn là La Mai bị các cô bắt nạt.

May mắn nghe được người ta nói, lúc cãi nhau, Tô Như trực tiếp dùng lí do Lê Họa mang thai buộc La Mai chia tay anh.

Điều làm Lộ Thiếu Hành kinh ngạc chính là việc Lê Họa mang thai.

Lộ Thiếu Hành chạy tới nhà ăn, nghe nói Lê Họa và Tô Như ăn cơm ở đây.

“Ha ha, người đàn bà kia, tớ nhìn cô ta không vừa mắt đã lâu, giờ thật xứng đáng khi nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của cô ta.” Tô Như có vẻ rất vui sướng.

“Tất cả mọi người đều biết tớ là tiểu tam.” Lê Họa có vẻ không biết làm sao.

“Vậy thì thế nào? Không phải cậu rất thích tên Lộ Thiếu Hành kia sao?”

“Cũng không hẳn là như vậy?”

Tô Như lấy chiếc đĩa gỗ đầu Lê Họa: “Không hẳn là thế nào? Cậu không nhìn thấy La Mai như vậy sao? Thật sự là quá tốt. Nếu biết vậy thì nói cậu mang thai sớm một chút, cho người phụ nữ ác độc đó tức chết đi. Lộ Thiếu Hành ngu ngốc kia, chắc chắn không biết bộ mặt thực của La Mai.”

“Dù thế nào, cậu cũng không nên nói tớ mang thai chứ?”

“Có gì không tốt. Bằng không, cậu giả bộ mang thai sau đó đến trước mặt Lộ Thiếu Hành buộc anh ta chịu trách nhiệm, thế cũng tốt ... ”

Lê Họa lắc đầu, đi lấy một chút nước nóng, xoay người thì nhìn thấy Lộ Thiếu Hành đứng cách đó không xa.

Cô mở miệng muốn nói, nhưng lại không nói được gì.

Lộ Thiếu Hành liếc mắt nhìn hai người một cái, xoay người rời đi.

Trong trí nhớ, đó là lần đầu tiên anh và Lê Họa mặt đối mặt, cô cúi đầu, không biết suy nghĩ gì.

Nhưng mà nếu cô tính kể anh, anh cũng không cảm thấy mình tổn thất gì, như vậy đi, hai người không ai thiếu nợ ai, hơn nữa anh thật sự không yêu thích một cô gái có tâm cơ như thế.

Về sau, cô đi tìm anh, cũng thừa nhận quả thật mình không mang thai.

Là ngoài ý muốn, cô cũng không nghĩ tới việc bắt anh chịu trách nhiệm.

Sau đó, vốn không có sau đó.

Chương 14

Lê Họa đứng tại chỗ, tiếng tích tắc của đồng hồ vang lên, lại qua một giờ nữa. Chiếc đồng hồ này là tự tay cô thêu, trong lúc rảnh rỗi, cô liền nghĩ là phải làm gì đó. Đa số hình vẽ không có nhiều ý nghĩa, ngoại trừ nhìn cũng khá đẹp. Cô chọn bức tranh như vậy, ít nhất có thể cảm thấy có chút tác dụng. Sau khi thêu xong cô tìm một cửa hàng, làm một cái khung, tìm tám mươi đồng tiền, làm thành hình dạng bây giờ.

Kim từng chút từng chút, từ chỗ này nhảy đến chỗ khác, cô giống như một đứa ngốc đứng tại chỗ đã bao lâu. Cô cúi người, xoa bóp chân, rồi vào phòng, lấy áo ngủ, đi đến phòng tắm. Cô cởi quần áo ra, mở vòi hoa sen, cơ thể đứng ở giữa dòng nước ấm, nhắm mắt lại, chờ đợi một lần rửa tội. Cô điều chỉnh, làm nhiệt độ nước càng ngày càng cao, làn da đều hồng rồi mới đóng vòi hoa sen. Cô nhìn chăm chăm nửa mặt gương trên tường, có vẻ không biết làm sao. Cuối cùng, cô quay lại mỉm cười một cái, tất cả đều không xảy ra, là tự mình suy nghĩ nhiều.

Cô gội đầu, xả nước, dùng khăn quấn lại rồi đứng lên, mặc áo ngủ vào, cầm máy sấy sấy tóc. Mỗi một bước, không có gì khác với ngày hôm qua, ngày hôm nay và ngày hôm qua tự nhiên cũng không có gì thay đổi, mang theo kiểu lừa mình dối người, lại vui vẻ chịu đựng như cũ.

Đến khi nằm trên giường, rốt cuộc cô không muốn tiếp tục lừa gạt chính mình nữa, trái tim ở chỗ này, vẫn có một chút cảm giác.

Nhưng cô rõ ràng không phải loại người si tình, mấy năm nay, cô thật sự không nghĩ tới Lộ Thiếu Hành, đương nhiên, anh cũng chưa từng cho cô ký ức tốt đẹp gì. Giống như hai cái cây được trồng trong hai khu vườn khác nhau, cô chỉ không cẩn thận nhìn thấy anh trong khu vườn khác, chỉ có thể nhìn ngắm từ xa, khu vườn kia đất đai phì nhiêu, cô không thể bằng được.

Một bên có ý tưởng không thực tế, một bên lý trí hiểu rõ bọn họ không có khả năng, thế giới của hai người khác nhau, tự nhiên quỹ đạo cuộc đời cũng khác nhau.

Lần đầu tiên, Lộ Thiểu Hành tìm đến cô, là một buổi chiều mưa dầm.

Mấy ngày hôm trước, cô và Tô Như ngồi ở căng tin, đồng dục nói một phen, vậy mà anh nghe thấy được. Lúc đó vừa khó xử vừa hổ thẹn, anh nhanh chóng xoay người rời đi, thế nhưng cô lại cảm thấy rất tốt, bằng không gặp mặt cũng có thể làm gì được. Thật sự giống như Tô Như nói, cho anh biết thì sẽ thế nào, không phải lòng tự trọng của cô cao, mà là người như Lộ Thiểu Hành, cho dù nói với anh, anh cũng sẽ không muốn, vậy cần gì phải tự chà đạp mình.

Nơi Lộ Thiểu Hành hẹn là một quán cà phê trong trường học, gặp mặt như vậy, nhìn qua rất chính thức, cho dù từ đầu tới cuối anh không nói mấy câu. Cô cũng đã hiểu anh muốn nói gì, anh sẵn lòng bồi thường đối với chuyện đêm hôm đó, đương nhiên điều kiện trước tiên là trong phạm vi hợp lý. Cô từ chối, nói mình không mang thai, không tạo thành hậu quả gì, không cần anh bồi thường. Sự thật là, cô nhìn được trong mắt anh đối với mình có một chút khinh thường, cho dù anh che giấu rất khéo. Anh có thể tới tìm mình, dù sao cũng là gia đình anh dạy anh không thể dừng lại như vậy, hoặc là muốn chấm dứt chuyện này tại đây, sợ cô dây dưa nhiều hơn.

Đêm hôm đó, vốn là sai lầm, cũng không hối hận.

Cũng có giá trị, làm cô thấy rõ bản thân mình.

Cô nằm trên giường, cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ.

Cô bắt đầu ngủ say, giống như muốn gộp lại quá khứ, vứt bỏ tất cả, tỉnh dậy liền quên đi.

Chỉ là đêm tối cũng không làm cho người ta hài lòng, cô mơ mơ màng màng, hình như lại muốn nhớ tới quá khứ xa xôi, tra tấn giấc ngủ của cô, trong lúc nửa tỉnh nửa mê cũng tra tấn bản thân mình. Hình ảnh hoặc rõ ràng hoặc mờ lung, có thể xác thực đó là cuộc sống của cô, chính là quá khứ hoặc đã từng là dấu vết.

Gia cảnh của Lê Hòa tính ra không tệ, bố cô Lê Mưu Viễn mở một công ty, mẹ cô là một bà chủ gia đình. Một nhà ba người hạnh phúc, cuộc sống bình thường. Nhiều năm qua đi, cô vẫn còn nhớ rõ, cảnh tượng cô cùng Lê Mưu Viễn tổ chức sinh nhật cho mẹ, mẹ cảm động đến rơi nước mắt. Lần đó vì muốn tặng mẹ một sự kinh ngạc, cô vụng trộm làm cho mẹ một chiếc bánh sinh nhật. Kết quả bố cũng lén làm một cái. Mẹ biết được sự thật, vừa buồn cười lại vừa cảm động, lúc ấy mẹ nói: “Người một nhà chúng ta phải vĩnh viễn sống hạnh phúc bên nhau.”

Vĩnh viễn đến tốt cùng là bao xa, cô không biết, chỉ biết là họ không cùng nhau đi đến vĩnh viễn.

Bất kể mình không vui bao nhiêu, bất luận Dương Úy Nhiên không cam lòng bao nhiêu, Lê Mưu Viễn vẫn quyết tâm phải ly hôn. Dương Úy Nhiên một mặt không muốn thành toàn cho Lê Mưu Viễn cùng người đàn bà kia, một mặt lại sợ hãi tương lai của mình. Đúng lúc đó, công ty của Lê Mưu Viễn xảy ra chuyện, làm ăn thua lỗ, ngân hàng đến ép trả nợ, công ty rất nhanh liền lâm vào tình trạng khó khăn, ngân hàng không chịu cho vay, bạn bè lập tức thay đổi sắc mặt.

Khi chuyện đó xảy ra, Lê Hòa ngu ngốc cảm thấy đó là ông trời trừng phạt bố đã phản bội lại gia đình. Cô muốn nhìn thấy bố mình trở thành người không có tiền, trở thành kẻ nghèo túng, xem người đàn bà kia có còn ở bên cạnh Lê Mưu Viễn hay không. Cô từng hỏi thăm qua thân phận của người đàn bà kia, điều kiện gia đình cũng không tệ lắm, một tiểu thư nhà giàu chắc chắn chịu không nổi cảnh nghèo khó, cô đợi xem bố mình hối hận, cầu xin mẹ con cô.

Bố vẫn kiên trì ly hôn, thậm chí còn vô cùng cấp bách. Bố chỉ có ly hôn với mẹ, nợ nần này mới có thể đặt toàn bộ trên vai bố, cô và mẹ sẽ bình yên.

Cô còn nhớ rõ bố nhìn mình: “Họa Họa, về sau phải tự chăm sóc bản thân cho tốt, chăm sóc mẹ con cho tốt, từ giờ bố không giúp con được gì nữa.”

Lê Mưu Viễn là một người thiếu nợ vô số, hơn nữa còn gánh vác một gia đình khác.

Nhưng cô khi đó, cực kỳ chán ghét bố mình, đối với hành động của Lê Mưu Viễn không có nửa phần cảm kích, vẫn thống hận như trước. Hơn nữa thế giới này cũng luôn đối nghịch với cô, hồ ly tinh xinh đẹp kia không những không rời bỏ Lê Mưu Viễn, ngược lại vào lúc đó còn giúp Lê Mưu Viễn rất nhiều, càng làm cho người khác ngạc nhiên chính là người đàn bà kia vẫn ở bên cạnh Lê Mưu Viễn không rời.

Thế giới này vĩnh viễn hoang đường như vậy. Cô oán hận bố, thế nhưng cũng quên mất, chính mình không bao giờ trở lại là đại tiểu thư như trước nữa. Không thể tùy tiện cùng bạn bè ăn cơm, không thể tùy tiện chấp nhận lời mời của người khác, không thể tùy tiện đi dạo phố.

Chính cô nghĩ vật chất không quan trọng, nhưng nó ngày càng tự nói lên giá trị của mình. Bố mẹ ly hôn, công ty phá sản, cô từ đại tiểu thư trở thành dân nghèo. Tại thời điểm khổ sở nhất đó, bây giờ nhớ tới, không biết là như thế nào, lúc ấy cô nghĩ là mình sống không nổi, sẽ chết, nhưng xem ra mệnh của mình còn khá lớn, không chỉ không chết, mà còn sống rất tốt. Thời điểm đầu óc không bình tĩnh, dễ dàng làm những ra hành vi xúc động. Ví như khi yêu thầm một người, sẽ không e dè thể hiện tình cảm của mình, sẵn lòng vì thế mà sa đọa.

Lộ Thiếu Hành chính là cô mượn cớ sa đọa, vì chuyện tình cảm mà sa đọa, dường như tất cả đều rõ ràng.

Trong lúc ngủ mơ, cô không biết là đang cười chính mình ngây thơ hay vẫn là ngu ngốc.

Chương 15

Lộ Thiếu Hành cầm điện thoại, kiên nhẫn nghe đối phương giải thích, anh thay đổi một vài tư thế, hơi nhúu mày. Có lẽ là thật không ngờ, một sự việc đơn giản như vậy, cũng có thể có kết quả này. Anh quăng điện thoại di động lên bàn làm việc, chiếc bàn cùng di động va chạm phát ra một tiếng động khá lớn. Hôm nay, anh phải xử lý một đồng tài liệu, nhớ lại một chút, hình như còn có một hội nghị cực kỳ quan trọng. Anh không thích tự ngược đãi bản thân, nghe hội nghị dài dòng mà lại chẳng thú vị, rất khó chịu. Bộ vest đen kết hợp với cavat càng làm anh thêm bảnh bao, cộng thêm khí chất tuyệt vời, anh ngồi ở vị trí kia vẫn không nhúc nhích, giống như anh chàng người mẫu đẹp trai trong mấy cửa hàng thời trang cao cấp.

Hiện tại người mẫu này giật mình, lật xem tài liệu trước mắt, đồng thời gọi điện thoại nội bộ phân phó công việc cho thư ký. Anh vừa sửa sang tài liệu, vừa mở miệng.

Nói xong chữ cuối cùng, di động liền reo lên. Anh cầm di động, vẫn là người lúc trước.

“Thật xin lỗi, Nhị thiếu, vẫn không điều tra ra được.” Đối phương hình như dừng lại, mà Lộ Thiếu Hành chỉ trầm mặc chờ đợi đối phương nói tiếp, không ngắt lời ngay: “Giống như đã bị người khác đụng tay đụng chân, không để lại bất cứ dấu vết gì. Xin lỗi, lần này không thể giúp đỡ.”

“Ừ.” Anh cúp điện thoại, chẳng nhàn rồi cùng đối phương nói chuyện nhẹ nhàng.

Con người tức giận, hơn phân nửa là do chuyện cần làm không thể được như mong muốn, cuộc sống của Lộ Thiếu Hành, chuyện như vậy xảy ra rất ít. Không phải anh tự tin với bản thân mình, mà ngược lại, là yêu cầu của anh đối với cuộc sống không cao. Dùng cách nói không thú vị đó là, anh

không muốn điều gì, hiển nhiên cũng không có nhu cầu tìm kiếm. Những chuyện khác cũng đều có thể hoàn toàn ở trong lòng bàn tay anh. Không thể không nói, thượng đế đối với anh, vẫn là ưu ái.

Anh vẫn luôn cho là vậy, giờ phút này lại có chút không bằng lòng.

Anh xoay di động ở trong tay hồi lâu, điện thoại nội bộ gọi đến: “Lộ tổng, hội nghị mười phút sau bắt đầu.”

Anh “ừ” một tiếng, nhìn hình ảnh của chính mình phản chiếu trên tấm kính cửa sổ sát sàn nhà. Cao cao tại thượng, anh thấy một người bình thường, nhưng quan trọng là bản thân hình như rất hưởng thụ. Anh hừ lạnh một tiếng, hóa ra chính mình cũng chỉ là một người phàm tục, hưởng thụ loại đãi ngộ bình thường này, so với người khác có thể cao thượng hơn chỗ nào.

Lộ Thiếu Hành không thích lên tiếng giữa hội nghị, không phải anh cao ngạo, mà là người quyết định cuối cùng, một khi anh lên tiếng, mỗi một câu đều phải nghĩ sâu tính kỹ, suy nghĩ tường tận, không được xuất hiện sơ sót gì. Bằng không bị người khác xem thường, chính anh cũng không vui. Vì thế anh tạo nên thói quen đa số thời gian chỉ nghe mà không nói lời nào. Nếu hành động này có thể tiết kiệm tế bào não, đồng thời còn có thể giúp mình nghỉ ngơi một chút, tại sao lại không làm. Rất nhanh, anh liền phát hiện ra ưu điểm mới, thái độ như vậy của anh sẽ làm cấp dưới cảm thấy áp lực về tâm lý, có áp lực mới có động lực được.

Khi hội nghị chấm dứt, cuối cùng anh cũng mở miệng sửa lại ý kiến của mọi người một lần.

Mở miệng nói xong, anh cảm thấy mình giống một người chào cảm ơn khách quý tại bữa tiệc tối.

Hội nghị chấm dứt, mọi người lần lượt rời khỏi phòng họp. Anh mở di động ra, nghĩ về vấn đề vừa rồi. Tại sao lại không điều tra ra chuyện của Lê

Họa được, nhận thức của anh về chuyện đó rất đơn giản, có lẽ nhận thức cùng sự thật xuất hiện mâu thuẫn, vì thế mới cảm thấy bất bình.

Ngẩng đầu phát hiện ra thư ký đang dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá mình, anh cũng quăng một ánh mắt không biết từ đâu ra nhìn lại, thư ký xấu hổ cười cười, ôm tài liệu rời đi.

Anh cũng thấy bản thân mình, ngồi ở phòng họp ngắn ngủi, quả thực là không tốt.

Hôm nay là ngày đầu tiên Lê Họa đi làm, cảm giác cũng không tệ lắm, đồng nghiệp cũng khá tốt, cũng không có mấy chuyện được cường điệu hóa giống trên mạng. Có lẽ sự tồn tại của cô không ảnh hưởng đến lợi ích của người khác, nhưng làm người hà tất phải tự suy xét nhiều như vậy. Ngoại trừ cả ngày đều cảm thấy mình giống một đóa hoa khoác lác, cô không có suy nghĩ gì khác. Người khác không chủ động thân thiết, cô cũng sẽ không chủ động ân cần, vì cô thấy được người ta vội vàng đến công ty, rồi lập tức làm động tác quẹt thẻ. Giống thời trung học bạn cùng lớp tham gia thi đấu tiếp sức, trong tay nắm chặt thẻ, nghiêng người hướng về phía trước.

Cô cũng không biết, người tiền nhiệm của cô, chính xác hơn một chút là một cô gái làm việc ở công ty này, chính là bởi vì quá nhiệt tình quẹt thẻ hộ người khác sau đó bị phát hiện nên bị sa thải. Người này nhờ người khác giúp đỡ, trước hết không thể làm hại tới ích lợi của đối phương. Ví dụ như ở đại học khi đi học phải điểm danh, nhờ người khác điểm danh hộ, bình thường sẽ không sao, nhưng nếu gặp thầy cô giáo khó tính, thông thường cũng chỉ cảm thấy áy náy vì để cho người bạn trốn học kia bị nhớ tên. Mà người bạn học bị ghi tên cũng chỉ có thể buồn phiền vận may của mình không tốt, cũng không nghĩ phải trách cứ người điểm danh hộ đó.

Lúc tan tầm, xe của Trác Dực Đình đã đứng cách đó không xa, có mấy người đồng nghiệp đi qua, cười trêu đùa một chút, cô chỉ cười nhạt không nói. Cô bước nhẹ nhàng, đi lên xe của Trác Dực Đình.

Giống mọi ngày, ăn cơm, sau đó nói vài chuyện chuyện vụn vặt, lát sau anh đưa cô về.

Anh không yêu cầu lên nhà, cô cũng không mời lần thứ hai, hiện tại mời lên nhà có ý nghĩa như thế nào, hai người đều rất rõ ràng. Trác Dực Đình cười ôn hòa, vẫy tay với cô, cô đứng tại chỗ, cho đến khi nhìn anh lái xe rời đi.

Thế này mới phải, yên lặng sống cuộc sống an ổn thuộc về mình, có một số người cả đời đều truy đuổi một từ an ổn.

Về nhà giống mọi ngày, chẳng qua hôm nay cô lựa chọn đi thang bộ, khi tâm tình tốt cô sẽ làm như vậy.

Bước vào hành lang, rất nhanh cô liền cảm thấy được có điều không thích hợp, cô từng bước tiến về phía nhà mình.

“Lê tiểu thư, cô làm chúng tôi rất chờ mong đấy.” Đối phương cười, một bụng toàn bia rượu, trong tay còn cầm một con dao thật dài, phía ngoài có một chiếc hộp, cũng không rõ trong đó có phải vũ khí hay không.

Đúng là những ngày gần đây rất thoải mái, ngay cả việc này cũng quên mất.

“Anh Hào, đã lâu không gặp.” Cô tùy ý lắc lắc chiếc túi xách, tỏ ra vô cùng thoải mái.

“Đúng đã lâu không gặp, lâu đến mức Lê tiểu thư quên chúng tôi rồi.” Người tên anh Hào đi đến gần cô.

Một tiếng “Lê tiểu thư” kia làm cô thấy chán ghét, cảm thấy đối phương không có ý tốt.

“Bộ dạng xinh đẹp như vậy, cần gì phải đi làm vất vả mà tiền lương không đáng là bao.” Quả nhiên, anh Hào mở miệng, mấy người đàn ông đứng phía sau anh Hào cũng nở nụ cười.

Đầu năm nay cái gọi là bán nghệ không bán thân giống như là truyện cười vậy.

“Có lẽ trời sinh tôi thích hợp làm công việc bình thường.” Cô không kiêu ngạo cũng không xu nịnh mở miệng.

Anh Hào vẫn cười như cũ: “Lê tiểu thư, cô muốn làm việc gì, chúng tôi đều không xen vào. Nhưng mà, chẳng phải cô nên trả tiền cho tôi trước, còn lại thì nói sau sao? Thật sự nếu không có tiền, với điều kiện của Lê tiểu thư, tùy tiện bán thân, không có đàn ông nào từ chối đâu.”

“Tôi sẽ mau chóng đưa cho anh.” Cô không thích tranh cãi, chỉ thản nhiên mở miệng.

Anh Hào hừ lạnh một tiếng: “Cho cô thời gian hai ngày, nếu còn không đưa ... Cô cũng biết luật lệ của chúng tôi rồi đấy.”

Tiếng bước chân của những người đó càng lúc càng xa, cô mới thở ra một hơi thật dài.

Con người đúng là nên lấy việc sinh tồn đặt ở vị trí đầu tiên, vừa rồi nhìn thấy anh Hào đứng ở đó, dĩ nhiên cô xem nhẹ Lộ Thiếu Hành đứng ở một chỗ khác. Lúc mạng sống bị uy hiếp, nói gì đến tự ái cùng danh dự, bây giờ cô cũng không vì chuyện lúc này mà xấu hổ một chút nào.

Cô đứng bất động, quả nhiên anh đã đi tới.

Cô thấy được ý cười trên gương mặt anh, trong bóng đêm anh dần dần bước tới, ra đến ngoài, ánh đèn chậm rãi sáng lên, nhìn màu sắc cổ tích đó,

làm cô nghĩ hai người họ một người sinh hoạt dưới ánh sáng còn một người sinh hoạt trong bóng tối.

“Vay nặng lãi?” Giọng nói trầm thấp của anh vang lên, cắt đứt nội tâm chờ đợi bình yên của cô.

Vận khí của cô, cho tới bây giờ đều không tốt như vậy, vĩnh viễn tại thời điểm chật vạt nhất để người không muốn nhìn thấy nhất nhìn thấy.

“Đúng.”

Lá gan thật lớn.

Bề ngoài của cô, thật sự đoán không ra cô sẽ làm chuyện như vậy. Có lẽ nguyên nhân chính là vì bề ngoài nhìn không ra, mà cô lại thực sự làm, nên ở trong mắt nhiều người đương nhiên sẽ cho rằng người phụ nữ này vô cùng dối trá, là người có nhiều tâm kế.

“Nợ bao nhiêu?” Anh rất tò mò.

“180 vạn, thêm lãi, có lẽ cũng 200 vạn.” Cô bình tĩnh mở miệng.

Hai tay của anh buông hai bên, giờ phút này mặt anh hơi hướng lên, mở miệng nói một câu: “Xem ra cô thật sự phải bán thân.”

Chương 16

Không biết gió từ đâu thổi đến, cô cảm thấy trên mặt lạnh như băng, anh thực ra cũng giống một trận gió, thổi vào thế giới của cô, cô nghĩ trận gió này về sau sẽ không thổi nữa, nhưng anh lại một lần nữa thổi vào thế giới của cô. Cho tới bây giờ đều không chào hỏi một tiếng, cho tới bây giờ cũng không để cho cô chuẩn bị chút tâm lý, muốn xuất hiện thì xuất hiện, muốn rời đi liền rời đi. Cô ngoại trừ chấp nhận, cũng không có lựa chọn thứ hai. Dù sao cũng chỉ là một trận gió, đã rời đi, vì sao lại thổi trở về?

Dù sao hai người cũng không là gì của nhau, dù sao hai người cũng không có gì.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy anh, là lúc cô giúp một chị khóa trên tham gia một tiết học, tiết học đó thực ra rất thú vị, thầy giáo cũng không giống thầy cô giáo khác cầm sách giáo khoa giảng lý luận, mà tách rời sách giáo khoa, giải thích một chút hiểu biết của chính mình. Thầy giáo này nói nội dung trên sách vở hiện tại có học hay không cũng không có ý nghĩa gì, cho dù học, mấy ngày nữa cũng sẽ quên, chẳng thà học một chút về xã hội, về sau còn có thể sử dụng được. Rất rõ ràng, lời nói này của thầy giáo là tiếng lòng của đông đảo học sinh. Ngay cả một vài người đang chơi di động cũng bỏ di động xuống bắt đầu nghe giảng, thầy giáo kia rất vui tính, có thể làm học sinh tích cực nghe giảng, các vấn đề việc làm, yêu đương, tiền lương đều có thể nói tới.

Lê Họa liếc mắt một cái nhìn qua, phát hiện các học sinh đều thật sự chăm chú nghe giảng, cảm thấy việc mình đi nghe giảng hộ thế này, thực sự không phải vấn đề. Chính là ánh mắt dừng lại trên chàng trai ngồi cuối cùng, cô có chút sững sốt, anh ta đang ngủ. Khi thầy giáo điểm danh, cô còn thật sự nghe tên của anh, tới tên mình, anh ngẩng đầu đáp một tiếng, tóc giống như dây điện, có chút đáng yêu.

Một nam sinh như vậy, sao lại không được người khác chú ý đến?

Rất nhanh cô biết được nguyên nhân, anh không phải nhìn được, mà là nhìn rất được, thế nên sớm đã có bạn gái. Khi nghe tin anh có bạn gái, trong lòng cô rất khó chịu, ít ra nếu anh còn độc thân, cô cảm thấy mình còn có cơ hội. Cô đối với mình cũng coi như tự tin.

Ở đại học này có hai nam sinh hết sức hấp dẫn ánh mắt, gọi là “hai đại hotboy Đại học Minh Ý”. Về sau Lê Họa lại biết đến một sự việc. Cô thường nhìn thấy anh cùng Kỷ Y Đình ngồi trên xà đôi ở sân thể dục, tùy ý cười, tùy ý ồn ào. Lần đầu tiên cô thấy có người tươi cười đơn thuần như vậy, làm người ta yên ổn như vậy.

Kỷ Y Đình cũng là một nam sinh có khí chất, đáng tiếc rất lạnh lùng. Lê Họa nghĩ không ra, một chàng trai vui vẻ như vậy sao lại thân thiết với một thiếu niên mặt lạnh như băng. Hai người họ kết hợp từng làm cho rất nhiều nữ sinh YY, nam sinh diện mạo quá mức anh tuấn, hoặc là sẽ bị một nữ sinh vô cùng xinh đẹp thu phục, hoặc là sẽ đi cùng một nam sinh anh tuấn tài giỏi khác.

Kỷ Y Đình có bạn gái là người được gọi là hoa khôi giảng đường xinh đẹp nhất Hậu Gia Tương, mà Lộ Thiếu Hành cũng có bạn gái là La Mai, thoát nhìn tất cả đều tốt đẹp.

Thích một nam sinh đã có bạn gái, thật sự là một việc không hay. Nhưng nếu cô đổi chữ “thích” thành hai chữ “thường thức”, tất cả lại trở nên đương nhiên, cô sẽ đi xem anh chơi bóng rổ, cũng sẽ cố ý đi nghe giảng trong tiết học của anh. Cô nghĩ chỉ cần xuất hiện ở trước mặt anh nhiều lần, anh nhất định có thể nhận ra cô.

Nhưng anh vẫn không biết cô.

Ngẫu nhiên ở căng tin, gặp thoáng qua, ở trạm xe buýt gần trường học, anh lên một chiếc xe, cô cũng lên, lại vẫn không biết như cũ. Thế giới này, lớn

như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp được người khác.

Tháng bảy, đủ để thế giới của Lê Hòa được vẽ thêm một nét bút không thể xóa nhòa. Cô lại cùng anh lên chiếc xe buýt kia, khi anh xuống xe, cô phải bắt một chiếc xe buýt khác trở về. Như vậy không tiện nhưng cô lại cảm thấy rất thú vị.

Lúc này đây, anh xuống xe giống như mọi ngày.

Cô đi theo anh, nếu anh hơi quay đầu lại một chút, nhất định có thể nhìn thấy cô ở phía sau. Hai người gần đến vậy, anh không quay đầu lại, vĩnh viễn xa như thế.

“Trộm, bắt lấy trộm ... ”

Âm thanh không biết ở đâu phát ra, mọi người đều đứng tại chỗ. Cô nhìn thấy Lộ Thiếu Hành không chút do dự chạy tới, đỡ lấy cô gái đang hoảng sợ, hỏi đơn giản về tình huống vừa xảy ra, rồi lập tức đuổi theo hướng tên trộm chạy đi.

Khi anh chạy, vạt áo bay bay, sợi tóc hỗn độn.

Khoảnh khắc ấy của anh, khắc trong con người của cô, anh là anh hùng trong lòng cô, chỉ có chính cô biết. Loại vui sướng này còn chưa kịp hiện ra, cô liền thấy, Lộ Thiếu Hành ở trên đường bắt lấy tên trộm kia không chịu buông tay. Ngay tại giây phút đó, tên trộm đột nhiên lấy con dao giấu trong quần áo ra, đâm vào Lộ Thiếu Hành. Cơ thể anh đổ về phía sau. Tên trộm thấy thế, lập tức chạy trốn. Mà Lộ Thiếu Hành vẫn gắng gượng chống đỡ mình.

“Không được ... ” Cô còn chưa kêu lên thành tiếng, một chiếc xe phía sau đã đụng phải Lộ Thiếu Hành.

Tất cả mọi thứ xung quanh, rối cuộc cô thấy không rõ lắm, cô xông lên. Người xem chỉ tỏ nhưng không ai giúp đỡ. Cô tiến lên, đỡ lấy anh đã hôn mê. Có người còn khuyên bảo cô, không cần tốt bụng, người nhà anh sẽ bám lấy, nói cô là người gây ra họa, lúc đó sẽ rất phiền phức.

Trong tay tất cả đều là máu, cô lớn tiếng hô nhanh gọi xe cứu thương, nhanh gọi điện thoại.

Quần áo của cô bị máu nhuộm hồng.

Cô đứng ở giữa đường, dang hai tay, xe taxi thẳng gấp, cô liền chạy đến: “Rất xin lỗi, làm phiền chú đưa chúng tôi đi bệnh viện, anh ấy bị tai nạn xe ... Xin chú giúp đỡ ...”

Khách trong taxi đi xuống, cô đưa Lộ Thiếu Hành lên xe. Tài xế lái xe rất nhanh, có lẽ cũng nhận ra tình hình vô cùng nghiêm trọng.

Cuộc đời cô chưa bao giờ dừng cảm như vậy, ngay cả vượt đèn đỏ cô cũng chưa từng làm. Cô biết mình thích anh, thích anh ở điểm gì ngay cả cô cũng không thể nói rõ. Nhưng thích như vậy, chỉ là trên tinh thần, còn trên hành động, cô căn bản không làm được gì cả. Nhưng giờ đây, anh có thể khiến cô trở nên dừng cảm.

Cô đặt tay lên vết thương của anh, trên tay tất cả đều là máu.

Cô mới phát hiện, cô vẫn luôn tự lừa dối mình. Không phải cô gặp anh lần đầu vào buổi học kia, chẳng qua là lúc đó cô nhận ra anh.

Ở sân vận động cô không tìm thấy WC, khi cô lo lắng luống cuống, anh là người chỉ cho cô phương hướng. Anh đứng ở phía trước, giơ tay, ngón tay cái chỉ về phía bên trái. WC của sân vận động ở giữa hai gian phòng, nhìn qua, căn bản không phát hiện ra. Cô nhìn bóng lưng anh, đột nhiên bật cười.

Ở bữa tiệc chào đón bạn mới, cô nhảy múa xong từ trên sân khấu đi xuống, suýt thì ngã sấp xuống, người đã đỡ và bảo cô cẩn thận là anh.

Nhiều chi tiết như vậy, hợp thành anh hoàn chỉnh.

Cuối cùng cũng tới bệnh viện, cô cùng lái xe đưa anh vào phòng cấp cứu.

Cô đợi rất lâu, rất lâu, ở bên ngoài phòng cấp cứu, cơ thể cô hơi run rẩy. Cô lo lắng cho anh, sợ hãi anh sẽ xảy ra chuyện, nghĩ nghĩ, nước mắt cứ như vậy rơi xuống.

Trong Hán thành kỳ duyên (*), Lý Hán Ny cứu một chàng trai anh tuấn trong một tai nạn xe, chàng trai anh tuấn đó nhớ mãi không quên cô gái đã cứu mình, do đó đã tạo nên một chuyện tình đẹp.

(*) Bộ phim Hàn Quốc Tomato, ở Việt Nam thường được biết đến với tên gọi Tình cờ do nữ diễn viên Kim Hee Sun và nam diễn viên Kim Suk Hoon đóng vai chính, phim được sản xuất năm 1999. Ở đây sử dụng tên phim và tên nhân vật theo tiếng Hán.

Trong hiện thực, Lê Họa cứu Lộ Thiểu Hành, đôi lấy bạn gái của Lộ Thiểu Hành là La Mai đến đây, dùng ánh mắt thù địch nhìn Lê Họa, hơn nữa còn cảnh cáo Lê Họa cách xa Lộ Thiểu Hành một chút.

Lê Họa không biết, điện thoại di động của Lộ Thiểu Hành vang lên, bác sĩ nhận điện, sau đó La Mai chạy đến.

Cô cũng không biết, khi Lộ Thiểu Hành hỏi ai cứu anh, La Mai thuận miệng trả lời, là cô gái lúc ấy anh giúp đỡ, tiếc là cô gái kia sợ anh đòi phí trị liệu, đã đưa anh đến bệnh viện sau đó liền rời đi.

Cô cứu anh, nhưng anh vẫn không biết cô là ai.

Cho dù lúc đó hai người gặp gỡ có kinh thiên động địa cỡ nào, cùng lắm cô cũng chỉ là một người xa lạ anh không quen biết.

Lòng cô rung động, thực ra cũng chỉ là một hồi gió, thổi vào tâm, chỉ có chính mình cảm nhận được.

Chương 17

Trận gió giống như vậy đột nhiên thổi tới, cô đưa tay vỗ đầu, để mình nhìn anh trấn định. Đều là quá khứ, tất cả đều đã là quá khứ, giờ phút này đứng bên cạnh cô chính là một người xa lạ. Cuộc sống dạy cô thoát khỏi quá khứ như thế nào, nhớ lại, chẳng qua là tự mình hại mình, hơn nữa anh cũng không cho cô ký ức tốt đẹp gì. Chuyện cũ giữa “anh” và “cô”, bình thường hẳn là sẽ yêu nhau, nhưng hai người họ không như thế.

“Nhị thiếu, có chuyện gì sao?” Cô cảm thấy hơi lạnh, không được tự nhiên khoanh tay lại, ý tứ rất rõ ràng, nếu như không có việc gì, mời anh nhanh chóng rời đi.

“Xin cô thành thực một chút.” Lộ Thiểu Hành nheo mắt, tuy rằng anh không có giác quan thứ sáu giống phụ nữ, nhưng cũng có thể nhìn ra, cô giấu giếm một thứ gì đó. Hơn nữa anh đã tìm tới ba thám tử tư, nhưng không một ai điều tra ra chuyện xảy ra năm đó, vậy trong đó chắc chắn có ẩn tình. Anh không biết thì coi như không có gì, nhưng anh đã biết, đương nhiên không thể làm như không biết.

Anh không phải người vô lý dây dưa, điều kiện trước tiên là cô phải phối hợp, mà không phải muốn nói lại thôi.

Khi Lê Họa mở cửa, nhớ tới lúc trước cô đã cho Trác Dực Đình bước vào nhà một lần, như vậy trong lòng lập tức cảm thấy cân bằng. Cô đối với Lộ Thiểu Hành cũng không có gì đặc biệt, đương nhiên anh cũng không thể coi cô là người đặc biệt.

Cô nhìn ra anh muốn nói chuyện với mình, nếu nhất định có ngày này, cô sẽ thành toàn cho anh, cần gì phải ép buộc người khác như vậy.

Lộ Thiếu Hành đi sau cô, cẩn thận đánh giá căn nhà. Anh biết cô ở đây lâu rồi, anh di chuyển, giống như đang tìm cái gì đó. Mà cô cũng đi theo anh, không nói gì.

Anh tìm khắp nhà một lần, cũng không phát hiện ra dấu vết gì của đứa bé. Nếu có đứa bé, nhất định sẽ có quần áo của trẻ con, quần áo phơi ở ban công không có quần áo trẻ con. Đồ ăn trong phòng bếp cũng không có gì liên quan đến trẻ con. Cô ở chỗ này lâu như vậy, hiển nhiên không phải vì anh trở lại mới giấu đi. Cái cảm giác đoán không ra này làm Lộ Thiếu Hành luôn cảm thấy bất an.

“Uống nước sao?” Lê Họa nhìn Lộ Thiếu Hành đang bận rộn mở miệng, để anh đi vào đã coi anh như bạn bè mà cư xử. Cô cũng không hỏi anh tìm cái gì, dù sao chỗ cô cũng không có đồ vật gì để người như anh cảm thấy hứng thú.

“Có thể vào phòng cô nhìn một chút không?” Anh vẫn không chịu hết hy vọng, tính tình có phần bướng bỉnh.

Năm đó anh cũng không tỏ vẻ gì đối với cô, một là chính anh bị tính kế nên có chút không thoải mái, hai là cô cẩn thận tính kế làm anh mơ hồ có chút chán ghét.

Nếu có đứa bé, anh sẽ như thế nào, anh tự hỏi mình, chắc là sẽ chịu trách nhiệm? Trên môi anh lộ ra nụ cười tự giễu, thì ra bản thân mình còn quá truyền thống, khi không có chuyện xảy ra, anh thật không biết được mình chính là người như vậy.

“Không thể.” Cô tỏ ra cự tuyệt.

Anh lại có vẻ càng thêm hứng thú.

Dù sao cũng là một lần cuối cùng, cô lắc đầu với mình: “Tùy anh vậy.”

Cô đi qua mở cửa phòng mình, cũng không hỏi anh muốn làm gì.

Anh ở trong phòng đi lại một vòng, biểu hiện trên mặt chứng tỏ anh không vừa lòng, nhưng cũng không mở miệng. Phòng rất bình thường, nhìn không có gì đặc biệt.

Lê Hòa đưa tay chống lên trên bàn, cũng không để ý nơi đó đã đỏ lên.

Ảo tưởng quả nhiên vẫn là ảo tưởng, không có khác biệt gì với chuyện cũ.

Trong Hán thành kỳ duyên, chàng trai anh tuấn ở nhà Lý Hán Ny tìm thấy một cái cúc áo, vì vậy nhận ra người cứu anh là Lý Hán Ny, mà không phải người khác.

Lúc ấy cô cứu Lộ Thiếu Hành, muốn lưu lại một bằng chứng, cũng lấy đi một chiếc cúc áo. Cũng không biết tại sao ở thời điểm đó cô lại ôm ý nghĩ như vậy. Trong Thơ ngây, cầm hai cúc áo đưa cho người mình thích, biểu hiện việc kéo gần khoảng cách. Về sau, nhẫn của Viên Tương Cầm là cúc áo của Giang Trực Thụ. Chuyện xưa lãng mạn, bình thường đều xảy ra trên phim ảnh, còn khoảng cách với cuộc sống lại quá mức xa xôi.

Tối hôm qua cô sửa sang lại đồ vật, đúng lúc đặt cúc áo kia ở trên bàn, ánh mắt Lộ Thiếu Hành nhìn qua chiếc cúc áo kia, nhưng cảm xúc không có gì thay đổi.

Làm gì có nhiều chuyện lãng mạn như vậy, anh căn bản cũng không biết thứ này là của anh, cho dù là hiện tại, anh cũng không biết cúc áo trên người mình hình dạng như thế nào, huống chi là nhiều năm trước.

Lãng mạn của cô gái nhỏ, cùng sự thật không giống nhau.

Cô cười nhìn anh, rốt cuộc thấy chính mình ngu ngốc biết bao, sợ anh nhìn ra gì đó, kết quả là cô đơn phương nghĩ vậy.

Cô nhất định không biết, cúc áo thứ hai trong quần áo hàng hiệu chỉ là cúc áo thứ hai trong bộ đồng phục học sinh, mặc ba năm trong trường học, đưa cho người mình thích để rút ngắn khoảng cách, đại biểu cho tình nghĩa sâu đậm nhất. Mà ở đây, căn bản không có đồng phục như vậy, cô muốn lãng mạn, cho tới bây giờ cũng chưa từng có cái điều kiện kia, cho tới bây giờ cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

“Nhìn đủ rồi sao?” Cô phá vỡ sự trầm mặc của Lộ Thiếu Hành, đây là nhà của cô, tốt nhất anh nên biết được điều này.

“Một mình cô ở đây?” Lộ Thiếu Hành nói.

“Đúng.”

“Nhà này hẳn là có thể bán được không ít tiền.” Anh vỗ vỗ tay, giống như vô ý mở miệng.

Cô đã hiểu ý của anh, dùng nhà này trả nợ: “Tôi không bán nhà ở.”

Lộ Thiếu Hành cho cô một ánh mắt tùy ý, theo cô đi ra.

“Cô muốn ở bên Trác Dực Đình, là cho rằng cậu ấy có thể giúp cô thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn?” Đối với Trác gia, mấy trăm vạn, quả thật không phải vấn đề gì. Anh ngồi trên ghế sofa, uống một ngụm nước ấm lúc trước cô đã rót.

Lại tới đây giảng giải đạo lý, kẻ có tiền như bọn họ, suốt ngày, chỉ có thể làm chuyện này sao?

“Có liên quan đến Nhị thiếu sao?” Cô ở bên ai cũng không liên quan gì tới anh, càng không nói đến mục đích cô và người khác cùng một chỗ.

“Hai bác không thích cô.” Lộ Thiếu Hành đặt cốc nước xuống, nhấn mạnh: “Rất không thích.”

Cô tự nhiên tin những điều này là nói thật, đều do biểu hiện ngày hôm đó của cô, cho dù không phải vậy, cũng không liên quan đến anh, không thể trách anh, cũng chẳng thể trách ai được, ai bảo thân phận của cô như vậy.

“Không phiền Nhị thiếu lo lắng.”

Lộ Thiểu Hành đánh giá cô, cũng không biết suy nghĩ gì.

“Nếu Trác Dực Đình nhất định muốn ở bên cô, Trác gia sẽ từ từ đưa Trác Dực Đình xuất ngoại, cậu ấy và quyền kế thừa của Trác gia không có bất cứ quan hệ nào.” Lộ Thiểu Hành dừng lại một chút: “Cô có lẽ không biết, Trác Dực Đình còn có vài người em?”

Cô nhú mi, từ trước đến nay đều không nghe nói đến điều này.

“Con riêng.” Lộ Thiểu Hành tốt bụng nhắc nhở.

Những người con riêng này, bất cứ lúc nào cũng có thể thay thế địa vị của Trác Dực Đình.

Cô cứng đờ một chỗ, nhất thời không biết mở miệng nói gì.

Cô tiếp tục ở bên Trác Dực Đình, hai người sẽ chỉ là một cặp đôi bình thường, cô đến cuối cùng, có thể cùng anh ấy sống cuộc sống như vậy hay không.

Lộ Thiểu Hành lại không chịu buông tha cô như cũ: “Cô ở bên cậu ấy, đều là vì tiền? Nếu Trác Dực Đình thật sự muốn lấy cô, cô cũng đừng hy vọng xa vời cậu ấy có thể giúp cô trả nợ. Huống hồ cuộc sống của Trác Dực Đình là một vòng luẩn quẩn, hiện tại cậu ấy thích cô, cô có thể đảm bảo tương lai sao? Ở bên cô, cậu ấy phải vứt bỏ cuộc sống hiện tại. Cô có thể đảm bảo hai ba năm qua đi, cậu ấy sẽ không oán không giận cô đã hủy hoại đi cuộc đời cậu ấy sao?”

Cô nhìn anh: “Không phải anh còn muốn nói có lẽ không bao lâu, anh ấy gặp được một người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp, sau đó vứt tôi ra khỏi đầu?”

“Không phải không thể.”

Cô cười, câu trả lời, cũng thật rõ ràng.

Bản thân cô có năng lực thế nào, có lựa chọn sao? Nói đến cùng, thì cũng là muốn nói cô không xứng mà thôi.

“Cám ơn Nhị thiếu nhắc nhở, tôi đã hiểu, anh có thể giơ cao đánh khẽ rồi đi không?”

Anh ngồi ở trên ghế sofa không hề di chuyển.

Mặc kệ theo góc độ của ai, anh đều cho rằng, cô rời khỏi Trác Dực Đình là lựa chọn tốt nhất. Vả lại, trong lúc hai người còn rất nhiều dây dưa, anh không hy vọng có người thứ ba.

“Có thể.” Anh dừng lại một chút: “Năm đó, cô mang thai?”

Chính anh cũng không biết, mình muốn nghe cô trả lời như thế nào.

Chương 18

Mang thai? Lê Họa theo bản năng sờ bụng mình, người đàn ông này chưa từng cho mình điều gì tốt đẹp cả, tất cả chỉ là ảo tưởng, bản thân mình lại từng nghĩ tới việc giữ lại cho mình kí ức thống khổ nhất. Theo bản năng cô sờ bụng, nơi đó cũng không còn cảm giác gì. Cô nhúu mày lại, chợt phát hiện thì ra chính mình không chịu buông bỏ, lựa chọn lưu lại phần kí ức kia.

Tửu lượng của Tô Nhứ rất tốt, cho nên khi Tô Nhứ chủ động đưa ra yêu cầu so rượu cùng Lộ Thiếu Hành, cô cũng không lo lắng. Huống chi cô quen biết Tô Nhứ chính là ở quán bar, ấn tượng đầu tiên cho tới bây giờ vẫn rất sâu sắc. Vì thế trong lòng cô, Tô Nhứ trở thành một cô gái kiên cường. Ở quán bar, cô bị người khác quấy rối không buông, không phải anh hùng cứu mỹ nhân mà người cứu cô lại là một cô gái xinh đẹp.

Hơn nữa bên cạnh Tô Nhứ còn có vài vệ sĩ đi theo, họ đều là cao thủ nhất đẳng.

Đối với sự chủ động của Tô Nhứ, Lê Họa rất hâm mộ. Cô thường suy nghĩ, vì sao mình không có một phần thoải mái như Tô Nhứ, không có sự tự tin như Tô Nhứ, nếu có, có lẽ cô cũng có thể ở trước mặt Lộ Thiếu Hành biểu hiện một chút, mà không phải một mình tưởng tượng đến chàng trai ấy. Cô sống trong thế giới của cô, mà đối với anh cô là một người hoàn toàn xa lạ.

Xa lạ đến như vậy, rất lâu anh cũng không biết tên cô. Mỗi khi nghĩ tới, cô đều cười chính mình khờ dại.

Cho nên khi thấy Tô Nhứ cùng Lộ Thiếu Hành uống rượu, anh tỏ ra hứng thú, cô có một chút ưu thương. Nếu như cô có thể chủ động một chút, kết quả có thể thay đổi hay không. Cô gái như Tô Nhứ, thật sự rất hấp dẫn người khác, sống ở giữa nơi đèn sáng lộng lẫy, mà cô chỉ là một cái bóng

mờ. Từ khi bố phá sản, thân thích trong nhà nháy mắt thay đổi thái độ. Trước kia nhất định cô từng có cuộc sống quá thoải mái, nhưng cuộc sống là người thầy tốt nhất, có thể khắc sâu vĩnh viễn những bài học kinh nghiệm. Mẹ tuổi đã cao, gần như trở thành toàn bộ trọng tâm cuộc sống của cô. Cô từng có rất nhiều suy nghĩ khởi đại, cô cùng mẹ sống cuộc sống hạnh phúc, nhìn bố nghèo túng. Kết quả là bố hạnh phúc, nhưng cô thì vẫn không vui vẻ, nhìn xem, đó mới là cuộc sống.

Tô Như và Lộ Thiếu Hành uống rất nhiều rượu, Tô Như liếc mắt nhìn chăm chăm bạn gái của Lộ Thiếu Hành: “Còn không đi mua thuốc giải rượu?”

La Mai nhìn Lộ Thiếu Hành uống rượu, nhú mào đi ra ngoài.

Đêm đã khuya, rất nhiều người đã tan cuộc.

Tô Như đưa một ly rượu đến trước mặt Lộ Thiếu Hành: “Nếu là đàn ông thì tiếp tục uống.”

Có lẽ câu nói kia của Tô Như rất có tác dụng đối với thần kinh của đàn ông, Lê Họa còn chưa kịp ngăn cản, Lộ Thiếu Hành đã uống một hơi cạn sạch, sắc mặt đỏ lên, ánh mắt mơ màng.

“Cậu bỏ cái gì vào đó vậy?” Lê Họa chất vấn Tô Như, vừa rồi cô nhìn thấy Tô Như động tay động chân.

Tô Như nhìn cô cười thần bí: “Thứ tốt.” Đàn ông đều sẽ rất thích.

Cho đến khi Tô Như sai người vẫn đi theo sau cô cách đó không xa, đỡ Lộ Thiếu Hành đi, cô mới cảm thấy không đúng, đuổi theo Tô Như. Tô Như chỉ cười không nói, trước kia cô cũng hỏi qua cách đối nhân xử thế của Lộ Thiếu Hành, so với đám con cháu nhà giàu bình thường, tuyệt đối tốt hơn rất nhiều, chỉ bằng điểm ấy, tính kế anh ta một chút, không thành vấn đề.

Trên đường tới khách sạn, Tô Như dời đi sự chú ý của Lê Họa: “Cậu nói đàn ông như Lộ Thiếu Hành, sao lại tìm người bạn gái kém xa anh ta như thế?”

“Chuyện người khác, sao tớ biết được?”

“Cậu không ghen tị à?” Tô Như đánh giá Lê Họa: “Nếu cậu có bạn trai giống như Lộ Thiếu Hành, chuyện trong nhà, nhất định không phải là vấn đề lớn.”

Lê gia phá sản, nợ một số tiền lớn, tìm một người bạn trai có tiền, không thể nói là ham tiền, như vậy gọi là tình thế bắt buộc.

Lê Họa trầm mặc hồi lâu: “Giá trị của tớ không nhiều tiền đến vậy.” Có ảo tưởng, không có nghĩa là ở giữa cuộc sống thực liên ảo tưởng, ngược lại, cô biết mình nên làm như thế nào, đàn ông đương nhiên thích tiền tài và tình yêu không có mối liên quan gì, nhưng cô cho không được.

Rất nhanh Tô Như liền thay đổi đề tài: “Thật muốn để Lộ Thiếu Hành biết bộ mặt thực sự của La Mai, nhìn xem ở trước mặt anh ta thì vô cùng lương thiện, ở trước mặt người khác thì không tử tế chút nào.” Tô Như rất chán ghét La Mai, một là cảm thấy người đàn bà kia vô cùng dối trá, hai là luôn tìm cách gây khó dễ cho Lê Họa.

“Đó là chuyện của người khác.” Lê Họa nói xong câu đó, phát hiện Tô Như đã mở cánh cửa ra.

Cô liếc nhìn sắc mặt đỏ bừng của Lộ Thiếu Hành, lại nhìn Tô Như, biểu hiện đã có chút phẫn nộ: “Cậu làm cái gì thế?”

“Không phải cậu đã biết rồi sao?” Tô Như liếc mắt nhìn cô một cái, ra hiệu cho người phía sau đỡ Lộ Thiếu Hành đi vào, lại đánh giá Lê Họa: “Đi vào đi, anh ta cần cậu.”

Lê Họa đứng bất động ở đó, quật cường nhìn Tô Như: “Loại trò chơi này đùa được sao?”

“Có được hay không, thử mới biết được.” Vẻ mặt Tô Như tỏ ra không sao cả: “Tớ bảo cậu vào đi.”

Lê Họa vẫn bất động.

Tô Như đẩy Lê Họa, phát hiện cô vẫn không nhúc nhích tí nào: “Cậu không đi vào, được lắm, tớ vào. Nhưng cậu phải biết rằng, việc này có ý nghĩa gì.”

Lê Họa ngơ ngác nhìn Tô Như, người động vào Tô Như, hoặc là chết, hoặc là đời này không thể không cưới Tô Như.

“Thật không đi vào?” Tô Như nhẹ nhàng nâng cằm.

Lê Họa đột nhiên khóc, Tô Như trực tiếp đẩy Lê Họa vào, đóng cửa lại.

Tô Như nhìn cánh cửa kia một cái, không phải cô đùa tàn nhẫn, mà đây là một cơ hội cho Lê Họa, có đôi khi phụ nữ muốn thay đổi số phận, phải dùng chút thủ đoạn, không nên cảm thấy dựa vào đàn ông là một việc đáng xấu hổ. Phụ nữ thật sự thông minh, phải dựa vào đàn ông, có thể trả giá một chút để đạt được tất cả những điều mình muốn, tại sao lại không làm.

Cho nên ngày hôm sau, biết Lê Họa chạy trốn chết, Tô Như mắng Lê Họa một trận tới bời.

“Sao cậu lại ngu ngốc như vậy, vô duyên vô cớ để anh ta chiếm tiện nghi.” Lúc này Tô Như, tất nhiên cũng không xét lại mình, nếu như không có cô, Lê Họa căn bản không để người khác chiếm tiện nghi.

Lê Họa chỉ trầm mặc.

“Không nói lời nào, vẫn là không nói lời nào, bộ dạng này của cậu có thể đạt được cái gì sao?” Tô Như còn chưa hết giận, một cơ hội tốt như vậy,

cho dù không thể cùng Lộ Thiếu Hành hứa hẹn gì, nhưng cũng có thể nhận được một khoản tiền không nhỏ.

Môi trường của quán cà phê, luôn rất im lặng, loại im lặng này làm nổi bật sắc mặt vốn trắng bệch của Lê Họa, lại càng thêm nhu nhược: “Tớ cái gì cũng không có, cũng không thể có được, cậu không cần khiến tớ cũng phải thương xót chính mình?”

Dùng phương thức hèn mọn này đạt được ích lợi, thật đáng thương.

Về điểm này, lòng tự tôn đáng thương, làm cô cũng thống hận chính mình, nhưng vẫn không thể vứt bỏ, đã hai bàn tay trắng, không thể không có chút tự trọng.

Lần này Tô Như không nói gì.

Thật không ngờ, hai người trầm mặc nhưng không đối được không khí im lặng xung quanh, không biết La Mai đã ngồi xuống gần hai người, phun ra hai chữ: “Tiện nhân”. Đối với những người muốn được Lộ Thiếu Hành chú ý, La Mai gặp một người diệt một người. Chẳng có cách nào, ai bảo thế giới này những người đẹp trai tài giỏi hiếm có như thế.

“Cô mắng ai?” Tô Như đứng lên, khoanh tay trước ngực, đang lo không tìm được người để phát tiết, lại có người chủ động dẫn xác tới cửa: “Mắng lại một câu cho chị đây nghe coi, nhìn xem cô không có giáo dục đến tột cùng là cái dạng gì, tránh việc cô vác mặt ra ngoài làm hại người khác.”

“Đứa con gái lỗ măng này ở đâu tới, tùy tiện vào trường học của chúng tôi, còn ở đây giương oai. Nơi này đến lượt cô nói chuyện sao?” La Mai cũng không yếu thế đứng lên.

“Tôi cứ giương oai ngay tại nơi này đây, cô có thể làm gì tôi?” Tô Như nhướn mày: “Người thì xấu còn tác oai tác quái quá mức.”

“Cô ... ” La Mai tự thấy ngoại hình mình không tồi, lần đầu tiên bị người đánh giá như vậy, rất muốn xé rách khuôn mặt kia của Tô Như: “Tiện nhân, chỉ biết đoạt bạn trai người khác, thế giới này thật sự là đảo lộn rồi, tiểu tam cũng có thể ngang ngược như vậy.”

Lê Họa nhanh chóng giữ chặt Tô Như, nếu không nhất định Tô Như sẽ đánh người, Tô Như là một người thà động tay động chân cũng không tiếp tục nói chuyện: “Ô, cái bản mặt oán phụ như vậy, thì ra là bị đàn ông vứt bỏ, khó trách miệng đầy phân.”

“Cô mới bị vứt bỏ, cả nhà cô đều bị vứt bỏ.”

“Có bản lĩnh thì cô lặp lại lần nữa thử xem.”

“Tôi nói đấy, thế nào?”

La Mai vừa mới nói xong, Tô Như đã xông lên phía trước, kéo La Mai ấn trên bàn: “Tôi đã cảnh cáo cô rồi, đừng chọc vào tôi.” Tô Như kéo tóc La Mai: “Cô thật sự tưởng rằng tôi không dám chắc.”

Lê Họa chạy nhanh tới lôi kéo Tô Như: “Đừng đánh.”

Tô Như đẩy La Mai, lập tức cười, nhìn Lê Họa, lại híp mắt nhìn La Mai mở miệng: “Thực ra, hẳn là cô nên tự mắng mình mới phải, bởi vì cô để cho bạn trai đứng núi này trông núi nọ, không có cách nào cả, đàn ông đều thích con gái đẹp, xin lỗi, ai bảo cô tìm một người đàn ông như thế làm bạn trai. Cho nên anh ta vứt bỏ cô là chuyện thường tình. Nói cho cô biết một tin xấu, cô gái xinh đẹp kia đã mang thai, càng không may đứa bé trong bụng cô ấy là của bạn trai cô.” Nói xong Tô Như chặc chặc hai tiếng.

La Mai chưa hoàn hồn, nhìn chằm chằm bụng Lê Họa: “Không thể nào ... ”

“Có thể hay không, anh ta rõ ràng nhất.” Tô Như cười quyến rũ: “Lộ Thiếu Hành có thể chịu đựng cô lâu như vậy, nhất định là một chính nhân quân tử, không chạm vào cô, nếu không cô sớm đã bị vứt bỏ.”

La Mai tức giận đến phát run, không thể phản bác, nếu cô nói cô là xử nữ, điều này cho thấy Lộ Thiếu Hành chưa từng chạm vào cô, nhưng Lộ Thiếu Hành lại thà chạm vào người phụ nữ khác.

Tô Như lại cười.

Lê Họa nhìn cảnh tượng trước mắt: “Cậu hơi quá đáng rồi.” Lời này là khi La Mai đã rời đi.

“Sợ cái gì, chỉ cần bụng của cậu to lên, thì cũng không phải không có khả năng.”

“Đời này, tớ chưa từng tranh giành.” Giọng nói của Lê Họa rất mệt mỏi.

Chương 19

Rất lâu trước kia, Lê Họa đã tự hỏi chính mình, tôn nghiêm đó thể hiện ra làm gì. Đối với người như cô mà nói, thực sự không có nhiều tác dụng, không đảm đương nổi cơm gạo, càng không đảm đương nổi quần áo. Con người cần gì phải đặt tự tôn lên trên, tiền lương ít ỏi, đối với cô, cuộc sống của người bình thường rõ ràng không thuộc về cô. Đi làm một thời gian, nhận lấy một ít tiền lương, mua một ít quần áo. Nhìn chính mình trong gương, cô tự nói, có lẽ đây là giá trị con người mình, cần nhờ đến quần áo hào nhoáng bên ngoài phụ trợ.

Cô đi vào Mị Lực, Lan tử vui sướng bước đến: “Nhiều ngày như vậy không thấy em, còn tưởng rằng em không đến đây nữa đấy.”

Chính cô vốn cũng nghĩ như vậy, cô cười: “Sao có thể chứ, thời gian trước, em ốm một trận. Sao vậy, không chào đón em à?”

Lan tử che miệng cười: “Sao có thể chứ!”

Vài cô gái trang điểm, ăn mặc đẹp để cùng cô tiếp đón, thuận tiện bàn tán về một vài chuyện lý thú xảy ra gần đây.

“Có phát hiện Tứ thiếu gia nhà họ Lộ gần đây không đến nơi này của chúng ta hay không?” Có người mở miệng ai oán, Tứ thiếu gia tuy rằng không phải loại người lưu tình khắp nơi, nhưng tiền boa cũng không ít.

“Ai biết bọn công tử này bận cái gì?”

Có người cười đùa: “Nhị thiếu và Tam thiếu không phải thường xuất hiện sao? Sao không đi lấy lòng đi?”

“Có ai không biết hai người kia ánh mắt cao ngất đâu, có thể coi trọng thân phận này của chúng ta sao?”

“Ha ha, con người vẫn là có chút tự hiểu lấy mình mới tốt.”

Tự hiểu lấy mình? Lê Họa cười khẽ, lời này không sai. Bóng đêm dần tối, người vào Mị Lực cũng càng ngày càng nhiều, trăm kiểu hình dáng, say rượu ca hát, đời người khó có được một hồi tùy ý.

Trong lúc đó, Lê Họa nghe các cô gái nói, cũng không tỏ ra bất ngờ, coi như bản thân cô cũng như vậy, không có gì đặc biệt.

Cô châm một điếu thuốc, thoải mái hút.

Bữa tiệc ở nơi này, trước sau như một, Lê Họa luôn luôn ôm tư thế bảo vệ mình, bình thường tiệc không nhiều lắm, nhưng hôm nay cô tiếp không dưới ba cái. Cô cười kiêu mị, làm một nhóm đàn ông phải gắng sức uống rượu. Đàn ông, ánh mắt đầu tiên, bình thường chỉ nhìn vào ngoại hình của phụ nữ, thế giới bên trong, tạm thời không thể thưởng thức. Đối với phụ nữ vui tai vui mắt, tự nhiên cũng khách khí một chút, ngay cả nói chuyện cũng mang theo một tia lấy lòng.

Đây là nguyên nhân phụ nữ xinh đẹp có nhiều ở các bữa tiệc.

Theo nhu cầu, nhu cầu muốn sống, đó cũng là một cách sinh tồn.

Nhìn thấy đám người giàu có này, trong lòng Lê Họa có một nỗi kích động mãnh liệt. Tùy ý tìm một người, con người còn sống, thật sự mệt mỏi, quá mệt mỏi, cô cảm thấy chính mình sắp kiên trì không nổi nữa. Không cần biết người khác thấy thế nào, người khác nghĩ như thế nào về mình, cứ như vậy là được, nếu không chịu cho mình cuộc sống hàng ngày tốt một chút, cô làm gì phải báo cho xã hội biết mình không bị vấy bẩn.

Những người này có vài người đã từng thấy qua, bụng bia đều giống như mang thai năm tháng. Đại đa số bọn họ đều đã kết hôn. Một số thậm chí đã có con tầm tuổi cô. Trong nhà có một người phụ nữ lớn tuổi, người phụ nữ này giúp bọn họ gây dựng sự nghiệp.

Nghĩ một chút, cô liền cảm thấy suy nghĩ vừa rồi không hiền lành.

Uống một ly rượu, cô nghĩ, không phải sợ, vì bản thân mình phải cố lên, cô có thể. Giống hồi học đại học chạy tám trăm mét vậy, cơ thể nhanh chóng xuất hiện hiện tượng mất nước. Bước chân cũng trở nên khó khăn, cô nói với mình phải cố lên, vẫn là bước tới cuối cùng. Cho dù có khóc, ngã bệnh ba ngày, cổ họng khàn khàn, nhưng cuối cùng cũng sẽ qua đi. Chỉ cần bản thân kiên trì, nhất định có thể.

Cô kéo cơ thể không có sức lực đi ra khỏi phòng, chống tay lên tường hành lang.

Bùi Chấn Vũ đi tới từ một chỗ khác, nhìn thấy cô, vươn tay, lại thả trở về: “Cô vẫn ổn chứ?” Người lý trí từ trước đến nay đều biết làm thế nào để tránh đi một đoạn tình cảm không thích hợp.

Cô dựa lưng vào tường: “Không sao.”

Đúng là vẫn không đành lòng, Bùi Chấn Vũ giúp cô: “Đi nghỉ ngơi một lát đi!”

“Nói cho tôi biết, tại sao các người có thể tự nhiên có nhiều tiền như vậy?” Nói xong cô lại nở nụ cười: “Tôi hay nói đùa, anh đừng để trong lòng.” Cô đẩy tay Bùi Chấn Vũ ra, tự mình đi về phía trước.

Đi đến phía trước, Lan tỷ lại giữ chặt cô: “Còn chịu đựng được không?”

Cô ngẩng đầu: “Được.”

“Vừa rồi Xa Xa bị đau bụng, bên kia em ... ”

“Được. Em đi.” Cô cười nhẹ nhàng.

“Vẫn là em tốt nhất.”

Lê Họa vẫn cười, được người khác khích lệ, bình thường đều phải trả giá gì đó, mà đối phương cũng đạt được lợi ích.

Phòng khách quý, xem ra Lan tử âm thầm đào tạo Xa Xa, chẳng lẽ còn chờ cô đến hay sao? Người nào cũng làm như vậy, hướng hồ là bán tuổi xuân ở nơi này.

Cô đi vào, cười nhạt, có một chút u sầu, đàn ông, đều thích phụ nữ đau lòng như vậy.

Vừa cười, vừa nói ồn ào.

Cô hơi thắc mắc, nếu cô sớm biết Lộ Thiếu Hành ở trong này, cô có từ chối hay không. “Nếu”, cái từ này, từ trước đến nay đều là tự chuốc khổ vào thân.

Cô chọn ly rượu ở vị trí khá xa Lộ Thiếu Hành, tất nhiên không hoàn toàn vì tránh né anh. Cô kẻ sát người đàn ông này, nghe nói đào hoa lại vô tình, nhưng anh ta đối với mỗi một người phụ nữ bên cạnh rất tốt, quan trọng nhất là anh ta chưa kết hôn. Điều này làm Lê Họa rất vừa lòng.

Thanh cao không nổi, sẽ không phải quá mức tỏ ra mạnh mẽ.

“Nhâm tổng, uống một chén?” Cô bưng rượu lên, ngẩng đầu.

Nhâm Dật nhìn cô hồi lâu, mới vươn tay, cầm lấy ly rượu trên tay cô: “Thứ này, hãy để cho đàn ông tùy ý thì tốt hơn.” Nói xong một hơi cạn sạch.

Lê Họa nhìn bàn tay trống không, người khác đều nói Nhâm Dật tuy rằng đào hoa, nhưng đối với phụ nữ rất tốt, mỗi người phụ nữ chia tay xong đều khen ngợi người đàn ông này, thì ra từ chi tiết nhỏ có thể đoán được một người đàn ông.

“Nhâm tổng, nhìn tôi?” Cô muốn tỏ ra mình không giống với những người phụ nữ khác, như vậy mới có thể nhận được chú ý càng nhiều, rót một ly rượu, cô trực tiếp uống xuống, đưa ly cho Nhâm Dật xem.

Nhâm Dật cười, không ngăn cản hành động của cô. Sau đó, cô nhận được sự tán thưởng của người khác.

Ngồi bên kia của cô, Lý tổng nhất định phải uống cùng cô một ly, người này có tiếng là quý háo sắc, nhưng cô không từ chối: “Lý tổng phải nhường tôi.”

“Đương nhiên, đương nhiên.” Lý tổng vừa nói, một bên đưa tay đụng đến hông của cô.

Cô nhúu mày, không mở miệng.

Nhâm Dật kéo Lê Họa đến bên cạnh, ánh mắt híp lại: “Lý tổng, uống rượu với phụ nữ không có ý nghĩa, không bằng chúng ta cùng uống đi?”

Cô chính là đánh cược ở thái độ của Nhâm Dật, tốt lắm, chuyện tiếp theo cô không liên quan.

Bữa tiệc kết thúc, có người đạt được ích lợi thì cũng có người bị tổn thất, Lê Họa uống rất nhiều, hơi say. Nhâm Dật nói chuyện với cô từ nãy đến giờ, cho đến khi tất cả mọi người rời đi.

Vừa rời tuy rằng rất lớn mật, nhưng hiện tại cô không có lá gan ấy, nhất là vào giờ phút một nam một nữ thế này.

Ngọn đèn trong phòng hơi ám muội, bức tường tinh xảo, giấy khúc xạ phát ra hình cung.

Nhâm Dật nhìn cô hồi lâu: “Có khó khăn gì đều đã qua rồi.” Anh ta châm một điếu thuốc: “Cô là một cô gái tốt, không cần phải tự coi thường chính

mình.”

Cô ngơ ngác nhìn người đàn ông này.

Đã bao lâu, không có ai nói cô là một cô gái tốt, chính cô cũng liên quên mất mình đã từng là một cô gái tốt.

Thế nhưng cô lại khóc bởi vì câu nói của một người xa lạ, đúng là càng ngày càng vô tích sự mà.

“Cảm ơn.” Cô nhướn miệng cười, vừa rồi đối phương phối hợp với cô đã là rất nể tình rồi.

Cô đứng lên, chậm rãi ra khỏi phòng.

Ngoài cửa, Lộ Thiếu Hành nhíu mày, trong tay cầm một điều thuốc, dường như đang cân nhắc rốt cuộc có nên châm nó hay không. Nhìn thấy Lê Họa đi ra, anh không giật mình, cũng không chán ghét, chỉ là nhìn cô một cái: “Có lửa không?”

Cô liền móc ra một cái bật lửa gắn với chiếc chìa khóa, trên đó có một món đồ trang sức, nhìn như vậy, căn bản không nhận ra đó là một cái bật lửa. Lộ Thiếu Hành nghiêng cứu một lát, mới biết cái bật lửa này sử dụng như thế nào: “Thật sự là trong ngoài không giống nhau.” Anh nói về cái bật lửa này.

Lê Họa không mở miệng, đón nhận chiếc chìa khóa, sau đó rời đi. Từ lúc gặp lại, anh làm bộ như không quen biết cô, cô cũng nên phối hợp, coi như không quen biết anh.

Tiếp xúc trong nháy mắt, Lộ Thiếu Hành đưa tay ngăn cô lại: “Sao phải xem nhẹ chính mình như vậy?”

Vì sao? Cô cũng rất muốn hỏi bản thân mình.

Anh giữ lấy cô không buông: “Nếu cô nhất định phải làm như vậy, thực ra tôi cũng có thể.” Anh kéo cô qua, ôm cô vào trong lồng ngực, hung hăng hôn cô, mùi thuốc lá ngập trong hơi thở đôi bên.

Anh thế mà cảm thấy được, nên như vậy, như vậy mới đúng.

Anh kéo cô đi.

Nhâm Dật đứng ở hành lang cười cười, thì ra vừa rồi là giận bạn trai.

Cơ thể của Lê Họa mềm mại kỳ diệu, ra khỏi Mị Lực, Lộ Thiếu Hành gần như ôm nửa người cô bước đi. Khi sắp đến xe của anh, Lương Hạo cũng đã đi tới, nhìn người phụ nữ trong lòng Lộ Thiếu Hành, rõ ràng cảm thấy vô cùng hứng thú. Khi Lương Hạo đi tới, Lộ Thiếu Hành che khuất mặt của Lê Họa bằng sợi tóc cô quấn sau tai.

Lương Hạo thấy được, hẳn người khác cũng có thể biết.

Quả nhiên, Lương Hạo không hề bước lên, quá kinh sợ, ngay cả chào hỏi cũng quên, nhìn Lộ Thiếu Hành lái xe rời đi.

Chương 20

Một người đàn ông uống rượu, rất dễ dàng làm người ta nảy sinh hết suy nghĩ đến suy nghĩ khác. Một người phụ nữ uống rượu, cũng dễ dàng làm người ta có những suy nghĩ vẩn vơ xảy ra sau đó, đương nhiên, những chuyện như vậy không phải chưa từng xảy ra.

Khi Lộ Thiếu Hành đỡ Lê Họa từ trên xe xuống, cô ngồi xuống một gốc cây ven đường không ngừng nôn. Không biết vì sao, giống như có lỗi suy nghĩ cố định, nghĩ rằng nôn dưới gốc cây sẽ giúp giảm bớt cảm giác tội lỗi làm ô nhiễm mặt đất.

Lộ Thiếu Hành đứng một bên nhìn cô nôn, giờ phút này suy nghĩ của anh vô cùng tỉnh táo. Khi kéo cô xuống, trong đầu anh suy tư một lát, cũng không phải là một vấn đề có ý nghĩa. Anh cũng không muốn suy nghĩ bình tĩnh như vậy. Người như anh, nghĩ rằng tất cả các cách thể hiện đều không giống với người khác, đến cuối cùng, vẫn phải vì lợi ích của gia tộc, hy sinh hạnh phúc hôn nhân, đó chắc chắn là con đường của anh. Cũng là bởi vì điều này, lúc trước chia tay La Mai anh rất kiên quyết, không đi đến cuối cùng, níu kéo cũng có nghĩa lí gì, anh chưa từng nghĩ đến việc đời này sẽ vì ai mà đối nghịch với bố mẹ, trước kia không có, hiện tại cũng không.

Suy nghĩ hồi lâu, anh vẫn bước tới, vỗ vỗ phía sau lưng cô.

“Anh đi đi!” Cô không xoay người, cứ như vậy mở miệng.

Cô sẽ không cam chịu số phận, sẽ không để anh trở thành ân nhân cứu mạng của mình, không phải không muốn, chỉ là không muốn chính mình phải thất vọng.

Tay của Lộ Thiếu Hành dừng lại.

Cô có thể hiểu mọi chuyện vừa rồi thành một người đàn ông ý loạn tình mê, hơn nữa còn là ý loạn tình mê không nghiêm trọng.

Lộ Thiểu Hành không nói gì, anh không có nhà ở bên ngoài, chỉ có thể đưa cô về nhà cô.

Anh đi sau cô, vẫn đi theo, không mở miệng nói chuyện. Anh nhìn bóng dáng của cô, yếu ớt mong manh. Có phần giống như lúc anh học tiểu học, đi về quê chơi gặp một con mèo. Con mèo đó, bộ dạng cũng không được tốt lắm. Anh không biết, vì sao mọi người không cho con mèo đó ăn gì. Anh sờ lưng con mèo, toàn bộ đều là xương, nhất là các chân của nó. Một buổi trưa, anh cho con mèo đó ăn. Nhưng về sau, anh không bao giờ biết con mèo kia đi nơi nào nữa. Anh lương thiện, nhớ lại một chút, anh chỉ cho con mèo đó ăn một bữa trưa. Nếu đứng ở góc độ của con mèo, nếu anh chưa từng cho nó đồ ăn, nó sẽ chấp nhận chuyện đói khát. Nhưng anh cho nó ăn no, nó nhất định sẽ chờ mong được ăn no, mà anh lại không thể thỏa mãn nó. Anh cho con mèo kia hy vọng, nhưng lại vĩnh viễn không thể thực hiện.

Một ngọn đèn ở hành lang bị hỏng, cũng không ảnh hưởng gì.

Tâm bị phá hủy một góc, cũng không ảnh hưởng tới cuộc sống.

Cô lấy chìa khóa ra, mở cửa, giống như bình thường. Cửa mở, cửa ... đóng lại.

Lộ Thiểu Hành lại lách người vào, anh nên đi, xoay người liền rời đi, làm như không biết cô, như vậy anh có thể giảm bớt rất nhiều phiền toái, cô thực sự chính là một phiền toái, phiền toái rất lớn.

Anh thích làm một vài chuyện sai trái nhỏ nhặt sau lưng bố mẹ mà không bị phát hiện, nhưng đây là một chuyện lớn, rất lớn.

Cánh cửa ngay sau lưng anh, anh cũng chưa đi.

Ngay cả chính anh cũng không hiểu.

“Đi tắm rửa đi!” Cuối cùng anh cũng mở miệng, cô uống thật sự rất nhiều, chẳng biết tại sao lại không say. Có lẽ người đang rất muốn uống say, ngược lại sẽ không say.

Lúc này Lê Họa mới xoay người nhìn anh: “Anh không đi sao?”

Ngay cả cô cũng nghĩ rằng anh sẽ đi?

“Không đi.” Anh cười cười nhìn cô.

Bầu không khí kỳ quái, rất kỳ quái, hai người như thế này là tính làm gì đây? Không thèm nghĩ nữa, dù sao cũng sẽ không có đáp án.

Trác Dực Đình đã lâu không liên lạc với Lê Họa, mấy ngày nay, anh đi công tác ở tỉnh khác, không có cách liên hệ, anh cũng không để mấy chuyện này ở trong lòng, nghĩ đến lúc trở về sẽ mua một chút quà đến dỗ dành cô. Nhưng hiện giờ anh đã trở lại, ngay cả bóng dáng Lê Họa cũng không nhìn thấy nửa phần. Điều này làm anh nổi lên thứ dự cảm không tốt, anh gọi điện thoại, không có người nghe máy. Anh lo lắng có phải cô đã xảy ra chuyện gì hay không. Lại gọi điện thoại, vẫn không có người nào nhận máy, làm anh rất lo lắng. Có khi nào cô đã xảy ra chuyện gì?

Điều này làm anh có chút hối hận, lúc trước Lê Họa từng gọi một cuộc điện thoại đến, anh đang họp, liền tắt máy, từ đó về sau cũng không để ý nữa.

Nghĩ như vậy, Trác Dực Đình nhíu mày nhìn di động, đầu tựa vào ghế dựa màu đen trên xe, giữa đêm tạo thành một bóng dáng cô đơn.

Anh đến chỗ cô làm việc, không có người, họ nói cô đã sớm xin nghỉ việc. Không phải hiện tại, mà là đã sớm xin nghỉ việc. Nhưng cô chưa trao đổi với anh, đây là một việc lớn. Trong lòng anh xẹt qua tia không thoải mái, cảm thấy tổn thương lòng tự trọng, tay để lên ngực tự hỏi, trong lòng cô

anh là cái gì? Cô lại đối xử với anh như vậy, chẳng lẽ người nào trả giá nhiều hơn, người đó liền bị coi thường sao?

Hơn nữa, có người nói gặp cô ở Mị Lực, rốt cuộc cô nghĩ như thế nào?

Bất luận tin tức có đúng hay không, anh đều muốn gặp Lê Hòa, sau đó sẽ tính tiếp.

Anh chờ ở cửa nhà trọ của cô, tầng lầu cô ở đèn vẫn không sáng lên, đã bốn giờ trôi qua.

Hành vi của mình, nhìn qua, thật đúng là ngốc.

Anh rút một điếu thuốc ra, châm lên, tay xoa xoa nhiều lần, làm lòng mình có thể yên lặng một chút.

Điện thoại đột ngột rung lên, anh nhìn tên người gọi, ngữ khí bình thản như trước: “Ừ?”

“Đến Vũ Mỹ. Mọi người đều đến rồi, còn thiếu cậu, đừng tìm cớ qua loa tắc trách.” Giọng nói vui tươi hớn hờ của Trang Chu làm trạng thái mơ hồ không rõ của Trác Dực Đình tỉnh táo lại một chút.

Anh xoa bóp trán, đưa mắt nhìn lại về phía căn phòng kia, cảm thấy hành động hiện tại của mình rất ngốc.

Anh muốn từ chối, nhưng mở miệng lại là: “Được.”

Anh khởi động máy, lái xe rời đi.

Chỉ có anh biết, anh sợ hãi kết quả xuất hiện không giống với ý nghĩ của mình, trong lòng lại càng bất an, không bằng uống chút rượu, làm mình thoải mái một chút.

Anh đẩy cửa phòng ra, mọi người đã tới gần như đầy đủ.

Có người vẫy tay với anh: “Mới trở về? Nhìn bộ dạng mệt mỏi phong trần của cậu ... ”

Vẻ mặt Trang Chu ngạc nhiên mừng rỡ: “Vậy mà cậu thực sự đến đây, còn một người ... Hại tôi đánh cược thua, tôi còn nói cậu nhất định sẽ ở lại chỗ tiểu tình nhân kia. Gọi là cái gì nhỉ, ‘tiểu biệt thắng tân hôn’.”

Con người của Trác Dực Đình trầm trầm, có chút không kiên nhẫn: “Cậu nói vừa thôi.”

Phát hiện tâm tình của Trác Dực Đình hình như đã bị ảnh hưởng, có người vô tư đưa cho Trác Dực Đình ly rượu, anh cũng không từ chối, uống mấy ly, bụng như có lửa đốt.

Lương Hạo ngồi ở một chỗ khác, trong tay cầm một ly rượu, nhìn rượu, rồi lại nhìn Trác Dực Đình.

Trang Chu cảm thấy đáng vẻ thâm trầm này của Lương Hạo buồn cười, bèn đi qua: “Người anh em, muốn uống rượu, gọi tôi này.”

Lương Hạo nâng cằm, chỉ về phía Trác Dực Đình: “Cậu ta dường như cần hơn.”

Khóe miệng Trang Chu nở ra nụ cười: “Xem ra cậu ta bị tiểu tình nhân kia làm cho không thoải mái.”

Tâm tình vui sướng khi người khác gặp họa, Lương Hạo cũng suy nghĩ xem Trác Dực Đình đã biết gì chưa, hẳn là còn chưa biết, hôm nay mới trở về, nhìn bộ dạng của Trác Dực Đình, cũng không giống như việc nhỏ.

Phụ nữ, tai họa, Lương Hạo thấp giọng nguyên rủa một tiếng.

Anh ta bưng rượu, đi đến bên cạnh Trác Dực Đình, ý bảo người bên cạnh Trác Dực Đình tránh ra.

Đối phương hơi sửng sốt, nhưng vẫn thật sự đi ra.

“Buồn bực, uống rượu sẽ làm tổn hại cho sức khỏe, nhất là vì chuyện không đáng.” Lương Hạo híp mắt, nhìn bộ dạng của Trác Dực Đình.

Trác Dực Đình lại không để ý tới lời nói của Lương Hạo, anh không thích người khác cái gì cũng hiểu, mà người rơi vào rắc rối thì đều mang một bộ dạng không hiểu, giống như anh là đứa ngốc, mà bọn họ thông minh đều có thể nhìn thấy rõ cục diện.

Trác Dực Đình tiếp tục uống hai ly, cuối cùng giương mắt: “Có chuyện gì thì nói.”

“Chuyện được voi đòi tiên, phụ nữ đều thích làm.” Lương Hạo vỗ vỗ bả vai Trác Dực Đình: “Nơi nào cũng đều phân ra ba bảy loại, cho dù là người như chúng ta cũng thế.”

Gia thế tốt, dù sao cũng có chỗ đặc biệt, nói chuyện cũng sẽ cẩn thận một chút, nói là bạn bè, mọi thứ đều là một vòng tròn, mở ra lại là một chuyện khác.

“Ai?” Trác Dực Đình lạnh lùng mở miệng.

Lương Hạo cười cười, không nói gì thêm.

Chương 21

Đế xe ở Mị Lực, một góc cách đó không xa có một bóng đen, Trác Dực Đình âm thầm cười cười, không biết hành vi này của mình là thể loại gì. Anh biết cô ở trong này, thậm chí ngày hôm qua anh còn ở chỗ này ôm cây đợi thỏ chờ cô. Anh có chút không biết làm thế nào, anh không dám tiến lên, không dám đi giữ chặt cô đã uống nhiều, bước đi có chút xiêu vẹo để cùng cô ngả bài. Đến hỏi cô vì sao cho số điện thoại của anh vào sổ đen, hoặc là bỏ qua điện thoại của anh, thậm chí anh sợ hãi đón nhận kết quả như vậy. Thật sự là khôi hài, sống hơn hai mươi năm, chưa bao giờ anh sợ hãi như vậy. Một khi nói ra, nếu không phải kết quả như mình mong muốn, vậy bản thân sẽ chịu khổ.

Xe của Trác Dực Đình đỗ ở chỗ tối tăm, cả thân ảnh của anh cũng ngập trong bóng tối.

Anh dựa vào chỗ tựa lưng, trong tay cầm một điều thuốc, cũng không châm lửa.

Đêm tối, có thể nhìn thấy nơi sâu nhất của thế giới nội tâm.

Anh đột nhiên nhớ tới, cảnh tượng lần đầu tiên anh nhìn thấy Lê Họa. Giữa một nhóm phụ nữ đi tối, trang phục của cô kín đáo nhất, cô nhất định không biết, khoảnh khắc cô tiến vào phòng, vài người đàn ông hay nói giỡn bên cạnh anh mở miệng: “Bây giờ phụ nữ phong trần đều có cách ăn mặc giống như sinh viên, một vài sinh viên lại ăn mặc giống như phụ nữ phong trần.” Anh đang chuẩn bị quay lại nói vài câu, đúng lúc Lê Họa cùng vài người phụ nữ khác bước vào.

Lê Họa ăn mặc quy củ, cũng là loại bọn đàn ông thường thức nhất. Đàn ông nhìn phụ nữ, đầu tiên nhìn gương mặt, nếu không cũng không có biện pháp khác, tự nhiên như vậy, cho dù nhận thức như vậy rất thô tục.

Nhưng quần áo của cô phối hợp với ngũ quan, một nửa thoải mái hòa cùng một nửa quyến rũ.

Trác Dực Đình thừa nhận bản thân mình cũng là một người thô tục, ánh mắt anh ngày đó đều dừng trên người cô. Cô cũng không từ chối, nói uống thì uống, không một chút sợ hãi. Cảm giác đầu tiên của anh đối với cô rất tốt, anh cảm thấy được hành vi của cô rất thoải mái, không có nửa điểm kệch cỡm, mà khi cô nháy mắt, giống như trong mắt có một hồ nước sâu, lập tức hút anh vào.

Chẳng biết tại sao, lòng anh rung động.

Anh nhớ rõ cô uống rất nhiều, thậm chí anh còn mang chút ý xấu, nếu như có thể để cô quá chén, anh có thể làm một anh hùng cứu mỹ nhân, có thể lưu lại cho cô một ấn tượng tốt.

Nhưng cô đi vào, rồi cũng đi ra.

Một ngày kia, buổi tối anh cố ý ở lại, là vì muốn nhìn cô một lát. Anh gặp cô mang theo gương mặt bình tĩnh như cũ từ Mị Lực đi ra, còn cùng một số người chào hỏi, nhưng lúc sau cô rời khỏi Mị Lực, cơ thể rõ ràng có chút không vững. Cô không phải không say chút nào, chỉ là không muốn bị người khác nhìn ra, chỉ là không muốn người ta nhìn ra cô đang giả vờ, không muốn làm chính mình trở nên đáng thương.

Gần như vậy, hai loại biểu hiện của cô, hoàn toàn lưu lại trong mắt anh, thật lâu khó quên.

Luôn có người hỏi, vì sao lại thích cô như vậy, vì có gì yêu cô như vậy, vì sao lại là cô; có lẽ chính là gặp, vì thế chính là cô.

Đêm tối giống như bị con người quét một tầng sơn, tại tầng sơn này lại tô lên màu sắc lộng lẫy, vì thế cả thành phố như được vận vào một bộ quần áo

xinh đẹp. Chính là thứ quần áo xinh đẹp như vậy, anh cũng không muốn đi thường thức.

Cảnh tượng cách đó không xa, làm Trác Dực Đình từ trong ký ức tỉnh lại.

Thân ảnh của Lê Họa, cuối cùng cũng xuất hiện trong tầm mắt anh.

Tay cầm chặt tay lái, anh nửa muốn đi xuống gặp cô, cùng cô nói rõ ràng, nửa muốn duy trì trầm mặc như vậy, làm chính mình lâm vào tình trạng rối rắm khó xử. Anh cần phải tìm cô, để cô nói rõ mọi chuyện. Cô rõ ràng đã thừa nhận địa vị của mình, vì sao lại đổi ý.

Ở trong lòng anh, hai loại mâu thuẫn này đan xen.

Lê Họa dựa một nửa người vào tường, nhìn qua có chút khó chịu. Khoảng cách hơi xa, anh thấy không rõ vẻ mặt của cô. Trong đầu anh một là mảnh hỗn loạn, hành động cũng rất nhanh chóng, gần như là theo bản năng bước xuống xe.

Khi Trác Dực Đình muốn đến gần Lê Họa, động tác của một người rõ ràng nhanh hơn anh.

Một người đàn ông, đứng trước mặt Lê Họa, kéo tay Lê Họa, hai người đang nói gì đó. Có lẽ bọn họ đang cười, có lẽ bọn họ có ước hẹn.

Tay của Trác Dực Đình nắm chặt một chỗ, lời nhắc nhở của Lương Hạo đánh úp vào trong óc, thì ra người kia là Lộ Thiếu Hành.

Hình ảnh Lộ Thiếu Hành ở bên Lê Họa, hiển nhiên không thân mật như trong tưởng tượng của Trác Dực Đình. Lộ Thiếu Hành nhìn mọi hành động của Lê Họa, cô phải tiếp người khác uống rượu, liền uống, cô phải ở trong này ồn ào, liền ồn ào. Anh cũng chỉ nhìn, không nói một lời, lại càng không ngăn cản. Cuối cùng khi cô đi ra, anh đứng ở trước mặt cô.

“Đủ rồi sao?”

Lê Họa nhếch môi cười cười: “Lời này tôi nên nói mới phải, đủ rồi.” Cô và anh có quan hệ gì sao, anh cần gì phải dùng biểu hiện không có thuốc chữa như vậy nhìn cô.

Cô chán ghét cái biểu hiện này, cũng như chán ghét chính mình.

Trước kia cô nói với bản thân mình, thế giới này mọi người đều ngang hàng, mỗi người đều có quyền lựa chọn, nhưng đó là khi mình không gặp thời điểm ý tưởng suy sụp. Thật đúng là nghĩ rằng, thế giới này có công bằng. Có người ăn thịt cá, gọi tiểu thư, có người chỉ có thể dựa vào buổi tối kiếm chút tiền lương, thực ra căn bản không có cái gọi là công bằng.

Không có hành động công bằng, chỉ có thái độ cuộc sống công bằng mà thôi, chính là người có thái độ như vậy có lẽ cũng là một loại hạnh phúc.

Mà cô và Lộ Thiếu Hành, ngang hàng sao?

Tùy ý lôi kéo một người ở Mị Lực hỏi, nếu cô ở bên Lộ Thiếu Hành, bọn họ cũng sẽ nói, Lê Họa cô vận khí tốt, có thể bắt được Nhị thiếu, không phải lấy được mà là bắt được. Thân phận của cô là thế, cho dù được người đàn ông như vậy bao dưỡng cũng chỉ có thể bị người khác nói là vận may tốt. Nói gì đến công bằng, nói gì chuyện tự tôn. Quen rồi, cô cũng sẽ không vì chuyện như vậy mà đau lòng.

Lê Họa đẩy Lộ Thiếu Hành ra, nhìn thấy chưa, đây là cuộc sống của cô. Nếu nhìn thấy, vậy cách xa cô một chút. Cô không muốn cho mình chút hy vọng, càng không muốn bắt lấy người đàn ông này làm cọng rơm duy nhất, đặt hy vọng ở trên người người khác, cuối cùng chỉ là thất vọng mà thôi.

Lộ Thiếu Hành bắt cánh tay cô đẩy mình lại, không biết cô âm ỉ cái gì, không được tự nhiên, anh tự nhận mình không phải là người khó chịu, lại nhìn thấy từ trong mắt cô sự lạnh nhạt, nhất thời muốn cười.

“Trở về.” Anh nghiêm mặt.

Cô bỏ tay anh ra, nhưng không bỏ được.

Không phải cảnh tượng ấm áp hòa hợp, thế nhưng ở trong mắt Trác Dực Đình lại hiện ra loại cảm xúc khác. Anh cảm thấy đau đớn, không phải cảm thấy Lộ Thiệu Hành và Lê Họa vô cùng thân thiết, mà là thái độ của Lê Họa đối với Lộ Thiệu Hành, có cảm giác rất quen ... Không phải thái độ coi Lộ Thiệu Hành là một người xa lạ.

Thật giống như khi anh cho rằng mình và Lê Họa không thể vượt qua trở ngại, đột nhiên phát hiện, cô và người đàn ông này không có một chút trở ngại, ở đáy lòng anh, loại bất bình này càng ngày càng tăng.

Anh vẫn nhìn Lê Họa bị Lộ Thiệu Hành kéo lên xe, còn đứng tại chỗ, rất lâu không thể rời đi.

Lê Họa lên xe của Lộ Thiệu Hành, chỉ là không muốn để nhiều người gặp cô và Lộ Thiệu Hành dây dưa, nếu không ở trong miệng người khác, cái gì cũng có thể nói được. Đây không phải là điều cô muốn.

Đành phải ngồi vào xe của anh, nếu anh nói ra suy nghĩ của mình, cũng không có khả năng nói ở nơi có nhiều người như vậy.

Thân phận của anh, giờ tay nhắc chân đều có người chăm sóc.

Thân phận của cô là gì, qua lại với cô, anh có thể có kết quả tốt nào.

Nếu là trước kia, Lê Mưu Viễn còn chưa phá sản, bố mẹ cô không ly hôn, có lẽ cô cũng nghĩ mình có thể xứng đôi với anh, tuy không phải môn đăng hộ đối, nhưng ít nhất còn có gia thế trong sạch. Mà hiện tại cô có gì? Ở trước mặt anh nói chúng ta ngang hàng? Ngoại trừ cảm thấy buồn cười, còn có thể cảm thấy gì khác.

Lộ Thiếu Hành cũng không nhìn cô, đừng hỏi anh nghĩ như thế nào, anh không có suy nghĩ gì.

Ở thời điểm không nghĩ ra phương pháp, anh thà rằng đi theo ham muốn của chính mình, muốn làm cái gì, thì làm cái đó.

Xe dừng ở một nơi xa lạ, cô không rõ đây là nơi nào.

Xuống xe, cô cũng không hỏi, đi theo anh.

Đi vài bước, cô dừng lại, chỉ là nói mấy câu, ngay cả vào nhà nói chuyện cũng không: “Tôi thật sự không sinh con của anh, nếu như là vì điều này, tôi có thể thành thật nói cho anh biết.” Hoàn toàn xác thực, cô không thích nói dối.

Lộ Thiếu Hành nghe cô nói như vậy, sắc mặt trầm xuống: “Là không còn sống hay là không mang thai?”

“Quan trọng sao?”

“Quan trọng.”

“Không mang thai cũng không sinh con, tôi có thể đi rồi chứ?” Cô vẫn đi ra, chưa từng chạm được tới thế giới của anh.

Anh không mở miệng, cô xoay người đi về phía trước.

Cô nở nụ cười, nếu chỉ là một câu như vậy, vừa rồi nên nói sớm, sao lại còn lãng phí thời gian ngồi trên xe của anh, thật không nên.

Anh đi đến bên cạnh cô như thế nào, cô hoàn toàn không nhận ra.

Anh nắm bả vai cô: “Có phải cô cảm thấy tính tình của tôi rất tốt hay không?”

Cho nên mới dám một lần hai lần lừa anh, khi anh còn hành xử lịch sự như vậy.

Chương 22

Lê Họa ngồi trên giường, hai tay ôm đầu gối, giờ phút này cô vô cùng chán ghét chính mình. Vô cùng khác người, vô cùng đáng thương, bày ra vẻ thảm hại nhất trước mặt người đàn ông này. Cô cũng rất muốn kiêu ngạo, có thể cố gắng nhìn thẳng vào anh, nói những lời đường đường chính chính, ít nhất có thể chống đỡ tình cảm của mình, không đến mức hai bàn tay trắng, nhưng làm không được, thậm chí cô rất muốn mở miệng tức giận hét lên “Cút”, cho dù cô thật sự yêu anh. Chữ “yêu” này, rất nhỏ bé, vẫn thích, nhưng không thuộc về cuộc sống của mình, vì vậy mất đi sắc thái của thích, nếu không xuất hiện nữa, có lẽ phải chờ tới lúc già mới nhớ tới tuổi trẻ từng lưu lại dấu vết của người đàn ông kia.

Đi sâu vào vũng bùn này làm cô cảm thấy phiền.

Cô tròn mắt nhìn về phía người cũng đang nhìn mình.

Kì thực con người ghét nhất thói hư tật xấu nào? Vẫn hy vọng thứ không thuộc về mình, hết lần này tới lần khác còn nghĩ bản thân mình đã trả giá bằng rất nhiều tình cảm. Phóng to tình cảm của mình lên vô cùng, để người khác nghĩ rằng đó là một đoạn cảm mến to lớn biết bao nhiêu, lâu dần, ngay cả chính mình cũng cho rằng như vậy.

Hôm nay ở Mị Lực cô cũng không tiếp rượu, nở nụ cười ảm đạm, mà giống như cũng tiếp, chỉ là không bắt buộc mà thôi. Cô và một cô gái tên là Tiểu Huệ cùng ngồi một chỗ uống rượu, cũng không biết tên cô gái kia có thật là Tiểu Huệ hay không. Nhưng đều buồn phiền giống nhau, nếu như có thể uống rượu để giúp mình trốn tránh một lát, chắc chắn là phương pháp tốt.

Tiểu Huệ lúc buồn bực luôn uống rượu.

Chuyện tình cảm, phát sinh trên người người khác, trời long đất lở đường như cũng chỉ là chuyện như vậy, một khi xảy ra trên người mình, đó mới thật sự là kinh thiên động địa.

Tiểu Huệ yêu thầm một người đàn ông, ba năm, người đàn ông kia cuối cùng cũng cảm động, sau đó Tiểu Huệ và người đàn ông kia sống cùng nhau. Kết quả của yêu thầm, không nhất định đều là hạnh phúc. Tiểu Huệ sống cùng người đàn ông kia ba năm, tan tan hợp hợp nhiều lần. Hiện tại bọn họ lại cãi nhau đòi chia tay, hơn nữa, sẽ không ở bên nhau nữa, mãi mãi sẽ không.

Nhưng Tiểu Huệ mang thai, cô ấy cũng không nghĩ tới việc tiếp tục qua lại với người đàn ông kia, nhưng cô ấy muốn sinh đứa bé, coi như khắc ghi tình yêu đầu tiên của kiếp này, tất cả mọi người đều khuyên cô ấy đi phá thai.

Tiểu Huệ không biết mình nên lựa chọn như thế nào, sự thật này giống như đụng tới một tảng đá lớn, có thể sụp đổ bất cứ khi nào.

“Cô bảo tôi nên làm thế nào bây giờ?” Tiểu Huệ vậy mà hỏi một người xa lạ.

“Phá thai đi.” Lê Họa cũng không có một chút do dự.

Sự thật ở trước mắt, tình cảm nam nữ cũng chẳng là gì cả, đặt tình yêu vào vị trí quá cao, chẳng qua là tự làm mình khó chịu mà thôi, làm người cần gì phải tự làm khổ chính mình. Giống như một vài người, đọc tiểu thuyết cổ đại, vẫn luôn rối rắm việc nam chính từng ở bên người phụ nữ khác. Nhưng tại bối cảnh đó, việc đầu tiên nghĩ tới là làm sao có thể tiếp tục sống, còn sống là một loại xa xỉ, sẽ phát hiện, thực ra cái gì cũng không quan trọng.

Cuộc sống, nhất định còn sống là tốt nhất.

Tiểu Huệ nở nụ cười: “Tại sao ai cũng nói như vậy?”

“Bởi vì có đứa bé, trên người cô còn có trách nhiệm, cô không sinh ra, vĩnh viễn không phải gánh vác điều gì. Tương lai đáng sợ nhất là vì không thể biết trước, cô có thể gánh vác được trách nhiệm này hay không cũng không thể biết trước được. Hơn nữa, cô làm sao biết được rằng mình sẽ không gặp được một người đàn ông có thể làm cô dốc hết tất cả một lần nữa? Có thể nói, tại sao nhất định phải ngăn chặn tương lai của chính mình?” Nếu có lựa chọn, nên để lại cho mình một đường lui, người cứ khư khư cố chấp, hơn phân nửa đều có tiền, không đáng nhắc tới, bởi vì đại đa số đều là người không có tiền.

“Tôi yêu anh ấy sáu năm ... Thậm chí, tôi cảm thấy tôi vẫn còn yêu anh ấy.” Tiểu Huệ uống một ly rượu, âm đảm mở miệng.

“Vậy ... chia tay là tốt.” Lê Họa vẫn không do dự mở miệng.

Phải trả giá càng nhiều, lại càng không muốn buông tay, luyến tiếc bản thân mình trả giá nhiều năm như vậy. Mà đàn ông, có lẽ sẽ bởi vì cảm động mà chấp nhận. Nhưng vui mừng không có nghĩa là thích hợp. Cuộc sống của hai người dù sao cũng sẽ gặp phải những xung đột to nhỏ, phụ nữ bởi vì ước mơ nhiều năm qua thành hiện thực mà xem nhẹ đoạn xung đột tình cảm này, đàn ông cũng sẽ bởi vì cảm động mà làm như không thấy, từ từ, dễ dàng xem nhẹ rung động lúc ban đầu, càng lâu càng lâu ... Còn không bằng lúc không ở bên nhau.

Rất nhiều người khó chịu nhất là nhìn thấy chuyện tình cảm xuất hiện người thứ ba, nhưng Lê Họa khó chịu nhất chính là nhìn thấy hai người ở bên nhau lại bởi vì không thể yêu nữa mà chia tay, có lẽ còn thảm hại hơn sự lạnh nhạt, chia tay chỉ là bởi vì hai bên đã đánh mất hết tất cả những điều tốt đẹp, cuối cùng chẳng giữ lại được gì.

“Không ai có thể hiểu tôi.” Tiểu Huệ ngửa đầu hét lớn.

Lê Họa cũng uống rượu, mỗi người đều cảm thấy người khác không hiểu mình, cũng không thể nói gì.

Nhưng mà khi Tiểu Huệ gọi điện thoại hẹn bệnh viện làm phẫu thuật, Lê Họa vẫn nở nụ cười.

Ngay cả cuộc sống của mình cũng không quản tốt, đừng để cảm tình lưu lại một sinh mệnh vô tội.

Tiểu Huệ rời đi, cô lại ngồi ở chỗ kia uống rượu, lần này vì ai? Vì chính cô? Không thể yêu? Thế nhưng ngay cả mình buồn phiền vì cái gì, tìm ai nói ra cũng không biết, đây có tính là bi ai?

Lê Họa cũng không biết mình uống hết bao nhiêu, sau đó Lộ Thiếu Hành đứng trước mặt cô. Cô có chút phiền, không muốn nhận điện thoại của Trác Dực Đình, không muốn nói chuyện, nhưng đến tận cùng cô phiền cái gì, cô không biết.

Cô chống đầu, thường thức dáng vẻ của Lộ Thiếu Hành.

Tây trang giày da, một thân đứng đắn.

Bất kể anh áo quần bánh bao là đàn ông tốt, hay là một kẻ mặt người dạ thú, cũng chỉ có thể như vậy, xuất hiện chói mắt trước mặt mọi người, anh có tiền. Gia thế này, chính là thứ chống đỡ vô hình.

Vì sao lại yêu thầm một người đàn ông? Bởi vì anh ta đặc biệt? Đặc biệt chỗ nào? Gia thế anh ta tốt, diện mạo anh tuấn, anh ta có tiền, tất cả những thứ này tạo thành lí do. Bởi vì, người bình thường chỉ có thể ngưỡng mộ anh ta.

Mạnh Phi nói anh ta nhớ rõ lời thoại trong một bộ phim: cô có ngoại hình đẹp như vậy, chẳng lẽ là lỗi của tôi?

Vậy anh ưu tú như thế, chẳng lẽ cũng là lỗi của phụ nữ đã động lòng? Nhưng lẽ nào lại đi trách anh ưu tú? Thực ra, chính là lỗi của bản thân mình, không có tiền, dựa vào cái gì lại để mắt cao hơn.

Ngửa đầu ngược quá cao, để người khác có tư cách khinh thường, cũng làm cho mình mệt mỏi.

Đáng đời, nói cho cô biết cô là dạng phụ nữ gì. Không đáng được thông cảm, nhưng lại muốn mình trở nên kinh thiên động địa.

Cô vẫn nhìn anh chăm chú, nhếch môi cười cười, rất nhiều thứ, thật sự là tình ngộ trong nháy mắt.

Không cần phải tự hỏi đời người lâu như vậy.

Cô vẫy vẫy tay, thanh toán tiền, đứng dậy đi ra ngoài.

Cô còn nhớ rõ, khi học đại học, nói chuyện phiếm với một người vừa mới chia tay bạn trai suốt đêm, cuối cùng đưa ra kết luận: “Tôi muốn làm cho mình trở nên tốt hơn.”

Giờ phút này, cô dường như lại có loại xúc động đó, muốn làm cho mình trở nên tốt hơn.

Cho dù chỉ là xúc động nhất thời.

Đi ra khỏi Mị Lực, gió lạnh thổi qua, cô trở nên tỉnh táo không ít. Cô chống người vào vách tường, nhìn bóng đen dưới chân, anh ta đi theo mình làm gì?

Thậm chí trong lòng cô có suy nghĩ, không phải anh nên sợ cô làm phiền hay sao? Hẳn là sợ hãi cô dây dưa mới đúng? Bọn họ hình như lại đảo ngược, không nên như thế này.

“Uống nhiều như vậy ... ” Lộ Thiếu Hành hình như suy nghĩ xem nên sắp xếp từ ngữ như thế nào: “Bởi vì thất tình?”

Anh biết Trác Dực Đình đã trở lại, thậm chí đã được vài ngày, bộ dạng này của cô, là bởi vì ngã bài cùng Trác Dực Đình, mới uống thành thế này ...

Anh nắm chặt tay, tầm mắt lại chăm chú nhìn cô.

“Thất tình? Ai?” Cô ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt sáng lên, thực ra cô ở giữa bóng tối, anh hẳn là thấy không rõ ánh mắt của cô mới đúng, nhưng anh lại có thể nhìn thấy nơi đó sáng rực đến kinh ngạc.

Anh dường như quên một việc quan trọng, cô ở bên Trác Dực Đình đã lâu như vậy, sẽ không thể một chút cảm tình cũng không có. Tại sao anh lại tự tin, cho rằng cô sẽ sinh ra đứa bé vì anh, chờ anh?

Tự anh cảm thấy buồn cười.

Muốn đưa tay bắt cô lại.

Cô lại đẩy anh ra.

Con người đều không muốn bị coi thường, nếu cô không đẩy anh ra, có lẽ anh theo suy nghĩ cho rằng tự mình đa tình sẽ muốn chạy, có thể có một lần này, thành công làm chút quật cường trong anh trời dậy. Cô không phải là không muốn tiếp xúc với anh sao, muốn cho thấy cô và anh không có quan hệ gì sao? Anh còn muốn.

Cô có thể làm gì?

Khóc hay ồn ào? Phương pháp giày vò như thế nào?

Có lẽ chỉ có khi tỉnh táo lại mới có thể phát hiện, cuộc sống như một màn kịch, thực ra xúc động là một sự giúp đỡ hữu ích, ít nhất có thể tăng thêm nhiều thứ ngoài ý muốn không tưởng tượng được.

Chương 23

Lê Họa vẫn duy trì tư thế này, mà Lộ Thiếu Hành cũng vẫn giữ nguyên tư thế khoanh tay trước ngực. Cô nhìn anh, anh cũng nhìn cô, hơi giống một đôi vợ chồng bất hòa, đặc biệt là dưới ánh đèn mờ nhạt. Cũng hơi giống một đôi tình nhân vừa mới cãi nhau, chờ chấm dứt hoặc làm lại từ đầu.

Hai bên giằng co, cuối cùng có một người thua, cơ hội hòa rất ít.

Về điểm này đàn ông làm được tốt hơn, từ xưa đến nay, từ ngữ miêu tả phụ nữ đều là lương thiện, hiếu ý người khác, dịu dàng, nhã nhặn, hiền lành, đổi lời khác mà nói, cũng là mỏng manh hoặc yếu đuối, cho nên nếu phụ nữ thua, không tạo thành chuyện dọa người.

Ánh mắt Lê Họa dời đi, nhìn chăm chăm gian phòng này.

Xa lạ, lạnh, cô đánh giá căn phòng, bởi vì không có chút hơi người nào, toàn bộ giống như vật trang trí. Cảm giác của cô rất đúng, nhà này là do Lộ Thiếu Hành mới mua lại, vừa mới lắp đặt đồ dùng, nơi này phù hợp với yêu cầu của anh, chưa có ai ở qua, lắp đặt xong, hơn nữa điều kiện dường như cũng khiến người ta chấp nhận được. Tiền là một thứ tốt, chuyện khó khăn gì cũng có thể giải quyết được, cho nên cũng đừng trách nhiều người vì nó mà bất chấp gian nguy.

Cô có thể tưởng tượng bộ dạng hiện tại của mình, dưới đáy lòng lại thở dài.

Lộ Thiếu Hành nhìn chăm chăm cô không tha, giống như muốn nhìn thấu toàn bộ con người cô, đánh giá cô trong ngoài, giống như anh đánh giá hàng hóa xem có đáng mua hay không, không chịu một chút thiệt thòi.

Thế nhưng đột nhiên, anh xoay người đi ra ngoài, cũng không nói một câu.

Hai người, đều bất an, cũng là một ngày gió êm sóng lặng.

Thật đáng tiếc, không xảy ra chuyện gì.

Ngày hôm sau khi Lê Họa tỉnh lại, Lộ Thiếu Hành đã không còn ở đó, cô tìm khắp nhà một lượt, xác định anh không có ở đây, lúc này mới lê bước. Thậm chí trước khi rời đi, cô gấp chăn cho đẹp một chút, giống như cô chưa từng tới nơi này. Nhưng mà, rất không đúng lúc, cô vừa về đến nhà trọ của mình, liền thấy người không muốn nhìn thấy nhất đang đứng dưới lầu.

Xe của Trác Dực Đình, đỗ ở chỗ này.

Cô nhất thời, không biết nói gì cho phải.

Theo lý mà nói, cô không phản bội Trác Dực Đình, nhưng chính cô biết, cô đã phản bội, ít nhất cô không còn ảo tưởng về kế hoạch xây dựng cuộc sống tốt đẹp của hai người. Trước kia cô luôn không thể giải thích, tại sao ngày hôm trước có thể cùng một người đàn ông vui vẻ đùa giỡn, ngày hôm sau liền chia tay. Gặp phải nhiều chuyện, điều gì cũng có thể xảy ra.

Lê Họa cũng không biết, Trác Dực Đình đứng ở đây một đêm, nhưng cũng không phải vì chờ, tâm tư rất kỳ quái, chính anh cũng không biết mình đứng ở đây giống đứa ngốc làm gì, có lẽ là chỉ muốn biết khi nào cô trở về?

Anh nở nụ cười tự giễu, đêm qua, anh lái xe đi theo xe của Lộ Thiếu Hành, sợ bị phát hiện, vẫn đi cách rất xa, nhưng không bị mất dấu, cho dù anh rất hy vọng như thế.

Hai người họ một đêm không về, mình chứng cho điều gì?

Đàn ông, phụ nữ, cô nam quả nữ, họ có làm gì hay không, không quan trọng, quan trọng là mọi người có đầu óc sâu hơn, bản thân đều sẽ suy nghĩ phỏng đoán.

“Anh đã trở về rồi.” Trác Dực Đình xuống xe, còn đang suy nghĩ mình nên dùng thái độ gì đối đãi cô, mắng cô, hay là hỏi cô tại sao trong nháy mắt có thể đi theo người khác.

Anh lại chỉ nhìn cô, bởi vì thấy khóe mắt cô có một vòng thâm đen.

Đau lòng, dĩ nhiên lại là thứ cảm xúc này, anh không khỏi cười khổ.

Rốt cuộc anh yêu người phụ nữ này bao nhiêu, đến hiện tại anh thậm chí có cảm giác một chút anh cũng không hiểu rõ về cô.

Cô gật đầu, nhìn thoáng qua xe của anh, không biết đang suy nghĩ gì: “Chưa ăn sáng sao?”

Anh cũng gật gật đầu.

“Thật trùng hợp, em cũng chưa ăn.” Cô cố gắng cười, phát hiện căn bản đối phương không phối hợp với mình, nụ cười trở nên gượng gạo.

Đi vào một nhà hàng nhỏ gần đó, cô có chút không thoải mái, cũng không biết nên làm gì, nhưng cô biết, mình phải nói gì. Cô suy nghĩ, liệu có phải vì mấy câu nói của Lộ Thiếu Hành, cô liền rời bỏ người đàn ông trước mắt này. Đến cuối cùng là tình cảm của cô đối với anh quá ít, hay vẫn là sự tồn tại của Lộ Thiếu Hành quan trọng như vậy.

Nếu nhất định phải có một kết luận, thực ra cũng không phải hai lí do này. Cô chính là chán ghét từ trong miệng Lộ Thiếu Hành nói ra từ “con riêng”, giống như cô chán ghét loại đàn ông một khi thành đạt liền vứt bỏ người vợ đã theo mình nhiều năm, nuôi dưỡng một người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp động lòng người, cô chán ghét, theo bản năng.

Lộ Thiếu Hành cũng nói đúng, nếu Trác Dực Đình bị đuổi đi, như vậy bọn họ thật sự khó khăn. Cô chỉ biết liên lụy anh. Dĩ nhiên, cô cũng không vĩ đại như vậy, đơn giản là cô liên lụy anh, quan trọng nhất là, nếu anh không

thể thỏa mãn nhu cầu tiền tài của cô, mà cô lại chỉ có thể liên lụy anh, vậy còn nói gì được nữa?

Cả hai đều thiệt? Cô không thích.

Làm người quả nhiên phải hiện thực một chút.

“Bánh bao này không tệ.” Lê Họa đẩy bánh bao vừa được đặt trên bàn tới trước mặt Trác Dực Đình.

Trác Dực Đình không từ chối, dùng đũa gắp một cái để ở miệng, nhẹ nhàng cắn.

“Đúng, không tệ.” Anh cười, chỉ là có thể nhìn ra sự không đồng nhất.

Cô cũng ăn, thực sự hơi đói bụng.

Hôm nay thời tiết không tệ, ánh nắng bên ngoài rực rỡ, vì thế tâm tình cũng khá tốt.

“Anh trở về khi nào?” Một chút cũng không nhắc tới việc anh từng gọi điện thoại cho cô, cô không có việc gì mở miệng. Không phải rất giả tạo, đơn giản là không biết nói gì.

Thì ra, phủ định quan hệ ở trong lòng, lúc sau gặp lại lại khó chịu như vậy.

“Vài ngày rồi.” Nói những lời này, Trác Dực Đình cố ý nhìn cô một cái, rất có thâm ý.

Hai người đều im lặng dùng bữa.

Không hề nói gì.

Trong cửa hàng, thỉnh thoảng có người cao giọng kêu “Một lồng bánh bao, vị rau hẹ ...”. Trong lúc đó, hai người vẫn im lặng như trước.

Cuối cùng sau khi ăn xong, Lê Họa xé cái túi nhỏ lấy giấy lau miệng, ánh mắt lại nhìn chăm chăm Trác Dực Đình: “Không có gì muốn hỏi em sao?”

Trác Dực Đình cầm cái bánh bao cuối cùng, dùng sức quá mức, bóp vỡ bên ngoài, lộ ra màu xanh đậm của rau hẹ cùng thịt vụn, bỏ vào trong miệng, chậm rãi nhai nuốt.

Thậm chí anh vẫn muốn nuốt xuống.

Làm bất cứ việc gì cũng đều có một quá trình, có người hy vọng các bước được lược bớt vô hạn, có người lại hy vọng những bước đó được kéo dài vô tận, quá trình hoàn thành, ý nghĩ phải đổi mặt, không muốn biết kết quả, không hẳn đơn giản hơn so với quá trình chờ đợi.

“Mấy ngày nay em làm gì vậy?” Anh lạnh nhạt mở miệng, cũng không nhìn cô, tay đặt ở trên bàn, khớp xương cũng rõ ràng: “Em nghỉ việc?”

“Em nghỉ việc rồi.” Cô cũng như không có việc gì mở miệng: “Cảm thấy không thích hợp.”

Không thích hợp với cuộc sống bình thường, vì thế cũng sẽ không thử trải nghiệm, thoải mái một chút, làm mình dễ chịu một chút.

“Em hy vọng làm cái gì?” Lần này anh đưa ánh mắt chuyển hướng về phía cô.

Cô nâng cằm suy tư một lát: “Mua xổ số.” Cô cười: “Hy vọng có thể trúng năm trăm vạn.” Thật sự là cô có ý nghĩ như vậy, chỉ là từ nhỏ đến lớn, ngay cả năm đồng còn chưa trúng, cô cũng sẽ không hy vọng xa vời, thỉnh thoảng tưởng tượng, dù sao cũng không có gì không được.

“Hy vọng này không tệ.” Anh đứng lên: “Anh mời em?”

Cô nhìn anh, làm gì?

Mua xổ số.

Đúng là mua, anh trả tiền, cũng coi như anh mời.

Cô cũng thật sự xóa xóa, sửa sửa, lựa chọn vài con số, chỉ là cuối cùng vẫn không chọn được, đành để máy móc tự động lựa chọn dãy số.

Cô nhận xổ số, mỗi lần cầm xổ số cô sẽ nghĩ có lẽ lần này sẽ trúng, nói không chừng mình sẽ may mắn.

Nói không chừng năm trăm vạn, thật sự muốn có.

Cô cầm xổ số, tâm tình đương nhiên rất tốt, còn uống hết một cốc trà sữa.

Ngày hôm đó thật tốt, nếu cái gì cũng không muốn nói.

Ngồi trên chiếc ghế dài, nhìn đám người này rồi lại đám người khác đi qua trước mắt.

Mà bên cạnh hai người họ, người ngồi bưng thức ăn cay không ngừng ăn, hai người họ, rất nổi bật.

“Vẫn không hỏi?” Cô nhìn anh cười.

Biết anh rất tốt, biết anh là một người đàn ông tốt, biết anh là một người chồng tốt, vì sao biết, cảm giác. Ấn tượng của cô đối với anh, thực ra chỉ dừng ở một ngày. Cô đang khóc, vẫn khóc, bởi vì bà ngoại luôn luôn yêu thương cô đã qua đời. Lúc tang lễ cô không khóc, lúc cúng tuần cô không khóc, nhưng khi nhìn thấy mộ phần kia cô lại khóc, đúng là người lập dị.

Cô khóc, muốn có một người ở bên cạnh.

“Có thể giúp em sao?” Cô chỉ nói một câu đó, người đàn ông này ở xa ngàn dặm, nhưng lại lái xe đến chỗ cô.

Khi đó họ còn rất xa lạ, nhưng anh lại vì một câu nói của cô, tới nơi này.

Hai người thuê phòng, một người nằm ở giường bên này, một người nằm ở giường bên kia, nói những lời buồn chán không thú vị.

Một nam một nữ, nhưng không có nửa phần mờ ám, một chút cũng không có.

Chẳng qua là, người đàn ông cười bản thân mình, tại sao lại có tình cảm mãnh liệt như vậy?

Người phụ nữ lạnh nhạt cười bản thân mình, một người đàn ông vì cô làm nhiều như vậy, lòng cô lại không rung động.

Trác Dực Đình nhìn về phía cô, lần này không có ý định trốn tránh: “Bắt đầu từ khi nào?”

“Sao?” Cô nhúu mày, không hiểu ý tứ trong lời nói của anh, cô chỉ nghĩ rằng anh sẽ hỏi cô tại sao không nhận điện thoại, tại sao cố ý giữ khoảng cách. Nam nữ của thành phố hiện đại, một khi không liên hệ, nguyên nhân rõ ràng, nhúu mày có thể nghĩ ra.

“Lộ Thiếu Hành.” Đến phiên cô giật mình, anh nghĩ cô như vậy.

Cô cười cười, không giải thích, dù sao kết quả đều giống nhau, về phần người khác suy nghĩ như thế nào, cô không xen vào.

“Lúc anh đi rồi.”

Hy vọng nhỏ bé, hy vọng cô phủ định, lại thất vọng ... “Vì sao?”

“Không biết.” Thật sự không biết.

Anh đứng dậy, không cần phải hỏi lại, cũng không muốn nổi nóng với cô.

Cô nhìn theo anh, một người đàn ông như vậy, là tự cô bỏ lỡ.

Cô hung hăng uống một ngụm trà sữa, nhìn xổ số trong tay, có trúng thưởng cũng không được gì, cô bỏ vào thùng rác gần nhất, lại đứng dậy, cô bước về phía ngược lại.

Cứ như vậy chia tay.

Đơn giản như vậy?

Chính là đơn giản như vậy.

Chương 24

Lê Họa nhìn điện thoại di động thấy “Mẹ đang gọi”, tâm tình liền dâng lên nỗi phiền muộn. Cô có phần hiểu được tại sao khi bố mẹ nhận được điện thoại của con mình, lại cảm thấy thống khổ. Con cái nếu không có chuyện gì, rất ít khi gọi điện thoại về nhà, một cú điện thoại, hơn phân nửa là bởi vì cần tiền sinh hoạt, cần tiền tiêu, lý do dù vô cùng kì quặc, kết quả chỉ có một, bố mẹ vội vàng đi gom góp tiền, động tác không thể chậm, nếu không con cái sẽ điện thoại thúc giục. Tâm tình hiện tại của Lê Họa, với tâm tình này của bậc cha mẹ không khác nhau lắm, nhưng lại không thể không nghe.

Cô đi tới ban công, nơi này hơi trống trải, có thể làm tâm tình của cô tốt hơn một chút.

“Mẹ!” Ánh mắt cô chăm chú nhìn về phương xa, thấy có bóng người tiến vào trong tầm mắt, không rõ đối phương là ai, cũng không có dự định nhìn, nhưng mà nhàm chán không thú vị, cô không biết nên nhìn cái gì.

Cô đá chân vào gạch tráng men nhỏ trên lan can, nghe giọng nói của Dương Úy Nhiên truyền đến: “Hôm nay về đây ăn cơm đi, rất lâu rồi con chưa trở về.” Trong giọng nói có một chút oán giận, chỉ có một cô con gái, cô hình như quan tâm không đủ đối với người mẹ này.

Khóe miệng cô tràn ra một tia cười như không cười: “Vâng.” Cùng lúc đó, chân cô lại tiếp tục đá vào gạch men.

Cô cất điện thoại, nhìn bóng dáng kém cỏi của mình trên cửa sổ thủy tinh, kiên cường? Cho ai xem? Ngay cả mình cũng bắt đầu khinh thường bản thân mình, chính là khinh thường, không dùng sai từ.

Cô tùy ý chuẩn bị chút gì đó, thay quần áo, liền ra ngoài.

Chỗ ở của Dương Úy Nhiên cách nơi ở của cô hơi xa. Đó là một tiểu khu có thể coi như xa hoa, ít nhất người bên trong đều có chút tiền.

Dương Úy Nhiên đương nhiên không phải một mình ở nơi này, còn có chồng hiện tại của bà, cũng chính là chồng thứ hai - Mộc Trấn, cùng với con gái vợ trước của Mộc Trấn - Mộc Tình.

Lê Họa không quan tâm ánh mắt của người khác đối với mình, cô trực tiếp đến nơi ở của Dương Úy Nhiên.

Cô gõ gõ, cánh cửa lập tức được mở ra.

Người mở cửa chính là Mộc Tình đang học sơ trung, nhìn thấy Lê Họa, gọi một tiếng không đến nơi đến chốn: “Chị.”

Người ra chào đón là Dương Úy Nhiên.

“Mẹ.” Lê Họa liếc mắt nhìn Dương Úy Nhiên một cái, lúc này mới thay dép lê ở cửa.

Dương Úy Nhiên đánh giá con gái một chút, cười: “Tác phong còn nhanh nhẹn, mẹ còn tưởng rằng con sẽ kéo dài thời gian đến đây chứ.”

Lê Họa cười, đi qua ôm Dương Úy Nhiên: “Nhớ mẹ.”

Là thật sự nghĩ, còn có, cái loại ấm áp này.

Mộc Tình ở một bên nhìn hai người, không khỏi trề môi, Dương Úy Nhiên lập tức đẩy Lê Họa trong lòng mình ra, xoay qua chỗ khác cười nhìn Mộc Tình: “Làm bài tập chưa, đợi lát nữa mẹ đến kiểm tra.”

Lê Họa nhìn cảnh này, hơi quay đi.

Lê Họa tới đây, Dương Úy Nhiên tự mình xuống bếp. Bình thường đều là dì Trương làm, giờ Dương Úy Nhiên tự mình xuống bếp, mới có vẻ mẹ con

tình thâm. Lê Họa ở phòng bếp giúp đỡ.

Dương Úy Nhiên vừa xào rau, vừa bảo con gái: “Họa Họa, con cũng cũng không còn nhỏ nữa, cũng nên tìm một người rồi.”

“Duyên phận tự nhiên sẽ đến, mẹ đừng lo lắng.” Giọng nói của cô thật bình tĩnh, có chút kinh ngạc, dù sao đều là rối loạn, cô đã không muốn nghĩ đến vấn đề nhiều mặt phức tạp này nữa rồi.

Bởi vì, không có gì tốt.

Dương Úy Nhiên làm xong món cuối cùng, Lê Họa bê ra ngoài.

Mộc gia không có gia huấn, cho nên mọi người đến đông đủ, bát đĩa bày ra, cũng có thể ăn. Nếu không có gia huấn gì, như vậy trên bàn cơm trò chuyện vài câu việc nhà cũng là điều có thể.

Dương Úy Nhiên chia đều đĩa rau cho Lê Họa và Mộc Tình, biểu thị công khai đối xử bình đẳng.

Mộc Trấn luôn ít nói, sau khi ăn xong vài miếng, cười nhìn Lê Họa: “Đây cũng là nhà của con, đừng khách sáo như vậy, muốn ăn gì thì cứ ăn hết mình, hiếm khi mẹ con tự mình vào bếp, bình thường cầu như thế nào cũng không được đâu.”

“Chú, chú cũng ăn đi.” Lê Họa gấp đồ ăn cho Mộc Trấn.

Sau khi nói mấy câu, tự nhiên trọng điểm cũng đề cập tới, Mộc Trấn nhìn thoáng qua vợ mình, mới quan tâm hỏi Lê Họa: “Gần đây công việc của con cũng không tệ nhỉ?”

Trước kia Lê Họa nói với họ, cô đi theo một bạn học làm việc, cuộc sống cũng không tệ lắm.

Cuộc sống cũng không tệ lắm ...

“Họa Họa.” Dương Úy Nhiên thở dài một hơi: “Gần đây thị trường không quá khởi sắc, cũng không biết con có bị ảnh hưởng hay không.”

“Cũng được ạ.” Lê Họa vẫn ăn cơm bình thường.

Dương Úy Nhiên liếc mắt nhìn chồng một cái, một khi đã như vậy: “Vẫn là Họa Họa có khả năng, công ty của chú con đã bị thị trường đánh vào, ảnh hưởng đặc biệt lớn ... ”

Lê Họa vẫn rất bình tĩnh ăn cơm, đã thành thói quen, mỗi lần về đây, cùng lắm cũng là trăm phương nghìn kế mở miệng làm cô bỏ ra chút “đầu tư”, cô có chút ý nghĩ muốn buông bát đũa, hỏi trực tiếp một câu: lần này cần bao nhiêu tiền?

Trực tiếp cho cô một con số là được rồi.

Hoặc là, có thể sau khi cơm nước xong hãy thảo luận mấy thứ này hay không, ít nhất có thể cho cô ăn một bữa cơm hoàn chỉnh, hoặc là để cô giả vờ tự nói với mình, lần này là thật sự về đây ăn cơm, không có mục đích như lòng dạ hẹp hòi của cô suy nghĩ.

Nhưng bọn họ không biết, cô liên tục “đầu tư”, tiền cũng không còn.

Ăn xong một bát cơm, cô buông bát đũa: “Chú có khó khăn, con nhất định sẽ không bàng quan đứng nhìn.”

Cô nhìn thấy, Mộc Trấn nhéo tay của Dương Úy Nhiên một cái, ý bảo vợ mình làm tốt lắm, ít nhất giải quyết tốt một sự phiền toái.

Lê Họa cũng cười.

Dùng phương thức như thế, tuyên bố giá trị tồn tại của cô, dùng phương thức như thế nhắc nhở Dương Úy Nhiên giá trị tồn tại của cô, dùng phương thức như thế gián tiếp cho thấy giá trị tồn tại của Dương Úy Nhiên.

Rất buồn cười, cô lấy phương thức như vậy, giúp mẹ mình có địa vị trong lòng người đàn ông này.

Có giá trị, mới có địa vị, thương nhân đều mưu toan lợi ích như vậy.

Cô có tiền, cô có khi là tiền, Dương Úy Nhiên nghĩ như vậy, Mộc Trấn cũng nghĩ như vậy.

Mà cô cũng nghĩ như vậy, nếu đây là phương thức duy nhất chứng tỏ họ có liên hệ. Mà cô lại buồn cười như vậy, muốn dùng hạnh phúc đó của mẹ để chứng minh lúc trước bố mình ngu ngốc. Muốn làm mẹ hạnh phúc hơn người khác, để người đàn ông kia nhìn một chút xem bên ngoài ông ấy nghèo túng biết bao.

Chứng minh rồi thì sao?

Dù sao cũng là bản thân mình ngu ngốc mà thôi.

Có thể có gì được.

Lộ Thiểu Hành nói đúng, cô vẫn thật sự, không thể không bán thân.

Đi vào Mị Lực, cô cảm thấy chính mình chưa bao giờ thoải mái như vậy, biến mình trở thành một người chết, một tảng đá cứng rắn, sẽ không rơi lệ, sẽ không thống khổ, cũng sẽ không có gì phải sợ hãi.

Nếu bạn không sợ chết, vậy nhất định không có ai có thể làm tổn thương bạn.

Đây mới là phương thức thích hợp nhất với cô.

Cùng những người này trên đũa, không tìm không phối.

Có người nói muốn dựng một tiết mục ngắn, cô rất nể tình cười to, tay còn không ngừng vỗ, làm người đàn ông bên cạnh cô hứng thú cực cao. Đàn

ông, loại động vật này, nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp có mấy người không động tâm, chỉ là có người sẽ hành động, có người sẽ không mà thôi.

“Uống rượu?” Cô cắn răng nhìn người đàn ông bên cạnh này, bộ dạng cũng không tệ lắm, ít nhất không tai to mặt lớn, cô nhẹ nhàng thì thầm: “Tôi rất đắt.”

Khiêu khích.

Lòng tự trọng không đáng giá, ở nơi này không thể có công dụng, đắt, chẳng lẽ anh ta không chi nổi?

Phải, chính là tư tưởng như vậy.

Cô nhướn mày: “Anh uống thua, con số này.” Cô vươn hai đầu ngón tay ra.

Cô khiêu khích nhìn anh ta, sắc mặt đỏ ửng, kinh diễm động lòng, giống như một con bướm đang muốn phá kén thành hồ điệp xinh đẹp, giương cánh muốn bay, làm cho người ta muốn vội vàng bắt lấy đôi cánh của cô.

Không thể để cho cô bay đi, phải giữ ở bên người.

“Được.”

Cô đương nhiên không thể khách khí, đồng thời cũng sẽ dùng một chút tiểu xảo, ví dụ như làm đối phương uống nhiều rượu, dùng phương thức làm nũng, hoặc là làm đối phương uống rượu càng dữ dội hơn.

Thứ gọi là chính trực kia, tại trường hợp này không thích hợp.

Có thể kiếm được tiền một cách dễ dàng, bán đứng tôn nghiêm, bán đứng nụ cười, cô thật đúng là một nữ bồi rượu, bán rẻ tiếng cười, bán thời gian. Nhưng cô thỏa mãn, giống như giá trị của cô đã trở lại, không phải là không đáng một đồng.

Ít nhất, mẹ cô hạnh phúc, có công lao của cô, cô cũng có tác dụng nhất định.

Sự tồn tại của cô còn có giá trị.

Cười.

Nụ cười của cô, không khuynh quốc khuynh thành, nhưng mê hoặc lòng người, muốn bóp chết con yêu tinh trong cô.

Đây là ý nghĩ duy nhất của Lộ Thiếu Hành sau khi thấy cô đi ra cùng một đám đàn ông.

“Uống rượu?” Anh liền đứng trước mặt cô, nhìn xuống, thanh âm cũng rất thấp: “Tôi cùng cô.”

Cô dựa lưng vào tường, cười như không cười với anh: “Tôi rất đắt.”

“Cần tôi dùng tiền đánh cô?” Anh không phải không biết nói chuyện đả thương người khác là như thế nào.

Không ai trời sinh có kiên nhẫn, nhất là đàn ông đối với phụ nữ, đạt được và không chiếm được, có hai loại kết quả.

Ra khỏi hành lang thật dài, đó là đoạn đường ồn ào ẩm ỉ, có cô nàng thoát y xinh đẹp, có cô nàng mặc bikini diêm dúa lẳng lơ. Có người đàn ông nhéo mạnh một cái vào mông của cô gái, lấy ra tờ tiền màu đỏ đặt vào trong ngực cô ta.

Cô gái cười, lấy tiền ra, ở bên miệng hôn vài cái.

Lê Họa nhìn thấy cảnh tượng này, Lộ Thiếu Hành hiển nhiên cũng nhìn thấy.

Bạn cho rằng tôn nghiêm của bạn bị chà đạp? Đó là bạn chưa từng thấy người chịu nhiều chà đạp hơn.

Cô uống rất nhiều, Lộ Thiếu Hành chỉ có một bàn tay chống đỡ cơ thể cô, mềm mại giống như một con rắn. Nội tâm đàn ông đều là một con dã thú, không biết khi nào thì sẽ đến cắn người.

Lộ Thiếu Hành dùng tay kia ở trên ngực Lê Họa nhẹ nhàng vẽ một vòng.

Cô nhìn anh chăm chú, đột nhiên nở nụ cười.

Lại là kiểu cười này, anh thật sự vươn tay, muốn bóp cổ cô, nhưng duỗi đến giữa không trung, lại là ôm cô đi ra khỏi Mị Lực, anh lái xe nhanh về phía nơi ở của mình.

Cô đều biết tốt xấu như vậy, anh tại sao lại không biết tốt xấu?

Nội tâm của cô có sự phản nộ mãnh liệt thiêu đốt.

Cô không biết, trong cơ thể anh cũng có một ngọn lửa hùng hực cháy.

Vào nhà trọ, anh kéo cô theo. Cuối cùng cô nhịn không được, đánh anh, véo anh, bây giờ tại sao lại xuất hiện giữa cuộc sống của cô, nếu đã giả vờ như không quen biết, vậy thì trở thành người xa lạ đi.

Thời khắc cô hèn hạ nhất, anh dựa vào cái gì phải lấy thân phận một khách hàng xuất hiện?

Bộ dạng cô sa đọa, không cần anh thương thức, lại càng không cần anh đến tội nghiệp.

Lộ Thiếu Hành chặt chẽ bắt lấy cánh tay cô, cô cầm lấy tay anh liền hung hăng cắn, Lộ Thiếu Hành hít một hơi. Cô gái này thật đúng là tàn nhẫn.

Cô nhả ra, há miệng hô hấp, lúc thở dốc ngực phập phồng.

Anh nhìn cô, mạnh mẽ hôn cô, nghiêng người áp đảo cô trên ghế sofa, gặm cắn cô.

Cô không giãy giụa, nở nụ cười, bắt được tay anh, anh lập tức dừng động tác.

“Muốn tiếp tục?” Cô trêu đùa, hốc mắt không có lệ, lại làm cho người ta hoài nghi bên trong có một mảnh mênh mông: “Cho tôi tiền đi!”

Chương 25

Lộ Thiếu Hành tự nhiên dừng động tác lại, ngay cả tức giận cũng không hiện lên trên mặt, anh đứng lên, liếc xuống nhìn tình trạng bây giờ của cô một cái, theo bản năng sửa sang lại quần áo của mình. Chính là cảm giác này, bất kể trước đó anh đã làm gì, khi quay người lại, chỉnh đốn xong, lại giống như trước là Nhị thiếu danh chấn Yên Xuyên, thiếu gia nhà họ Lộ. Mà cô, bất kể có muốn rửa sạch những chuyện trước kia như thế nào đều là uổng công. Một khi cô có bay lên làm phượng hoàng, trong mắt người khác cũng chỉ nghĩ là cô muốn leo cao, quá khứ của cô sẽ bị lấy ra bàn tán một phen, bất luận cô có bao nhiêu điều không muốn nhắc tới.

Đó là điểm khác biệt, những người như họ, nếu không có khả năng cũng có thể bị che giấu ở một nơi, khi trở về trong mắt mọi người vẫn mang dáng vẻ thanh cao hoàn mỹ không sút mẻ như trước.

Anh liếc mắt chăm chú nhìn cô một cái, cô cũng nhìn lại anh.

Có lẽ, nếu cô không nói ra câu đó, anh thực sự sẽ làm tiếp. Trong cơ thể của anh có một con dã thú nhỏ, không cẩn thận được thả ra. Hơn nữa còn không đúng dịp như vậy, cô nói một câu, lại làm anh bắt đầu suy nghĩ lại, dừng hành vi của mình.

Vì thế, một màn vui thích đành phải gặp trở ngại như vậy.

Đó là dấu vết rõ ràng của cuộc đời cô, cô có tắm rửa thế nào cũng vẫn lưu lại, cho nên lựa chọn, không rửa đi.

Chỉ cần cô không có tiếng tăm gì, ai sẽ nhớ rõ cô đã làm gì, ai sẽ lưu tâm.

Lộ Thiếu Hành thu dọn xong tất cả, lại liếc mắt một cái nhìn cô, cô nói bản thân mình đê tiện như vậy, nhưng anh lại không nghĩ cô đê tiện. Bao

dưỡng? Nuôi phụ nữ? Những từ này nghe lơ lửng như vậy. Tha thứ cho anh, làm Nhị thiếu nhà họ Lộ, trong lòng người nhà anh là bảo bối ngoan, anh thật đúng là không nghĩ sẽ làm ra chuyện mà trong lòng biết rõ là một vòng luẩn quẩn. Không phải anh ngay thẳng bao nhiêu, chính là anh chưa từng nghĩ tới, nguyên nhân, không biết.

Anh âm thầm nở nụ cười, chẳng lẽ sau này mình lại trở thành người đàn ông bao dưỡng phụ nữ, ngay từ đầu biết bản thân mình sẽ làm loại chuyện này?

Anh hình như cũng không cao thượng.

Mà anh cũng không nghĩ tới việc đối với ai đó một lòng si tình đến phát điên, như vậy không khoa học, vậy anh muốn gì? Chính là thuận theo tự nhiên, muốn gặp thì gặp, đơn giản như thế.

Anh xoay người đi tới phòng tắm, bước chân dừng lại, lại xoay người liếc mắt nhìn cô một cái, chỉ chỉ một hướng: “Tự đi tắm ở căn phòng kia.”

Cũng chính là, căn phòng đó, là kết cục của cô hôm nay.

Khi thân ảnh của anh biến mất trong tầm mắt, cô nhắc người lên, cơ thể bủn rủn. Cô che mũi, trên người toàn là mùi rượu, người rất khó chịu, quần áo dường như cũng dính mùi vị ghê tởm kia.

Tắm rửa, là một loại phát tiết rất tốt, điều chỉnh nhiệt độ cao hơn, phòng tắm nho nhỏ giống như có sương mù vây quanh. Nước rơi thẳng xuống dưới, dừng ở trên mặt cô, trên người cô, mỗi một lỗ chân lông trên cơ thể đều nở ra đến cực đại.

Cô nhắm mắt, rồi mở ra.

Mặc cho nước theo trán mình chảy xuống.

Cũng không muốn khóc, cô lấy tay sờ sờ hai mắt mình, không phân biệt rõ ràng lắm đó là nước mắt hay chỉ là nước. Cô thật sự không muốn khóc, đơn giản là không muốn khiến bản thân mình nhìn đáng thương như vậy.

Lúc học đại học, sau khi vượt qua giới hạn mỗi tháng, cuối tháng cuộc sống quá khổ bức đến không chịu được. Cô còn thử liên tục ba ngày mua năm hào cơm, ăn với dưa chua. Thời điểm nghèo khổ đến tận cùng đó chỉ muốn nghĩ cách để nó nhanh chóng qua đi. Cô rất thích một câu nói: “Tại sao tôi có thể khiến bản thân mình trở nên đáng thương như vậy, nếu mẹ tôi thấy được nhất định sẽ đau lòng muốn chết.” Lời như thế, nói ra bao nhiêu lần, vẫn là không thay đổi, không có tiền đúng là một bi kịch.

Hiện tại so với lúc ấy cô còn đáng thương hơn.

Rốt cuộc câu nói kia không thể thốt nên lời, cô chẳng biết mẹ còn có thể đau lòng hay không.

Còn có thể gọi điện thoại tới hỏi cô có đủ tiền hay không.

Còn có thể gọi điện thoại tới bảo cô, thời tiết chuyển lạnh, mặc nhiều quần áo một chút.

Còn có thể gọi điện thoại tới quan tâm cô, phải ăn nhiều cơm, không được ăn kiêng.

Có thể hay không đây?

Ít nhất rất lâu đã không còn?

Sự ghen tị của phụ nữ, không chỉ thể hiện trên tình yêu, ngay cả trên tình thân cũng giống như thế. Nhưng cô lý giải được lựa chọn của mẹ mình, có một gia đình, phải vì cái gia đình kia đánh đổi, sống mỗi ngày thật tốt, đương nhiên không quan tâm cô được nhiều. Trên một đoạn hôn nhân,

Dương Úy Nhiên là người bị hại, cho nên cô phải làm mẹ được hạnh phúc, thế này mới phù hợp với quy luật báo đáp người tốt.

Cô vò mái tóc của mình, tóc rụng xuống dưới, từ đầu đến chân giống như một người điên. Chính cô cũng cho rằng như vậy.

Không biết tự lượng sức mình.

Lúc trước, khi Lê Mưu Viễn phá sản, nợ một khoản lớn. Tại thời điểm đó, Lê Mưu Viễn yêu cầu ly hôn, gánh lấy tất cả nợ nần. Lê Hòa cho rằng đó là một mưu kế nhỏ của bố. Khi nghĩ một người là xấu xa, tất cả hành vi về sau của người ấy đều trở nên đáng giận, đáng hoài nghi. Cô sợ là bố cố ý lấy cơ phá sản, ép mẹ ly hôn, sau đó cầm một số tiền cùng người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp kia vui vẻ sống bên nhau. Cô không chấp nhận được chuyện bố đối xử với mẹ con cô như vậy. Nếu Lê Mưu Viễn chưa từng đối tốt với cô, có lẽ cô cũng không quá mức để ý, hết lần này tới lần khác bố đối tốt với mình, nhưng lại làm ra chuyện như vậy.

Cô từng lén lút đi theo bố mình, bọn họ thuê một chỗ ở rất bần cùng. Người phụ nữ xinh đẹp Lữ Tổ kia đang giặt quần áo cho Lê Mưu Viễn, tất cả những việc này trước kia mẹ sẽ làm. Lê Mưu Viễn đứng cách đó không xa, nhìn vợ mình cười cười. Bọn họ ăn mặc không tốt, thậm chí ánh sáng trên người Lữ Tổ cũng phai đi không ít.

Nhưng bọn họ hạnh phúc, ánh mắt nhìn nhau ấm áp, ngay cả những người đứng xem đều cảm thấy được.

Lê Hòa cảm phẫn, đứng ở nơi đó nhưng lại rơi lệ.

Cô muốn làm gì? Tới để xem một người phụ tình sẽ có cuộc sống như thế nào?

Sự thật cùng ý nghĩ của cô hoàn toàn trái ngược, Lê Mưu Viễn không giống như ý muốn của cô sống không hạnh phúc, ông thực sự gánh vác hết nợ nần

trên người mình, để vợ trước và con gái có cuộc sống tốt hơn mình. Mà người vợ thứ hai của ông, không ghét bỏ ông không có tiền, cũng không ghét bỏ ông không thể cho cô ta một tòa nhà lớn, càng không ghét bỏ tuổi tác của ông.

Sự chênh lệch trong mắt cô, hung hăng tra tấn cô.

Nếu là như vậy, cô còn có thể xoay người bước đi. Nhưng cô còn thấy được một cảnh, có một nhóm người xông tới, Lê Mưu Viễn vay nặng lãi trả nợ cho công nhân của mình. Người đàn ông kia dù không được tốt lắm, nhưng trong lúc khó khăn nhất, trước hết vẫn nghĩ đến công nhân của mình.

Lê Hòa nhìn thấy Lê Mưu Viễn kéo vợ mình vào trong lòng, gắt gao che chở, không để những người đó gây thương tổn cho Lữ Tổ một chút nào, mặc cho những người đó đánh vào người mình, không sợ da tróc thịt bong.

Ông rất yêu vợ mình.

Đơn giản như vậy.

Lê Hòa đứng ở góc đó, không ngừng rơi lệ.

Thế giới này? Vì sao không dựa theo kịch bản người tốt người xấu mà phát triển? Vì sao muốn cô tới nhìn cảnh này.

Một cảnh tượng? Phủ định toàn bộ nhận thức của cô.

Cảm động, là thật, không muốn chấp nhận, cũng là thật.

Mặc kệ bọn họ biểu hiện vợ chồng tình thâm, Lê Hòa cũng không thể chấp nhận. Cô đột nhiên cười. Nếu cô chấp nhận, liệu có thể biến thành đầu đề của báo chí “Con gái bất hiếu dĩ nhiên đồng ý bố và tiểu tam ở bên nhau” hay không, rất buồn cười.

Sau đó, Lê Hòa tìm được luật sư của Lê Mưu Viễn, biết ông thực sự nợ nần.

Luật sư của Lê Mưu Viễn đối với Lê Mưu Viễn càng thêm tán thưởng, gặp phải tình huống giống như vậy, không ít người đều lựa chọn trốn chạy, có ai còn ở lại chịu khổ. Lê Hòa chỉ cười, không mở miệng nói chuyện.

“Tôi giúp cô, bất luận cô muốn gì.” Nếu như những lời này được nói ra từ miệng một người đàn ông, Lê Hòa cảm thấy cô thật sự sẽ gả cho anh ta, ở thời điểm khó khăn nhất có người kéo bạn đứng dậy, bất kể mục đích gì.

Đáng tiếc, người nói những lời này lại là một cô gái.

Tô Như chính là vào thời điểm đó, như một ngọn đèn sáng xâm nhập vào cuộc sống của Lê Hòa.

Tô Như hé miệng cười: “Tôi cái gì cũng không có, ngoại trừ tiền.”

Lê Hòa nở nụ cười.

Cô nợ Tô Như rất nhiều tiền, nợ bao nhiêu, cả đời này cô cũng không rõ. Con người có phải sẽ vì đồng tiền mà chà đạp chính mình? Nhất định, Lê Hòa sẽ đưa ra đáp án như vậy. Nếu tại thời điểm đó Tô Như chưa từng trợ giúp cô, cô nhất định sẽ không ở phía sau Tô Như tính tình cổ quái kia, không có tiếp sau đó, cũng sẽ không có hiện tại hiểu nhau như vậy.

Người với người, vốn là không đoán trước được.

Lê Hòa trả hết toàn bộ nợ nần của Lê Mưu Viễn, chỉ là muốn để người đàn ông kia có một cuộc sống bình thường. Hoặc là báo đáp ông, ít nhất khi công ty gặp chuyện không may, ông đã một mình gánh lấy nợ nần.

Định báo đáp xong, sau đó không cần có liên hệ.

Bất luận Lê Mưu Viễn là một ngụy quân tử hay là một người đàn ông tốt, cô cũng không muốn lại có ràng buộc nữa, cô không muốn lý giải, bởi vì không lý giải được, vì thế đành phải như vậy.

Không lâu sau, Dương Úy Nhiên đi bước nữa. Biết được Lê Họa trả toàn bộ nợ nần cho Lê Mưu Viễn, Dương Úy Nhiên không phải không giật mình, nhiều lần hỏi con gái tại sao có nhiều tiền như vậy. Cô đành dùng những lời nói dối để biện minh, vì vậy chuyện này nhanh chóng trôi qua. Dương Úy Nhiên gật đầu, cười con gái mình có tiền đồ.

Nếu con gái có tiền đồ, tự nhiên không cần bà phải lo lắng, tự nhiên nên hưởng phúc?

Là đạo lý này, không sai, đích thực không sai một chút nào.

Chương 26

Buổi sáng thức dậy, khi ăn sáng, hai người đều có chút xấu hổ. Nam nữ ở cùng một phòng, nhưng không có quan hệ gì để nói, vì thế trầm mặc thay cho lời nói, theo sự vận hành của trái đất vĩnh viễn là lãng phí thời gian. Bữa sáng rất tinh tế, không nghĩ anh sẽ làm vậy, nhìn ra được, không biết được gọi tới từ nhà hàng đặc sản nào. Hương vị cũng không tệ lắm, ít nhất dạ dày của cô trống rỗng, được ăn no bảy tám phần. Cô không thích ăn quá no, sẽ làm cho người ta có cảm giác căng ra không thở nổi, rất khó chịu.

Cô xé giấy ra, lau miệng, không nhìn khuôn mặt anh có biểu hiện gì.

Mà Lộ Thiếu Hành quan sát cô, không nói gì, thật là không nhìn ra cô muốn thế nào. Anh hoàn toàn quên, trong khoảng thời gian này vẫn là tự mình dây dưa với cô.

Ăn cơm xong, cô rất chủ động đi rửa bát, ăn của người ta, vì thế phải làm một chút.

Anh không mở miệng, coi như ngầm chấp nhận.

Một đôi nam nữ im lặng, làm không khí cũng trở nên yên tĩnh. Ánh mắt anh hướng về phía phòng bếp, lúc này di động vang lên, là điện thoại của Đường An An, quan tâm xem con trai tại sao nói dọn ra ngoài liền dọn luôn, liệu có phải gặp điều gì không thoải mái hay là gặp khó khăn gì hay không, anh cười giải thích, dọn ra ngoài chỉ là để công việc thuận tiện hơn một chút mà thôi. Trong nháy mắt anh cúp máy, tiếng nước trong phòng bếp cũng dừng.

Anh nhìn cô đi ra, cô tự nhiên cũng chú ý tới ánh mắt của anh, làm cho người ta không thoải mái, giống như mỗi một động tác của mình bất cứ lúc nào cũng bị theo dõi.

“Chuẩn bị đi đâu?” Anh mở miệng trước, vẫn ngồi ở bàn ăn, chỉ là nghiêng người dựa vào ghế, mất đi sự ngay ngắn nhất quán, ngược lại có vẻ tùy ý không ít.

Anh mặc áo sơ mi trắng ở trong phòng, đột nhiên làm cô cảm thấy thuận mắt hơn nhiều.

Nhất định là chịu ảnh hưởng bởi những tin tức của thành phố về việc tập trung cải cách đồng phục học sinh, đồng phục đó nhận được nhiều lời khen ngợi, thậm chí từ cả những học sinh từng ghét mặc đồng phục, đồng phục kết hợp với các yếu tố thời trang, có thể so sánh với đồng phục trên phim truyền hình làm người ta không ngừng hâm mộ. Nam sinh mặc áo vest đen viền cổ trắng, bên trong phối hợp với áo sơ mi màu xám, có cà vạt kẻ sọc màu tím; nữ sinh mặc áo trắng đào tiem cộng thêm váy ngắn ca-rô.

Nếu để Lộ Thiếu Hành mặc quần áo như vậy, nhất định sẽ mang dáng vẻ trẻ trung, càng thêm phong độ phi phàm.

Cô hơi thất thần, làm người hỏi có vẻ vô cùng không vui: “Đi đâu?”

Cô hơi sửng sốt: “Sao?”

Có thể đi đâu? Cô hình như cũng không biết, chỉ là nghe câu hỏi của anh, cô liên tưởng đến chuyện khác: “Là anh giúp tôi?”

Anh Hào đã lâu như vậy không tìm cô gây phiền phức, không phù hợp với quy tắc của bên đó, cô từng tận mắt thấy anh Hào dẫn người tới tay đánh chân đá vào người khác, đối phương không chỉ bị đánh, còn phải quỳ xuống cầu xin anh ta bỏ qua cho một nhà già trẻ. Nhiều ngày như vậy, cô hình như sống quá mức an nhàn, bỏ mấy thứ này qua một bên.

Lộ Thiếu Hành suy tư về ý nghĩa sâu xa trong lời nói của cô, mãi đến khi đoán được, khóe miệng nhếch lên. Anh cười, cực kỳ không cân xứng, khóe miệng bên phải hơi nhếch lên, khóe miệng bên trái lại không nhúc nhích tí

nào, bên phải khóe miệng khi cười xuất hiện nếp nhăn, trên mặt mơ hồ ẩn chứa một chút tà ý. Bản thân anh vốn có khí chất đứng đắn, khuynh hướng ngoan ngoãn, thêm chút không đàng hoàng này, chẳng những không có vẻ không phù hợp, ngược lại làm người ta cảm thấy say mê.

Cô bất mãn bản thân mình lại hài lòng với anh, vì thế nhúu mày.

“Dự định báo đáp?” Anh thật muốn biết cô sẽ lấy gì báo đáp, tuyệt đối không có chút ngoại lệ nào. Anh cũng không phải nhà từ thiện gì, tự nhiên làm chuyện tốt.

Bề ngoài nhìn vô hại, trong lòng cũng giống nhau, vĩnh viễn đừng nghĩ người khác quá tốt, vĩnh viễn cũng đừng nghĩ người khác quá xấu, nhất là đàn ông, loại động vật này...

“Thật đúng là anh.” Chỉ là muốn xác nhận mà thôi, báo đáp ... còn không nghĩ xa như vậy.

“Cô nghĩ là ai?” Tay anh nắm ghế dựa bên cạnh, đứng lên thu lại nụ cười vừa rồi, giọng điệu rất bình thản: “Trác Dực Đình?”

Cô cắn môi, kỳ thật cô không nghĩ đến Trác Dực Đình, vừa rồi cũng chỉ là đột nhiên nhớ tới mới hỏi anh, nhưng anh đã nói như vậy, cô lại không muốn phủ nhận.

Nếu phủ nhận, đó là gián tiếp thừa nhận, cô tình nguyện là anh chứ không phải là Trác Dực Đình?

Cô cảm thấy mình tiến vào một ngõ nhỏ bẩn thỉu, khi đi ra, toàn thân mình cũng dơ bẩn, nhưng cô không muốn bị người khác nhìn thấy, bất cứ ai nhìn thấy cô dơ bẩn đều có thể làm cho cô cảm thấy tự ti. Cô rất hy vọng, ngẩng đầu, giả vờ những người này không nhớ cô là ai. Hoặc là, người biết cô là ai, cũng không nhìn thấy cô tiến vào cái ngõ nhỏ bẩn thỉu kia.

Nhưng sự im lặng này, ở trong mắt Lộ Thiếu Hành chính là ngầm thừa nhận.

Cái gì cũng không nói, mỗi người đều trở về vị trí của mình.

Thời gian gần đây, Lộ Thiếu Hành rất ít xuất hiện trong tầm mắt của đám người này, vì thế anh vừa mới tiến vào, liền trở thành đối tượng cho mọi người trêu chọc. Lộ Thiếu Hành mỉm cười không nói.

“Nhị thiếu, cậu và Trác huynh hoàn toàn có thể cùng nhau nhận trừng phạt, đều lựa chọn mất tích cùng một thời gian.” Trang Chu cầm rượu cười ha hả với hai người.

Lương Hạo tùy ý cầm một viên giấy gần người nhất, trực tiếp ném tới đầu Trang Chu, cái thẳng này, nói chuyện không nhìn tình huống, Trang Chu không hiểu nhìn Lương Hạo, Lương Hạo lại làm động tác im lặng với anh ta.

Trác Dực Đình cầm một ly rượu lên, ngồi vào trước mặt Lộ Thiếu Hành, trên mặt nhìn không ra biểu hiện gì.

Con người, có đôi khi rất kỳ quái, một đoạn tình cảm mất đi, không đi trách đương sự, lại thích tìm người mà họ cho là nguyên nhân làm mất đi đoạn tình cảm kia. Đàn ông và phụ nữ đều giống nhau, không biết là quá mức sợ hãi mất đi đối phương, hay là luyện tiết nên trách cứ, vì thế đành phải đặt tất cả sự bất mãn vào một người khác.

Lộ Thiếu Hành giương mắt, nhìn Trác Dực Đình.

Hai người ngồi, mặt đối mặt.

Trác Dực Đình đánh giá Lộ Thiếu Hành, mặt không chút thay đổi.

Lộ Thiểu Hành tự nhiên cũng đón nhận ánh mắt khiêu khích của đối phương.

Lương Hạo ở bên kia, biết một chút nội tình nhìn chăm chăm hai người, thực sự sợ hãi sẽ xảy ra âm ỉ, đều là một vòng luẩn quẩn, truyền ra ngoài, thực sự không hay. Hơn nữa, để cho những người ở đây biết cũng không tốt lắm, người không có quyền nói, đành phải làm người đứng xem.

“Chúng ta quen biết đã bao lâu?” Trác Dực Đình nhướng mày.

Không đợi Lộ Thiểu Hành suy nghĩ xong: “Bắt đầu quen biết từ trung học.” Anh dừng lại, dường như nhớ ra điều gì đó, khi cười trên mặt lộ ra vài nếp nhăn: “Tốt nghiệp trung học tôi một lòng muốn thi đỗ rồi học cùng trường với cậu, thời điểm điền nguyện vọng bị bố sửa lại, nhất định phải kéo tôi sang tỉnh khác, lúc ấy còn đau lòng một thời gian dài.”

Lộ Thiểu Hành nghe anh nhắc lại, cười không nổi, mở đầu như vậy, cũng thật làm cho người ta ...

Bọn họ cũng từng tâm sự một thời gian rất dài, cùng rất nhiều bạn bè như vậy, dần dần ít liên hệ, cảm tình cũng phai nhạt không ít ... Nhưng mỗi lần gặp mặt, cảm giác quen thuộc cũng không giảm bớt.

Lộ Thiểu Hành liếc mắt một cái nhìn ánh mắt không chớp của Lương Hạo, người kia thật đúng là “may mắn không làm chuyện gì xấu hổ”.

“Muốn đánh tôi một trận sao?” Lộ Thiểu Hành cảm thấy được, ở một số thời điểm có lẽ bản thân mình thật đáng đánh, đối với những kỉ niệm này, anh vẫn chưa nói tới xúc động, chỉ là nghĩ Trác Dực Đình đã biết về sự việc kia mà thôi.

Trác Dực Đình bắt đầu đùa nghịch ly rượu trên tay: “Nếu tôi hất ly rượu này vào mặt cậu, cậu đoán kết quả sẽ như thế nào?”

Trác Dực Đình nhất định không biết, trong lòng Lộ Thiếu Hành có một chút cảm giác hưng phấn. Nếu Trác Dực Đình biểu hiện như thế, cũng chính là người kia đã ngả bài với Trác Dực Đình. Bất kể là ai, đối với tình huống “cô ấy không yêu cậu, người cô ấy yêu là tôi” đều vui mừng không nói nên lời, cho dù không thích, nhưng ít nhất cũng có thể thể hiện sự quyến rũ hoặc giá trị của mình với những người xung quanh.

“Cậu sẽ không.” Giọng điệu anh chắc chắn.

Nếu Trác Dực Đình thật sự muốn âm ỉ với anh, sẽ không lựa chọn ở đây.

Thật là sự tự tin làm người ta chán ghét.

“Điều này cũng chưa chắc.” Trác Dực Đình nâng ly rượu lên cao, cẩn thận quan sát đến biểu hiện của Lộ Thiếu Hành.

Lương Hạo bước như bay qua đây: “Trò chuyện về việc gì mà vui vẻ như vậy? Cho anh em cùng nghe với.” Anh ta lập tức nói, một tay đề tay của Trác Dực Đình xuống.

“Đúng lúc, tôi uống hơi nhiều, đi trước đây.” Nói xong Lộ Thiếu Hành cũng không để ý hai người họ có biểu hiện gì, anh cầm áo khoác đi ra cửa.

Anh nở nụ cười, cảnh tượng vừa rồi, thật là ngốc.

Từ khi nào anh lại biến thành bộ dạng này, lại học phụ nữ tranh giành người yêu, xem ra bản thân mình quả thực không thể nào bình thường.

Anh lái xe về nhà trọ của mình, nhưng mà chạy được một nửa đường, mơ hồ cảm thấy không thích hợp, lại lập tức đánh tay lái trở về. Trở về biệt thự nhà họ Lộ, vừa vào cửa, anh chợt nghe thấy giọng của bố trong sân.

“Đứa bé kia, thật sự đã trở lại?” Giọng điệu có chút không xác định.

“Cậu xác định thật sự là nó?”

“Năm đó cậu đã gặp qua, chỉ có thể nhờ cậu đi nhìn xem. Năm đó cậu nói nó giống mẹ nó ... ”

“Đã làm phiền cậu rồi.”

...

Lộ Thiểu Hành xoay người rời đi, nghe được bí mật của người khác, cũng không phải là chuyện tốt, ít nhất anh thật sự không thích.

Chương 27

Trở về một chuyến, lại quay lại, vẫn làm loại chuyện vô dụng này, giống như gần đây anh vẫn làm chuyện như vậy, làm những chuyện khiến anh không còn là anh nữa. Con người một khi bất bình, cảm xúc sẽ bắt đầu dao động, tự nhiên sẽ đi tìm người làm cho anh sinh ra cảm xúc dao động. Vì thế, giữa đường, Lộ Thiếu Hành lái xe đến nhà trọ của Lê Họa, giống như một kẻ ngốc đứng ở cửa bấm chuông, cộng thêm đợi nửa giờ, sự bức bối thực sự bắt đầu tăng lên. Bất luận bình thường bên ngoài anh trang bị bao nhiêu bình tĩnh, nhiều hơn sẽ chịu đựng, vào thời điểm này, anh cũng khó che giấu cảm xúc thật của mình. Giống như một số người, anh cảm thấy trên thế giới này chỉ có anh để cho người khác chờ, không có phần anh chờ người khác. Không nên phán xét ý tưởng này là đúng hay sai, có lẽ đã từng nhìn thấy cuộc sống của người khác, trong cơ thể xuất hiện loại ý tưởng xấu này, tự nhiên chẳng có gì lạ.

Anh hút một điếu thuốc, trực tiếp ném tàn thuốc xuống phía sau, lúc này mới sải bước rời đi.

Cũng không phải bởi vì ghét không gian tịch mịch cô đơn, giờ phút này, anh “nhất định” phải tìm được người phụ nữ kia về, nếu không, những hành vi ngu ngốc trước đó của anh hình như biến thành công dã tràng, không có giá trị gì.

Mang theo ý nghĩ hơi buồn cười, anh lại lái xe rời đi, hết lần này tới lần khác cố chấp không gọi điện thoại. Người đàn ông kì quái muốn chết.

Lê Họa cũng không rõ bản thân mình muốn làm gì, chỉ là xuyên qua giữa nhóm người ở đây, có thể làm mình trở nên trống rỗng, cũng không hẳn là trống rỗng, chỉ đơn giản, là không cần suy nghĩ về bản thân mình. Mị Lực hình như luôn luôn như thế, chỉ là trước kia cô không phát hiện ra phong

cảnh nơi này. Nhảy múa ca hát, mỗi người đều phát tiết sự bất mãn của mình. Cũng không quan tâm hồn có thấp hèn hay không, có người mặc kệ sự công bằng hay không.

Hơn nữa, cô còn phát hiện nhiều chuyện thú vị.

Ví dụ như, cô gái ngồi cách cô không xa, nói liên miên lái nhái giải thích cả nửa ngày về cuộc sống của mình, có thể nói thực sự giống với đề tài trong tiểu thuyết. Cô gái ở một vùng nông thôn rất nghèo, vô cùng nghèo, nhất định phải dựa vào học tập mới có thể rời khỏi đó. Có một ngày, cô gái thật sự cố gắng đi khỏi nơi núi ép tới không thở nổi kia, đi khỏi nơi tận cùng kia. Tại nơi được gọi là trường học tốt nhất của thành phố, cô gặp một chàng trai. Chàng trai đó đối với cô rất tốt, cô gái cho rằng chàng trai đó là món quà thượng đế ban cho cô ở kiếp này. Dĩ nhiên, chàng trai đó và cô gái yêu nhau. Sau đó hai người cãi nhau, rồi lại hòa thuận. Tiếp sau đó, chàng trai xảy ra chuyện, cô gái dùng cơ thể của mình đi cứu chàng trai đó. Chàng trai lại mất tích, cô gái liền sa ngã.

Nghe được loại bi kịch như thế, cần phải an ủi thế nào?

Không cần, bạn chỉ cần nói về chuyện thảm hại hơn mà bạn gặp được cho cô ấy nghe, để cô ấy biết, cô ấy không phải là thảm hại nhất, có người còn thảm hại hơn. Tự nhiên như vậy là tốt rồi, đúng lúc, bạn bè của cô gái chính là làm như vậy.

Thế là chứng minh mình không phải người thảm hại nhất trên thế giới, không có việc gì hết, dù sao cũng sẽ tồn tại người thảm hại hơn mình.

Lê Hòa cười cười, rất nhiều thời điểm, chúng ta hình như dùng phương thức đối lập, chứng minh chính mình còn chưa đủ thảm.

Nhưng Lê Hòa ấn tượng sâu sắc nhất với một nữ sinh tóc ngắn. “Khóc cái gì, có một chút việc cũng không muốn sống, vừa rồi cậu không thiếu tay gãy chân, bố mẹ cậu không sinh ra người dị dạng, bọn họ có lỗi gì với

cậu?”, cũng đúng, khi bạn hạ thấp hy vọng đối với người khác, về sau sẽ không phải thất vọng.

Ít nhất, bố mẹ cho bạn một con người hoàn chỉnh, còn cầu những thứ xa xỉ gì nữa?

Nhưng, có lẽ phần lớn mọi người đều cảm thấy mình là người bất hạnh, dùng phương thức bất đồng tìm kiếm loại bất hạnh này dẫn đến bất bình, từng bước một trở thành người cực đoan.

Còn cô, lại đang tìm kiếm điều gì?

Cô đứng lên, không sợ hãi tìm kiếm ra điều gì, nhưng lại sợ hãi không có điều gì để tìm kiếm.

Vẫn nhảy múa ca hát như trước, lúc cô đi ra mới phát hiện, cùng với lúc cô tiến vào giống nhau như đúc.

Cô đứng ở cửa, dừng lại, hóa ra vốn dĩ chính là giống nhau, là bởi vì quan niệm trong suy nghĩ của bạn làm cho họ trở nên không giống nhau. Bạn đang vui vẻ, tự nhiên cảm thấy những người này là tích cực, bạn đang bi quan, tự nhiên cũng sẽ thấy những người này trở nên sa đọa. Thế giới vốn là một hình dạng, từ đầu đến cuối không đồng dạng như vậy là chính bản thân bạn mà thôi.

Một thứ gì đó, ở trong đầu cô, như đột nhiên nổ tung. Hóa ra cho tới bây giờ, đều là bản thân cô không muốn chấp nhận sự không hoàn hảo này. Nhưng kỳ thật nó vẫn tồn tại, vẫn luôn tồn tại.

Lúc cô đi ra, Lộ Thiếu Hành đã dừng xe ở nơi này, cô không nhìn thấy, không có nghĩa là người kia cũng không nhìn thấy cô. Trên thực tế, người kia đã sớm thấy cô, nhưng nhìn thấy bộ dạng thất thần của cô, không muốn xuất đầu lộ diện. Cô dừng lại, xe của anh đã lại gần. Tâm mắt của cô đúng

lúc nhìn thấy anh, cái gì cũng không nghĩ, giống như thật sự không nghĩ gì vậy.

Cô kéo cửa xe ra, ngồi vào.

Tựa vào ghế trên, cô cảm thấy đầu óc của mình chưa bao giờ thanh tỉnh như vậy. Sau khi bố mẹ ly hôn, toàn bộ thân thích đều không có phản ứng quá lớn, giống như đều cảm thấy đó là chuyện đương nhiên. Vì sao lại đương nhiên? Một người dì trong lúc vô ý mở miệng nói ra lời chê cười, thật lâu trước kia, họ cùng đi mua quần đầm gót, khi đó loại quần này đang lưu hành, ít nhất là ở thời đại của các dì ấy, Lê Mưu Viễn để vợ và các dì ấy cùng đi mua vài cái, Dương Úy Nhiên liền từ chối, nhất định không đi, thứ đồ đó rất đắt. Cuối cùng, Dương Úy Nhiên vẫn không đi mua, Lê Mưu Viễn cũng mất hứng.

Còn có một lần, Dương Úy Nhiên gây ra rắc rối lớn khiến người khác chê cười, bà mặc quần áo, đi giày tùy ý đến tham gia hôn lễ của người khác, bị hai cô gái ngăn lại, nói bà ăn mặc quá xấu, không chịu để cho bà vào dự tiệc.

Khi đó, gia cảnh của họ, cũng rất tốt, nhưng mẹ cô dường như vẫn thi hành chính sách tiết kiệm, mãi cho đến hiện tại, hình như mới không tiết kiệm như vậy nữa.

Lê Họa đỡ trán, là cô quá hy vọng gia đình mình hạnh phúc mỹ mãn, sống đầm ấm, nên lựa chọn nhớ kỹ hình ảnh tốt đẹp hài hòa, còn những hình ảnh không trọn vẹn thì vứt ra khỏi trí nhớ. Cho nên, cô chỉ chấp nhận thất bại trong hôn nhân của bố mẹ là do lỗi của người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp kia, lại không chịu thừa nhận, thực ra hôn nhân của họ đã sớm xuất hiện rạn nứt. Người già thường nói, vợ chồng chín bỏ làm mười cũng đã vượt qua cả đời, vì thế bản thân cũng nghĩ như vậy, vì con cái, cho nên họ cũng nên chấp nhận như vậy cả đời, không nên ly hôn, không nên để con mình trở

thành đứa trẻ trong gia đình đơn thân, không nên để cuộc sống của mình ảm lạnh tự biết.

Oán trách bố mẹ cho mình không đủ, lại không suy nghĩ, dựa vào cái gì họ phải vì bạn chấp nhận cả đời.

Lúc nào cũng oán trách bố mẹ chỗ này chỗ kia làm không tốt, cũng không oán trách con cái, dựa vào cái gì mà vì bạn họ phải buông tha việc kiếm tìm hạnh phúc?

Mỗi gia đình đều có khó khăn riêng, nhưng cuối cùng chỉ sẵn lòng hiểu chính mình, rồi gạt bỏ người khác.

Cô còn nhớ rõ, trước khi bà ngoại mất đã cầm lấy tay cô: “Họa Họa, đừng trách ai cả, không có ai tuyệt đối đúng, tự cháu phải sống thật tốt.”

Người lớn tác hợp, bố mẹ mới có thể kết duyên. Mẹ là một người cái gì cũng không biết, chỉ tốt nghiệp sơ trung. Lúc đó bố là sinh viên, làm việc trong công ty, bị ông ngoại nhìn trúng. Bố không đồng ý cuộc hôn nhân này, nhưng ông bà nội hình như rất vừa ý. Sau lại có Lê Họa, đương nhiên đành chấp nhận. Tuy rằng ông ngoại trợ giúp bố rất nhiều, nhưng thành công của bố cũng là do bố tự dựa vào bản thân mình, điều này không ai có thể phủ nhận.

Có lẽ lúc cô học trung học, bố từng đưa đơn ly hôn cho mẹ, dành cho mẹ vài căn hộ và rất nhiều tiền mặt. Nhưng mẹ cự tuyệt, không chịu ly hôn, kéo gì cũng phải kéo bố chết cùng. Vì thế, không giải quyết được gì. Sau đó, bố yêu cầu, ở trước mặt Lê Họa biểu hiện hòa thuận một chút, không được ảnh hưởng đến cảm xúc của cô.

Gộp chung sự không tròn vẹn và hạnh phúc lại với nhau, mới thấy tính chân thực của cuộc sống, nhưng chúng ta đều lựa chọn khuynh hướng hạnh phúc mà thôi.

Lê Họa nhìn tay mình.

Dựa vào đâu mà trách cứ bố mẹ không đủ yêu mình?

Vì đâu mà chưa từng trách cứ mình quan tâm không đủ tới bố mẹ? Nếu cô đủ quan tâm tới bố mẹ, hẳn là sớm có thể phát hiện vết nứt trong cuộc hôn nhân ấy, hẳn là đã sớm biết giá trị của họ không giống nhau, bố thích phần đầu đến cuộc sống nổi bật, còn mẹ muốn chính là an ổn bình yên.

Một giọt nước mắt ở trong lòng bàn tay, chỉ biết đòi hỏi yêu thương ấm áp từ bố mẹ, lại cũng không nghĩ, bản thân mình đã từng là đứa con yêu thương họ hay chưa.

Chỉ biết đòi hỏi, không biết trả giá, cuối cùng chỉ còn lại oán trách vĩnh viễn.

Đây là chính cô, một người ích kỷ, dối trá.

Chương 28

Lê Họa tự mình tỉnh lại, hiển nhiên một người khác không có lòng tốt như vậy, đi thông cảm cho giờ phút “như ở trong mộng mới tỉnh” của cô. Mỗi người chỉ biết nghĩ đến khó khăn của chính mình, phóng đại sự không thoải mái của bản thân, về phần khó chịu của người khác, phải chờ mình điều trị tâm tình xong, hơn nữa phải có thời gian thì mới có thể làm “người hiền lành am hiểu ý” được. Rất rõ ràng, hiện tại Lộ Thiếu Hành cả hai ý định trên đều không có. Người phụ nữ này, lãng phí của anh không ít thời gian, nếu tính toán đến tiền tài, cũng coi như vô giá, nhưng cô cố tình không có một chút tự giác. Từ lần đầu tiên anh bắt đầu tìm đến cô, tất cả đều không khống chế được như bình thường. Trong khoảng thời gian này, cuộc sống của anh trôi qua, ngay cả anh cũng không dám tin. Uế oải, không thú vị, đến nỗi anh tìm không ra một lý do thích hợp để cân bằng chính mình. Quan trọng là anh chẳng nhận được bất cứ thứ gì. Ở trong lòng anh, trả giá và đạt được không ngang bằng, vì thế tâm lý tự nhiên bức bối, bức bối như vậy, nguồn gốc là do người phụ nữ này.

Nhưng, lúc này cô chỉ biết lộ ra vẻ mặt vô tội, giống như anh thiếu nợ cô vậy.

Mãi cho đến khi anh lái xe đi thật xa, cô mới từ giữa suy nghĩ của mình trở về, nhìn cảnh vật xung quanh có chút xa lạ: “Đi đâu vậy?” Trên mặt cô lộ vẻ mơ màng.

“Không cảm thấy đã muộn sao?” Anh nhìn chăm chăm về phía xa, keo kiệt cho cô một chút ánh mắt.

Cô kéo tay áo của anh: “Đưa tôi trở về.”

“Tôi cũng không ép buộc cô.”

Chính xác là như thế, là cô chủ động lên xe anh, về phần nguyên nhân là gì, không cần đi tìm tòi nghiên cứu, dù sao kết quả chính là như bây giờ. Cô nhíu mày, nhìn anh chăm chăm, nuốt nuốt nước miếng, không hiểu ý này.

“Tôi có hứng thảo luận đề tài ngày hôm qua một chút.” Cuối cùng anh nhìn cô một cái, trong mắt mang theo ý cười ... còn có chút tà mị khó có thể phát hiện, trong nháy mắt làm cô trở nên căng thẳng, thật giống như anh sẽ làm chuyện gì rất không có lợi với cô.

Theo bản năng cô dựa vào cửa kính xe, dù là chỉ cách anh xa một chút như thế, dường như cũng bởi vậy mà an toàn.

Đề tài ngày hôm qua ... Hiện tại cô mới bắt đầu nhớ lại hôm qua hai người nói về vấn đề gì. Anh hiện tại và anh trong mắt cô, hình như không giống nhau. Cô vẫn nghĩ anh là một người đàn ông chừng chạc, thận trọng, cũng chưa từng gộp anh cùng những công tử nhà giàu kia với nhau, giờ phút này, trên người anh phát ra tia nguy hiểm, làm cô cảm thấy ý nghĩ của mình thật ngây thơ, dựa vào đâu lại nghĩ anh không giống với người khác?

Tô Như nói đàn ông đều giống nhau.

Cô cắn cắn môi, theo bản năng run rẩy.

Lộ Thiệu Hành liếc mắt một cái, chăm chú nhìn cô, chân cô không ngừng run, sợ hãi, anh lộ ra ý cười, cũng không biết là khinh miệt hay là xem thường, tóm lại làm cho người ta không thoải mái.

“Nhớ ra rồi?” Anh liếc nhẹ cô, nhìn qua rất có hứng thú bàn luận chuyện này.

Cô nhìn anh không nói lời nào.

Về điểm này, sự kiêu ngạo cùng lòng tự tôn, theo sự cương ngạnh của anh tỏa vào trong không khí, dần dần trở dậy. Cô đúng là một người nhát gan,

địch mạnh mẽ cô liền yếu đuối, không thể trách ai hết.

Cô vẫn nhìn anh, bởi vì không biết nên làm gì.

Lộ Thiếu Hành nhấp môi dưới, đối với bộ dạng này của cô, anh mang theo chút khó chịu không nói nên lời. Nhìn đi, chính là như vậy, rõ ràng là cô gây chuyện, hiện tại lại bày ra dáng vẻ này, giống như tất cả đều là chuyện của người khác, còn cô là một người vô tội. Anh thậm chí còn nghĩ đến, Trác Dực Đình vì sao đối với cô nhớ mãi không quên, ngay cả một câu nặng lời cũng chưa từng nói. Rõ ràng tất cả là từ cô mà ra, người Trác Dực Đình muốn tìm lại không phải là cô, mà là anh, người bạn tốt quen biết nhiều năm với Trác Dực Đình. Vì sao cô là người gây ra mọi chuyện, nhưng có thể không quan tâm, lại làm anh giống như một kẻ ngốc, học người khác tranh giành người yêu, cô dựa vào cái gì có thể như vậy?

Lần đầu tiên anh làm chuyện như vậy, cũng không cảm thấy vui vẻ thích thú, bởi vì anh không có được bất cứ thứ gì. Anh không phải người chiến thắng. Anh nhìn cô, không rõ nội tâm của cô đang suy nghĩ gì. Vì thế anh liền liên tưởng vô hạn. Có phải cô cảm thấy rất dễ chịu hay không, có hai người đàn ông vì cô như vậy; có phải cô xem anh và Trác Dực Đình là kẻ ngốc hay không, sau đó đứng một bên cười lạnh.

Mỗi lần cô đối mặt với anh đều là bộ mặt lạnh này, cô ở trước mặt Trác Dực Đình có bộ dạng gì? Đặc biệt thẹn thùng? Điềm đạm đáng yêu?

Một khi đã như vậy, cô vì có gì xa cách anh như thế?

Toàn bộ bất mãn đánh úp về phía anh, cũng không phải là say rượu. Anh biết mình không say, vài ly rượu kia, không đáng kể. Rốt cuộc cái gì làm cơ thể anh đột nhiên cháy lên?

Xe đột nhiên dừng, ở một nơi âm u.

Lê Hòa chảy mồ hôi lạnh, đã nhận ra sự khác thường của anh, giống như muốn giết người.

“Cam chịu là đại biểu cho suy nghĩ muốn báo đáp tôi như thế nào?” Lộ Thiếu Hành nhìn cô, lấy tay nắm chặt cằm cô, nhìn cô giây giụa.

Cô nhìn anh, có chút tức giận.

“Uống rượu.” Anh nở nụ cười vô cùng kỳ lạ.

“Tôi không uống.” Hôm nay cô chỉ lo nghe chuyện cũ của người khác, chân chính làm một người ngoài cuộc, thật sự là không đụng tới một giọt rượu nào.

Rất tốt, “Tôi nói là tôi.”

Rượu là một thứ tốt, có nó, chuyện xấu đều có lí do để nói, uống rượu hỏng việc, chuyện này có thể xảy ra trên nhiều phương diện. Cô kéo tay anh, kéo không được.

“Đây là ven đường.” Cô gần như nghiêng răng nghiêng lợi.

“Sau đó?” Anh đưa người lại gần, ngửi hương vị trên người cô.

Mặt anh phóng to trước mắt cô, xe cũng không mở đèn, bóng đêm giống như sương mù, nhưng hình dáng của anh lại rõ ràng như thế. Cô đẩy anh, đẩy không được, còn có thể nghe thấy ý cười của anh, như châm biếm cô không biết tự lượng sức.

Cô càng thêm run rẩy kịch liệt.

Mà tay anh, cũng đã không theo quy tắc sờ vào trong ngực cô, cô vươn tay, muốn cho anh một bạt tai, nhưng anh lập tức bắt lấy, mãnh liệt kéo quần áo của cô, không để lại một con đường sống: “Cô có thể kêu.”

“Anh ...” Cô khiếp sợ nói không ra lời, tay cũng trở nên cứng ngắc.

Anh nói một tiếng: “Loại báo đáp này chính là cô nói ra.”

Tay cô tạo thành năm đấm, giống như đem tôn nghiêm của mình từng chút từng chút thả ra, chính cô nói, bán đi bản thân cô sao? Nước mắt cứ mãnh liệt như vậy rơi.

Chẳng qua đối với đàn ông, anh thích coi nước mắt thành sự thỏa hiệp.

Kỳ thật anh cũng không biết mình làm gì. Hay là tại sao mình phải làm như vậy.

Chỉ là, nếu như vậy có thể làm cho bản thân anh cân bằng, anh rất sẵn lòng làm như vậy. Đêm mê muội, cũng có thể trở thành màu mực tốt nhất. Va chạm vào da thịt nóng rực của cô, tay anh không ngừng chuyển động, cảm giác mềm mại, làm anh có chút hoài niệm. Cho dù lần trước cách đây đã rất lâu, một khi hoài niệm cơ thể đến, thời gian ở giữa hoàn toàn có thể lược bỏ. Anh nhớ rõ lúc đó bản thân mình vội vàng, cũng nhớ rõ luồng tình cảm mãnh liệt bốc lên trong cơ thể. Ý xấu trong đầu này, kết hợp với động tác trên tay, khiến anh không nhận được hưng phấn.

Anh từ vị trí của mình rất nhanh chuyển qua trước mặt cô, không gian chật hẹp, làm cô phản kháng không được, anh hôn lên môi cô, gộp lại toàn bộ chất lỏng này cùng nhau. Tay anh lại kiềm chế tay cô, không cho cô nhúc nhích. Cảm giác vô lực ở toàn thân cô lan ra, loại cảm giác tủi thân này, làm nước mắt của cô rơi càng nhiều.

Anh dùng đầu gối, tách chân cô ra, làm cô hối hận đến chết hôm nay lại mặc váy.

Toàn thân cô run rẩy hơn, khóc thành tiếng, cơ thể mềm mại, dường như không thể di chuyển.

Anh cũng không nắm tay cô, dùng tay ôm cô, ở bên tai cô nói nhỏ: “Có thể khóc lớn tiếng, để người ta đến nhìn một chút.”

Chuyện xấu không phải anh chưa từng làm, người xấu cũng không phải anh chưa làm qua, sẽ nguy trang một chút mà thôi, anh có tổ chất, dù sao sẽ nhiều nhẫn nại hơn người bình thường một chút phải không?

Cô há miệng muốn cắn anh, nhưng không thuận lợi, bởi vì phía sau anh sát xuống dưới, nhưng đầu gối của anh cũng không dừng động tác lại, ở giữa hai chân cô không ngừng đè ép.

Vô lại.

Áo của cô bị làm hỏng, anh lại như trước quần áo gọn gàng, bất an cùng với bất bình mãnh liệt, cô nắm tay anh mà cắn. Cô thực sự dùng sức, nhưng Lộ Thiếu Hành không vì điều này mà tỉnh táo.

“Cũng không phải lần đầu tiên.” Còn phản ứng lớn như vậy.

Đàn ông đều bỉ ổi giống nhau, cho rằng phụ nữ chỉ có lần đầu tiên mới có giá trị, mới đáng để đàn ông quý trọng, giống như ngoại trừ lớp màng kia, phụ nữ cái gì cũng không đáng để lưu tâm.

Rất tốt, anh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn người phụ nữ trước mắt này.

Anh bỏ tay cô ra, không để ý tới cô còn đang thở hổn hển, một tay kéo váy của cô xuống, cởi quần của mình rồi liền nghênh đón.

Cô hét lên một tiếng.

Mặt của anh nóng lên, có chút mãnh liệt, ai bảo cô vừa cắn anh vừa khóc.

Hai tay anh nắm bả vai cô: “Không được khóc.”

Cô quay mặt đi không nhìn anh, cắn môi, tay đã phát run.

Anh chậm rãi rời khỏi: “Như vậy có thể chứ?” Anh cúi đầu hỏi cô, nhưng mà cô không nói gì, bởi vì không cảm kích.

Nếu im lặng, điều này đại biểu ... thích đi, dù sao cũng không phản đối.

Anh lại chậm rãi đi vào, nhưng mà lần này không quên quay lại nhìn gương mặt cô.

Anh thử lặp lại vài lần, sau khi xác định cô có thể thích ứng, mới bắt đầu đi vào tận cùng, động tác càng lúc càng nhanh, da thịt chạm vào nhau tạo lên tiếng cọ sát ở bên trong xe lặp đi lặp lại.

Hai tay cô ôm lấy cổ anh.

Cô khóc nức nở: “Đau ...”

Anh khó hiểu, lại dùng sức càng thêm mạnh mẽ kịch liệt va chạm, tay cô càng dùng sức cào vào lưng anh, anh lại mãnh liệt tiến đến, tiếng khóc của cô lại càng lớn.

Giữa tiếng khóc nức nở của cô trong không khí, anh hơi găm nhẹ ... Cô dùng chân đá mặt anh, dù sao cũng gần: “Đau.”

Nước mắt cô còn đọng trên mặt, làm anh hoài nghi nhìn cô.

Cô lại nghiêng mặt qua, anh lại bắt lấy bàn chân gây chuyện kia, không tức giận: “Ở đâu?”

Cô đành chấp nhận số phận chỉ chỉ.

Thì ra là thắt lưng, theo động tác của anh cọ sát trên đùi cô, không ngừng ... Anh còn cảm thấy âm thanh kia vang lên làm gia tăng dục vọng của anh ...

Anh bắt được hai đùi của cô, quần ở bên hông mình: “Lần này không đau ...”

Chương 29

Lê Họa hoàn toàn không muốn nhớ lại đêm qua đã trải qua sự mãnh liệt như thế nào, loại chuyện này đối với người khác chính là chuyện bình thường, không liên quan, xảy ra ở trên người mình, lập tức biến thành vô cùng hoảng sợ. Cô nhớ tới hành vi của mình, nếu cô oán giận Lộ Thiếu Hành là đầu sỏ gây nên, thì chính cô cũng đồng lõa. Vì thế, cô lại oán trách bản thân mình, tại sao lại lên xe của anh, còn khiến mình không có lời nào để nói.

Cô che người ở giữa chắn, dường như có thể đặt thể diện của mình ở một không gian khác.

Nhưng cô nhắm mắt lại, tất cả đều là cảnh tượng trên xe làm cho người ta mặt đỏ tim đập nhanh. Tay cô chạm vào cơ bụng rắn chắc của anh, cánh tay cũng rắn chắc, rõ ràng nhìn qua rất gầy, nhưng sờ lại có lực như vậy. Mà hơi thở của anh, bao quanh trên người cô. Ít nhất, giây phút kia, bất luận cô tìm lý do gì, đều không thể thuyết phục là mình bị ép buộc, rõ ràng bản thân cô cũng phối hợp, chính là không giãy giụa quá mức rõ ràng.

Tần suất lay động kia, làm mặt cô càng ngày càng đỏ.

Cô cũng không biết mình trở về như thế nào, chỉ là ôm chặt lấy anh. Cũng không biết có bị người khác nhìn thấy hay không, cũng không biết người khác sẽ nghĩ như thế nào.

Cô lại miên man suy nghĩ một hồi, mới chậm rãi kéo chăn xuống. Mặt trời cũng chưa lên, ít khi tỉnh lại sớm như vậy, đầu óc rõ ràng làm cho người ta có chút giật mình. Dựa theo thói quen, cô sờ lên đầu giường, thật vất vả mới chạm vào công tắc, cô bật đèn lên. Trong phòng, chỉ có một mình cô. Theo bản năng cô sờ bên kia giường, lạnh, chứng minh nơi đó không có ai nằm xuống.

Cô chau mày, trong lòng có một ngọn lửa, lặng lẽ chôn vùi, chính mình không thể tưởng được tốc độ của anh.

Cô cắn môi, cô lại vừa suy nghĩ nhiều?

Anh như vậy ... chỉ là bản năng của đàn ông, hoặc là dục vọng bình thường, cũng không đại biểu cho điều gì. Vẫn là cô quá đề cao bản thân mình. Nghĩ đến xảy ra chuyện gì đó, cô liền có thể lập tức khoe khoang mình đặc biệt, lập tức nhận định mình không giống người khác, hoặc là thực sự cho rằng mình đặc biệt ... Chỉ là ... không có khả năng.

Cô xuống giường, không muốn mãi miên man suy nghĩ, không muốn khiến mình thấy mình càng trở nên hèn mọn. Cô ra khỏi phòng, ngoài phòng khách, chỗ bóng mờ, nhìn thấy một chút ánh sáng.

Cô đứng ở cửa, chỉ nhìn chỗ kia.

Cô đứng ở nơi có ánh sáng, anh có thể nhìn thấy biểu cảm của cô, nhưng cô không nhìn thấy được vẻ mặt của anh. Chán ghét không muốn thăm dò, cho dù cũng không có tổn thất gì. Chỉ là không muốn.

Gần như lập tức tìm kiếm đèn ở phòng khách, cô đi qua, “tách” một tiếng đèn được bật lên. Ánh sáng của phòng khách rõ ràng, độ sáng rất cao, còn ngọn đèn trong phòng chỉ có thể coi là khá dịu. Cô có chút chịu không nổi, che mắt, cũng không biết có phải muốn che giấu đi chút xót xa hay không.

Cô chậm rãi mở mắt ra, chống lại là ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Lộ Thiếu Hành.

Anh có chút ngạc nhiên, có chút sững sờ, nhìn thẳng cô, rõ ràng không biết tâm trạng của cô lúc này từ đâu mà đến, điều thuốc trên tay đang cháy nhưng anh không hút, chỉ nhìn nó cháy, vẫy tay với cô, bảo cô đi qua.

Ma xui quỷ khiến, cô thật sự đi qua.

Cùng thời gian đó anh ném tàn thuốc xuống.

Cô đang mặc áo sơmi của anh, mặc trên người lắc lự, làm áo ngủ đặc biệt gợi cảm. Anh ôm toàn bộ cơ thể mềm nhũn của cô, để đầu cô tựa vào cổ, tay ôm lấy eo cô.

Động tác của anh làm cô có chút hoài nghi.

Rất nhanh, tay anh theo vạt áo dưới luồn vào bên trong, nắm nơi tròn trĩnh của cô, không ngừng xoa nắn. Như là cảm thấy không đủ, anh vươn tay ra, kéo cô thật mạnh, cô liền rơi vào ngực anh. Không nói chuyện với nhau, chỉ có trong lòng biết rõ động tác trên tay.

Anh gặm, cắn cổ cô, không ngừng hít, mang theo dục vọng hướng tới, dùng chút sức, cô có thể cảm thấy trên người đau đớn thật nhỏ. Cô có thể cảm thấy, mỗi nơi miệng anh đi qua, nhất định là một mảng màu hồng.

Khác biệt với cảnh tượng trên xe, cô có thể nói mình là bị ép buộc, nhưng hiện tại, không phải. Cô rõ ràng tiếp nhận, nhiệt độ cơ thể anh truyền tới trên người khiến cô cảm thấy một luồng run rẩy.

Anh đẩy quần áo trong của cô về phía trước, vùi đầu vào ngực cô không ngừng gặm nhấm, động tác này, quá mức giống trẻ con ...

Cô chịu không nổi loại cọ sát mạnh yếu này, nhẹ nhàng đẩy anh, anh ngẩng đầu liếc mắt một cái nhìn cô, tỏ vẻ không hiểu ra sao cả. Nhưng thật sự anh không tiếp tục tra tấn ngực cô, anh ôm cô, nghiêng người liền đặt cô ở dưới thân.

Gần gũi nhìn nhau, rõ ràng từng đường nét ngũ quan, nghe thấy hô hấp không xuôi, âm thanh hít thở vang lên, mặt đỏ tai hồng. Tình cảm như thủy triều, cho tới bây giờ đều là dục vọng của cơ thể.

Anh cởi quần áo trên người ra, cũng thuận tiện kéo áo sơmi của anh trên người cô xuống. Da thịt tiếp xúc, giống như thực sự sẽ hòa cùng một chỗ, cô vươn tay, quần lấy cánh tay anh, ánh mắt nhìn anh chăm chú, nhìn thấy chính mình trong con người của anh, đột nhiên tươi cười như hoa. Chân cô giống như một cái móc câu, liền gắt gao quần lấy thắt lưng anh.

Vật cứng rắn nóng rực va chạm vào nơi mềm mại nhất của cô, hơi hơi đè ép, làm cô càng thêm dùng sức nắm chặt lấy anh.

Tự nhiên cô muốn khóc, không phải khổ sở, đơn giản vì không thể trút ra hết sự nóng bỏng.

Mà động tác của anh, sau đó dịu đi, chỉ còn lại mãnh liệt va chạm, nhịp điệu càng lúc càng nhanh, không ngừng tra tấn nơi quan trọng của cô.

“Lộ ... Thiếu Hành ... ” Thanh âm của cô rời rạc thành mảnh nhỏ vang lên, hòa vào giữa tiếng thở gấp.

Anh ôm lấy cơ thể mềm mại đến khó tin của cô, nhẹ nhàng cười: “Còn sớm ... ”

Cô đành phải ôm lấy anh, dù sao giờ phút này chỉ có anh, hoặc là dựa vào, hoặc là ngã sấp xuống, làm người cần gì tự mình chuốc lấy cực khổ. Anh dừng một chút, liền ôm phía sau eo của cô đâm mạnh vài cái, cô lại kêu ừm ... a ... a ... , anh dường như cực kỳ thích âm thanh này, đi hai bước liền đâm vào vài cái, ở chỗ kết hợp lẫn nhau tìm kiếm sự đồng cảm của cơ thể.

Đi tới một mặt tường, cơ thể của cô bị kẹp giữa người anh và bức tường. Cô quá mức mềm mại, lực trên tay dần dần yếu đi, cơ thể trượt xuống dưới, lúc này anh mãnh liệt tiến vào, làm cơ thể cô đang trượt xuống cố định lại. Tay anh ôm thật chặt chân của cô, để cô không ngừng đong đưa, lắc lư.

“Lộ ... Thiếu Hành ... ” Cô lại không nhịn được khóc, không biết muốn nói gì, giống như có thứ gì đó từ trong cơ thể bung ra.

Lúc này anh càng dùng sức hơn nữa tiến vào, âm thanh kết hợp cùng một chỗ truyền tới, kể cả tiếng khóc của cô, trở thành khúc nhạc kích thích tốt nhất trong đầu anh, làm anh không ngừng tra tấn cô.

Cuối cùng, một cỗ nhiệt lưu chảy vào trong cơ thể cô.

Anh dừng động tác lại, cô ở trước ngực cúi đầu khóc.

Anh hôn nước mắt của cô đang chảy xuống, cô chảy giọt nào, anh liền hôn giọt ấy.

Hai mắt cô nhắm lệ nhìn chăm chú ánh mắt của anh.

Ánh mắt của anh, đặc biệt dứt khoát.

Phía dưới, lại bắt đầu kích thích, cô kinh ngạc mở to hai mắt.

Anh ôm lấy cô, cứ như vậy, hòa làm một thể hướng về phía thảm trải sàn, anh bị vây quanh giữa hai chân cô, hình như chuyện xấu anh làm rất tốt. Anh nắm lấy hai chân của cô, thắt lưng liền hết sức va chạm tiến vào, mỗi lần đều mạnh hơn, lần sau so với lần trước càng nóng bỏng hơn. Hai tay cô bắt không được điểm tựa, theo tốc độ của anh không ngừng đong đưa. Cô lay động trên mặt đất, đóa hoa trên cơ thể chuyển thành màu đỏ nở ra đặc biệt rực rỡ.

Chất lỏng mềm mại quấn quanh trên cơ thể của hai người, dường như không thể tách rời lẫn nhau.

Cuối cùng, anh leo lên trên người cô, đặt cô ở dưới thân.

Ánh mắt anh sáng rực nhìn về phía cô.

Trong đôi mắt anh, không phải nhiệt liệt qua đi sau đó bình tĩnh, ngược lại có một tia bi thương.

Cô không thể nhúc nhích, chỉ nhìn anh.

Gần gũi như vậy, giống như bắt đầu từ giờ phút này, họ không còn là người xa lạ.

Anh nhìn cô, chỉ là nhìn.

Tay anh đã từ từ hướng về phía bụng cô.

Cơ thể của anh, cuối cùng vào giờ phút này, trở nên cứng nhắc.

Bụng cô, nơi đó có một vết sẹo.

Chương 30

Lê Họa nằm im tại chỗ không dám di chuyển, nghe hô hấp hai bên dần dần bình tĩnh lại, mà tay anh còn đang nhẹ nhàng xoa bụng cô, xoa nhiều lần. Cô nhìn trần nhà, rất nhiều đau đớn bất ngờ kéo đến, cơ thể cũng co rút. Lộ Thiếu Hành đã nhận ra cô có chút không ổn, anh kéo cô vào trong lòng, trấn an, nhưng vẫn không mở miệng. Mà cô cũng chỉ cuộn lại trong lòng anh. Một lúc sau cảm thấy cô tốt hơn, anh mới ôm lấy cô đi về phía nhà tắm.

Mồ hôi dính trên cơ thể, rất dễ bị cảm.

Hai người tắm rửa xong, nằm ở trên giường, không nói một lời, có lẽ là rất mệt, đều muốn cống hiến toàn bộ thời gian cho chu công.

Anh không hỏi, mà cô cũng không chủ động mở miệng.

Trời đã sáng, cô còn đang ngủ say, anh mở hai mắt. Có những người thích sáng sớm, bởi vì sáng sớm đại biểu cho một ngày mới, có vô hạn chờ mong; có những người lại không thích sáng sớm, bởi vì sáng sớm đại biểu cho việc bản thân mình phải đi xử lý đủ loại phiền phức, có vô tận phiền muộn. Có lẽ trước kia, anh hẳn là thuộc loại người trước, mà hiện tại ... Anh nhìn thoáng qua Lê Họa còn nằm ngủ thật say ở trên giường, anh thuộc loại người sau, hơn nữa đây là phiền phức lớn mà anh tự tìm tới, không thể trách người khác.

Anh nhẹ nhàng mặc quần áo, sau khi mặc tử tế, ý tứ hàm xúc nhìn cô một cái mới rời đi.

Không phải anh không muốn hỏi cô, chỉ là muốn nếu đã quyết định ở bên nhau, nên cho cô đủ sự tin tưởng, để cô có thể chủ động nói với anh về bản

thân cô. Anh không muốn bắt buộc cô giải đáp nghi vấn trong lòng anh, ở thời điểm cô không muốn nói.

Ở bên ngoài, Lộ Thiếu Hành luôn là người lịch sự, cho dù khi tâm tình không tốt, anh cũng có thể cười nhạt, nhưng mà hôm nay anh không kiên nhẫn, có lẽ là biểu hiện quá mức rõ ràng. Cấp dưới tiến vào phòng báo cáo, tốc độ nói chuyện trung bình gấp 1.5 lần so với mọi khi, dường như tất cả đều có thể cảm nhận được ánh mắt tổng giám đốc có điểm không kiên nhẫn. Lộ Thiếu Hành như vậy nhưng bản thân lại không phát hiện ra, sau khi xử lý xong một loạt công việc, lại mở liên tiếp vài hội nghị.

Ra khỏi phòng họp, anh liền nhận được điện thoại của Đường An An. Nội dung rất đơn giản, chủ đề rất rõ ràng, anh dường như đã lâu cũng không về nhà, vẫn nên về thăm nhà một chút, suy tư trong chốc lát, anh đồng ý hôm nay trở về.

Nếu biết trở về sẽ gặp Trác Dực Đình, có lẽ anh sẽ nói “được” sau khi do dự hai giây, đương nhiên, cũng sẽ không thay đổi quyết định. Anh thích thuận theo tự nhiên, cũng sẵn lòng nhìn thấy kết quả phải tới từ việc thuận theo tự nhiên.

Anh dừng xe lại, chỉ biết, nhất định không phải chuyện gì tốt, nhiều người đến đây như vậy. Một loạt xe, làm anh không khỏi nghĩ đến, mình không phải lại bị lợi dụng chứ?

Vừa đi vào, anh liền bị Đường An An tóm lấy, không khỏi bắt đầu hoài nghi vận khí hôm nay của mình.

Đường An An kéo anh đến một bên: “Một lát nữa, con cũng xem qua đi.”

Anh nhìn vẻ tinh quái của mẹ mình, ít khi nhìn thấy mẹ vui vẻ như vậy. Anh lại nhìn thoáng qua bên kia, hình như đang trình diễn trò hay gì đó, chỉ là diễn viên đổi thành một người khác.

“Không cần phải vội vã như vậy chứ?” Lộ Thiếu Hành đỡ trán: “Thật sự sợ con trai mẹ là người cô đơn?”

“Nói lung tung gì đấy.” Đường An An vỗ vỗ bả vai con trai: “Nhanh đi thay quần áo, tránh vô lễ.”

Lộ Thiếu Hành lắc đầu, nhưng không phản bác. Xem ra, Lộ Ôn Diên lại gây ồn ào, trở thành con thiêu thân lao vào tình yêu, bác cả mới có thể mượn cớ, ở nhà chuẩn bị một tiệc rượu như vậy, chủ đề tùy tiện nghĩ ra là được, chỉ cần tất cả mọi người hiểu rõ, đây là biến thành hội xem mặt. Suy nghĩ của bố mẹ bây giờ hình như cũng bắt đầu đi theo thời đại, trên cơ sở của hôn nhân, nếu như có thể để con trai chọn một người phụ nữ gia thế tương đương, hơn nữa lại vừa lòng, không phải là tất cả đều vui mừng hay sao?

Lộ Thiếu Hành thay một bộ quần áo khác xong, Đường An An liền giám sát anh, lôi kéo anh cùng một số người nói chuyện phiếm, rất “thuận tiện” giới thiệu anh với mọi người.

Lộ Thiếu Hành cười thầm trong lòng, dáng vẻ hiện tại của mình, thực sự có xu hướng trở thành hàng hóa.

Anh liếc mắt một cái thấy Lộ Ôn Diên bị vây giữa nước sôi lửa bỏng, có chút bất đồng, ai bảo cậu ta gây ra chuyện ồn ào, còn hại người vô tội.

Chỉ có Lộ Diệc Cảnh cười hì hì nhìn hai anh của mình, tấm gương tốt, ngoan ngoãn, liền kết hôn trước, còn khiến cho trong nhà kín người, đây toàn là những người có tiếng tăm, nói không chừng mới có thể làm ra chuyện kinh thiên động địa, vì thế anh cười đến càng vui sướng. Vui sướng khi người khác gặp họa, loại ưu điểm này, đã giữ vững mấy ngàn năm, đương nhiên phải tiếp tục kế thừa.

Lộ Thiếu Hành thật vất vả mới trốn khỏi Đường An An được, Lộ Ôn Diên thật sự rất vui mừng, lập tức bắt được một người đẹp trò chuyện.

Lộ Ôn Diên, bản thân mình không hay ho, đương nhiên không chịu buông tha cho anh của mình: “Vị này chính là Hưởng tiểu thư.”

Lộ Thiếu Hành đành phải gật đầu với vị Hưởng tiểu thư này: “Xin chào, Hưởng tiểu thư, nghe nói anh cô có tin vui, ngày khác nhất định sẽ đến nhà hưởng chút không khí vui mừng.”

Hưởng Thần đánh giá Lộ Thiếu Hành, thiếu gia này của nhà họ Lộ, lúc nào cũng mang một dáng vẻ, thế nhưng đối với chuyện của Hưởng gia cũng có thể hiểu rõ vài phần, xem ra thật đúng là chứng thực câu “tai nghe bốn phương mắt nhìn tám hướng”.

Suy nghĩ của Hưởng Thần dừng lại một chút, lại nhìn Lộ Thiếu Hành. Anh ta ... mở đầu liền nhắc tới anh cô, chứng tỏ anh ta đối với cô không có ý tứ gì, mà mẹ anh ta đang đứng ở bên kia. Cô lắc đầu, những người này, nói gì thì nói, đều phiền phức như vậy.

Hưởng Thần vừa đi, Lộ Thiếu Hành mới nhìn Lộ Ôn Diên cười: “Sao vậy? Cậu ‘vĩnh viễn đều không có’, nhanh như vậy đã có?”

Đã vậy còn mang thù như thế.

Lộ Ôn Diên trừng mắt liếc anh hai của mình một cái: “Cho dù anh không đồng tình với em, cũng xin anh đừng hơi chút vui sướng khi người khác gặp họa như vậy.”

“Còn phải chúc mừng cậu, Tình gia nhị tiểu thư thật sự là muốn dung mạo có dung mạo, muốn dáng người có dáng người, muốn gia thế có gia thế, nếu lấy được một mỹ nhân như thế, cậu nên cảm thấy hạnh phúc ba đời mới đúng chứ?” Lộ Thiếu Hành cười như cũ, chỉ còn kém nước bưng rượu tới chúc mừng.

“Anh bớt nói một câu cũng không chết đâu.”

Xem ra tâm tình thật sự khó chịu tới cực điểm.

Lộ Thiếu Hành ngó mặt đi chỗ khác, nhìn thấy người phụ nữ trong câu chuyện đã ở bữa tiệc, chỉ là không đi đến đây, nhưng số lần nhìn về phía Lộ Ôn Diên không ít.

“Thư kí của cậu?” Tâm tình của Lộ Thiếu Hành đặc biệt tốt, đại khái là do nhìn thấy người khác gặp xui xẻo.

“Trước kia thật sự không biết.” Lộ Ôn Diên nhú mày, trước kia anh thật sự không biết, Tình Y Hàm chính là Tình gia nhị tiểu thư.

“Không tệ, đến văn phòng tình cảm lưu luyện, trong công việc đối phương có thể trợ giúp cậu, ở nhà có năng lực, trong xã hội cũng giúp được cậu.”

“Anh nói thêm một câu có thể sinh hạ đứa bé có chỉ số thông minh cao là có thể làm mẹ em.” Lộ Ôn Diên bị Lộ Thiếu Hành làm cho tâm tình càng ngày càng kém, mọi chuyện đúng là giống như Lộ Thiếu Hành nói vậy, Tình Y Hàm muốn cái gì có cái đó, làm anh càng thêm lo lắng.

Lộ Thiếu Hành cũng không tiếp tục gây ồn ào với Lộ Ôn Diên nữa, đành phải xem thường: “Cho dù cậu kiểm soát được ở đây, đừng quên còn có những đột phá khác.”

“Em sẽ không đi con đường giống anh cả.” Lộ Ôn Diên chắc chắn.

Lộ Thiếu Hành vỗ vỗ bả vai Lộ Ôn Diên, định tỏ vẻ kiên trì?

Anh đi đến bên này, chủ yếu là xem bố mẹ Trác Dực Đình cùng Đường An An và Lộ Chính Nhiên đang nói những gì, về mặt của hai bên, nhìn qua đều có cảm giác “vui vẻ hợp tác”.

“Bọn họ đang nói chuyện gì vậy?” Lộ Thiếu Hành mở miệng.

Lộ Ôn Diên thật không ngờ Lộ Thiếu Hành đến đây chủ yếu là muốn biết họ nói gì: “Chuyện hợp tác ... Nhưng mà, chú hai đến cuối cùng cho họ cơ hội thuận tiện gì, sẵn lòng hy sinh nhiều lợi ích như vậy?”

Lộ Thiếu Hành lắc đầu, nếu đã không có được đáp án, vẫn là nên dựa vào chính mình.

Lộ Ôn Diên cũng nhìn thoáng qua phía bên kia, trùng hợp nhìn thấy Trác Dực Đình, có chút cảm thán: “Nếu anh cũng tìm một người phụ nữ như vậy, khiến trong nhà không khí ngột ngạt, thu hút sự chú ý của bọn họ, nhất định họ sẽ không nhìn em như tội phạm nữa.”

Ban đầu Lộ Thiếu Hành còn muốn chạy, nghe thế lại đánh giá Lộ Ôn Diên vài lần: “Nếu anh sẵn lòng vì cậu hy sinh hình tượng của mình, thực sự đi tìm một người phụ nữ họ không thích, thay cậu trở thành tiêu điểm, cậu có thể cho anh lợi ích gì?”

Lộ Ôn Diên liếc anh: “Anh phải thực sự làm đã, chỉ cần anh mở miệng, em nhất định sẽ không thoái thác.”

Lộ Thiếu Hành cười: “Nhớ kỹ đấy.”

Là khiến Lộ Ôn Diên nhớ kỹ.

Vốn Đường An An cũng hy vọng con trai mình ở bữa tiệc có nhiều tiểu thư khuê các tài năng như vậy tìm được một người phụ nữ vừa lòng, mấy anh con trai nhà họ Lộ này cũng thật sự làm cho người ta thấy kỳ lạ, Lộ Diệc Cảnh kết hôn đã lâu như vậy, mấy người anh này một chút động tĩnh cũng không có.

“Một người con cũng không có thiện cảm?” Bà không khỏi lo lắng nhìn con trai: “Vừa rồi mẹ thấy con cùng con gái Hướng gia trò chuyện không tệ.”

Mới nói hai câu cũng có thể gọi là không tệ, Lộ Thiểu Hành lắc đầu, trọng điểm không ở đây: “Bác trai bác gái tới nơi này làm gì vậy?”

Trường hợp này, lẽ ra không có chuyện của bọn họ mới đúng.

“Nói đến việc này, bọn họ chủ yếu đến cảm ơn con.” Dễ dàng cảm thấy Đường An An rõ ràng rất tự hào.

“Cảm ơn gì?” Lộ Thiểu Hành không hiểu, anh nhớ rõ mình chẳng làm gì cả.

“Chính là chuyện của Dục Đình, hai người họ khuyên như thế nào cũng không thể ngăn được Dục Đình, nghe nói lần trước họ tìm con, bảo con đi khuyên Dục Đình, thật đúng là có tác dụng, Dục Đình thực sự cắt đứt qua lại với cô gái kia. Nói thế nào bọn họ cũng phải cảm ơn con, lại không thấy con, ngay tại hạng mục của con chủ động xuống giá ... ” Đường An An cũng có chút tò mò: “Con khuyên như thế nào vậy? Nói cho mẹ nghe xem con trai mẹ có tuyệt chiêu gì.”

Lộ Thiểu Hành nhanh chóng nhú mào, phải nói ra, đoán chừng mẹ liền cười không nổi.

Vì thế anh cười cười: “Mẹ, chuyện của đàn ông, ít quản thôi.”

Đường An An cũng cười: “Nói một chút xem nào.”

“Bí mật.”

Trò chuyện cùng bố mẹ Trác Dục Đình một lát, Lộ Thiểu Hành mới đi đến trước mặt Trác Dục Đình, hai người mặt đối mặt ngồi ở giữa đình nghi chân bên cạnh sân nhỏ. Lần trước hai người còn cùng nhau uống rượu ở đây, nhưng mà cảnh còn người mất, ít nhất tâm tình đã có sự thay đổi lớn.

“Có chuyện muốn nói với tôi?” Lộ Thiểu Hành rót rượu.

Trác Dực Đình không nhận.

“Cậu đối với cô ấy ... là chân thật?” Trác Dực Đình nhìn chăm chăm ánh mắt của Lộ Thiếu Hành, anh nhất định phải nhận được một câu trả lời chính xác.

Trác Dực Đình suy nghĩ thật lâu, Lộ Thiếu Hành không phải là loại người này, Lê Hòa cũng không phải người như vậy, bọn họ như thế nào sẽ ... như thế nào sẽ cùng nhau hồ đồ, đây là anh trăm ngàn suy nghĩ cũng không thể lí giải được.

Anh phải được biết.

“Cậu hy vọng sao?” Lộ Thiếu Hành đặt rượu xuống, cũng không uống: “Hy vọng tôi là giả, sau đó đi vạch trần âm mưu quỷ kế trong đó?”

Trác Dực Đình nhìn không thấu anh: “Tôi không hy vọng cô ấy bị tổn thương.”

Rất tốt, bọn họ đều cho rằng đây là chuyện của đàn ông, phụ nữ không cần tham gia.

Lộ Thiếu Hành cũng nhìn Trác Dực Đình, nhẹ nhàng buông từng chữ một: “Thật không thật, giả không giả, tôi không biết, tôi chỉ biết bốn năm trước cô ấy từng sinh cho tôi một đứa con.”

Trác Dực Đình bật cười.

Thật giỏi, chỉ một câu, có thể khiến anh đương nhiên trở thành kẻ thứ ba xen vào chuyện tình cảm của người khác.

Chương 31

Lộ Thiếu Hành tiếp tục ở trong nhà đợi hai ngày, hai ngày này, tên anh xuất hiện với tần suất đặc biệt cao, nhất là trong miệng bác cả, bây giờ, mở miệng ngậm miệng chính là Lộ Ôn Diên như thế nào không học tập anh, điều này làm Lộ Ôn Diên đau đầu, cũng đồng thời làm Lộ Thiếu Hành nhức óc, chính là được nâng lên càng cao, rơi lại càng đau.

Nhìn thấy tình trạng này, Lộ Ôn Diên cũng không ôm hy vọng để Lộ Thiếu Hành giảm bớt gánh nặng cho mình, chỉ mong Lộ Thiếu Hành ít trở về là được, đỡ phải mang ra so sánh, một khoảng cách, một đau thương. Lộ Thiếu Hành đương nhiên cung kính không bằng tuân mệnh.

Lộ Thiếu Hành ở nhà hai ngày sau đó mới trở lại nhà trọ của mình, mới đi vào anh đã cảm thấy không đúng, không cảm thấy được hơi người, trong lòng liền có chút không thoải mái, ngay cả giày cũng không đổi, anh trực tiếp đi vào. Anh đứng ở cửa phòng, khi nhìn thấy thân ảnh quen thuộc của người nằm trên giường, mới yên lòng, cũng không biết là đang lo lắng điều gì.

Anh đứng một lát, rồi đi vào.

Lê Họa vẫn nằm, không hề động dậy. Lộ Thiếu Hành ngồi bên giường, nhìn cô một lát, lại lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ, đã đến giờ ăn cơm. Anh lấy tay vỗ vào mặt cô, mới phát hiện người cô hơi nóng, anh sờ trán mình một chút, so sánh nhiệt độ, vẻ mặt trở nên nghiêm túc. Mang theo chút không biết làm sao, anh gọi điện thoại cho bác sĩ đến.

Một đi một đến như vậy, giăng co cả buổi.

Rất lâu sau cô mới giảm nhiệt, Lộ Thiếu Hành nhìn cô, một chút tức giận cũng không có, anh nhếch miệng: “Thật đúng là có năng lực.”

Vốn đầu của Lê Họa đang rất đau, nhìn anh như vậy, cô nghiêng đầu qua không để ý tới anh. Lộ Thiếu Hành cũng không hài lòng, xoay đầu cô một trăm tám mươi độ, lần này anh không cười: “Đã bao lâu rồi chưa ăn cơm?”

Cô suy nghĩ một lát, thực ra đã lâu rồi, đầu vẫn choáng váng, chỉ muốn ngủ, cũng quên mất việc đó.

Nhìn bộ dạng lơ mơ của cô, anh bật cười, anh xoay người đi ra ngoài, bưng đồ ăn trước đó đã gọi tới từ bên ngoài vào, nhìn cô ăn xong mới hài lòng.

Trong phòng rất yên lặng, nước muối từng giọt từng giọt nhỏ xuống tiến vào cơ thể cô, cô nhìn chất lỏng kia không rời mắt, liếm liếm môi, cuối cùng chuyển ánh mắt về phía anh: “Anh đối với em tốt như vậy, có phải bởi vì ... ” Cô nhìn chăm chú gương mặt anh, thế nhưng có chút cảm động, rất lâu rồi cũng không có loại cảm xúc này: “Em sinh con của anh?”

Anh hy vọng cô có thể chủ động nói ra chuyện này, nhưng nhìn bộ dạng của cô, anh cũng chẳng thể vui vẻ, anh đè nén nội tâm cấp bách của mình, cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Chí ít, ngay từ đầu anh chỉ là bởi vì đứa bé kia, nếu không sẽ không chấp nhận gần cô một chút. Nhưng đối với phụ nữ mà nói, nếu như cô ấy thực sự yêu bạn, rất yêu bạn, có lẽ sẽ không để ý bạn vì nguyên nhân gì mà giữ cô ấy lại bên cạnh; nhưng khi cô ấy không chỉ yêu bạn mà còn muốn bạn yêu cô ấy, liền bắt đầu để ý bạn là vì nguyên nhân gì mà chấp nhận cô ấy. Anh không muốn nói ra làm cô thất vọng, đành phải im lặng không nói.

“Đúng là em sinh ra đứa bé.” Cô nhìn anh, lông mi không ngừng run run, một chuỗi trân châu dài chảy ra: “Nhưng cũng hại chết nó ... ”

Đáy lòng Lộ Thiếu Hành có chút không hiểu, một giây trước còn chưa kịp tỏ ra vui sướng, vào giờ phút này lại hóa thành bi thương. Anh không khỏi đưa tay, lau giọt lệ chảy ra từ mắt cô.

Có rất nhiều người phụ nữ từng khóc ở trước mặt anh, có khi là bởi vì thái độ vô tình của anh, có khi là bởi vì quá mức thất vọng về anh, có lẽ chính là khổ sở ... Anh cũng không để ý, anh chán ghét đi quản chuyện của người khác, có lẽ trong cơ thể anh chứa nhiều tế bào lạnh nhạt. Nhưng khi anh lau chất lỏng lạnh lẽo của cô, tay không ngừng trở nên run run.

Anh muốn cô sinh ra đứa bé kia, nhưng cũng chưa suy nghĩ qua về nó, chưa nghĩ nó sẽ có hình dạng gì, có giống anh hay không, chăm sóc nó như thế nào, anh đều chưa nghĩ, có lẽ còn chưa kịp nghĩ, cô đã tuyên bố không có khả năng.

Theo động tác của anh, nước mắt cô chảy ngày càng nhiều.

Rất lâu trước kia, bà ngoại từng cười nói, nước mắt của phụ nữ chảy ít thì tốt hơn, phụ nữ chảy ít nước mắt mới có hạnh phúc, hơn nữa nước mắt phụ nữ càng nhiều, đàn ông lại càng không quý trọng, cho rằng đó là đồ giá rẻ.

Cô ở trước mặt anh, đã khóc rất nhiều lần.

Cô vươn tay bỏ tay anh xuống, mạnh quá mức, kim tiêm trên tay rơi ra, trong nháy mắt tay cô xuất hiện một dòng máu. Ánh mắt Lộ Thiếu Hành ngưng lại, anh bắt lấy tay cô, cô lại giãy giụa, anh đè lại không cho phép cô nhúc nhích, cũng không để ý không sạch sẽ, anh xé chiếc khăn màu trắng ấn xuống chỗ chảy máu của cô, mặc kệ cô giãy giụa như thế nào cũng không buông tay.

Cô giãy giụa không ngừng, ngã vào trong ngực anh khóc.

Anh ôm chặt cô, dùng tay kia vỗ vỗ lưng cô, trấn an cô, động tác nhẹ nhàng ngay cả anh cũng không phát hiện ra.

“Là em không biết lượng sức, sinh ra nó ... ” Cơ thể cô không ngừng run rẩy, từ khi anh vuốt vết sẹo trên bụng cô, tất cả quá khứ hiện ra trong đầu

cô không ngừng lặp lại. Cô không dám nhớ, cũng không dám nghĩ tới, nhưng vào lúc này vẫn là không nhin được nhớ tới đứa bé.

Chính cô cũng không thể nuôi sống bản thân mình, vào lúc đó lại muốn coi một đứa bé trở thành trụ cột tinh thần của mình. Cô biết bố cưới một người phụ nữ khác, mẹ lấy một người đàn ông khác, bất luận nguyên nhân họ ly hôn là gì, đối với cô vẫn là sai, ít nhất cô không phải là người quan trọng nhất đối với họ, hi vọng ái ố của cô không phải suy nghĩ lớn nhất trong lòng họ. Dưới đáy lòng cô, đã cho rằng mình chỉ có một mình, mình là một người cô đơn, vậy nên cô gửi gắm tình cảm vào một đứa trẻ còn chưa sinh ra, khiến nó trở thành niềm tin tưởng duy nhất của cô vào cuộc sống, giúp cô cố gắng chống đỡ chính mình.

Sai lầm bắt đầu, cuối cùng kết cục không như ý muốn.

Lộ Thiếu Hành không mở miệng, chỉ cẩn thận nhìn tay kia của cô, rất tốt, máu đã ngừng chảy, kim tiêm rơi ra làm nước nhỏ xuống giường, anh cũng không để ý tới.

Cô sinh ra đứa con của anh, nhưng đứa bé khi sinh hạ liền chết non.

Anh không biết, mình nên dùng tâm trạng gì để tiếp nhận tất cả, chỉ có thể ôm lấy cô. Bi thương của cô, đau đớn của cô, chỉ ít anh cũng nên tham gia, đứa bé kia, có một nửa là máu mủ của anh.

Chính là như vậy.

Cô ngừng khóc.

Cảnh tượng ở bệnh viện kia, là nỗi ám ảnh của cô, Tô Như khuyên cô không nên sinh đứa bé ra, sinh rồi cô sẽ làm gì, trở thành người mẹ đơn thân? Cho đứa bé một gia đình không có cha? Cô không thể ích kỷ như vậy.

Nhưng cô vẫn ích kỷ, vẫn muốn nó sinh ra, bởi vì cô không biết, bản thân mình nên sống tiếp như thế nào, nên khuyên chính mình sống sót ra sao.

Người bố cứng chiều cô, chẳng những trở thành chồng của một người phụ nữ khác, còn trở thành bố của một đứa trẻ khác. Mẹ cô trở thành vợ của một người đàn ông khác, trở thành mẹ của đứa trẻ khác. Thế giới này rộng lớn như thế, nhưng cô lại biến thành một người thừa.

Cô cảm thấy xót xa đáng thương như vậy, tự nhốt mình vào bên trong một căn phòng tối, không muốn đi ra. Cô muốn có dũng khí kiên định thuộc về mình, muốn sinh hạ đứa bé, cô sẽ cho nó tất cả những gì cô có thể cho, bảo vệ nó, yêu thương nó, giúp nó có thể đạt được tất cả. Cô bằng lòng đời này sống vì đứa bé, bằng lòng giữ một phần kiên trì này trong lòng.

Cô chỉ hy vọng đơn giản, có một người, không thể tách khỏi mình, không vứt bỏ mình.

Ý tưởng, quá mức xa xỉ, mới có thể nhận lấy sự trừng phạt của thượng đế.

Mùa đông năm đó đặc biệt lạnh, cô nằm trên giường, nhìn chăm chăm Tô Như đứng ở bên cạnh: “Con tớ đâu?”

Cô muốn gặp nó, đó là người thân duy nhất của cô: “Đứa bé đâu?”

Tô Như chỉ ôm cô, không ngừng vuốt tóc cô, một câu cũng không nói được.

“Cậu nói con của tớ làm sao vậy?” Cô một phen đẩy Tô Như ra: “Tớ muốn đi gặp nó, tớ muốn tự mình nhìn nó ...”

Tô Như nhú mào: “Lê Họa ... Cậu không nên như vậy ... Đứa bé đã chết, sinh ra liền không có hô hấp ...”

“Cậu lừa tớ, sao lại như vậy, nó ở trong bụng tớ đều rất tốt.” Cô từ trên giường bệnh đứng lên: “Tớ không tin, tớ muốn tự mình nhìn, nhất định là cậu lừa tớ ...”

“Lê Hòa, cậu đừng như vậy ...”

“Không phải là cậu sợ tớ không thể nuôi sống nó nên lặng lẽ tặng nó cho người khác chứ, có phải hay không, có phải hay không, nhất định là như vậy, cậu cho đi, là như vậy, đúng hay không, nói cho tớ biết, cậu đem đứa bé cho ai.” Cô không ngừng lay Tô Như.

Tô Như bị cô lay, ánh mắt thương xót nhìn cô.

Cuối cùng cô buông Tô Như ra, gào khóc.

Đứa bé sinh ra không có tiếng khóc ... Không có tiếng khóc ...

“Nó ở đâu, để tớ đi nhìn nó, để tớ đi nhìn nó ...” Cô nắm lấy hai tay của Tô Như: “Tớ cầu xin cậu ... Đưa tớ đi nhìn nó.”

“Lê Hòa, cậu không nên nhìn.” Tô Như ôm cô vào lòng: “Sau này cậu sẽ có con của mình, là bảo bối này không muốn tiến vào thế giới này, cậu phải tôn trọng quyết định của nó ...”

“Không phải, là tớ không chăm sóc nó cho tốt, nó mới có thể vứt bỏ tớ để rời đi ...”

“Lê Hòa, cậu làm sao vậy?” Tô Như kéo cô từ trong lòng ra: “Cậu đừng làm tớ sợ.”

Tô Như nhìn bộ dạng của cô, cắn răng, đưa cô đi nhìn đứa bé bất hạnh kia ... Tái nhợt đến dọa người, không có ... chút hơi thở nào ... Cô đứng ở nơi đó, liên ngất xỉu.

Tô Như vẫn luôn ở bên cạnh cô, sợ cô làm chuyện điên rồ.

Tô Nhứ vốn định để mẹ cô đến chăm sóc cô, nhưng khi đó Dương Úy Nhiên còn oán giận Lê Mưu Viễn, cho rằng Lê Họa và bố cô có liên quan, để Lê Họa đi theo đôi cầu nam nữ kia. Tô Nhứ không dám nói chuyện này cho Lê Họa, chỉ có thể ở cùng cô.

Bắt đầu từ ngày đó, Lê Họa không nói một lời.

Tô Nhứ không biết, bi thương của cô, cô không thể chia sẻ.

Con của cô đã không còn, cô chỉ có thể tự trách mình, chỉ có thể oán giận chính mình.

Mà hiện tại, bi thương của cô, khổ sở của cô, cuối cùng có một sự đột phá, bi thương của cô, khổ sở của cô, có thể chia sẻ cùng người đàn ông này, anh nên chia sẻ một nửa nỗi đau xót của cô.

Cô nắm chặt lấy quần áo của Lộ Thiếu Hành, cơ thể càng trở nên run rẩy: “Là chính mình quá mức lưu luyến, mới gặp phải trừng phạt ... ”

Nếu không phải cô cưỡng cầu, có lẽ sẽ không có kết quả như vậy.

Đứa bé, là bị chết lạnh, chết vì lạnh ... Nó ở trong bụng cô, cô cũng không thể sưởi ấm, cô xứng làm mẹ người khác sao?

Tất cả đều là lỗi của cô, ngay cả đứa bé cũng ghét bỏ cô.

“Không phải, em rất tốt, thật sự rất tốt.” Anh ôm cô vào trong lòng, ra sức vỗ về: “Là anh không có phúc phận được nhìn nó, nó là trừng phạt người cha này cái gì cũng không làm vì nó, không liên quan đến em, không liên quan đến em một chút nào hết.”

Năm đó, cả thành phố băng tuyết ngập trời, thành phố còn cắt điện một tuần, khi đó không ít người đã bị chết lạnh. Con của họ, tới vào thời điểm xấu nhất, cho nên mới có kết quả như vậy.

Khoảnh khắc hiện tại, anh ôm người phụ nữ này trong lòng, cuối cùng có thể trả lời câu hỏi của Trác Dực Đình, anh không biết mình đối với cô thực sự nghiêm túc hay không, anh chỉ biết là, chính mình buông không được.

Chương 32

Cô cuộn tròn trong lòng anh, giống như một đứa trẻ, bất cứ thương tổn gì đều có thể khiến cô thương tích đầy mình. Tay anh, nhẹ nhàng vỗ vỗ phía sau lưng cô có tiết tấu, rất lâu, rất lâu, cho đến khi anh cảm thấy cô ở trong lòng mình nặng nề đi vào giấc ngủ. Anh dùng mặt mình dán lên mặt cô, trên da thịt có nhiệt độ chân thật, làm anh xác minh trên thế giới này thật sự có một người cần anh sưởi ấm, thậm chí không thể tách rời.

Bi thương của cô có một nửa là bởi vì anh, đó là cốt nhục của họ, nhưng tất cả chỉ có một mình cô gánh vác. Đáy lòng có cảm giác xa lạ, toàn bộ nguyên nhân chuyện này được mở ra chân thực. Bất luận cô là dạng phụ nữ gì, bị người khác cho rằng cô tầm thường bao nhiêu, đề tiện bao nhiêu, anh biết, anh chỉ có thể như vậy. Bất luận cô là một người phụ nữ tốt hay là một người phụ nữ xấu xa, chính anh cũng không tin trên thế giới này có gì tốt tuyệt đối hay xấu tuyệt đối, cứ như vậy đi.

Anh đặt cô lên giường, đắp chăn cho cô, tự mình cũng tiến vào giữa chăn, ôm cô vào lòng, cùng nhau ngủ. Chính là như vậy, có một người có thể mở lòng với mình, lúc nào cũng lo lắng, có một người muốn ôm cô ngủ, dù là một câu cũng không nói, không cần quan tâm đó có phải tình yêu hay không, mình thích cảm giác này là được.

Lê Họa thật sự chìm vào giấc ngủ, hơn phân nửa quá khứ của cô đều trộn lẫn đen tối, bất luận trong ký ức có ai, dường như cũng đều lưu lại vết thương khó phai, vì thế cô không muốn suy nghĩ quá nhiều, liền biến mình thành trạng thái mất trí nhớ, sống không tim không phổi. Thời gian dài tự mình càng thêm ngu ngốc, hình như chính mình thật sự không nhớ rõ những thứ kia. Cô không mang thù hận, cũng không muốn nghĩ về những chuyện bất bình này nữa, cố gắng làm cho mình thật tốt, một bên áp lực, một bên giả vờ vui vẻ. Nhưng Lộ Thiếu Hành xuất hiện, giống như mở ra

một con đường thông về quá khứ của cô, hết lần này đến lần khác cô thông qua con đường này nhìn về quá khứ của chính mình.

Cảnh tượng quá khứ ở trong đầu cô ngày càng hiện ra chân thật, không mang theo thiên vị, không quan tâm anh tốt hay xấu, chỉ cho thấy sự việc kia đã thật sự xảy ra mà thôi.

Cô hoài nghi mình mang thai, là sau ngày Lộ Thiếu Hành đến tìm cô. Vốn cô không nghĩ nhiều như vậy, cô không nghĩ mình sẽ xui xẻo như vậy, nhưng Lộ Thiếu Hành tìm cô, làm cô bắt đầu hoài nghi việc này có thể xảy ra hay không. Một thời gian rất dài, chu kì của cô không quá đều đặn, nhưng từ khi lên đại học, lại bắt đầu bình thường. Cô cố nhớ kỹ thời gian, giờ bản ghi chép của mình ra, bắt đầu lo lắng, hình như thật sự đã qua vài ngày, cô sợ hãi là tự mình dọa mình, vài ngày lo lắng chờ đợi, vẫn là chưa tới. Tô Như không quen nhìn dáng vẻ này của cô, lôi kéo cô, nhất định phải hỏi ra nguyên nhân.

“Đi, đi mua que thử thai.” Tô Như nói một không nói hai, làm việc cũng không do dự.

Lê Họa hơi nhăn nhó, nhưng vẫn cùng đi, cuối cùng xác định phải kiểm chứng.

Sau khi mua, Tô Như để cô tự mình vào WC thử. Sau khi lấy ra xem, Tô Như phát hiện cô căn bản không thử, có chút không biết làm sao. Tay cô còn đang run rẩy, cũng không biết sợ hãi điều gì. Trong trường đại học người có thai thật sự không ít, mấy ngày hôm trước còn nghe nói một nữ sinh đi làm không đau, sau đó đi ra như không có chuyện gì, lại cùng bạn học đi dạo mua sắm một buổi chiều, còn bị họ cho rằng đó chỉ là một trò đùa.

“Đừng sợ, đi thử lại đi.” Khó thấy Tô Như kiên nhẫn như vậy.

Lần này thử xong đi ra, nhìn thấy kết quả không giống như mong muốn của hai người.

“Cậu dự định làm sao bây giờ?” Tô Như là người quyết định thật nhanh, nhìn đến kết quả này lập tức có biện pháp, kéo Lê Họa đi bệnh viện, sự việc thế này càng sớm xử lý càng tốt, nhưng vẫn muốn hỏi đương sự một chút.

“Tớ ... không biết.”

“Không thể giữ lại.” Tô Như kéo Lê Họa ra khỏi WC: “Đừng học làm người mẹ đơn thân vĩ đại, nói cho cậu biết, cậu chỉ có thể phá nó đi. Bây giờ một là cậu không có công việc, hai là không có tiền, ngay cả một người đàn ông cũng không có, cậu sinh nó ra làm gì? Cuộc sống tương lai thật sự rất khổ sở, khi ngay cả mình cũng không thể nuôi sống bản thân mình, ngàn vạn lần không cần cậu mạnh.”

Lê Họa gật gật đầu: “Tớ biết.”

Đạo lý, mỗi người đều có thể hiểu được.

Trên đường đến bệnh viện, Lê Họa không nói gì, Tô Như nhìn cô cũng nói không nên lời.

Cho đến khi tới bệnh viện, hai người cùng đi xếp hàng, Lê Họa ngồi im ở một chỗ. Bây giờ lòng cô rối loạn, bụng cô rất bằng phẳng, nhưng trong đó lại tồn tại một sinh linh bé nhỏ... Đứa bé ... Cô vuốt bụng mình, người thân của cô, vuốt như vậy, giống như thật sự có thể cảm nhận được sự hiện hữu của nó, một sinh mệnh mới, đứa bé thuộc về cô.

Tô Như giúp cô xếp hàng, đã tới lượt, gọi như thế nào cô cũng không đi qua.

“Cậu đang làm gì đó?” Tô Như tức giận đi đến.

Lê Họa giương mắt, thấy Tô Nhứ đang nhìn mình: “Tớ còn chưa chuẩn bị tốt ...”

Chính là ánh mắt bối rối của cô, làm Tô Nhứ đau lòng, giống như thấy được bản thân mình trước kia, cũng bất lực và bối rối như vậy, sợ hãi như vậy.

Tô Nhứ cúi xuống, ôm Lê Họa vào lòng, giống như ôm bản thân mình của quá khứ: “Được, chúng ta trở về.” Không cần nhiều lời, chỉ cần hiểu là được rồi.

Tô Nhứ và Lê Họa vẫn trở lại nơi ở.

Lê Họa biết, hành vi của mình rất khác người. Nuôi một đứa bé rất khó khăn, khi chỉ có một mình, cô có thể chấp nhận cuộc sống, nhưng có đứa bé, lại không thể được, huống hồ là trong tình trạng này. Trang đầu báo buổi sớm từng có tin tức về một người phụ nữ theo đuổi một người đàn ông, cuối cùng cũng thành công đi đến hôn nhân, nhưng sau khi sinh đứa con đầu lòng ra, người phụ nữ liền chạy trốn. Hai người đều từ đại học ra, đều đang tìm kiếm việc làm, tương lai rất mơ hồ. Hai người họ có đứa bé cũng không thể nào sống tốt được. Huống chi cô chỉ có một mình?

Thời điểm này, cô thậm chí còn nghĩ, có nên đi cầu xin mẹ hay không, lúc sau, cô lại nghĩ thông suốt, có lẽ cô đang tự mắng mình, mẹ sẽ đồng ý giúp đỡ cô, ít nhất cô vẫn là con gái của mẹ phải không?

Nhưng mà nghĩ đến ánh mắt của mẹ vài ngày trước, cô không dám.

Nghĩ đến dáng vẻ của bố cô, cô lại mơ hồ, nhìn đi, thời điểm bản thân mình khó khăn nhất, làm sao còn có thể nhớ rõ trong lòng mình đối phương đã làm ra tội ác tày trời gì.

Cô không muốn chán ghét chính mình.

Đối với bố mình, cô yêu thương như vậy, nhưng ông ấy lại làm ra chuyện như thế, nếu cô không thương yêu ông ấy có lẽ sẽ không thất vọng. Nhìn đi, chúng ta luôn hà khắc với người mình thương yêu nhất, người ấy đối với ta ngàn vạn lần tốt, nhưng chỉ một việc không tốt, ta liền phủ định toàn bộ.

Nghĩ như vậy một chút, cô phát hiện, bản thân mình thế nhưng không có gì có thể tưởng tượng.

Ngày hôm sau, cô tự đi bệnh viện, không cho Tô Như đi theo, tự cô làm ra chuyện, tự cô phải gánh vác hậu quả.

Nhưng ở chỗ xếp hàng, cô lại nhát gan.

Cô biết hiện thực không cho phép cô sinh đứa bé ra, cũng biết khi có nó cuộc sống của cô sẽ bị tác động rất lớn, nhưng vẫn nhìn không được suy nghĩ theo một hướng tốt hơn. Có lẽ cô sẽ tiết kiệm, thật sự tiết kiệm, cũng có thể đủ gánh vác cuộc sống của hai người, chỉ cần cô đủ kiên cường, cũng có thể tiếp tục kiên trì. Cô nhát gan lâu như vậy, yếu đuối lâu như vậy, nên vì mình dừng cảm một lần.

Cô hết lần này đến lần khác đổi số thứ tự, nội tâm của cô, vô cùng mâu thuẫn.

Sinh hay không sinh?

Linh hồn trống rỗng, thật sự cần nơi gửi gắm.

Cô ngồi ở chỗ đó, thời gian không ngừng trôi qua.

Là Tô Như đến kéo cô đi, đã không thể đưa ra quyết định, thì lựa chọn nghiêng về phía nội tâm đi.

“Muốn sinh thì sinh, muốn phá thì phá, nếu ngay cả bản thân mình cậu cũng không thể đưa ra quyết định, làm sao cậu có tư cách quyết định sinh mạng của người khác, làm sao có thể gánh vác sinh mạng của người khác?” Ánh mắt của Tô Như sáng rực nhìn cô.

Cô sờ bụng mình: “Tớ sinh.”

Chưa bao giờ nghĩ tới, nói ra hai chữ này, lại thoải mái như vậy.

Cô sờ bụng mình, có lẽ mẹ còn không đủ kiên cường, nhưng xin con nhất định phải tin tưởng mẹ, mẹ sẽ vì con mà trở nên kiên cường, không thể sợ đầu sợ đuôi như vậy.

Tô Như cũng không khuyên cô nữa, trong lòng mỗi người đều có một suy nghĩ riêng, chưa hẳn không biết những điều gì có thể xảy ra. Còn sống, nên có một chấp niệm, nếu không, sống rất đau khổ.

Tô Như cũng không phải luôn ở cạnh Lê Họa, cô ấy có cuộc sống của mình, nhưng vẫn sẽ thường đến xem tình hình của Lê Họa.

Hiện tại Lê Họa hình như cũng nghĩ thông suốt hơn nhiều, tươi cười cũng nhiều, mỗi ngày đều phải ra ngoài đi lại, như vậy rất tốt cho đứa bé.

Nhưng Tô Như vẫn rất ngạc nhiên, sự kiên cường này là bởi vì tình yêu của mình hay là bởi vì đó là sinh mạng của bản thân.

Ở chỗ tập thể dục trong tiểu khu, Tô Như nhìn chăm chăm Lê Họa, cô đang để hai chân của mình lên trên hai tấm sắt, không ngừng đong đưa, nhìn qua sắc mặt không tệ.

“Cậu lựa chọn sinh đứa bé, là bởi vì bố nó?” Tô Như chỉ về phía bụng cô.

Đổi lại, Lê Họa lắc đầu.

“Không phải bởi vì bố của đứa bé?” Tô Như nói nhỏ.

Lê Họa vẫn lắc đầu: “Coi như là kết quả của thiên thời địa lợi nhân hòa đi, nếu không phải ở tình trạng hiện tại, tớ sẽ không lựa chọn sinh con, điều này và việc đưa bé là con ai không có liên quan. Nhưng cậu biết không ... nếu không phải anh ấy, tớ không thể mang thai.”

Con người lúc còn trẻ, dù sao vẫn thích làm ra đủ loại việc ngốc nghếch, một trong những việc đó chính là muốn đem cái trân quý nhất của mình tặng cho người đầu tiên mình thích.

Lê Họa không phải người sống quá thoáng, nhưng cô có thể chấp nhận những chuyện như vậy.

Tô Như có thể hiểu được điều này: “Phải chăm sóc bản thân thật tốt, tớ muốn làm mẹ nuôi của đứa bé.” Nói xong cô ấy nở nụ cười.

Lê Họa gật đầu.

Trong lúc mang thai, cô ăn không nhiều lắm, cũng giống như bình thường, không có phản ứng gì không tốt. Đối với phản ứng nôn mửa có nói trên tivi, dù sao cũng không thể tránh khỏi, nhưng mỗi người phụ nữ khi mang thai lại có biểu hiện không giống nhau.

Bụng càng lúc càng lớn, tâm tình của cô cũng càng ngày càng tốt, cô có thể chào đón một sinh mệnh mới, sinh mệnh mới của chính cô.

Ngày đó cô đến bệnh viện, toàn bộ thành phố gặp trận bão tuyết lớn nhất, rất nhiều mạch điện bị đứt, điện giật biến thành nỗi lo sợ lớn nhất của mọi người.

Là Tô Như sử dụng quan hệ giúp cô đến bệnh viện, bệnh viện có máy phát điện riêng.

Đứa bé vẫn rất tốt, không ai nói với cô đứa bé có bất cứ vấn đề gì.

Khi Tô Nhứ kéo tay cô, cô có thể cảm thấy đứa bé của cô cuối cùng cũng được sinh ra, cô chờ đứa bé cất tiếng khóc đầu tiên, nhưng không có âm thanh gì.

Cô yếu đuối, thế nên cô không dám hỏi, nhất định là cô ngủ quên, không nghe thấy tiếng khóc.

Chỉ cần ngủ một giấc thật ngon, cô có thể nhìn thấy con của mình, cô nằm đó tự lừa mình dối người.

Khi tỉnh lại, rốt cuộc cô không thể tự lừa mình dối người được nữa.

Đứa bé của cô.

Cô nhìn chăm chăm mặt của Tô Nhứ: “Con tớ đâu?”

Cô muốn nhìn thấy con của mình, mặc quần áo bông nhỏ tự mình làm cho con, cô phải là người đầu tiên mặc quần áo cho nó, nói cho nó biết mẹ sẽ rất yêu thương con.

Cô muốn nói với con, cô vì muốn cho nó về sau được sống thoải mái một chút, đã đặc biệt học nấu ăn, hiện tại cô đã làm rất tốt những món ăn gia đình bình thường.

Cô muốn nói với con, cô sẽ không ràng buộc cuộc sống của nó, sẽ cố gắng hết sức đem lại cho nó một cuộc sống tươi đẹp nhất.

Kế hoạch của cô còn chưa bắt đầu thực hiện, con đã mất. Hứa hẹn của cô, còn chưa kịp nói ra, con của cô đã rời khỏi thế giới này.

“Đứa bé đã chết ... ” Tô Nhứ nhìn cô bình tĩnh mở miệng.

Không muốn khóc, không muốn vĩ đại khóc vì người khác, một khi khóc, chính là vì chính mình, không muốn chính mình gặp nhiều bất công như vậy, nhưng vẫn là vì chính mình khóc, khóc chính mình.

Chương 33

Bắt đầu từ lúc Lê Họa nhận được điện thoại của Tô Nhứ, liền không yên lòng, cô lập tức viện cớ có việc rồi rời khỏi nhà của Dương Úy Nhiên. Một phút đi ra cửa, cô thở dài nhẹ nhõm thở một hơi. Cô phát hiện mình cũng không muốn lưu lại chỗ này lâu, trước kia cảm giác còn rất nhạt. Lúc cô nhìn thấy Dương Úy Nhiên cười với Mộc Trấn và Mộc Tình, luôn có một chút mất mát, nhưng thời gian không quá dài. Dù sao mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình, không phải sao? Thời điểm oán trách người khác quan tâm mình không đủ, cũng phải ngẫm lại có phải yêu cầu của mình rất cao hay không?

Mười lăm phút đầu tiên khi bước vào nơi này, cô liền không thoải mái. Nguyên nhân không phải là thái độ của Dương Úy Nhiên, không phải là một nhà ba người biểu hiện ăn ý và hài hòa, chính là tờ chi phiếu cô cầm trong tay. Cô cảm thấy bỏng tay, thật sự bỏng tay. Buồn cười nhất chính là, lúc Lộ Thiếu Hành đưa cho cô, cô không từ chối hay cự tuyệt. Giả dối biết bao, một bên nghĩ bản thân mình là người có tôn nghiêm, nhưng một bên không có dũng khí từ chối khi Lộ Thiếu Hành đưa tiền. Chính là tiền, trần tục như vậy. Nhưng cô không từ chối được trần tục.

Biểu hiện của Lộ Thiếu Hành không có gì khác thường, không khinh miệt, chẳng khinh thường, thậm chí còn cố tình thể hiện vẻ tùy ý. Nhưng cô vẫn không biết tốt xấu, vẫn cảm thấy không đủ.

Lúc Lộ Thiếu Hành đặt chi phiếu vào tay cô, cô cảm thấy mình là một tội nhân.

Một tội nhân bán đứa con của mình đi, coi như tiền lãi Lộ Thiếu Hành trả, chính là ý nghĩ ghê tởm như vậy xuất hiện trong đầu cô. Nhưng cô không từ chối, cũng không muốn từ chối.

Cô cầm chi phiếu đi vào nhà Dương Úy Nhiên.

Dương Úy Nhiên và Mộc Trấn đều cười hết sức vui vẻ.

Thậm chí Mộc Trấn còn bằng lòng chuyển cho cô một ít cổ phần công ty, đến lúc chia hoa hồng cô cũng có phần. Cô trả lời làm sao đây, từ chối, bây giờ phải từ chối thật rõ ràng, nét mặt của cô không được tốt lắm, Mộc Trấn cũng không nói thêm gì nữa, chỉ là đơn giản nói lúc công ty quay vòng được nhất định sẽ trả tiền lại cho cô.

Nếu như nhớ không lầm, lần trước và lần trước nữa Mộc Trấn đều nói như vậy.

Thấy nét mặt cô không tốt, Dương Úy Nhiên kéo cô vào trong phòng.

“Họa Họa, con làm sao vậy, nhìn qua không tốt lắm.” Dương Úy Nhiên nắm tay con gái.

“Con không sao.” Cô ngồi bên giường, nhìn Dương Úy Nhiên: “Mẹ, chú Mộc đối xử với mẹ có tốt không?” Cô phát hiện, bây giờ cô chỉ tính toán điều này, ông ấy đối xử với mẹ có tốt không?

Dương Úy Nhiên nghi hoặc nhìn Lê Họa rất lâu: “Đều đã là vợ chồng già, có cái gì tốt hay không tốt. Ông ấy không phải một người đàn ông đặc biệt tốt, nhưng ông ấy không xấu, có thể mỗi ngày ăn cơm mẹ làm, đúng giờ về nhà, thỉnh thoảng đi ra ngoài du lịch một chút. Đối với cuộc sống như thế mẹ rất mãn nguyện.”

Lê Họa gật đầu cười: “Rất tốt.”

Vẫn là ích kỷ, mẹ luôn biểu hiện rất hạnh phúc, trong lòng cô vẫn còn lựa chọn khó chịu vì điểm này, bắt đầu cự tuyệt một thứ gì đó: “Mẹ, con ...” Nhìn khuôn mặt tươi cười của Dương Úy Nhiên, cô không biết nên nói ra miệng như thế nào.

Cho dù những lời này được nói rất khéo léo, nhưng ý tứ vẫn giống nhau, cô không muốn lại mang tiền tới đây, đơn giản là hôm nay trong lòng có cảm giác đau như dao cắt, cô không muốn lại cảm thấy như thế một lần nữa.

Sự đè nén này ở trong lồng ngực, thế nào cũng không thể phát tiết ra, không phải khổ sở, không phải đau đớn, cảm giác cũng không rõ, cứ mơ màng như vậy, khiến cô không biết phải làm sao.

“Làm sao vậy?” Dương Úy Nhiên hơi ngạc nhiên, tuy rằng tình cảm với Lê Hòa không sâu đậm bằng lúc trước, nhưng tốt xấu gì vẫn là con gái của bà, vẫn có chút lo lắng.

Lê Hòa nhìn khoeo mắt có nếp nhăn của Dương Úy Nhiên, nhìn thấy trên đầu bà có vài sợi tóc bạc, cô cắn răng thật chặt: “Gần đây, con cùng đối tác đầu tư, thua lỗ không ít ... Cho nên, khả năng về sau...”

Rốt cuộc cô nói không nên lời, nói những lời vừa rồi đã rút hết toàn bộ sức lực của cô, cô cúi đầu, một chút cũng không dám nhìn Dương Úy Nhiên. Cô áy náy, thậm chí muốn quên hết đi, nếu còn có lần sau, cô lại nghĩ biện pháp, thế nào cũng có biện pháp không phải sao? Nếu thượng đế không để cho cô lối thoát, cô cũng chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

Dương Úy Nhiên xiết chặt tay cô, thở dài một hơi: “Hòa Hòa, ở trong lòng con, mẹ là một người chỉ biết tìm con đòi tiền thôi sao?”

“Con ... ” Cô nhìn Dương Úy Nhiên, cắn răng: “Con không có ý này.”

Dương Úy Nhiên vuốt đầu Lê Hòa, nhìn dáng vẻ nhú mày lại của cô, lúc này mới phát hiện trong mắt con gái mình tất cả đều là u sầu, dấu vết vẫn còn rất rõ. Hình như rất lâu rồi bà không nhìn đến đứa con gái này. Trước kia lúc ly hôn, thật sự có chút oán trách người khác, oán trách tất cả mọi người, đơn giản là vì bất hạnh của mình. Nhưng cũng đã qua nhiều năm như vậy, làm sao còn có thể nhớ kỹ những chuyện đó. Về sau mới biết

được, buông tay là phương thức duy nhất để cứu vớt chính mình, chính là vì bản thân mình mà sống.

Quan hệ của Lê Họa và Lê Mưu Viễn tốt hơn so với bà, đương nhiên vì thế bà trút hết tức giận lên đầu Lê Họa. Về sau bà tái hôn, vậy mà Lê Họa còn giúp Lê Mưu Viễn một số tiền lớn, điều này làm trong lòng bà có chút không thoải mái, luôn hy vọng người từng tổn thương mình gặp xui xẻo. Tiếp sau đó, Lê Họa nói cô cùng bạn học đầu tư, buôn bán lời được một ít tiền. Bà là mẹ của Lê Họa, muốn hưởng một chút ánh sáng của con gái cũng là chuyện đương nhiên, cũng không cảm thấy có gì không thích hợp.

Về già, dù sao vẫn muốn con cái chăm sóc mình.

Cứ như vậy, hình như cũng đã lâu rồi.

“Con có khó khăn, mẹ tự nhiên sẽ hiểu.” Dương Úy Nhiên nhấp khước miệng, đứa con gái của mình đã lớn, hiển nhiên tâm tư cũng nhiều hơn. Làm sao không suy nghĩ một chút, thái độ của người làm cha mẹ này, lúc trước chăm sóc bọn họ không cần báo đáp.

“Con ...” Tay Lê Họa nắm chặt rồi lại buông ra, vẫn là không biết nói như thế nào.

“Mẹ biết, báo hiếu cho bố mẹ, cũng phải theo khả năng.” Dương Úy Nhiên cười nhìn Lê Họa: “Có chuyện gì khó khăn, cũng có thể nói cho mẹ biết, mẹ là mẹ của con, không phải sao?”

Lê Họa chỉ gật đầu, không ngừng gật đầu, ngoại trừ điều này, cũng không biết làm điều gì khác.

Thậm chí cô không dám nhìn ánh mắt của Dương Úy Nhiên, ánh mắt đó khiến cho cô cảm thấy không chịu nổi ... Đúng lúc điện thoại của Tô Như gọi tới, giống như ân nhân đến cứu vớt cô ra khỏi bầu không khí quỷ dị này.

Cô tìm cớ liền rời đi.

Tô Như ngồi ở quảng trường Thiển Đạt, nhìn Lê Họa chậm chạp bước tới.

“Thích poster kia không?” Lần thứ một ngàn lẻ một Tô Như hỏi vấn đề này.

Phía dưới bốn chữ “Quảng trường Thiển Đạt” có một tấm poster đặc biệt lớn, một cô gái mặc áo cưới trở thành hình ảnh chính của poster, chỉ là đáng tiếc, mọi người thấy tấm poster này, sẽ không bị thu hút bởi cô gái xinh đẹp kia, đơn giản chỉ là vì áo cưới trên người cô gái.

“Thích.” Lê Họa mặc kệ Tô Như, không nói thích kết quả lại bị véo.

Lê Họa nhìn, áo cưới chính là áo cưới, xinh đẹp cũng giống nhau, nhưng cô không thể chấp nhận được việc người khác phóng đại áo cưới giữa trời đất, áo cưới có xinh đẹp, cũng không thay thế được hai chữ hạnh phúc.

Tô Như lắc đầu: “Thật không biết phân biệt.”

Đây là sự thật.

Nhưng Lê Họa không quan tâm việc này: “Sao lại đột nhiên trở lại?”

Sắc mặt của Tô Như không tốt lắm: “Chẳng lẽ cậu ghét bỏ tớ?” Tô Như đánh giá Lê Họa: “Sao cậu lại gầy như vậy? Không ăn ngon sao? Haizz, tớ nghe nói cậu chia tay Trác Dực Đình ... Tại sao có thể như vậy, có phải anh ta vứt bỏ cậu hay không, tớ đi chinh anh ta đến chết.”

“Là tớ nói chia tay.” Hôm nay cô không muốn nói chuyện.

Tâm tình Tô Như cũng không tốt, nhìn chăm chăm Lê Họa: “Đàn ông không phải đều thích những người như cậu sao, vừa nhìn thấy liền cho là hình mẫu vợ hiền mẹ tốt?”

“Không phải cậu nói loại người như tớ trong xương cốt rất xấu sao? Đợi họ phát hiện ra tớ là kẻ hư hỏng, nhất định sẽ vứt bỏ tớ, cho nên cậu có thể vui sướng khi người khác gặp họa.”

Tô Như nhìn Lê Họa thật lâu, ánh mắt từ trên người Lê Họa chuyển đến phía sau, giọng nói cũng trở nên lạnh lạnh: “Chia tay Trác Dực Đình, chẳng lẽ là tìm được người tốt hơn? Trước kia sao tớ không phát hiện cậu thông minh như vậy?”

Cũng không biết có phải châm chọc hay không, Lê Họa cảm thấy hết sức nghi ngờ.

Cô xoay người, phát hiện Lộ Thiểu Hành không biết từ nơi nào đến, giờ phút này đang đi tới đây. Cảnh này, thật là làm cho người ta giật mình. Cách đó không xa, phía sau Lộ Thiểu Hành có hai người đàn ông anh tuấn bất phàm đang đứng, ung dung nhìn Lộ Thiểu Hành.

Nhất thời, Lê Họa có chút mất tự nhiên, quay đi, không nhìn Lộ Thiểu Hành, hơi muốn tránh.

Bộ dạng không có tiền đồ này của cô đương nhiên không thoát khỏi ánh mắt của Tô Như, nhưng Tô Như rõ ràng tò mò về việc khác: “Có phát hiện hai người kia rất đẹp trai hay không? Tớ thích người bên trái, đáng tiếc, phải trở thành em rể của người bên phải, mất mặt.”

Khi Tô Như nói xong, đúng lúc Lộ Thiểu Hành đi tới.

Lộ Thiểu Hành một cái cũng không nhìn Tô Như, dường như đối với cô có rất nhiều sự khinh thường.

Cảm giác của Tô Như không sai, thực sự Lộ Thiểu Hành có chút ý kiến với vị Giang gia đại tiểu thư này. Trước đó, Lộ Thiểu Hành phải không ít người thăm dò quá khứ của Lê Họa, không có nửa phần thu hoạch, việc này ít nhiều cũng có liên quan tới Tô Như. Tô Như cũng không phải thật sự gọi là

Tô Nhứ, nghệ danh cũng là vì bảo vệ tên thật của mình. Tên thật của Tô Nhứ là Giang Tri Ngữ, con cháu duy nhất của Giang gia. Cái từ “duy nhất” này đủ để chứng tỏ giá trị của Tô Nhứ.

Tô Nhứ còn có một người em gái, khi còn bé từng bị bắt cóc, xảy ra chuyện, từ đó về sau, mức độ bảo vệ của Giang lão gia đối với Tô Nhứ khiến người ta ghen hòng không nói lên lời. Tất cả mọi việc có liên quan đến Tô Nhứ, đừng ai nghĩ đến việc tra ra được.

Phỏng đoán nguyên nhân chính là vì Tô Nhứ, đoạn quá khứ của Lê Họa, cũng biến thành khoảng trống.

Cho dù là bây giờ, bên cạnh Tô Nhứ cũng có vài người vệ sĩ.

Lộ Thiệu Hành không để ý tới Tô Nhứ, cũng không có nghĩa cô nàng không để ý tới Lộ Thiệu Hành: “Chào anh hai.”

Lúc này Lộ Thiệu Hành mới nhìn thoáng qua Tô Nhứ, cười cười: “Khó trách Diệc Cảnh gần đây ngoan hơn, thì ra là biết em dâu đã trở về.” Anh nhìn Tô Nhứ đang chau mày, nói tiếp: “Xem ra em dâu còn chưa nói cho Diệc Cảnh biết em trở về, là muốn tạo một sự bất ngờ?”

Tô Nhứ chán ghét người này.

Lộ Thiệu Hành vừa nói vừa kéo Lê Họa đến bên cạnh mình, giống như đứng bên cạnh Tô Nhứ sẽ bị tội vậy.

“Diệc Cảnh ở nhà, có cần anh gọi cậu ấy đến đón em hay không?” Lộ Thiệu Hành hơi hất mày với Tô Nhứ, xem ra hiểu rõ chuyện giữa Tô Nhứ và Lộ Diệc Cảnh không bình thường, cũng không chờ Tô Nhứ trả lời, anh công khai kéo Lê Họa đến bên cạnh mình.

Lê Họa bị Lộ Thiệu Hành kéo, không kịp nhìn Tô Nhứ tức giận ở phía sau.

“Em ít qua lại với cô ta thôi.” Lộ Thiểu Hành thấp giọng mở miệng.

Lê Họa muốn bỏ tay anh ra, nhưng không thành công.

“Tại sao anh lại ở đây?” Cô đành phải đổi đề tài.

Lộ Thiểu Hành không trả lời cô, giống như đây là chuyện bình thường, anh đi đến trước mặt hai người đàn ông vừa nhìn là biết không phải người bình thường, chỉ Lê Họa một cái: “Lê Họa”, sau đó giới thiệu với Lê Họa: “Người này chính là Đường tổng của Bác Vũ, người này chính là Thẩm tổng của Thiên Đạt.”

Người đàn ông được gọi là Đường tổng nhìn Lê Họa hồi lâu, người kia thì không có biểu hiện gì.

Trong lòng Lê Họa thầm giật mình, hai tổng giám đốc của hai thương hiệu điện thoại di động lớn nhất thành phố đang thật sự xuất hiện trước mặt cô.

Tùy ý nói hai câu, Lộ Thiểu Hành liền kéo Lê Họa rời đi: “Sao không nhận điện thoại của anh?”

“Không thấy.” Lúc ấy cô từ nhà của Dương Úy Nhiên đi ra, không có tâm tình nghe điện thoại.

Lộ Thiểu Hành nhìn cô một cái: “Làm sao vậy?”

“Không.”

Rất nhiều người đàn ông cùng làm ăn trên thương trường, cũng mặc kệ bạn thích hay không thích đối phương, chỉ cần bạn có việc yêu cầu giúp đỡ, điều tất yếu là phải có đường tắt. Lộ Thiểu Hành là bị Đường Úc Sâm - tổng giám đốc của Bác Vũ gọi tới, về phần có chuyện gì, trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ ràng. Nói về chút quan hệ giữa hai bên, không có gì khác là Đường Úc Sâm muốn kéo Lộ Thiểu Hành xuống nước, cùng đối

phó với Nhậm gia. Nhưng Lộ Thiếu Hành cũng không thích loại nước bắn này. Vừa rồi một đám đàn ông đều bị Đường Úc Sâm thuyết phục, tiếp sau đó là tìm thú vui. Kiểu giải trí này của đàn ông, anh cũng không ghét, đương nhiên cũng không nhắc tới là anh sẽ đi.

Đang lo không tìm được cớ, từ xa anh nhìn thấy Lê Họa. Vì thế cũng không để ý ánh mắt kinh ngạc của người khác, mà Đường Úc Sâm kia hình như nghĩ anh đến tìm người trêu đùa, thật sự đến đây.

Vòng luẩn quẩn này như một quy định bất thành văn, chuyện phụ nữ, trong lòng biết rõ là được rồi, đừng ai ồn ào đến tai các vị trưởng bối làm gì.

Anh cũng không sợ sẽ gặp chuyện.

Chỉ là Lê Họa lên xe không nói một lời, điều này làm Lộ Thiếu Hành không biết đến cuối cùng cô suy nghĩ gì.

Sắc mặt cô rất trắng, không phải trắng như bị bệnh, có lẽ không trang điểm, ngay cả đồ trang sức tao nhã cũng không có, nhìn qua rất thiếu tinh thần, nhưng tivi không cường điệu việc mô tả phụ nữ trước và sau trang điểm có chênh lệch lớn.

Ở một chỗ ngoặt, anh vẫn chủ động phá vỡ không khí trầm mặc: “Làm sao vậy?”

Từ lúc lên xe, cô không liếc anh một cái. Tay cô nắm chặt một chỗ, như đang chịu đựng điều gì.

Trạng thái này làm anh có chút không biết làm sao, nhưng vẫn kiên nhẫn, cô im lặng, anh sẽ phá vỡ: “Em không thoải mái?”

Có lẽ là không muốn làm hai người trở nên ảm ỉ, cuối cùng cô quay đầu, nhìn anh: “Vì sao muốn em cách xa Tô Như một chút?”

Đây vốn không phải là vấn đề, trước đó cô đã buông tha. Bởi vì bất luận Lộ Thiểu Hành có lý do gì, cô nhất định sẽ ném cái lý do kia cách xa mình vạn dặm, nhưng bây giờ còn phải giả bộ hỏi, cô cảm thấy chính mình thật buồn nôn. Đơn giản chỉ là không muốn cãi nhau với anh, nhưng vì sao lại cảm thấy nhất định sẽ cãi nhau?

“Cô ta là dạng người gì, em biết rõ.” Lộ Thiểu Hành liếc mắt nhìn cô một cái, từ nhỏ anh đã không thích nói xấu người khác.

Con người luôn cảm thấy khi mình phát hiện ra mặt không tốt của người khác, khó có thể chịu được, thậm chí cảm thấy người kia vô cùng đối trá, chỉ có mình thấy rõ ràng chân tướng. Nhưng khía cạnh không tốt của anh ta trong mắt người khác căn bản cũng chẳng là gì. Hoặc là, bạn vừa đúng lúc nhìn thấy mặt tệ nhất của anh ta, khía cạnh này chỉ thuộc về tính cách của anh ta 0,01 %, nhưng bạn sẽ vì điểm nhỏ bé không đáng kể ấy phủ định toàn bộ con người anh ta.

Anh luôn cho là mình không thể hiểu hết một người, vì thế không có tư cách nói xấu người khác, đối với Tô Như cũng như vậy, cho dù cô ta thật sự rất ...

“Đúng, rất rõ.” Cho nên càng không thể tránh xa.

Cô lại im lặng, lần này Lộ Thiểu Hành hiểu được: “Em là khó chịu cái gì?”

Có gì, thì nói ra. Anh không thích cả ngày chơi trò chơi “Tôi đoán tôi đoán tôi đoán đoán đoán” (*), không phải ai cũng có khả năng chơi loại trò chơi này.

(*) Là chương trình tạp kỹ lâu nhất của Đài Loan phát trên Đài truyền hình Trung thị (CTV), gọi tắt là Tôi đoán (Guess), được ra mắt ngày 4 tháng 7 năm 1996, nhà sản xuất chính là Vương Vĩ Trung và Chiêm Nhân Hùng. Ngày 12 tháng 3 năm 2011, sau khi Ngô Tông Hiến trở lại làm MC,

chương trình đổi tên thành Bạn đoán bạn đoán bạn đoán đoán đoán và tiếp tục phát sóng.

Khóe mắt anh lộ ra vẻ không kiên nhẫn ...

Cô mím môi: “Anh ... ”

Cô không biết là sợ hãi điều gì, thế nhưng lại nói không nên lời. Ở trước mặt mẹ, những lời đại nghịch bất đạo đều nói ra, vì sao bây giờ không dám nói?

Hóa ra thật sự sợ mất đi.

Giống như cô đã từng nói với chính mình, bởi vì mong đợi trong một thời gian dài, không ngờ thực sự có một ngày thuộc về chính mình, còn có chút quên hết tất cả, ngay cả vấn đề nên tự hỏi thích hợp hay không thích hợp cũng không để mắt đến.

Luyện tiếc, sở thích của chính mình.

Lộ Thiếu Hành nhú mày, anh cực kỳ không thích thái độ thiếu tự nhiên này của người khác. Ấn tượng đầu tiên của cô ở trước mặt anh chính là thiếu tự nhiên, hiện tại vẫn là như vậy.

“Cái gì?” Anh thở ra một hơi, vẫn duy trì vẻ bình tĩnh, không lộ ra nửa phần không kiên nhẫn.

“Vì sao đối với em như vậy?” Cô gượng ép bản thân lộ ra một tia cười.

“Đối với em như vậy?” Lời nói của cô làm người ta nghĩ theo một hướng khác, giống như anh làm chuyện gì khiến cô không thoải mái vậy, nhưng anh nghĩ nghĩ, hẳn là không có.

“Đối với em ... rất tốt.” Cô phát ra thứ thanh âm rất nhẹ, rất nhẹ, nhìn ánh mắt nhu hòa của anh.

Anh sửng sốt, hơi hơi mím môi nhìn cô.

Nhưng anh cũng không nghĩ ra nguyên nhân, trong đầu không có đáp án.

“Là vì thương hại sao?” Cô run rẩy mở miệng, vẫn chuyên tâm nhìn anh:

“Thương hại em hai bàn tay trắng ... Thương hại em.”

Chương 34

Lộ Thiểu Hành mua căn hộ được gọi là Đông Linh, cái tên này xuất phát từ việc căn hộ có hình vuông, đối diện với tòa nhà cao nhất, bốn phía của tòa nhà vào ban đêm tỏa ra ánh sáng trắng, rực rỡ đẹp mắt, giống như nhìn thấy khí màu trắng toát ra từ tuyết vậy, tỏa ra khí lạnh nói không nên lời, vì thế lấy tên này. Nhưng trái ngược với quan niệm nghệ thuật xung quanh có cây cối xanh tốt, thực vật xanh biếc bốn mùa không thay đổi, cảnh vật của mùa đông lại kém rất xa.

Xe của Lộ Thiểu Hành dừng trước cửa khu nhà, anh lấy điện thoại di động ra, cũng không nhìn Lê Họa một cái. Không bật đèn, cô nhìn không ra sắc mặt của anh, đương nhiên cũng đoán không ra anh có lời giải thích gì về câu nói kia của cô.

Di động bình thường đều là một thứ tốt, nó có thể giúp người ta tránh khỏi cảm giác xấu hổ. Đây là lý do tại sao rất nhiều người khi đối mặt với sự bối rối, cố ý giả vờ như có chuông điện thoại, để đối phương nghĩ rằng mình có điện thoại, liền lấy cớ ra ngoài nhận, tránh khỏi cảm giác không tự nhiên.

Chỉ là, Lộ Thiểu Hành không giả vờ.

Anh đỡ trán, ngón tay ấn ấn: “Mẹ, có việc gì vậy?”

“Hôm nay con không về nhà?” Đường An An thử thăm dò, không nói tình huống hiện giờ của bà.

“Có việc gì sao?” Anh phải dựa theo mức độ quan trọng trong lời nói của đối phương để đưa ra quyết định.

Đường An An nhìn Tinh Y Hàm ngồi ở đối diện, nở nụ cười, bà ra bên ngoài nói chuyện: “Cũng không hẳn là có chuyện gì lớn.”

“Con đang ở trên đường cao tốc.” Anh bịa chuyện, nếu không có chuyện gì lớn, vậy anh cũng không cần phải nhàm chán chờ đợi nữa.

“Vậy một lát nữa mẹ gọi lại.” Làm mẹ đương nhiên đặt sự an toàn của con cái lên trên hết.

“Lát nữa mà bề bộn nhiều việc, hôm nay con sẽ không về nhà, nhiệt độ hôm nay hơi thấp, buổi tối mẹ nhớ chú ý đóng cửa sổ.” Anh thản nhiên mở miệng, lại làm Đường An An hết sức dễ chịu, không ngừng dặn anh phải chăm sóc tốt bản thân, hoàn toàn quên mất dự tính gọi điện thoại ban đầu của mình.

Sau khi cúp điện thoại, anh cũng không nhìn cô, trực tiếp lái xe vào trong gara.

Lê Họa nhìn anh xuống xe, cô còn bị vây trong mộng, không rõ biểu hiện như vậy của anh thể hiện điều gì. Khi không nhận được sự phủ định của anh, cô liền hướng về phía cực đoan. Nếu anh không phủ định, có nghĩa là thừa nhận? Rõ ràng là bắt đầu từ anh, tại sao khó chịu lại biến thành cô, bộ dáng hiên ngang lẫm liệt vừa rồi hình như đã tan thành mây khói. Con người quả nhiên không chịu nổi kích thích, cô đi theo sau Lộ Thiếu Hành, nhìn bóng dáng to lớn của anh trên mặt đất không ngừng di chuyển.

Cho đến khi đi vào thang máy, từ lúc cô nói câu nói kia, bây giờ Lộ Thiếu Hành mới đưa mắt nhìn cô: “Em cảm thấy anh rất rảnh rỗi?”

Tính tình đại thiếu gia vừa xuất hiện, có chút tiếp thu không kịp, quả nhiên anh không có gì khác biệt. Thân phận của anh như vậy, muốn dạng phụ nữ như thế nào cũng có, chỉ cần anh bằng lòng. Đầu óc anh không bệnh, dựa vào cái gì đi thương hại một người không quan trọng, còn để cho người này lãng phí thời gian của mình.

Theo bản năng Lê Họa từng bước cách xa anh, cảm giác này hơi giống lần đó ở trong xe anh, thái độ của anh cũng như vậy. Lòng mày hơi cứng lại,

khỏe miệng thực ra còn mang theo độ cong của nụ cười, nhưng làm cho người khác sợ hãi, ít nhất cô sợ hãi.

Trong nháy mắt thang máy mở ra, Lộ Thiệu Hành trực tiếp kéo cô ra ngoài, nắm tay áo của cô, đi nhanh về phía trước.

May mắn là trong thang máy không có người khác.

Cô cố gắng bước nhanh hơn, đuổi kịp tốc độ của anh.

Đi quá nhanh, khi tới cửa, cô không ngừng hít thở.

Sau khi Lộ Thiệu Hành mở cửa, mắt liếc nhẹ một cái. Kỳ thực đó là cái liếc mắt không có cảm xúc, cô lại cảm thấy châm chọc vô cùng. Loại tâm lí đề phòng này không ngừng quấy phá, cô đứng ở cửa, không đi vào bên trong.

Vì sao cô phải ở lại đây?

Bản thân cô cũng có chỗ ở, không cần ở lại chỗ này.

Khi nội tâm của cô còn đang lựa chọn, Lộ Thiệu Hành đã đi tới, kéo cô vào, thuận tay đóng cửa lại thật mạnh.

Cô bị anh ép ở góc tường, cả người cô đều bị cơ thể anh che lấp, cho thấy cô nhỏ bé cỡ nào. Chỉ là cô không có nửa phần mảnh mai của Lâm Đại Ngọc, nhiều hơn chính là sức lực của cô hoàn toàn không phải là đối thủ của anh.

Một bàn tay của Lộ Thiệu Hành chống ở trên tường, ngay cả đèn cũng không bật, nhưng cũng không cần, cô có thể cảm nhận được nhịp tim của anh, cảm nhận được sự hiện hữu của anh. Hơi thở của anh, vây xung quanh cô.

Rất lâu rất lâu trước kia, cô nằm trên giường, buồn chán suy nghĩ. Cô nghĩ đến anh, anh đang làm gì? Anh cũng thuộc một loại người trên thế giới này,

giờ này phút này, rốt cuộc anh đang làm gì.

Cô có chút muốn biết cùng thời gian đó anh đang làm gì. Ngay cả suy nghĩ tầm thường “Anh có nghĩ đến em hay không” cô cũng không nghĩ tới.

Giờ phút này đây, anh ở bên cạnh cô, không cần suy nghĩ.

Anh nhìn cô, cô cũng nhìn anh.

Khi cơ thể dần dần trở nên cứng ngắc, Lê Hòa vươn tay, muốn đẩy anh ra.

Anh bất động.

Khóe miệng anh nhếch lên, giống như châm chọc cô không biết tự lượng sức mình, anh ở giữa ánh sáng màu vàng giống như biến thành một con dã thú, bình thường ôn nhu dịu dàng, khi tức giận chính là mang dáng vẻ này, nhìn chăm chăm cô, giây tiếp theo sẽ ăn sạch cô, không còn lại bất cứ thứ gì.

Cô lại bắt đầu run rẩy, luôn vô dụng như vậy.

Lộ Thiếu Hành cuối cùng không chơi loại trò chơi nhàm chán “Bạn bất động” “Tôi cũng bất động” này nữa, anh vươn tay trái ra, giữ lấy người cô, hình như muốn cô nhìn rõ ràng hơn.

Cô thoát không được.

“Anh muốn làm gì?”

Cuối cùng tay anh không giữ chặt người cô nữa, mà trượt đến cổ của cô, đầu ngón tay lạnh ngắt của anh, vẽ ở trên làn da của cô, làm cả người cô run rẩy, khi cô chuẩn bị phản ứng, anh đã ôm cổ cô, đầu lưỡi liếm vành tai của cô: “Em.”

Làm chuyện xấu mới khiến cho người ta muốn ngừng mà không ngừng được sự thích thú, anh cảm thấy đồng ý sâu sắc.

Anh vừa hôn cô vừa xé rách quần áo của cô, tay anh giống như một con dao sắc bén, nháy mắt kéo toàn bộ quần áo của cô xuống, cô không thể tự chủ được suy nghĩ.

Khí lạnh nhanh chóng truyền đến người cô, cô hoảng sợ nhìn anh, mà anh vẫn chống đỡ cô ở bên tường như cũ.

Anh nhìn cơ thể của cô, có sự hưng phấn: “Chúng ta thử xem ... ” Lúc uống rượu, không biết là ai mang theo ý cười, nói tư thế này không tệ ... Đương nhiên anh cũng không để ý, nhưng một phút này, đáng ghét anh rất muốn thử.

Khi cô giật mình sững sờ, anh cũng cởi quần áo dư thừa của mình ra, động tác rất mạnh rất nhanh.

Tay anh trượt đến trước ngực cô, trong đầu không ngừng xuất hiện nội dung của những bộ phim X, sức lực nhào nặn trên tay càng lớn hơn, nhất là khi người cô vì thế mà run rẩy. Chạm đến cảm thụ, thật làm cho người khác không đành lòng dừng lại.

Một bàn tay của anh từ giữa ngực cô trượt xuống, giống như muốn lưu lại dấu vết trên cơ thể cô. Anh cố tình chỉ dùng một ngón tay, chậm rãi trượt xuống, cảm xúc của toàn thân dường như cũng dồn lại một chỗ, cùng với động tác trên tay anh.

Anh rõ ràng không làm gì. Cô phải gắt gao giữ lấy anh, nếu không nhanh sẽ đứng không vững.

Tay anh còn đang di chuyển, biểu hiện trên mặt hơi giống một đứa trẻ sắp làm chuyện xấu. Dừng ở xung quanh vùng cấm, anh không chỉ vươn một ngón tay, mà là xòe bàn tay ra, ở giữa hai chân cô đột ngột tiến vào.

Cơ thể của cô uốn cong theo động tác của anh, dần trượt xuống: “Đừng ...”

Cô còn đang không ngừng run rẩy, mà anh cũng không để ý tiến vào, không ngừng xoa nắn, ánh mắt anh lại nhìn cô không rời. Ánh mắt ấy của anh làm cả người cô không được tự nhiên, rồi lại bất lực. Tay ôm lấy đầu anh, không cho phép anh nhìn chằm chằm mặt mình.

Mà khi mặt anh dán trên ngực của cô, theo bản năng liền cắn một cái, miệng không ngừng dùng sức, cùng một bàn tay.

Mà chân của cô không tự chủ được mở ra.

Cô gần như đã khóc, tay kéo tóc của anh, trong lòng mang theo ý muốn trả thù để cân bằng lại.

Anh mang theo cảm giác tự ngược hưng phấn, hoàn toàn không để ý tới tóc đã bị cô kéo mấy lần, ở chỗ sâu trong ngón tay, tìm được chỗ ẩm ướt, không do dự, anh trực tiếp tiến vào. Nhận ra cô trên người mình run rẩy, tốc độ tay anh bắt đầu chậm lại, từng chút từng chút vào vào ra ra, mang theo cảm giác trắng mịn xa lạ. Thật sự là kỳ lạ, anh không ghét bỏ, lại đuổi một ngón tay khác đi thăm dò.

Tiếng thở dốc của cô càng lúc càng lớn, miệng cũng bắt đầu run rẩy kêu lên.

Anh cười rất xấu xa, động tác trên tay càng mạnh.

Đương nhiên, đầu của anh cũng đau đớn hơn nữa.

Theo động tác của anh gia tăng, cô nhịn không được khóc lên.

Lúc sau cảm giác ẩm ướt ở trên tay càng ngày càng nhiều, cuối cùng anh ngừng động tác trên tay, cố ý đưa tay hướng về phía lưng của cô, tất cả chất

lông trắng mịn chảy trên lưng của cô.

“Có muốn không?” Anh nhìn chăm chăm ánh mắt của cô.

Cô nghiêng qua ...

Tay anh nâng mặt cô, mang theo ác ý: “Ừ?”

Mặt cô giống như bị lửa đốt.

Anh cũng thôi bất động.

Anh lại cắn một cái trên môi cô: “Anh biết em muốn.”

Khi cô còn chưa kịp phản ứng, anh đã lấy một tay lật người cô lại, để cô đưa lưng về phía anh dựa vào trong tường. Hai tay anh cầm hai tay của cô, để hai tay cô chống trên tường.

Mà tay anh di chuyển ở trên hông của cô, hơi hơi kéo, liên uốn cơ thể của cô cong thành một hình cung.

Lúc này anh mới ôm lấy cô, vội vã dán lên trên cơ thể của anh, tay xoa nắn ngực của cô. Cũng không ngừng đè ép, cùng với một đường nhỏ phía trước.

Một phút khi đến giới hạn cuối cùng, tay anh đột nhiên dùng sức.

“Ngoan, đừng nhúc nhích.” Anh nhẹ nhàng trấn an, chậm rãi rời khỏi lại hướng về phía trước tiến vào.

Tiếng kêu từ cô, động tác di chuyển của anh càng lúc càng nhanh, tiết tấu tần suất cũng càng tăng.

“Lộ ... ”

Anh ôm lấy eo của cô, cả người không ngừng run rẩy: “Còn muốn kêu?”

Anh cười xấu xa, kéo cơ thể đang trượt xuống của cô lên.

Cô không cảm kích, đẩy tay của anh ra, tựa vào tường.

“Đi ra ngoài.” Cô há miệng thở, hồi lâu mới mở miệng.

“Ừ.” Nói xong anh thực sự lui bước.

Đột nhiên trống rỗng làm cho mặt của cô càng hồng.

Không đành lòng nhìn anh như vậy, cô liếc mắt nhìn quần áo của mình, nhanh lấy lại đây, cho dù là tâm lý an ủi cũng tốt.

Nhưng anh không có biểu hiện ăn ý với cô, trực tiếp ôm lấy cô, mặt dán vào mặt của cô, nhiệt độ đều giống nhau.

“Thoải mái sao?” Anh tùy ý mở miệng hỏi.

Cô đưa tay véo cánh tay anh.

“Anh rất thoải mái.” Anh co quắp cười: “Em cảm thấy anh giống như thương hại em mới làm như vậy ... Ừm, bồi thường em?”

Cô sửng sốt, nhưng vẫn không mở miệng.

Sau khi ôm cô vào phòng tắm, để cô ngồi ở trước gương, anh vùi vào ngực cô: “Anh cảm thấy, anh là bồi thường chính mình, không được lại chọc giận anh nữa.”

Lần sau, không đơn giản như vậy, con người lúc nào cũng muốn nhiều hơn ... Báo đáp lần sau, ừ, sẽ càng nhiều.

Chương 35

Chân của Lê Họa vừa mới động, Lộ Thiếu Hành liền mở miệng: “Làm sao vậy?”

Cùng một tư thế trong một thời gian dài khiến cô vô cùng không thoải mái, hô hấp của anh rõ ràng vẫn bình thường, cô cảm thấy sẽ không ảnh hưởng gì đến anh mới xoay người, kết quả anh đã tỉnh lại, quan trọng nhất chính là khi xoay người có một nửa cảm giác rất không thoải mái: “Chân bị tê.”

Anh bỗng nhiên ngừng ôm cơ thể cô, lập tức duỗi tay ra, làm động tác kỳ lạ, vươn tay ra, hình như muốn làm gì đó, nhưng lại không làm.

Lê Họa đương nhiên không biết anh đang suy nghĩ gì, tự vươn tay, cẩn thận xoa bóp chân mình.

Lộ Thiếu Hành nhú mày, không đưa ra đánh giá.

Vừa rồi có vài phần do dự, anh muốn giúp cô xoa chân, loại ý nghĩ này hình thành trong đầu không đến một giây, sau đó anh từ bỏ. Trong chuyện tình cảm, mọi người luôn hy vọng mình nắm giữ quyền chủ động, anh cũng không ngoại lệ. Nhưng có lẽ cuộc sống nhiều năm hình thành cho anh không ít thói quen không tốt, ví dụ như hy vọng bất cứ chuyện gì đều xảy ra trong phạm vi khống chế của mình, bao gồm chuyện tình cảm. Anh lựa chọn cô, không có nghĩa là anh sẽ đặt một trăm phần trăm tâm tình vào đoạn tình cảm này, thậm chí cho đó là niềm tin tưởng duy nhất trong sinh mệnh. Trên thế giới này đương nhiên không thiếu đàn ông vì tình yêu vứt bỏ tất cả, chỉ là anh không có dự định gia nhập câu lạc bộ ấy.

Cho tới bây giờ đều không có, trong lúc đó, cũng không thể hiểu được.

Đành phải làm vài chuyện, ít nhất không cần lún vào quá sâu vào chuyện tình cảm.

Giờ phút này anh chính là nghĩ như vậy.

“Có ổn không?” Sau khi thấy động tác của cô dừng lại, anh mới mở miệng.

“Ừm.” Cô gật đầu một cái, lập tức đánh giá anh: “Còn chưa đi?”

Trước kia từng trải qua việc ngủ cùng một chỗ, cô có thể đoán ra thời gian thức dậy và thời gian làm việc, quy luật nghỉ ngơi của anh.

Lộ Thiều Hành nghe cô nói những lời này, sắc mặt tỏ ra vẻ kỳ lạ, ánh mắt cũng lộ ra một chút không kiên nhẫn, giọng nói anh mang theo cảnh cáo: “Về sau, cấm không được đi Mị Lực nữa.”

Anh không che đậy nói từ “cấm” ra miệng, trong lòng cũng thoải mái.

Chỉ là bộ dạng anh nói chuyện không để cho ai đường sống như vậy, làm trái tim cô khẽ động, nhưng lại nghĩ tới Trác Dực Đình, cảm thấy rất buồn cười. Đối với cùng một sự việc, Trác Dực Đình chỉ mở miệng cẩn thận tìm hiểu ý kiến của cô, thậm chí sợ cô nghĩ nhiều mà không nhắc tới. Ngược lại, Lộ Thiều Hành như vậy ít nhiều có liên hệ với hai chữ “bá đạo”.

Nụ cười ở khóe miệng của cô cứng lại. Nhìn đi, bất luận là giữa cuộc sống hay là trong tiểu thuyết, nam chính thực ra cũng không tốt, có đủ loại thói hư tật xấu. Mà nam phụ hơn một nửa đều rất tốt, thậm chí xứng với danh hiệu hoàn mỹ. Nhưng nữ chính không biết phân biệt, lấy đủ loại lý do kỳ lạ vứt bỏ nam phụ hoàn mỹ kia, lựa chọn nam chính thực ra không được tốt lắm, còn có thể tạo nên quan niệm tình yêu đích thực. Đây không phải là khuyến khích đàn ông trở nên xấu xa một chút mới có thể ôm người đẹp trở về hay sao?

Thực ra, cũng là chính mình không tự trọng đi.

Mà cô đóng vai nhân vật không tự trọng đó, vì sao lại không lựa chọn người đàn ông hiền lành vô hại kia?

Ánh mắt sáng rực của Lộ Thiếu Hành nhìn cô chăm chăm, bởi vì cô chưa trả lời câu hỏi của anh.

Cô cũng nhìn anh, đưa ra kết luận cho mình, có lẽ mối quan hệ giữa đàn ông và phụ nữ thay đổi, chỉ là một người nhắm vào cơ thể, một người nhắm vào tình yêu.

Cô gật đầu: “Được.”

Vốn muốn nói một câu “Để xem”, nhưng ánh mắt sáng rực của anh làm cô cảm thấy không theo ý anh sẽ phải nhận hậu quả không tốt.

Nghe cô nói ra từ “Được”, chỗ nào đó trong lòng anh trở nên thoải mái. Hóa ra bản thân anh vẫn luôn nhìn cô mang theo chút chán ghét, tâm tình của mình cũng không rõ ràng lắm. Thấy cô ở Mị Lực, anh nhin không được châm chọc vài câu, có lẽ là vì nhìn thấy một mặt không tốt của cô, trước kia anh không có tư cách nói, cũng không có thân phận. Hiện tại có thể yêu cầu, cái cảm giác này đúng là tốt hơn nhiều. Nhưng anh cũng ý thức được bản thân mình đối trá như thế nào, khi ở cạnh người khác có thể đồng dạng nói cô làm gì cũng không liên quan đến anh, nhưng khi cho cô thuộc vào trong phạm vi của mình, quan hệ hơi lớn. Anh chắc chắn không thể chấp nhận cô cùng người đàn ông khác nói cười, coi như đây là ham muốn chiếm hữu đi.

“Hôm nay em dự định làm gì?” Ít khi rảnh rỗi nói chuyện phiếm, anh lặng lẽ đưa điện thoại di động lên tắt âm.

Cô cũng không có dự định gì, lắc đầu: “Anh thì sao?”

Cũng không có dự định, thật sự là một cặp đôi nhàm chán.

Bất luận Lộ Thiếu Hành biểu hiện thế nào, trong lòng Lê Họa, đều có một phần xa lạ. Cô khao khát có người có thể cho cô ấm áp, thậm chí chấp nhận tất cả quá khứ của cô, cho dù đoạn thời gian ấy tàn tạ không chịu nổi. Mà lúc người này xuất hiện, mong ước trong lòng càng lớn. Vì thế cô chầm chậm tự thuật chuyện trong nhà một lần, sau khi nói xong mới phát hiện, hóa ra hai phút có thể nói ra chuyện bản thân mình nghĩ là phức tạp cho rõ ràng. Có lẽ, chuyện này vốn rất đơn giản, là cô lấy tư tưởng phức tạp suy nghĩ, sau đó nó đương nhiên trở nên phức tạp.

Nhưng Lộ Thiếu Hành nghe xong, kỳ thực không có phản ứng gì quá lớn: “Em chuẩn bị hôm nay đến nhà mẹ em?”

Lê Họa gật đầu, không có chuyện để làm, lần trước đi quả thật rất vội vàng, cô sợ mẹ mình có khúc mắc. Hiện tại cô không hy vọng xa vời mẹ có thể đối với mình tốt hơn, nhưng không muốn trong lòng có khúc mắc, cô không chịu được người khác dùng ánh mắt ý tứ hàm xúc nhìn mình, nhất là ở trước mặt người thân.

“Anh đưa em đi.” Anh thuận miệng trả lời.

Cô dừng lại, không trả lời.

Lê Họa cảm thấy may mắn của mình không thể nói là tốt hay xấu, dù sao thời điểm tồi tệ nhất cô cũng gặp được người có ảnh hưởng đối với cuộc sống của cô. Người đầu tiên là Tô Như, người thứ hai là Lộ Thiếu Hành. Nhưng tình huống hiện tại của Lộ Thiếu Hành, có thể nói là sự may mắn này vô cùng xấu.

Cảnh này, bố mẹ thực sự có chút vui vẻ, chỉ là hai người họ không cảm thấy vậy ...

Khi Lộ Thiếu Hành đưa cô tới trước khu nhà, cô không có ý định để anh chờ mình. Nhưng đúng lúc Dương Úy Nhiên đi mua thức ăn trở về nhìn thấy, vì thế rất đương nhiên, Lộ Thiếu Hành cũng được mời vào nhà.

Lê Họa có chút không yên, chỉ là khá tốt, anh cùng Mộc Trấn nói chuyện với nhau đều rất tùy ý. Hai bên đều không nói tới công việc của mình.

Lê Họa không biết đây có phải là mẹ đã làm công tác tư tưởng với chú hay không, bởi vì vừa rồi rõ ràng cô nhìn thấy họ đối với xe của Lộ Thiếu Hành lộ ra một tia hứng thú.

Con gái của Mộc Trấn rõ ràng cũng cảm thấy rất thích Lộ Thiếu Hành, ngồi ở một bên nhìn anh chăm chăm không tha, ngoài mặt Lộ Thiếu Hành không biểu lộ cảm xúc gì, hành động rất tao nhã.

Trong lòng Lê Họa cười thầm, cô nên thấy may mắn vì nhìn được vô số mặt của anh.

Trong lúc đàn ông nói chuyện, Lê Họa vào phòng bếp giúp đỡ Dương Úy Nhiên nấu cơm, thực ra cũng không giúp được gì, nhiều nhất là thái ít thức ăn.

“Thoạt nhìn cũng không tệ lắm.” Dương Úy Nhiên vắn nhỏ lửa một chút, đánh giá Lộ Thiếu Hành, trên mặt lộ ra chút lo âu: “Chỉ là gia thế của nó như vậy ...”

Nói xong bà nhìn con gái của mình một chút, không nói tiếp, cũng được, mỗi người đều muốn trở thành ngoại lệ, chỉ cần sự ngoại lệ này không thuộc về trăm phần trăm thì sẽ có người sẵn lòng đi thực hiện.

“Con hiểu được.” Lê Họa cười cười, vừa rồi thật sự là hiểu lầm, nhưng cũng không tính là hiểu lầm, cô và Lộ Thiếu Hành không phải không có quan hệ gì, cô không muốn lừa dối mẹ mình, nhưng lại nói không nên lời chỉ là đúng lúc đi ngang qua, như vậy coi là cái gì?

Lê Họa bắt tay vào lột vỏ tỏi, cắt một ít đi.

Dương Úy Nhiên lại nhìn cô: “Nhiều năm như vậy ... Có lẽ rất lâu rồi mẹ không để ý đến con. Lúc ấy, mẹ thật sự rất tức giận, bất luận bởi vì nguyên nhân gì mà tức giận, cũng không nên giận chó đánh mèo với con, dù sao cũng không liên quan đến con.”

Dương Úy Nhiên gọi lên đề tài nặng nề này, sau nhiều năm như vậy, trong lòng Lê Hòa cũng không chịu nổi: “Con hiểu.”

Một người phụ nữ ở độ tuổi xấu hổ như vậy gặp chồng mình ngoại tình, nhất là đối phương tìm một người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp hơn mình, đả kích này lớn cỡ nào, hơn nữa người phụ nữ này đã vì cái gia đình này trả giá tất cả.

“Đều qua lâu như vậy rồi.” Dương Úy Nhiên cũng thực sự cảm thán: “Lúc ấy mẹ oán hận bố con, chỉ muốn đánh chết ông ta trước mặt mẹ thì mới có thể loại bỏ oán hận trong lòng mẹ, nhưng hiện tại đều đã bình thường trở lại. Mẹ có cuộc sống của mình, quan tâm gia đình của mình, mà ông ta như thế nào, sớm đã không liên quan đến mẹ.” Dương Úy Nhiên vuốt tóc Lê Hòa: “Hiện tại mẹ cũng không cho con được cái gì, bản thân con cố gắng làm mình hạnh phúc là tốt rồi.”

Lê Hòa gật đầu, rất tốt, mẹ cũng có được cuộc sống mình mong muốn.

Ít nhất, như vậy mới công bằng, lúc trước mẹ ở bên cạnh bố không công bằng, trên phương diện tình cảm.

Lúc sau Lộ Thiếu Hành cùng Lê Hòa đi ra khỏi khu nhà, nụ cười trên mặt Lê Hòa giống như ảo thuật đã không còn. Lộ Thiếu Hành không thể hiểu được sự thay đổi như vậy của cô: “Làm sao vậy?”

Vừa rồi còn rất tốt, thậm chí lúc ăn cơm còn nói vài câu hài hước để không khí hài hòa, thái độ đối với Dương Úy Nhiên và Mộc Trấn cũng rất tốt.

Mặt hiện tại lại lạnh như vậy.

“Không sao.”

Gương mặt này của cô vẫn duy trì dọc đường không có chút thay đổi, lúc xe dừng lại, rốt cuộc Lộ Thiếu Hành cảm thấy có chút không bình thường. Nghĩ đến lúc trước cô kể lại tất cả cho anh nghe, trong lòng cũng đã hiểu ra rất nhiều.

Cô vừa xuống xe, anh kéo cô lại, ánh mắt anh nhìn thẳng vào cô: “Rốt cuộc sao em lại thế này?”

“Không có gì.” Cô đẩy tay anh ra: “Anh đừng quản em.”

Cô khó chịu là chuyện của cô, cô không muốn nói ra, mình cô có thể tránh ở một góc tường chậm rãi tiêu hóa, bất cứ ai cũng đừng đến hiểu cô, cô cũng không cần người khác an ủi.

Lộ Thiếu Hành giữ chặt tay cô không buông: “Em phát cái gì vậy?”

Cô ngậm miệng, cô không phát cái, cũng không tới lượt cô phát cái: “Anh lên trước đi, em đi bộ dưới này một lát.”

Giọng nói của cô thật sự rất thấp, như vậy còn không được sao?

Cô thỏa hiệp.

Sắp xếp của cô, rất không hợp lòng anh. Anh giữ chặt tay cô, nắm đến tay cô đỏ ửng, nhưng cô cũng không phản kháng, liền chống lại đôi mắt của Lộ Thiếu Hành. Anh cười: “Sao, nhìn mẹ em hiện tại hạnh phúc, có chồng mới, nuôi dạy một đứa con khác, trong lòng em khó chịu, cảm thấy bà ấy vứt bỏ em, trên thế giới này cũng chỉ còn lại một mình em?”

Cô cắn chặt môi, nước mắt đảo quanh, nhưng không rơi xuống, cô không muốn khóc.

Sự im lặng của cô, làm lòng anh càng thêm bức bối, từ trước tới nay, đây là lần đầu tiên anh lấy thân phận như vậy tới nhà người khác làm khách, anh còn không làm sao, cô ở chỗ này tức giận cái gì, như là nhớ ra cái gì đó: “Đúng rồi, bố em cũng có đứa con của người khác, có gia đình khác, hiện tại bố mẹ em đều ở bên người khác, không ai quan tâm đến em. Vì điều này em khó chịu? Hay là cho rằng bố em như vậy tại sao không bị báo ứng, bọn họ đều có cuộc sống tốt đẹp, một mình em đau khổ khó chịu.”

Là cô điên rồi mới có thể nói chuyện này cho anh biết, trở thành cái cớ cho anh châm chọc cô.

Cô giãy giụa không thoát khỏi tay anh, cuối cùng nước mắt cũng rơi xuống: “Không phải, không phải, không phải.”

Bất luận thế nào họ vẫn là bố là mẹ, bất luận trước kia họ đã làm gì, đều đã qua, bây giờ cũng có thể chúc phúc...

Chương 36

Trong vòng tròn luẩn quẩn những chuyện học tập, làm việc hay sinh hoạt, cũng sẽ gặp được một người như vậy, hầu như mọi người đều đánh giá anh ta là “rất tốt”, “người rất tốt”, nhưng chỉ có bạn cố tình tìm ra một chỗ nào đó của anh ta “rất không tốt”, sau đó cho rằng anh không tốt, cho dù bạn cũng biết anh đã làm rất nhiều “chuyện tốt”, mà bạn cũng nhớ rõ, nhưng lại cố tình lựa chọn khắc sâu hơn vào trí nhớ chuyện “không tốt”.

Vì sao chỉ có mình cố tình cho là như vậy?

Đơn giản là mình rất hận người kia?

Lê Họa nhìn Lộ Thiếu Hành, thật muốn tặng cho mình một danh hiệu gắn với sự yếu đuối. Khóc bao nhiêu lần, cô xem thường chính mình, tại sao trước mặt anh hết lần này đến lần khác đều yếu đuối, còn không chịu sửa lại.

“Không phải.” Cô vẫn kiên trì, khóe miệng không ngừng run run.

Lộ Thiếu Hành nhìn cô, mím miệng.

Cô chủ động giữ chặt cánh tay anh, lần này không hề đặt ý tưởng kỳ lạ này vào trong lòng, như một kiểu phát tiết mà nói hết ra miệng: “Mẹ em đã bình thường trở lại, bà quý trọng cuộc sống hiện tại. Bố em cũng sớm đã bình thường như trước, cũng trân trọng cuộc sống bây giờ. Tại sao chỉ có em không thể thoải mái, tại sao trí nhớ của em mãi mãi chỉ có ngày họ ly hôn. Tại sao chỉ có mình em nhớ rõ?”

Cô nhìn anh, không phải muốn kiểm tìm một đáp án, chỉ là muốn hỏi, tại sao chứ?

Trên thế giới này, mỗi ngày đều xảy ra chuyện “rất xin lỗi”, “tôi tha thứ cho anh”, nhưng cô lại vĩnh viễn không thể làm được. Dương Úy Nhiên là một người phụ nữ tốt, cô hiểu rõ; Lê Mưu Viễn là một người bố tốt, cô cũng rõ ràng hơn bất cứ ai. Vì sao tận đáy lòng cô, lưu lại nơi sâu nhất chính là đáng về Dương Úy Nhiên ngồi trên sofa khóc, mà Lê Mưu Viễn vì một người phụ nữ khác đẩy cô ra. Hai người họ đều đã từng đối xử với cô rất tốt, nhưng vì sao trong trí nhớ của cô khắc sâu nhất lại là hình ảnh họ không tốt. Có phải cô rất không biết tốt xấu hay không, chỉ nhớ kỹ chuyện “rất xin lỗi” của người khác, còn những chuyện tốt của họ, trong kí ức giờ đã trở nên mơ hồ.

Mà hiện tại, người có liên quan đều bình thường trở lại, đều có gia đình riêng của mình, đều có hạnh phúc riêng ... Còn cô, vẫn sống trong quá khứ, khoảng thời gian bố mẹ ly hôn, khoảng thời gian cô gần như trở thành trẻ mồ côi, chỉ có cô mang hận như vậy, cố gắng ghi nhớ chuyện không thoải mái này.

Vì cái gì, chỉ có cô?

Vì cái gì cô không chịu quên?

Dựa vào cái gì chỉ có cô?

Không tự cho mình một đáp án được, mãi mãi đều không cho được.

Mà hạnh phúc của người khác, cô chỉ có thể chúc phúc, sau đó bản thân mình trốn tránh trong một góc, chờ đợi sự miễn cưỡng của mình được nhẹ nhõm.

“Tại sao?” Cô chau mày, nhìn Lộ Thiếu Hành: “Tại sao?”

Lộ Thiếu Hành cũng chỉ có thể nhìn cô như vậy, anh không đưa ra được đáp án, chưa kể rằng cô sẵn sàng chấp nhận, sẵn sàng nghĩ tới: “Em chưa đủ không tim không phổi.”

Người không tim không phổi mãi mãi sẽ không đi vào ngõ cụt mà nghĩ đến những chuyện này.

Anh vươn tay, duỗi ngón trở ra, theo đôi mắt của cô lau vòng quanh một tầng hơi nước. Sau đó anh vuốt mặt cô, thở dài một chút.

Tại sao? Rất nhiều khi, chúng đều hỏi loại vấn đề không có câu trả lời này. Khi người lớn tuổi mất, tất cả mọi người đều nghĩ người ấy thật là tốt, khi còn sống yêu thương chúng ta như thế nào, mà những người trẻ nhớ kỹ người ấy có gì không tốt, đều bị coi là khác người.

Tại sao? Không có đáp án, vì sao vẫn phải suy nghĩ?

Anh ôm cô vào lòng, trấn an cô hồi lâu, giờ phút này đáy lòng vô cùng bình tĩnh. Anh vỗ vỗ sau lưng cô, mà cô cũng không khóc nữa, im lặng không nói gì.

Đột nhiên, anh kéo cô từ trong lòng mình ra, nhìn cô một lát, anh ngồi xổm xuống, để cô ghé người vào lưng anh, anh công cô.

Cơ thể cô dán trên lưng anh: “Có phải em rất nặng hay không?”

“Không nặng.” Cô đã không còn khóc nước nỡ, làm anh rất nhanh nở nụ cười, lập tức mở miệng: “Em nói xem, một đôi nam nữ ở cạnh nhau, tại sao đàn ông luôn công phụ nữ mà không phải phụ nữ công đàn ông?”

Lê Họa cảm thấy vấn đề này khó khăn, cho tới nay đều là như vậy. Trên tivi diễn như vậy, trong tiểu thuyết viết như vậy, giữa cuộc sống làm như vậy, vì thế đương nhiên chấp nhận như vậy: “Thể lực của đàn ông và thể lực của phụ nữ không giống nhau, cấu tạo cũng khác nhau.” Cô suy nghĩ hồi lâu, đưa ra kết luận này.

Lộ Thiếu Hành công cô vào tòa nhà, từng bước một đi lên cầu thang: “Nếu nam nữ có cấu tạo không giống nhau, thể lực cũng khác nhau, vậy vì sao

không ít phụ nữ mỗi ngày đều nhấn mạnh ‘nam nữ bình đẳng’, cũng luôn vì bất bình đẳng mà kêu la?”

“Này ... ” Cô không biết, giống như tại sao gặp phải một người xa lạ, lại có thể yêu thương lẫn nhau, đem người ấy trở thành một phần quan trọng nhất trong sinh mệnh: “Rốt cuộc anh muốn nói gì?”

“Rất nhiều điều vốn không có đáp án, không cần thiết phải thảo luận, chỉ cần em không rối, thực ra trên thế giới này, không có vấn đề gì.” Anh thở dài một hơi.

Lê Hòa dán người trên lưng anh càng gần, nghe cơ thể anh phát ra hơi thở nhàn nhạt.

“Cảm ơn anh.” Thời gian dài cố chấp, ngay cả chính mình cũng không biết cố chấp vì cái gì, tất cả đều không trở lại được, cho dù trở lại lúc trước, thực ra cũng không phải là điều mình muốn, vậy rồi răm làm gì?

Lộ Thiều Hành lại cười: “Em có thể nặng thêm một chút.” Anh hẳn là không thành vấn đề.

Cô nhìn bóng dáng không ngừng chuyển động trên tường, bản thân mình rồi răm gì vậy: “Sẽ đè chết anh.” Thái Sơn đè đầu.

Nói xong chính mình cũng cười, giống một kẻ điên, vừa khóc vừa cười.

Buổi chiều ngày hôm sau Tô Như gọi điện thoại, hơi vượt khỏi dự đoán của Lê Hòa. Ở trong mắt cô, Tô Như có thể chịu đựng lâu như vậy, xem như một kỳ tích. Theo tính cách của Tô Như mà nói, nếu cô ấy muốn làm gì, thì phải “ngay lập tức” làm, thêm một giây cũng không đồng ý chờ.

Địa điểm là một nơi nổi tiếng về đồ lạnh trong thành phố, chuyên kinh doanh các loại đồ uống đá và kem. Lúc Lê Hòa tới, Tô Như đã đến rất lâu rồi, cô ấy mặc một chiếc áo khoác lớn màu đen, nhìn qua trường thành hơn

tuổi thật rất nhiều. Trên mặt đeo một cái kính mắt to, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, hầu hết các ngôi sao lớn đều bắt buộc phải trang bị như vậy.

Ở trên bàn, đã bày một ít đồ uống.

Tô Như đang hút chất lỏng không màu trong cốc, chất lỏng trong suốt, màu trắng giống như được khảm từ đủ loại tinh thể khác nhau.

Lê Họa đi qua ngồi bên cạnh Tô Như, quả thực không ngờ lần này Tô Như sẽ đợi lâu như vậy: “Quay xong rồi?”

Tô Như chỉ cười rất thần bí, tháo mắt kính to xuống để lên bàn, đồng thời gọi phục vụ.

“Kem do tớ tự chế ra, cậu nếm thử một chút xem.” Tô Như giống như một đứa bé ghé vào trên bàn, ánh mắt đánh giá gương mặt Lê Họa.

Được lắm Lê Họa, thật sự là rất tốt, vậy mà có quan hệ với Lộ Thiếu Hành, thật sự là nên khen ngợi mới đúng. Đợi lát nữa từ từ trừng phạt cô, bây giờ còn chưa vội.

“Cậu tự nếm thử chưa?” Lê Họa không muốn làm người đầu tiên, không biết sẽ như thế nào.

“Cậu rất không tốt bụng.” Tô Như nén giận: “Cho dù có độc, cũng không độc chết người.”

Bưng ly kem nhìn qua cũng không tệ lắm lên, Lê Họa ăn một chút mang tính tượng trưng, cũng mang tính khích lệ tượng trưng.

Lê Họa lấy chi phiếu ra, đặt lên trên mặt bàn chỗ Tô Như. Hành động này làm cô có chút không biết mở miệng ra sao, cho dù là cô trả nợ.

Sắc mặt Tô Như lập tức thay đổi: “Lê Họa, cậu có ý gì?”

Đã biết là thế này mà: “Dù sao cũng để cho tớ thoải mái một chút đi, tuy rằng chi phiếu này không nhiều tiền lắm, nhưng để cho tớ ... ” Cô không nói ra được, chính là không hy vọng mỗi một lần gặp Tô Như, đều có cảm giác thiếu nợ, có lẽ là bản thân mình không biết tốt xấu, nhưng trong lòng chính là có ý nguyện, chắc chắn sẽ trả, nhưng còn chưa có khả năng.

Tô Như khoanh tay cười lạnh: “Tiền ... ” Nếu cô thật sự muốn Lê Hòa trả, sẽ đợi đến hôm nay sao? “Cậu không coi tớ là bạn bè?”

“Chuyện này và việc có phải là bạn bè hay không không liên quan đến nhau, hơn nữa, nguyên nhân chính là vì là bạn bè, tớ hy vọng tớ có thể trả hết toàn bộ số tiền tớ nợ cậu.” Về điểm này, Lê Hòa rất kiên trì.

Tô Như lạnh lùng mở miệng: “À? Tiền của cậu ở đâu ra?” Cô đương nhiên biết Lê Hòa sẽ không có nhiều tiền như vậy, thành công nhìn thấy sắc mặt thay đổi của Lê Hòa, thực sự thích thú.

Lê Hòa cắn môi, vẫn mở miệng: “Cậu nhận là được.”

Tô Như tức giận đứng lên: “Lê Hòa, cậu lấy tiền của một người đàn ông đến đưa cho tớ? Cậu cảm thấy như vậy cậu liền trở nên cao quý phải không?” Cô cầm lấy chi phiếu kia rồi mở ra: “Chính Lộ Thiếu Hành cho cậu thứ này để cậu cam tâm tình nguyện chạy theo anh ta?”

Chỉ cần Lê Hòa dám nói một câu đúng, cô liền đổi chi phiếu này thành tiền mặt ném vào mặt Lộ Thiếu Hành.

“Không phải, không liên quan đến anh ấy.” Lê Hòa cười cười: “Là tớ bằng lòng ở bên anh ấy.”

Cái này, cùng tiền tài không có quan hệ.

Vốn muốn cùng Lê Hòa nói chuyện thật vui vẻ nhưng trong nháy mắt tâm tình đã không còn: “Cậu thật sự làm tớ thất vọng, không phải cậu nói cậu

sống rất tốt sao? Tại sao lại muốn cuốn vào cái vòng luẩn quẩn kia. Lộ Thiếu Hành có gì tốt, người nhà họ Lộ không có một ai tốt cả.”

Lê Họa hoàn toàn trái ngược với tâm trạng kích động của Tô Như, tỏ ra vô cùng bình tĩnh: “Ở trong lòng cậu, đàn ông không có một ai tốt.”

Chương 37

Lê Hòa và Tô Như chia tay trong không vui, đàn ông thực sự không phải thứ gì tốt, có thể dễ dàng làm cho tình bạn của phụ nữ như bước trên miếng băng mỏng. Mà Tô Như cũng hoàn toàn không cho Lê Hòa một cơ hội cứu vãn, hễ là điện thoại của Lê Hòa, tất cả đều trở thành “số máy quý khách vừa gọi đang bận...”, xem ra người kia đã cho cô vào sổ đen.

Sau khi Lê Hòa thử gọi vài lần, cũng không gọi lại, khoảng thời gian gần đây cô hơi bận, mỗi ngày ôm một đống sách để xem, có thể so sánh với kì thi đại học phức tạp và nhàm chán. Mỗi ngày cô đều đọc những tư liệu này, đặt sách trên giường, nằm sấp xuống, nhàn nhã xem. Tâm tình là một thứ rất kỳ diệu, ít nhất hiện tại cô có thể hiểu được tất cả những lợi ích của một tâm trạng tốt mang lại, ngay cả hiệu suất đọc sách cũng nâng cao không ít. Lúc cô xem sách, Lộ Thiểu Hành ngồi một bên bấm điện thoại di động, thỉnh thoảng hai người liếc nhìn nhau, sau đó đều tiếp tục làm chuyện của mình.

“Khi nào thì thi?” Lộ Thiểu Hành thấy cô dường như đã xem rất lâu, nghĩ nên nhắc nhở cô nghỉ ngơi.

Nếu cô chỉ có một mình, căn bản xem không được lâu như vậy, lập tức cảm thấy buồn chán, cần đi ra ngoài hít thở, điều tiết cảm xúc một chút. Từ khi có anh, tinh thần hình như cũng trở nên rất tốt.

Cô lại lật một trang: “Ngày mai.”

Cô xem chăm chú như vậy, chắc là không có vấn đề gì. Anh nhìn cô, cũng không nghĩ phải tìm giúp cô một công việc, hai người đều cần có không gian riêng, hơn nữa anh cũng không hy vọng mỗi ngày hai người đều gặp mặt ở công ty trói buộc lẫn nhau.

“Xem chăm chú như vậy, nếu còn không qua ...” Anh dừng lại, cười đến tương đối xấu xa: “Chỉ số thông minh đáng lo ngại.”

Cô gập sách lại: “Trước cuộc thi, không cho phép đả kích người khác.”

Thời gian dài không làm việc, có một cảm giác trống rỗng tách rời khỏi xã hội, nhưng quả thật Lộ Thiếu Hành cho cô rất nhiều kích lệ, bất cứ việc gì đều có lần đầu tiên, dù sao vẫn phải trải nghiệm. Cô không muốn cả ngày đợi ở nhà, chờ một người đàn ông trở về, bản thân như vậy, giống như ngoại trừ người đàn ông này, cô chẳng có gì cả.

Lộ Thiếu Hành đưa cô tới công ty thông báo tuyển dụng, cô cũng tự cổ vũ bản thân.

Trước tiên là thi viết, sau đó phỏng vấn, bước đầu tiên, tất cả mọi thứ đều tốt đẹp.

Thành tích thi viết có rất nhanh, không ngoài ý muốn cô vượt qua kiểm tra, sau đó liền có thông báo cô đi phỏng vấn.

Phỏng vấn khá muộn nên cảm giác căng thẳng luôn đi theo cô, nhất là cùng một đám sinh viên mới tốt nghiệp, làm cô có một chút cảm giác mất mát khó hiểu, cho dù cô cố gắng biểu hiện ra mặt tự tin của mình. Cô sợ nhất là câu hỏi vì sao tốt nghiệp đại học lâu như vậy rồi mà bây giờ mới xin việc, nhưng vẫn bị hỏi tới vấn đề này, cô nói đây là chuyện riêng, công ty cần phải coi trọng năng lực cá nhân.

Cô cũng không biết mình trả lời ra sao, sau khi đi ra cảm thấy rất rối rắm, đến nỗi quên ngẩng đầu.

Đến khi va phải người khác, đã không kịp rồi: “Thật xin lỗi.” Trước tiên theo bản năng cô nhận lỗi, rồi mới ngẩng đầu, nhìn thấy Trác Dục Đình sắc mặt không có biểu cảm gì.

Trác Dực Đình muốn gặp cô từ lâu, đúng lúc đến đây xử lý công việc, nhìn thấy cô ở trong này. Tự nói với bản thân cô và mình đã không còn quan hệ, không cần để ý đến cô, nhưng anh nhịn không được đi theo đến đây, đến nỗi còn ngốc nghếch ở nơi này chờ cô đi ra.

Anh hơi nhú mào, lập tức thở dài trong lòng, muốn hỏi cô có tốt không, chính mình cũng hiểu được loại vấn đề này nhàm chán như thế nào. Nhìn vẻ mặt của cô, chút lo lắng trong lòng lại chạy đến giày vò. Lần trước cô cũng đi tìm việc làm, thậm chí là tự cô đề cập đến, nhưng cuối cùng chỉ là cho có lệ và tùy ý, còn thiếu sự nghiêm túc. Mà bây giờ, vẻ mặt rối rắm này của cô, cho thấy cô rất để ý đến công việc này.

So sánh một chút, cho tới bây giờ đều có thể chứng minh điều gì đó.

“Cùng nhau ăn cơm đi!” Anh không cho cô thời gian từ chối: “Anh biết một nhà hàng lẩu cũng không tệ lắm.”

Cô biết hai người sẽ gặp lại, nhưng như thế này thì hơi bất ngờ, làm cô há miệng tròn mắt.

Vẫn là gật gật đầu, không làm người yêu có thể làm bạn bè, mặc dù rất giả dối nhưng cũng không thể trở thành kẻ thù được?

Cô đi theo sau Trác Dực Đình, nhìn bóng lưng anh. Cách đây không lâu, cô coi người đàn ông này là đối tượng kết hôn thích hợp, mà bây giờ hai người đã không còn một chút quan hệ. Mà cô đối với anh, cảm xúc lớn nhất cho tới bây giờ buồn cười lại chỉ là cảm giác áy náy, mà điều này là thứ anh không muốn.

Thật sự không biết, cần phải như thế nào, vì thế cố gắng tìm kiếm một chủ đề.

“Đến phòng vấn à?” Trác Dực Đình xem thường lời nói này, đã biết rõ còn hỏi, phá vỡ không gian im lặng, anh và tổng giám đốc công ty này có một

chút giao tình, nếu cần anh có thể giúp đỡ ... Đương nhiên, anh biết chắc cô không đưa ra yêu cầu như thế, có lẽ trước kia ở bên cạnh anh còn có thể, hiện tại ...

“Đúng vậy.” Cô cười, hy vọng trong lúc này hai người có thể duy trì đề tài thoải mái: “Mấy ngày hôm trước còn thi viết. Trước kia em không thích một câu nói là ‘Sống đến già, học đến già’, giống như việc học tập cả đời đều trốn không thoát. Anh xem, chúng ta đều là người lớn như vậy, còn gặp phải đủ loại cuộc thi, rồi cuộc khi nào mới đến điểm dừng.”

“Đề thi rất khó sao?” Anh theo đề tài trong lời của cô.

“Cũng được, cố gắng sống sót.” Cô nhìn đầu ngón chân mình: “Thực ra cuộc sống của chúng ta rất mâu thuẫn, giống như suy nghĩ khi học đại học, luôn thích phê bình giáo dục trong nước như thế nào, cứng nhắc như thế nào, sao lại không bằng đại học của nước ngoài. Nhưng mà, sau khi đọc sách, lại hy vọng thầy cô giáo cứng nhắc dạy nội dung cứng nhắc này, chỉ ra trọng tâm trực tiếp mang vào cuộc thi, ngược lại thầy cô giáo dạy về cuộc sống lại bị chúng ta vẽ vòng tròn nguyên rủa.”

Lời của cô khác với bình thường như vậy, Trác Dực Đình tò mò xoay người lại nhìn cô.

Cô chống lại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của anh: “Làm sao vậy?”

“Em bây giờ rất khá.” Một câu đánh giá như vậy, nhưng anh lại cười khố.

Lê Họa ngậm miệng.

Tâm tình như vậy, cho dù có đồ ăn ngon, cũng không muốn ăn, Lê Họa cầm chiếc đĩa, ăn này ăn nọ mang tính tượng trưng. Mà Trác Dực Đình cũng yên lặng ăn.

Người đàn ông này, luôn như vậy, ngay cả mẳg cô một câu cũng chưa từng. Có lẽ nếu anh giống người khác mẳg cô một trậ, thậm chí cho cô một bậ tai, trong lòng cô cũng sẽ không khó chịu như vậy, cảm giác chua xót không thể khống chế lan tràn. Đồ ăn trong miệng, giống như đã thay đổi, trở nên rất đặg.

Gần như là ăn từng hạt từng hạt cơm.

Anh nhìn chăm chăm động tác của cô, nâng cằm, anh làm cô khó chịu như vậy sao? Lúc cô ăn lẩu căn bản không ăn cơm, mà bây giờ lại làm ra hành động khác thường như vậy, là bởi vì người đối diện là anh sao?

Anh để đũa xuống, cũng ăn không vào những thức ăn này.

“Em yêu cậu ta?” Chịu đựng lâu như vậy, cuối cùng có thể hỏi ra miệng.

Chống lại ánh mắt của anh, cô không phân vân hay giả bộ: “Phải.”

Anh cười: “Tốt, rất tốt, quả thật rất tốt.” Lời nói của Lộ Thiếu Hành vang vọng trong đầu, bốn năm trước cô từng vì cậu ta sinh ra một đứa bé. Vậy có phải chứng minh, anh là thua bởi thời gian mà thôi, không phải thua bởi người kia hay không?

“Không liên quan đến anh ấy, nguyên nhân là em.” Cô vội vàng nhìn anh, không hy vọng vì mình mà ảnh hưởng đến quan hệ của bọn họ, cho dù như vậy có chút lừa mình dối người.

Anh cũng không để ý tới sự vội vàng giải thích của cô: “Nếu như em không quen biết cậu ta sớm, em sẽ lựa chọn anh sao?”

Cô nghiêng người qua, không muốn trả lời vấn đề này. Gật đầu hay lắc đầu, thực ra đều là tổn thương.

“Anh hiểu được.” Anh thở ra một hơi.

Vẫn là không đành lòng: “Anh cũng không tốt, thật sự không tốt.” Anh có thể tìm rất nhiều rất nhiều phụ nữ tốt hơn cô, vì sao phải vì một người phụ nữ như cô mà giày vò chính mình.

Chỉ là lời này còn có ý nghĩa gì ...

“Lê Họa.” Giọng nói của anh bình tĩnh: “Em thật sự hiểu Lê Thiếu Hành là hạng người gì sao?” Cậu ta nhìn vô hại, nhưng đáy lòng đã có suy nghĩ và tư tưởng của chính mình, hơn nữa luôn có thể dễ dàng có được tất cả thứ cậu ta muốn, một người như vậy, cuối cùng cô hiểu được sao?

“Vì sao em phải hiểu?” Hiểu một người, dường như sẽ không còn nhiều thú vị. Cuộc sống không có gì ngoài ý muốn, đó mới là một loại buồn rầu.

Vẫn là rất đơn thuần, anh lắc đầu: “Cậu ta cũng không phải một người bình thường, bản thân em phải suy nghĩ thật kĩ.”

Nói nhiều quá, lời của anh sẽ biến thành có ý đồ khác, cho dù không cam lòng, anh cũng sẽ không làm chuyện như vậy, một vừa hai phải là tốt rồi.

“Anh có ý gì?”

Tô Như áp dụng biện pháp chiến tranh lạnh với Lê Họa cũng không bao lâu, lúc ban đêm liền chủ động gọi điện thoại cho Lê Họa, chỉ là mở đầu làm cho người khác dở khóc dở cười: “Cậu lập tức đến đây, nửa giờ sau không đến, chúng ta liền cắt đứt, tớ nói rất giữ lời.”

Lê Họa vừa nhìn di động thờ dài, vừa gọi taxi đi đến Bóng Đêm. Nghe giọng nói của Tô Như giống như uống rượu, cô ấy như vậy không chừng xảy ra chuyện lớn mất. Đối với chuyện kinh thiên động địa của Tô Như, hiện tại nhớ tới, trong lòng cô vẫn còn sợ hãi, vì thế liền thúc giục tài xế lái xe nhanh một chút.

Mới tiến vào Bóng Đêm, cô có thể cảm nhận được nơi này tốt xấu lẫn lộn, mọi ngành mọi nghề đều có, hoàn toàn không phân biệt được ban ngày những người này làm công việc gì. Dù sao nhiều người chính là muốn trút hết cảm xúc, trút hết bất mãn của bản thân mình mà thôi.

Chỉ là Lê Họa hoàn toàn không biết, ở trong một gian phòng đang trình diễn cảnh tượng như vậy.

Lộ Diệc Cảnh cầm một ly rượu uống một hơi, lúc này mới nhìn qua Lộ Thiếu Hành: “Anh hai, sao cũng học bọn em trở thành đứa trẻ hư hỏng không về nhà vậy?” Trong ánh mắt anh lộ ra nụ cười chế nhạo.

Ở đây đều là những người có chút tinh ranh, Lộ Thiếu Hành vừa ứng phó qua loa, vừa mở miệng cảnh cáo Lộ Diệc Cảnh: “”Nghĩ như thế nào nhất định phải theo tới đây?”

“Anh hai như vậy, bộ dạng rất giống lúc trước anh ba dọn ra ngoài.”

“Cậu ít nói thôi, nếu không ... ” Rất rõ ràng là cảnh cáo.

Thực sự buồn cười, hai anh em này chẳng ai trả lời vấn đề của ai, đều tự xoay quanh đề tài của chính mình.

Nhưng Lộ Diệc Cảnh đối với Lộ Thiếu Hành chính là chế nhạo: “Em rất mong đợi anh hai làm ra chuyện lớn.”

Lộ Diệc Cảnh nói xong liền lấy cớ đi ra ngoài, đúng lúc chạm mặt Lê Họa mới bước vào hành lang, trong nháy mắt cánh cửa đóng lại, Lộ Thiếu Hành nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia, nhíu mày, trong mắt ẩn chứa một chút bất mãn.

Tâm tình của Lộ Diệc Cảnh dường như rất tốt, nhìn thấy Lê Họa sát bên cạnh mình, một phen giữ chặt cô: “A, chúng ta đã gặp nhau ở đâu vậy? Nhìn rất quen.”

Lê Hòa bỏ tay của Lộ Diệc Cảnh ra: “Anh ...”

Nhìn thấy Lộ Diệc Cảnh, ánh mắt của cô mở rất lớn.

Lộ Diệc Cảnh cũng cười khinh thường, phụ nữ đều nông cạn giống nhau, vừa nhìn thấy người có gia thế như bọn họ, tự nhiên biến thành con cừ non.

Lê Hòa đẩy Lộ Diệc Cảnh, sau đó chạy đi, Lộ Diệc Cảnh vuốt mũi, có chút không biết làm sao, mình dọa người như vậy sao, thật đúng là rất thú vị.

Lê Hòa chạy đến chỗ queo nào đó, mới dừng lại, há miệng hít thở, trong lòng oán giận Tô Như, rốt cuộc có biết Lộ Diệc Cảnh ở đây hay không?

Cuối cùng cũng tìm được Tô Như, cô vừa đi vào, liền nhìn thấy Tô Như ngồi ở chỗ cao mở miệng bắt nạt người: “Đàn ông đều đê tiện, đời này chỉ có phần tôi chơi đùa đàn ông, chưa đến lượt các người chơi đùa tôi ...”

Vài người đàn ông nằm trên mặt đất, ánh mắt mơ mơ màng màng đang hút cái gì đó, sau đó lại cười hì hì ...

Tô Như nhìn về phía mấy người đàn ông này, ánh mắt tràn ngập sự ngả ngớn, muốn đánh nhau, cũng không biết lượng sức mình.

Tô Như nhìn thấy Lê Hòa, theo bản năng nhìn đồng hồ trên tay một chút, rất tốt, không muộn. Nếu đến muộn, cô cũng không thể cắt đứt với Lê Hòa, nhưng Lê Hòa đến đúng hẹn, cô mới có lối thoát.

Chỉ là Tô Như còn chưa kịp mở miệng, Lê Hòa liền xông lại đây: “Đi cùng tớ.”

“Cậu làm cái gì vậy, tớ còn chưa chơi đủ đâu!”

Lê Hòa kéo cô: “Cậu không biết Lộ Diệc Cảnh ở đây sao?”

Tô Như quả nhiên giật mình, đáng chết.

Đúng lúc đi tới cửa, cánh cửa đã bị đẩy ra, Lộ Diệc Cảnh ung dung nhìn Tô Như đang có chút hoảng hốt: “A, đã lâu không gặp, vợ tốt của tôi”, đối với Lê Họa anh như không nhìn thấy.

Tô Như nhếch khóe miệng, buông một câu với Lộ Diệc Cảnh: “Đàn ông bỉ ổi.”

“Giang Tri Ngừ, miệng cô tốt nhất sạch sẽ một chút cho tôi.” Lộ Diệc Cảnh đương nhiên sẽ không thờ ơ, anh không phải Lộ Thiếu Hành có thể ra vẻ không để ý, anh chính là có cái gì nói cái đó, nghĩ đến cái gì thì làm cái đó, cũng không che giấu cảm xúc của chính mình.

Tô Như trừng mắt nhìn Lộ Diệc Cảnh, anh ta muốn tìm khuyết điểm của mình, sau đó coi đây là lý do để ly hôn, không có cửa đâu: “Lộ Diệc Cảnh, anh nghe đây, đời này chỉ có tôi chơi đùa anh, anh muốn ly hôn, kiếp sau đi.”

“Cô thực sự cho rằng tôi không đánh phụ nữ?”

Lộ Diệc Cảnh đã bị Tô Như chọc cho tức giận.

Lê Họa giữ chặt Tô Như, giờ phút này cô ấy chỉ biết nói ra những lời đả thương người khác. Sau đó Lộ Thiếu Hành đi đến, đi qua kéo Lê Họa lại: “Trở về.”

Lê Họa không nghe lời nói của Lộ Thiếu Hành, khẳng khái phải đi tới, Lộ Thiếu Hành nhíu mày: “Bọn họ là vợ chồng, có vấn đề gì hai người họ tự giải quyết.”

Lê Họa không nhìn mặt Lộ Thiếu Hành, rút tay ở trong tay anh ra: “Em muốn làm gì, không cần anh quan tâm. Anh không cần phải lên giọng giáo dục em.”

Lộ Thiếu Hành buông tay, không biết tư tưởng bài xích của cô từ đâu mà đến.

Chương 38

Cho dù hiểu biết sâu rộng, Lộ Thiểu Hành cũng rất ít khi nhìn thấy tình huống thế này, một người đàn ông đánh nhau với một người phụ nữ, hơn nữa Lộ Thiểu Hành đối với người mình không coi trọng coi như không nhìn thấy, không muốn lãng phí một chút thời gian nào. Vì thế, trong lúc Lộ Diệc Cảnh đánh nhau với Giang Tri Ngữ, có rất nhiều ánh mắt của người khác nhìn họ, những người đứng xem cũng không có dự định giúp đỡ. Lộ Diệc Cảnh là đàn ông, có lẽ bị ảnh hưởng bởi chủ nghĩa đàn ông, động tác cùng độ mạnh hiển nhiên không dùng toàn bộ. Nhưng Giang Tri Ngữ không giống vậy, đánh nhau với đàn ông, tất nhiên phải sử dụng tất cả các kỹ năng của bản thân. Vì thế hiện tại động tác của hai người giống như không biết làm sao, người phụ nữ tóc tai lộn xộn, trên mặt người đàn ông có một vết cào, trên cổ nhiều vết hơn, sâu hơn, xem ra là cố ý bảo vệ khuôn mặt mình.

Lê Họa thấy Tô Như hoàn toàn không chịu thiệt, liền yên tâm. Lộ Thiểu Hành lại hừ lạnh, Lộ Diệc Cảnh cũng thật không biết xấu hổ mà đánh nhau với phụ nữ.

Hai người kia còn đang đánh nhau, Lộ Thiểu Hành nhìn cảnh này, cảm thấy buồn cười, nếu như bị chụp ảnh, chắc chắn có thể xác định trở thành đề tài lớn trên báo chí. Giang Tri Ngữ và Lộ Diệc Cảnh đại diện cho ích lợi của hai đại gia tộc, hành vi lần này của bọn họ, bị tùy ý bóp méo đối với danh dự của hai nhà đều có ảnh hưởng rất lớn, mà Giang Tri Ngữ lại có thân phận là ngôi sao, càng làm cho giới truyền thông nhạy cảm.

Rốt cuộc, Lộ Thiểu Hành đi qua, kéo hai người đang đánh nhau ra, cũng không thèm liếc mắt nhìn Tô Như một cái, chỉ nắm lấy cánh tay của Lộ Diệc Cảnh. Có điều việc này rất tốt, Lộ Diệc Cảnh bị Lộ Thiểu Hành giữ lấy, Tô Như không chút do dự trực tiếp cho Lộ Diệc Cảnh một đấm. Ngay

cả người trầm tĩnh như Lộ Thiếu Hành cũng có chút tức giận, không biết một vừa hai phải, ánh mắt ở trên người Tô Như đảo qua một vòng. Lê Họa nhanh kéo Tô Như qua, cô đương nhiên biết đó là bộ dạng trước khi tức giận của Lộ Thiếu Hành. Tô Như bị Lê Họa kéo lại còn không ngừng chửi mắng Lộ Diệc Cảnh, đả kích Lộ Diệc Cảnh như thế, tất cả khí chất tiêu thư khuê các, khí chất ngôi sao đều bị hủy hết.

Lộ Diệc Cảnh còn muốn xông lên phía trước, đời này, còn chưa chạt vật như vậy, bị một người phụ nữ đánh, truyền ra ngoài anh không muốn sống nữa.

Lộ Thiếu Hành giữ chặt lấy Lộ Diệc Cảnh: “Có chuyện gì, sau khi trở về cùng Tri Ngữ nói chuyện.” Ở chỗ này còn làm ầm ĩ như thế.

Sở dĩ vừa rồi Lộ Thiếu Hành không ra tay, có lẽ cũng hiểu được, hôm nay Lộ Diệc Cảnh là cố ý đến đây, biết Giang Tri Ngữ ở trong này, có lẽ muốn bắt tận tay hành vi xấu của Giang Tri Ngữ để có căn cứ xác thực, người em trai này bây giờ cũng có tâm tư như vậy rồi.

“Ai muốn trở về cùng cô ta? Đầu em không có vấn đề, còn chưa muốn giảm thọ.” Lộ Diệc Cảnh nhìn Tô Như lạnh lùng mở miệng, người phụ nữ chết tiệt, lúc trước sao anh lại “vô tư hiến dâng”, cưới cô đến tra tấn mình.

Tô Như ở trong tay Lê Họa cười đến châm chọc: “Ai biết đầu óc anh có bệnh hay không, mẹ nó, ai bảo anh trêu chọc bà đây, anh xứng đáng bị tra tấn, bà đây chính là muốn tra tấn cho anh giảm thọ, cho anh biết sự lợi hại của bà đây đây.”

Lê Họa đỡ trán, kéo tay áo Tô Như. Tô Như nhìn Lê Họa hừ lạnh một tiếng, cô còn chưa tính sổ với Lê Họa đâu, rốt cuộc từ khi nào thông đồng với Lộ Thiếu Hành, cũng không nói với bạn bè tốt này, tự mình liên làm, thế nào cũng nên trao đổi một chút chứ? Cô nhỏ giọng mở miệng với Lê

Họa: “Không cần quản tở.” Hôm nay cô vô cùng tức giận, không trút hết ra sẽ bị tức mà chết.

“Họ Giang kia, ly hôn, ngay lập tức.” Lộ Diệc Cảnh tức giận không ít.

“Anh muốn ly hôn, tôi liền không ly hôn đấy, tôi thích nhìn người khác thống khổ, hơn nữa đối tượng lại là anh.” Nói xong cô khoanh tay nở nụ cười.

Lộ Thiểu Hành nhìn Lê Họa một cái, câu nói vừa rồi của cô, anh còn chưa nhận ra là có ý gì, trong tình huống này cũng không có thời gian hỏi cô, đành phải kéo Lộ Diệc Cảnh đi. Tính tình Lộ Diệc Cảnh cũng bộc phát, sống chết không chịu đi, Lộ Thiểu Hành lôi kéo Lộ Diệc Cảnh, không có chút thỏa hiệp.

Tô Như còn muốn châm chọc vài câu, Lộ Thiểu Hành lạnh lùng liếc mắt nhìn Tô Như một cái: “Một vừa hai phải thôi”, sau đó ánh mắt anh hướng về phía Lê Họa đang không nhìn mình: “Trở về sớm một chút.”

Lộ Thiểu Hành kéo Lộ Diệc Cảnh đi, bày ra điệu bộ anh hai làm người khác không dám phản kháng.

Tô Như nhìn bóng dáng của hai người kia thấp giọng chửi rủa hai tiếng, xoay người không kiên nhẫn mở miệng với Lê Họa: “Tở thềm vào, hai người ở chung?”

Lê Họa trầm mặc, làm Tô Như càng tức giận, cô đẩy Lê Họa một cái: “Tở hỏi cậu đấy, nói đi!”

“Cậu có thôi đi không?” Lê Họa cũng phát cáu, xem ra tâm trạng hôm nay không tốt, từ lúc Trác Dực Đình nói ra chuyện kia, cảm xúc của cô liền tụt xuống, mãi cho đến hiện tại cũng không khôi phục lại được. Rất ít người không nóng nảy, những người lâu ngày không nổi giận chẳng qua là vì bạn không chọc tới cô ấy mà thôi: “Hôm nay cậu lại nổi điên cái gì vậy?”

Uống rượu, ẩu đả, đánh nhau gây sự, Lê Họa nghĩ tới cũng thấy tức giận, nhất định biến mình thành bộ dạng giống với quỷ cái này.

Thấy Lê Họa hơi tức giận, Tô Như trừng mắt nhìn, kéo tay áo của Lê Họa nịnh nọt. Người với người, khi nổi giận khí thế mạnh mẽ hơn người khác, người đó thường sẽ chiến thắng.

Lại là thủ đoạn giả bộ vô tội này, Lê Họa không biết làm sao, nhớ tới quá khứ, cô nhịn không được nở nụ cười.

“Về sau đừng như vậy.” Lê Họa than thở: “Cậu đã đồng ý với tớ rồi.” Phải làm người thật tốt, mỗi ngày đều hướng về phía trước.

Tô Như cười hì hì, nhất định phải kéo Lê Họa về nhà trọ trước kia, rất rõ ràng chính là chống lại câu nói vừa rồi của Lộ Thiếu Hành - “Trở về sớm một chút”, sẽ không để Lê Họa trở về, xem anh ta có thể làm gì.

Sau khi trở lại nhà trọ, Tô Như liền ra sức bày đủ loại làm nũng, vớt tất cả mọi chuyện vừa rồi ra khỏi đầu, càng không đề cập tới Lộ Diệc Cảnh.

“Sao lại ở cùng Lộ Thiếu Hành?” Cô không muốn nói chuyện của mình, đành phải nói chuyện của đối phương.

“Câm miệng.” Lê Họa không có tâm tình.

Hai người nằm trên giường, Tô Như ngáp: “Tớ đã nói đàn ông không phải thứ tốt, hai người chúng ta là được rồi, cậu cứ không tin.”

Lê Họa giống Tô Như không muốn thảo luận chuyện của mình, vì thế lật tẩy đối phương: “Cậu vẫn còn tình cảm với Lộ Diệc Cảnh phải không?”

Nhận được chính là nụ cười lạnh của Tô Như, dường như ngay cả trả lời cũng là lãng phí thời gian.

“Nếu không, sao cậu lại bằng lòng có con của anh ta?” Giọng nói của Lê Hòa trở nên rất thấp.

Tô Như tắt di động đi, trên mặt không hề lộ ra tia ngạo mạn, nhẹ nhàng mở miệng: “Vì sao, toàn bộ đàn ông đều thích ‘cô ấy’?” Vì sao tất cả mọi người đều yêu “cô ấy” chứ?

Cô có chỗ nào không tốt, mà bị người khác nghi ngại như vậy.

Bên kia Lộ Thiếu Hành chuẩn bị đưa Lộ Diệc Cảnh về, nghĩ đến dáng vẻ này của Lộ Diệc Cảnh, sẽ chỉ làm người nhà thấy hỗn loạn, nhất là cảm xúc này của Lộ Diệc Cảnh, không chừng sẽ nói ra chuyện gì đáng sợ.

Lộ Diệc Cảnh ngồi ở ghế phụ, cởi bỏ hai cúc áo, ánh mắt sắc bén, không biết có phải còn bất mãn với cảnh vừa rồi hay không.

Lộ Thiếu Hành lái xe đi rất xa, sau khi Lộ Diệc Cảnh bình tĩnh lại một chút mới mở miệng: “Ý nghĩ của cậu tốt nhất là để ở trong lòng.”

Đã quyết định lấy Giang Tri Ngữ, là tự nguyện, vậy gánh vác hậu quả đi.

Tự làm thì tự chịu, giờ còn bắt anh chịu đựng cùng.

Lộ Diệc Cảnh nắm chặt tay, dấm một phát vào thứ gì đó đặt phía trước, xe phát ra tiếng vang nặng nề: “Con mẹ nó, em hối hận, không được à.”

“Không được.” Lộ Thiếu Hành không có ý định tìm hiểu: “Cậu thực sự xảy ra chuyện gì, người nhà cũng chỉ là đau lòng một chút. Nếu Giang Tri Ngữ xảy ra chuyện, cậu bồi thường không nổi, cũng không nhìn xem người khác xuất thân từ gia đình gì, có địa vị gì. Làm việc trước hết nên vận dụng đầu óc một chút.”

Giang Tri Ngữ, người thừa kế duy nhất của Giang gia, cô ta xảy ra chuyện gì, Giang gia tuyệt đối sẽ không để yên, nhất định sẽ sống chết tới cùng.

Mà nhà họ Lộ, tuyệt đối sẽ không bởi vì một Lộ Diệc Cảnh mà làm ra chuyện lớn.

Theo bản chất mà nói, Lộ Diệc Cảnh không đáng giá bằng người khác, là như vậy.

Lộ Diệc Cảnh há miệng thở dốc, không tìm thấy gì để trút giận, ở trong xe tay đấm chân đá, cũng không biết nên đánh ai đá ai. Lộ Thiếu Hành chế giễu, trực tiếp cho Lộ Diệc Cảnh một đấm: “Cậu động đậy nữa thử xem?”

Lộ Diệc Cảnh không nhìn qua người anh hai đang nổi giận này, không biết nông sâu, giờ phút này nhìn thấy dáng vẻ của Lộ Thiếu Hành, thực sự có chút dọa người, không dám nói gì.

Không thể đưa Lộ Diệc Cảnh về Khuynh Thế, đành phải đưa đến chỗ Lộ Ôn Diên.

Cuối cùng, có một người nhìn thấy mặc kệ anh, một người không biết gây ra chuyện gì đến.

Đối với việc Lộ Thiếu Hành đưa Lộ Diệc Cảnh đến nhà mình, Lộ Ôn Diên không có ý kiến gì, cũng không nói gì. Nhưng thật ra lúc vừa tiến vào, Lộ Diệc Cảnh trực tiếp tìm Lộ Ôn Diên uống rượu, không hỏi gì, cầm chai bắt đầu uống. Mà Lộ Thiếu Hành và Lộ Ôn Diên lại bày ra biểu hiện giống nhau, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của Lộ Diệc Cảnh, thích làm gì thì làm. Không thể làm gì khác, bọn họ đành áp dụng chính sách tùy ý.

“Điều tra thế nào rồi?” Lộ Thiếu Hành liền hỏi.

Lộ Diệc Cảnh đưa ra yêu cầu ly hôn, chắc chắn không phải vô duyên vô cớ, nếu khoảng thời gian trước có ý nghĩ chấp nhận, hiện tại sẽ không có sự thay đổi lớn như vậy. Lộ Thiếu Hành cũng không phải thật sự lo lắng Lộ Diệc Cảnh ly hôn sẽ như thế nào, chỉ là lo lắng người em trai này có phải bị người khác lợi dụng hay không, dù sao vẫn nên đề phòng.

Đối với đề tài này, Lộ Ôn Diên tỏ ra hơi kỳ quái, nhưng vẫn mở miệng nói với Lộ Thiếu Hành: “Em phái người đi điều tra nhưng không tra ra được, có thể thấy là rất kì lạ.” Lộ Ôn Diên chau mày một chút: “Nhưng nghe người cùng Diệc Cảnh đi Pháp trở về nói, cũng chính là vì chuyện của một người phụ nữ, em cảm thấy sự tình sẽ không đơn giản như vậy, nhưng lại không thể nghĩ ra được điều gì khác.”

“Điều tra không ra?” Lộ Thiếu Hành chau mày, không muốn truy cứu sâu, nếu loại bỏ việc bị người khác ngấm ngầm giở trò, chuyện đó liền từng bước sáng tỏ, không cần quá lo lắng.

Nhìn thấy Lộ Thiếu Hành trầm tĩnh lại, Lộ Ôn Diên cười lạnh: “Trong lòng không đồng tình.”

“Người nên đồng tình chẳng phải là cậu sao?” Lộ Thiếu Hành cười nhạt, ngửa đầu tựa vào ghế sofa: “Cậu làm hỏng chuyện này thì sẽ như thế nào?”

“Anh có thể tha hồ cười nhạt em.” Lộ Ôn Diên tỏ ra không sao cả.

Lộ Thiếu Hành cười, trầm mặc không nói.

Chuyện của mình đều rối loạn, Lộ Ôn Diên nhìn người anh hai này: “Nghe nói anh hồng loạn tâm động?”

“Nghe ai nói?”

“Đúng là như vậy?”

“Nghe ai nói?”

Bản thân đều kiên trì: “Trong vòng luẩn quẩn chuyện này có thể giấu giếm bao lâu.”

“Nhìn không ra cậu quan tâm anh như vậy, vô cùng cảm động.” Lộ Thiểu Hành biết rõ suy nghĩ của Lộ Ôn Diên, đẩy đối phương ra ngăn cản hòng sủng của người nhà, không dễ như vậy đâu: “Vui đùa một chút mà thôi.”

Lộ Thiểu Hành nhắm mắt lại, nhưng trong lòng có chút khó chịu.

Lộ Ôn Diên đánh giá anh mình, xác định lời nói kia đích thực là giả: “Nhớ kỹ em đã nói ‘bất cứ điều gì’.”

Lộ Thiểu Hành đứng dậy, vỗ vỗ quần áo của mình, nhìn Lộ Ôn Diên cười: “Nghe không hiểu cậu nói gì. Chăm sóc tốt cho Diệc Cảnh, anh đi đây.”

Đối với chút lợi ích này, vẫn là nghĩ bảo vệ bản thân mình như thế nào quan trọng hơn.

Chỉ là khi Lộ Thiểu Hành trở về, phát hiện trong nhà trọ không có ai, không biết tâm tình ra sao.

Chương 39

Lê Họa cũng không trở lại Đông Linh, đồng thời cũng không gọi điện thoại cho Lộ Thiếu Hành. Từ lúc nhận được điện thoại của Quảng Phàm thông báo cô tới công ty làm, tất cả tâm tư của cô đều đặt vào công việc. Suy nghĩ mỗi ngày của cô chính là làm thế nào hoàn thành công việc thật tốt, cùng đồng nghiệp trong công ty có quan hệ tốt, đơn giản cô là một người không nói nhiều lắm, làm việc cũng nghiêm túc, cũng không phạm sai lầm lớn gì, tóm lại coi như thích ứng. Ban ngày đi làm, buổi tối cô cùng Tô Như ngồi trên ghế sofa xem Phi thành vật nhiều.

Đúng lúc Mạnh Phi nói một câu, nếu lớn lên bạn giống nữ thần, còn lo lắng người đàn ông kia như vậy sao.

Lê Họa một tay nâng cằm, một khi con người không vội vàng, liền thích suy nghĩ lung tung. Tô Như nhận thấy cảm xúc mấy ngày nay của Lê Họa rất kém, đoán rằng có liên quan đến Lộ Thiếu Hành. Thật sự là kỳ quái, khi tâm tình một người đàn ông không tốt, sẽ đoán là do công việc không thuận lợi, hoặc là những chuyện khác không liên quan đến phụ nữ, mà khi phụ nữ buồn rầu, thông thường luôn đoán là do thất tình, ngoài ra không có gì khác.

Tô Như vênh chân lên: “Này, thật sự không định trở về?”

Lê Họa ngay cả đầu cũng không quay lại: “Không phải cậu nói tặng nhà trọ này cho tớ làm quà cưới sao?” Nhanh như vậy đã muốn đuổi người rồi.

Tô Như cười ha ha vài tiếng: “Thứ tình cảm này, nói phai nhạt liền thực sự phai nhạt, đừng dây dưa, hơn nữa ... ” Loại đàn ông có gia thế này kiêu ngạo lại tự đại, suốt ngày hy vọng có phụ nữ nịnh bợ mình để biểu thị anh ta có nhiều sức hấp dẫn, làm sao có thể nhìn thấy vẻ mặt thật sự của bọn

họ: “Hai người tình cảm tốt như vậy, không nên vì một người ngoài như tớ mà cãi nhau.”

Lê Họa cầm điều khiển từ xa đặt lên trên bàn trà: “Bọn tớ không cãi nhau.” Vẫn là không muốn nói chuyện của mình, cô nghi ngờ nhìn Tô Như: “Cuối cùng cậu và Lộ Diệc Cảnh sao lại thành thế này? Đột nhiên nói kết hôn liền kết hôn, sau đó mất tích, lúc trở về lại âm ỉ muốn ly hôn, cậu thật sự là nhảy ba bước vô cùng lợi hại.”

“Bây giờ đang nói chuyện của cậu mà.”

“Dựa vào cái gì chỉ nói chuyện của tớ mà không nói chuyện của cậu, tớ biết cậu muốn nói cậu quan tâm tớ, sợ tớ gặp chuyện không may. Nhưng mà, Giang Tri Ngữ đại tiểu thư, cậu có chuyện gì cũng không chịu nói với tớ, kết hôn không nói tới, mang thai không nói tới, ly hôn cũng không nói tới, cho đến bây giờ cũng chỉ cho tớ một kết quả, cậu có nghĩ tớ cũng sẽ lo lắng cho cậu hay không?” Trong lòng Lê Họa có chút bức bối: “Cậu đừng cái gì cũng lấy cớ ‘không muốn làm cho tớ lo lắng’ cho có lệ.”

Tô Như sững sốt một lát, tiến lên kéo tay Lê Họa: “Thực xin lỗi, về sau tớ sẽ không như vậy nữa. Kết hôn quả thực là do xúc động, nghĩ muốn kết hôn. Mang thai không nói tới, là bởi vì không muốn đưa bé kia. Đòi ly hôn là anh ta chứ không phải tớ, bởi vì anh ta yêu người khác.” Tô Như cười, lấy tay kéo khoe miệng Lê Họa, làm miệng cô hiện ra độ cong của nụ cười.

Sống là để cười, cười vui vẻ.

Nhìn Tô Như nói ra nhẹ nhàng như vậy, nhìn Tô Như cười, Lê Họa chua xót không thôi.

Tô Như tiếp tục: “Muốn đuổi cậu về là bởi vì tớ cũng phải về nhà, cũng không thể để một mình ông nội lại được, tớ cũng nhớ ông nữa. Cậu cũng biết mà, tớ chỉ còn lại một mình ông là người thân thôi.”

Lê Họa ôm lấy Tô Như, đối với người bạn này, bản thân mình vẫn quan tâm chưa đủ, chưa làm tròn trách nhiệm của một người bạn. Thật sự, rất xin lỗi, rất xin lỗi.

Lê Họa bận rộn cả ngày, cuối cùng cũng tới lúc tan ca, ngay cả tưởng tượng lát nữa có thể ăn đồ ăn mình thích mà cảm thấy hạnh phúc, thật sự là cũng không có tâm tình như vậy. Cô cầm túi xách ra khỏi công ty, chưa đi được vài bước liền thấy chiếc xe quen thuộc kia, mà chủ nhân chiếc xe cũng ấn còi. Cô do dự một chút, vẫn đi tới.

Cô căn môi, anh tự mình đến đón cô, xem như thỏa hiệp lớn nhất rồi, nếu cô không phối hợp, hẳn là không biết tốt xấu. Ham muốn của con người luôn từ từ lớn lên, lần này so với lần khác dần lớn hơn.

Cô đi qua, cũng không có dự định lên xe.

Lộ Thiếu Hành hạ cửa kính xuống, nhìn thân ảnh đứng thẳng của cô. Cô không nói gì, nhưng anh nhìn ánh mắt của cô, giống như có thể đọc được sự kiên trì của cô lúc này, cô không đi cùng anh, đơn giản là như vậy.

“Lên xe.” Lộ Thiếu Hành đối với việc cô tự dưng nổi giận, tự dưng giận dữ có vẻ rất khó chịu, một lần như vậy còn có thể cho là làm nũng, hai lần ba lượt, thì phải là giả dối. Anh không có nhiều thời gian suy đoán xem tại sao cô lại như vậy, có phải lại có chuyện gì xảy ra làm cô không thoải mái hay không.

Thứ lỗi cho anh, anh không có dự định làm một người đàn ông quay quanh phụ nữ.

Yêu cầu của anh cũng không cao, anh không yêu cầu cô hiền lành, hiểu ý người khác, nhưng không thể lúc nào cũng giả dối không tự nhiên, không có việc gì liền buồn bực.

Không muốn nói lần thứ hai, cô kiên trì, anh cũng kiên trì như vậy, hơn nữa lại thích cùng người khác so kiên nhẫn, xem giới hạn của mình tới đâu, rất đáng tiếc, anh tự nhận là mình còn chưa từng thua.

Lê Họa chịu không nổi ánh mắt như vậy của anh, luôn luôn cao cao tại thượng, mà cảm giác thỏa hiệp, cô không thích, nhưng lại phản bác không được.

“Hôm nay em có việc.” Giọng nói của cô rất bình thản, nhưng vẻ mặt lạnh lạnh, nói dễ nghe là có chút dịu dàng hiền hậu, nói khó nghe chính là vẻ mặt không đổi sắc cùng anh đối nghịch.

Anh cười khẽ, một bàn tay để ra ngoài cửa sổ, có vẻ tùy ý.

“À, chuyện gì?” Cho dù bận, anh cũng làm cô nói ra là bận việc gì.

“Hôm nay em tới chỗ của bố.” Cô nhìn anh, không do dự.

Lộ Thiếu Hành hình như hơi sửng sốt, anh đánh giá cô, xác định tính chân thật trong lời nói của cô: “Anh đưa em đi.” Nhìn thấy cô muốn tìm cớ thêm, anh mở miệng lần nữa: “Dù sao đã gặp qua một bên, cũng không ngại đi gặp bên còn lại.”

Những lời này của anh làm cô cứng họng.

Vẫn là lên xe, nhìn đi, sau khi giận dỗi vài ngày như vậy, cô vẫn thỏa hiệp, thật vô dụng.

Lê Họa ngồi ở phía sau, đặt túi trên đầu gối, trầm mặc như trước.

Lộ Thiếu Hành vừa lái xe vừa nhìn cô từ gương chiếu hậu, nhận ra cô đang nhíu mày có một vẻ u sầu, trong lòng chút không thoải mái lạnh lẽo lan ra: “Công việc không hài lòng à?”

Cô ngẩng đầu, lắc đầu, cố gắng nở nụ cười: “Không có. Tô Nhứ đã trở lại, cho nên em muốn ở cùng cậu ấy mà thôi.”

Những lời này rất bình thường, chỉ là giẫm lên đồng thuốc nổ trong lòng Lộ Thiếu Hành, anh đã từng nhắc nhở cô không nên có liên hệ với Tô Nhứ, nhưng cô không nghe, vì thế sắc mặt anh trở nên không thoải mái: “Quả nhiên là bạn tốt.”

Cô cũng nghe ra trong giọng nói của anh có sự bất mãn, nhưng không biết nên giải thích như thế nào.

Cuối cùng là trầm mặc hơn nữa.

Lê Mưu Viễn cùng Lữ Tố ở một chỗ không được tốt lắm, hơi xa nội thành, nhưng từ hoàn cảnh mà nói cũng không tệ. Đã rất lâu rồi Lê Họa chưa tới nơi này, đột nhiên lấy nơi này làm lí do, thật là ngu ngốc, rất buồn cười chính là Lộ Thiếu Hành cũng xuống xe, cùng cô đi vào, không biết anh suy nghĩ điều gì.

Lê Họa đi vào khoảnh sân nhỏ kia, liền thấy trên bàn đá dưới một thân cây có vở vẽ của Lê Mị. Bức tranh này thực sự rất đẹp, dưới một cây phong, có một đứa trẻ ngồi đó, rất dễ dàng khiến người ta nhớ về thời thơ ấu tốt đẹp.

Lê Mị là con gái của Lê Mưu Viễn và Lữ Tố.

Lê Họa đối với người em gái này, không yêu thích, nhưng không oán hận, chỉ là một đứa trẻ, cô định nghĩa như vậy.

Cô đi qua: “Tại sao lại học bài ở đây?”

Lê Mị cầm đầu bút, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, cười cười với Lê Họa: “Chị đến, hi hi.”

Lê Họa nhìn thoáng qua bức tranh Lê Mị vẽ, bên trên là hình ảnh rất ngây thơ, có mặt trời, cỏ nhỏ, hoa hồng, còn có đầu ba người, bên dưới viết “bố”, “mẹ”, “tôi”, một nhà ba người. Lê Mị lại nhìn Lê Họa rất lâu: “Đúng rồi, cũng phải vẽ chị nữa.”

Lê Họa sững sốt: “Không cần vẽ thêm chị.”

“Tại sao?” Lê Mị có chút khó hiểu: “Chúng ta cũng là người một nhà mà.”

Lê Họa nhếch miệng: “Thêm vào trong lời nói là được rồi, bức tranh này thêm vào nhìn rất kì lạ.”

Lê Mị nghĩ nghĩ: “Hình như là thế.”

“Bố mẹ đang làm gì vậy?”

Vẻ mặt Lê Mị đau khổ: “Bọn họ cãi nhau.”

“Vậy tại sao em lại ở đây?”

“Chuyện người lớn, trẻ con không nên xen vào.”

Lê Họa hiểu ý, cười, đúng vậy, chuyện người lớn, quản làm gì.

Đối với việc Lê Họa và Lộ Thiếu Hành đến đây, Lê Mưu Viễn có vẻ rất niềm nở, nhất là với Lộ Thiếu Hành, hỏi đủ loại vấn đề. Mà Lữ Tổ đối với Lê Họa, ngoại trừ khách sáo thì vẫn là khách sáo, so với việc làm khách thì không có gì khác biệt, không cố ý lấy lòng, nhưng cũng không tỏ ra chán ghét.

Gương mặt trẻ trung của Lữ Tổ bị thời gian mài mòn, sớm đã không còn là người phụ nữ xinh đẹp mỹ lệ kia, mà tóc Lê Mưu Viễn đã trắng một mảng.

Bữa cơm này rất bình thường, lúc đi Lê Họa nhét vào tay Lê Mị năm trăm đồng: “Chị không mua cho em cái gì được, để bố mẹ mua đồ ăn ngon cho

em.”

Lê Mị cười hì hì hôn Lê Họa một cái.

Đến lúc này đây, Lê Họa phát hiện lòng mình vô cùng bình tĩnh, không hận, đương nhiên, cũng không còn lại tình cảm gì.

Nhưng còn chút ràng buộc là thật.

Lê Họa trầm mặc làm Lộ Thiếu Hành hiểu lầm: “Vẫn cảm thấy rất khó chịu?”

“Không có.” Thực sự không có, chỉ là giải thích như vậy trong lòng Lộ Thiếu Hành có chút giả dối.

Một số người luôn thích suy đoán tâm tư của người khác, với dáng vẻ “bạn chính là vì điều này mà khổ sở, tôi biết, bạn đừng giả vờ”, làm người ta rất không thoải mái.

“Tại sao bố mẹ em lại dễ dàng ly hôn như vậy?” Tính tò mò của Lộ Thiếu Hành nổi lên liền như thế.

Lê Họa liếc anh một cái: “Cần phải thế nào?” Cô cũng không có ý định thành thật, không nghĩ sẽ kể lại tình tiết cụ thể.

Lộ Thiếu Hành sờ sờ cằm: “Nếu mẹ em không vui, nên nhất quyết thà chết không ly hôn, tra tấn đối phương mới tốt.”

Có chút xấu xa, nhưng không biết vì sao, Lê Họa rất thích: “Sau đó kéo nhau cùng chết, khiến cho tiểu tam kia biết khó mà lui?”

Lộ Thiếu Hành gật gật đầu: “Không khác lắm. Em không biết là rất nhiều tiểu tam và đàn ông ở bên ngoài được những người gọi là chính nghĩa giúp đỡ sao? Có lẽ bọn họ cũng không có dự định ở bên nhau, nhưng bởi vì rất nhiều người biết, người ta mắng chửi họ, ngược lại bọn họ càng gần, liền

dứt khoát ở cùng nhau. Không phải em khiến cho người ta càng thêm khó chịu à?”

“Anh có cao kiến gì?”

“Phụ nữ nên tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, kéo trái tim người đàn ông trở về. Sau đó khiến tiểu tam kia nhận hết tất cả mắng chửi, nhận hết tất cả châm biếm, nhận hết tất cả đau khổ. Mà người đàn ông này sẽ bởi vì bản thân ở bên ngoài mà cảm thấy mắc nợ, đối với người phụ nữ càng tốt hơn. Người phụ nữ nên lợi dụng cơ hội này, nắm giữ kinh tế trong nhà, để cuộc sống của mình thật tốt. Cuối cùng, ly hôn, bắt người đàn ông kia cút đi. Như vậy mới có thể trả thù hai người đó.” Lộ Thiếu Hành nói xong nở nụ cười: “Nhưng em vẫn không nên áp dụng loại thủ đoạn này, không có năng lực tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục ấy.”

Lê Họa dở khóc dở cười: “Anh đúng là tổn thương người khác.” Nhưng quả thật, cô thực sự không làm được, vì thế, đành phải lựa chọn để bản thân đi trên một con đường thật tốt, anh là khuyên giải mình, cô rõ ràng: “Đây là một đoạn trong bộ phim nào đó à, anh nhớ rất rõ ràng.”

Khó thấy được cô cười, anh cũng thở dài nhẹ nhõm: “Có việc gì có thể nói thẳng ra.” Để ở trong lòng, ai biết.

Lê Họa hơi hơi nghiêng đầu, không để anh phát hiện trong mắt mình lóe lên vẻ chịu đựng.

Chương 40

Một ngày trước khi Tô Nhứ về nhà, Lê Họa và cô ấy nói chuyện nghiêm túc một lần, tất nhiên, cũng không nhắc tới vấn đề riêng tư, chỉ là nói một chút cảm nhận trong lòng. Tô Nhứ chủ động giải thích với Lê Họa, qua nhiều năm như vậy, Tô Nhứ tự cho là mình giúp đỡ Lê Họa rất nhiều, thậm chí lấy điều này yêu cầu Lê Họa làm những chuyện có chút không phù hợp, cũng chưa từng nghĩ có lẽ thứ cô muốn cũng không phải hoàn toàn là vật chất, khi giúp đỡ về tiền bạc tới một mức nhất định, đối với Lê Họa mà nói, cũng là một gánh nặng lớn trong lòng. Lê Họa cũng tự trách, đối với Tô Nhứ không đủ quan tâm. Giống như hai người bạn mới quen biết, tự trách mắng bản thân mình làm không đủ. Sau đó thỉnh thoảng sẽ thông tin qua lại, Tô Nhứ mỗi ngày đều cùng ông nội phơi nắng mặt trời, từng ngày trôi qua thật sự thoải mái.

Giống như mọi ngày nói chuyện với Tô Nhứ xong, Lê Họa tự nhiên có được chút thông tin. Khi quay đầu lại, cô liền nhìn thấy Lộ Thiếu Hành đang đứng trước gương, dưới tình huống bình thường anh rất ít khi soi gương.

Trong khoảng thời gian này, hai người ở chung tương đối bình yên. Bình yên ở đây ý là không cãi nhau, đương nhiên, cũng không quá thân mật. Cô nhìn chăm chăm Lộ Thiếu Hành đang tự thắt cavat, cô rất hâm mộ người có thể nói với người mình thích, “Cút, tôi không hề thích anh”, rất kính nể.

Sau khi Lộ Thiếu Hành thắt cavat xong, anh nâng cằm nhìn cô.

Phía sau cô là ánh hoàng hôn còn sót lại, ánh nắng đầu xuân rất nhẹ, dừng ở trên tóc cô, khí trời chuyển sang sắc thái mê hoặc. Anh cười cười với cô: “Không bận gì chứ?”

Sau khi hỏi ra miệng, anh hơi hối hận.

“Sao?” Cô vừa nói vừa đi đến gần anh.

Vẻ chờ mong trong mắt cô đương nhiên không qua được ánh mắt anh, anh hít xuống, tiếp tục: “Theo anh tham gia một bữa tiệc.”

Cô lộ ra chút do dự, anh đưa cô đi ...

Chính là chút do dự ấy, khiến anh nhìn ra điều gì đó, anh một phen giữ chặt lấy cô: “Đi thay quần áo.” Về mặt này là không thể thương lượng, có lẽ một giây trước còn có.

Tốc độ phát triển của thành phố Yên Xuyên không tính là rất nhanh, nhưng là phát triển ổn định, mỗi một lĩnh vực đều có người đứng đầu, khiến người khác chỉ có thể ngửa đầu nhìn lên. Mà ngày hôm nay, là lễ đính hôn giữa cậu chủ của Thiển Đạt và đại tiểu thư của Bác Vũ, được xem là sự kiện gây chấn động trong vài năm gần đây, hai tập đoàn lớn nhất liên hợp. Huống chi lại là hai thương hiệu điện thoại di động hợp tác, nghe nói đám hỏi chủ yếu là vì sự hợp tác này, điều này có nghĩa là đối với các hãng điện thoại thông minh khác, cạnh tranh càng trở nên gay gắt.

Lê Họa đi sau Lộ Thiểu Hành, kéo cánh tay anh, cô không biết mình đi theo anh tới nơi này là đúng hay sai. Bữa tiệc đính hôn như vậy, hình như là ám chỉ việc “môn đăng hộ đối”, có lẽ là trong lòng cô để ý, nhìn thấy tuần nam mỹ nữ kết hợp như vậy mới cảm thấy phù hợp.

“Đừng căng thẳng.” Lộ Thiểu Hành nói nhỏ, nhưng ánh mắt anh lại nhìn mọi người.

Bữa tiệc có rất nhiều người tham gia, phần lớn đều có danh tiếng, ngay cả không ít minh tinh cũng đến chúc mừng, có thể tưởng tượng ra được sức ảnh hưởng của hai tập đoàn lớn này. Khách sạn vô cùng xa xỉ, tất cả mọi thứ nhìn qua giống như một bữa tiệc thủy tinh, nơi nơi đều trong suốt, cũng theo ánh đèn mà khúc xạ ra sương mù mông ảo.

“Em không căng thẳng.” Cô học theo nét mặt anh, thói quen tham dự tiệc rượu thế này, nhìn qua thành thoi như vậy, mà cô muốn thực sự cố gắng làm bộ như mình rất thành thoi.

Lộ Thiểu Hành để Lê Hòa đợi ở một bên, sau khi chào hỏi vài vị trưởng bối, anh mới lại kéo Lê Hòa đi về phía nhân vật chính hôm nay hiện đang bị vây lấy.

Đường Chi Lâm, nhân vật chính của bữa tiệc, ăn mặc rất đẹp, từ đầu đến chân đều không thể soi mói. Chỉ là Lê Hòa rất ác tặc mà nghĩ đến, phần trên mặt dày như vậy, chồng sắp cưới có thể có dục vọng hay không?

Đứng bên cạnh Đường Chi Lâm nhất định là nhân vật chính của ngày hôm nay, cậu chủ Thiển Đạt - Thẩm Diệc Triệt, anh ta mặc tây trang, ý cười rất nhạt, vô hình trung khiến người ta cảm thấy lạnh lùng xa cách.

Đứng bên cạnh cô, Lộ Thiểu Hành có chút đối lập với Thẩm Diệc Triệt, trai đẹp cũng có rất nhiều loại, nhưng điểm giống nhau chính là - đẹp trai. Ý nghĩ như vậy làm cô không kìm được nở nụ cười.

Quan hệ của Lộ Thiểu Hành với Thẩm Diệc Triệt không hẳn là đặc biệt tốt, nhưng ít ra cũng không có nhiều tính toán, sau khi nói vài câu, Lộ Thiểu Hành liền kéo cô đi, như là cười ngửa xem hoa.

“Vừa rồi suy nghĩ gì vậy?” Cười đến có chút ranh mãnh.

Vừa rồi không phải anh nghiêm túc nói chuyện cùng người khác sao? Nhưng lại còn nhìn thấy cô đang cười: “Em có cười sao?” Cô nhướn mày, một bộ dạng không hề cảm kích.

Anh nhìn chằm chằm ánh mắt của cô: “Nói dối là đứa trẻ không ngoan.”

“Anh ngoan, anh là đứa trẻ ngoan.” Cô nhẹ giọng nói khẽ, cười cười, giọng nói trong trẻo, có cảm giác giống như tiếng chuông gió.

Anh vươn tay, vén vài sợi tóc của cô qua tai, cũng mang theo ý cười. Chỉ là khi nhìn thấy một người khác, nụ cười trên mặt Lộ Thiếu Hành hơi đông lại, đứng ở xa xa, chính là người ở hướng bên kia đang nheo nheo mắt.

Hôm nay thực sự là hoàn cảnh tốt nhất để gặp người quen, ít nhất đối với Lộ Thiếu Hành là như vậy.

Người sáng lập Thượng Tinh - Kỳ Y Đình lập tức đi tới, ánh mắt dừng lại trên người Lê Họa: “Rất lâu không gặp, tôi không biết ngay cả ánh mắt cậu cũng thay đổi rồi.”

Lộ Thiếu Hành cố ý đưa tay đặt lên vai Lê Họa: “Lâu như vậy không gặp, chẳng lẽ cậu còn nhớ rõ ánh mắt trước kia của tôi, tôi thật không biết ánh mắt trước kia của mình là cái dạng gì.”

Kỳ Y Đình nhìn Lộ Thiếu Hành đặt tay lên vai Lê Họa, khóe môi châm chọc, ý tứ hàm xúc càng lớn, anh ta cười với Lê Họa: “Lê tiểu thư tửu lượng thật sự không tệ.”

Một câu nói ra, sắc mặt Lê Họa liền thay đổi.

Khi tới đây, cô cũng đã nghĩ tới điều này, cuối cùng sẽ có người nhận ra cô. Cô cũng không sợ hãi, nhưng cô đứng bên cạnh Lộ Thiếu Hành, người khác sẽ nghĩ anh như thế nào? Huống chi Lộ Thiếu Hành còn có cái vòng luẩn quẩn kia, thấy anh đưa cô tới, trong lòng sẽ nghĩ anh ra sao?

Chẳng qua là cô ôm một chút may mắn. Cho là mình sẽ không xui xẻo như vậy, bị người khác nhận ra.

Giờ phút này, cô mới cảm thấy rất khó chịu, trên ngực giống như đặt một khối vật cứng rất nặng, không thể nào di chuyển.

“Muốn so một chút sao?” Lê Họa nói ra một câu như vậy, ánh mắt sáng rực nhìn Kỳ Y Đình: “Nếu Kỳ tổng không chê, có thể bớt thời gian đi đánh giá

một chút.”

Nụ cười ở khóe miệng Kỳ Y Đình trở nên có chút nghiền ngẫm, cười với Lộ Thiếu Hành, vỗ vai anh: “Xem ra đúng là thay đổi khẩu vị.”

“Cũng không thể giống cậu có thể duy trì trăm năm không đổi.” Lộ Thiếu Hành nâng mi nhìn Kỳ Y Đình, không có dự định nói chuyện, Kỳ Y Đình có lẽ cũng hiểu được không thú vị, tự mình rời khỏi.

“Không cần để ý.”

Lê Họa ngẩng đầu: “Anh không để ý sao?” Cô đứng ở đây, người bị người khác thảo luận sau lưng chính là anh.

“Để ý cái gì?” Anh cười.

Lộ Thiếu Hành cũng không thích loại tiệc rượu này, nhưng không có cách nào khác, không thể không tham dự. Anh kéo Lê Họa đi tới ban công, thông qua cánh cửa thủy tinh trong suốt, có thể nhìn thấy các loại vẻ mặt và động tác của những người trong phòng. Lộ Thiếu Hành thích nhất làm chuyện như vậy, làm một trong những người đứng xem, nhìn người khác cười ồn ào, may mắn không tham dự.

“Anh liền nhàn hạ thế này?” Lê Họa lần đầu tiên phát hiện anh là người như vậy, lại trốn đi trong trường hợp này.

“Không biết là thật ngốc sao? Nói gì đó với một đám người có năng lực?” Dù sao người có năng lực, sẽ dựa vào thực lực, loại rượu giao tình này, có thể tránh được thì tránh đi vẫn tốt hơn.

Cô tựa vào người anh: “Anh thì thông minh rồi.”

Lộ Diệc Cảnh cũng đưa Giang Tri Ngữ đến tham dự, trong lúc đó nhìn không ra bọn họ có gì bất đồng, ở trong mắt người ngoài, tuyệt đối là một

đôi hoàn mỹ. Đây là một bữa tiệc nguy trang tuyệt vời, chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt tươi cười để trang trí.

Khi Lê Họa cho rằng hôm nay không có gì thay đổi, tất cả đều phát triển theo hướng thuận lợi thoải mái vui vẻ, một người em trai khác của Lộ Thiếu Hành đi tới. Lộ Ôn Diên nhìn Lê Họa một cái, cô cũng hiểu rõ liền nhẹ nhàng rời đi, xem ra Lộ Ôn Diên có chuyện muốn nói với Lộ Thiếu Hành.

“Anh nghĩ như thế nào lại đưa cô ta đến đây?” Lộ Ôn Diên có vẻ không thể tưởng tượng nổi, loại phụ nữ này, chẳng lẽ không nên giấu đi? Còn dám nghênh ngang đưa ra ngoài, không phải đầu anh có vấn đề gì chứ.

“Làm sao vậy?” Điều này Lộ Thiếu Hành chắc chắn có lo lắng qua, nó cũng xảy ra rồi, giả cũng là thật thì thật cũng là giả, có lẽ như vậy còn không làm người khác hoài nghi gì.

Lộ Ôn Diên cười lạnh: “Em khuyên anh đưa cô ta trở về, nếu không, em nghĩ người tiếp theo bị xử lý bằng gia pháp chính là anh.”

Nghiêm trọng như vậy?

Trên mặt Lộ Thiếu Hành luôn luôn trấn định lại lộ ra ý cười: “Anh rất chờ mong.”

Thật sự là đàn gảy tai trâu.

Mặc dù Lộ Thiếu Hành nói như vậy trước mặt Lộ Ôn Diên, nhưng không có nghĩa là anh thật sự không lo lắng chút nào, sau khi tìm được Lê Họa, anh nghĩ sớm rời đi một chút thì hơn. Lê Họa cũng không hỏi gì, nghe theo Lộ Thiếu Hành đi ra ngoài.

Mới đi được hai bước.

“Thiếu Hành.”

Có người trực tiếp gọi Lộ Thiếu Hành, giọng nói này có cảm giác quen thuộc, cơ thể Lê Họa cứng ngắc một chút.

Lộ Thiếu Hành hình như cũng dừng lại, lập tức nhìn về phía âm thanh truyền đến: “Bác trai bác gái, chào hai bác.”

Anh trước sau như một mang theo nụ cười, nhìn không ra chút kỳ lạ.

Sau khi nhìn thấy Lê Họa, ý cười vốn nhẹ nhàng của bố mẹ Trác Dực Đình nháy mắt liền thay đổi. Lê Họa quay đi, cũng không mong muốn nhìn thấy họ. Thật sự là sợ gì vậy.

“Thiếu Hành.” Sắc mặt của mẹ Trác Dực Đình vô cùng không tốt: “Cháu có biết cô ta là ai không?” Mẹ Trác Dực Đình trực tiếp chỉ vào Lê Họa, cảnh tượng cô không coi ai ra gì ở Mị Lực, mẹ Trác Dực Đình nhớ rất rõ ràng.

Lộ Thiếu Hành vẫn mang theo ý cười nhàn nhạt: “Bác gái, cháu nghĩ chúng ta nên tìm một chỗ nói chuyện thì hơn?”

Loại chuyện này nói trước mặt mọi người ở đây, thật sự không tốt.

Lộ Thiếu Hành vốn đang kéo Lê Họa, sau khi cô nhìn thấy mẹ Trác Dực Đình hung hăng trừng mắt liếc mình một cái, cô thế nào cũng không chịu đi theo anh. Cô đứng tại chỗ nhìn Lộ Thiếu Hành bị mẹ Trác Dực Đình lôi đi, ở một bên không ngừng nói gì đó.

Lê Họa cảm thấy mình giống như bị một cây kim tiêm không ngừng hút hết không khí, cơ thể ngày càng trống rỗng. Thậm chí cô có thể đoán được bọn họ nói chuyện gì. Bà ấy có bao nhiêu khó chịu, một người phụ nữ dựa vào cái gì dám đến câu dẫn đàn ông, lại háms giàu, thậm chí còn có rất nhiều từ ngữ ghê tởm hơn.

Loại không bình thường này, ở đáy lòng cô không ngừng nảy sinh.

Không chỉ có bố mẹ của Trác Dực Đình, trong lòng mỗi người ở đây, hễ là người biết thân phận của cô, trong mắt đều lộ ra vẻ khinh thường, bất luận cô che giấu bản thân không thêm để ý cỡ nào.

Những điều này đều là sự thật, cô không thể phản bác.

Cô cắn răng, có thể nghe được âm thanh của hàm răng cọ vào nhau.

Sự hèn mọn này, sự không thích hợp này, không chỉ có ở trong lòng người khác, ngay cả bản thân cô dường như cũng cho là như vậy.

Chương 41

Lộ Thiếu Hành thật không ngờ sẽ gặp phải bố mẹ Trác Dực Đình ở nơi này, loại tiệc rượu này, người lớn rất ít khi tham dự, phần lớn để cho những người trẻ tuổi đến, tất nhiên cũng ngoại trừ tình huống đặc biệt. Đối với lời nói của bố mẹ Trác Dực Đình, anh cũng không chăm chú lắng nghe, nghe rất lễ phép, sau đó xoay người liền quên đi. Hiện tại anh lái xe, quan sát Lê Họa ngồi ở ghế phụ. Cuối cùng anh cảm thấy có một chút kỳ lạ, nhưng lại không thể nói rõ. Toàn bộ quá trình cô cũng không nói một câu nào, mà biểu hiện của cô lạnh nhạt và tùy ý, điều này làm ngay cả ý định muốn bảo cô đừng để ý của anh hình như lại giống như nghĩ nhiều, anh dứt khoát không nói gì, chuyên tâm lái xe.

Thật sự Lê Họa cũng không nghĩ ngợi gì, thậm chí sau khi xuống xe, anh lái xe vào gara, cô im lặng chờ.

Phụ nữ vì xinh đẹp nên phải chịu tội. Lộ Thiếu Hành nhìn cô ăn mặc mỏng manh, theo bản năng cởi áo khoác ra choàng lên người cô: “Từ điểm này, vẫn là làm đàn ông tốt hơn.” Nghĩ đến những nữ minh tinh trên thảm đỏ, mặc các loại váy áo mỏng khác nhau, cho dù đang là mùa đông, nhưng đàn ông cũng không cần lo lắng mấy vấn đề này.

“Vậy anh cứ tha hồ kiêu ngạo đi!” Cô cầm lấy cánh tay anh, hơn nửa cơ thể cô đều dựa vào anh.

Bình thường cô không phải là người như thế, ít thấy cô làm ra động tác thế này, anh hoài nghi nhìn cánh tay mình một chút, không đẩy ra, cho dù thực sự không quen. Cô ở bên cạnh anh, hơi thở đặc hơn, như hình với bóng.

Đi vào thang máy, tay hai người cùng lúc ấn thang máy.

Tay anh chạm vào tay cô, lạnh khác thường, theo bản năng anh nắm lấy: “Sao tay lại lạnh như băng vậy?”

Cô không tránh, hơi buồn bực: “Sao không gặp qua hàng xóm ở đây thế?”

Anh lắc đầu, cảm thấy tương đối hứng thú với tay cô: “Phần lớn nhà ở còn chưa bắt đầu bán, nên có rất ít người.” Khi ngẩng đầu, anh phát hiện ánh mắt của cô sáng rực lên, khiến anh có chút thất thần.

Anh còn chưa kịp có phản ứng gì, cửa thang máy đã mở ra. Anh kéo cô đi ra ngoài, nắm tay cô, mềm mại. Trước kia không hiểu tại sao bạn học luôn nắm tay bạn gái của mình từ nơi này đến nơi khác, cần thiết sao? Bây giờ hình như có thể lý giải một chút.

Vào phòng, hai người đều đi tìm áo ngủ, sau đó tắm rửa. Động tác giống nhau khiến cả hai cùng ngẩng đầu nhìn đối phương một cái, đều nhận không được cười rộ lên.

Tắm xong, Lộ Thiếu Hành cầm khăn lau tóc, sợi tóc bay hỗn loạn, nhưng trên mặt nhìn lại càng thêm tinh thần. Lê Họa cầm máy sấy tóc cũng thổi tóc của mình. Động tác lau tóc của Lộ Thiếu Hành chậm lại, chỉ là đột nhiên phát hiện, hai người như vậy, thật có chút cảm giác “gia đình”.

Không biết có phải khả năng thích nghi của anh rất tốt hay không, các loại cuộc sống đều có thể dung nhập rất nhanh.

Anh lắc đầu với chính mình, nghe âm thanh máy móc phát ra từ máy sấy nhưng lại cảm thấy có chút hoài niệm.

Mở tivi, phát ra âm thanh, trung hòa một chút.

Nửa người anh tựa vào đầu giường, động tác rất tùy ý. Lê Họa thổi tóc như cũ, cẩn thận đánh giá anh, một chút ánh mắt lảng tránh cũng không có. Lộ Thiếu Hành đột nhiên nhìn về phía cô, chống lại ánh mắt của cô, cô cũng

không trốn tránh chút nào, loại không khí quái dị này, vẫn duy trì đến cuối cùng, tóc cô cũng khô.

Lúc cô bước từng bước về phía anh, tầm mắt của anh lập tức bị đôi chân của cô hấp dẫn, anh mất tự nhiên ho khan một tiếng. Làm quân tử lâu, khi ý xấu nổi dậy, sẽ theo bản năng tự nhắc nhở mình.

Lê Họa nhìn bộ dạng kia của anh, đột nhiên cảm thấy khêu gợi, chẳng lẽ trước kia bản thân mình quan sát không tốt. Dáng vẻ tùy ý này cũng có thể khiến người ta cảm thấy phải sở hữu anh, nghĩ như vậy, cũng làm như vậy. Lúc tới gần anh, mặt cô đã nóng bừng, cô tắt đèn trần, chỉ để lại một ngọn đèn bàn, nháy mắt ánh sáng yếu đi. Lộ Thiếu Hành chuyển ánh mắt từ trên màn hình tivi đến trên người cô, mang theo một chút ý tứ trong lòng biết rõ.

Không thể không nói, anh thích loại không khí mập mờ hiện tại. Phụ nữ chủ động luôn bị coi là không tốt, nhưng nếu quả thật đối tượng là cô, thời gian là giờ phút này, anh cũng không ngại ai chủ động.

Anh bất động, cho dù cô đã gọi lên dục vọng trong anh.

Chính là anh đang chờ xem cô sẽ làm gì.

Cô đi lên giường, động tác rất thông thả, mà ánh mắt của cô và anh nhìn nhau, không ai rời đi. Cô đến trước mặt anh, vươn tay nhéo mặt anh một chút, anh vẫn chỉ nhìn cô.

Cô quỳ gối cạnh cơ thể anh, tới gần, nhẹ nhàng hôn đôi môi anh.

Cô vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm. Anh vẫn bất động, cho đến khi cô dùng răng cắn thật cắn môi anh, anh mới hơi hé miệng, để đầu lưỡi của cô dễ dàng tiến vào trong miệng anh. Trăn trọc không yên, nhẹ nhàng hút, động tác thông thả.

Cô dừng động tác lại, thở gấp.

Cô đứng lên, tách hai chân ra, ngồi ở trên người anh, lấy tay ôm lấy đầu anh, lại hôn lên môi anh. Động tác lần này so với vừa rồi kịch liệt hơn, mà anh cũng ôm lấy cô.

Sự chủ động này, ít có được một lần, cảm giác rất tốt.

Cô nhẹ nhàng cười, hiện ra vẻ lẳng lơ quý dị, nhẹ nhàng mở miệng: “Thích không?”

Dụ dỗ, anh nhếch miệng cười: “Tiếp tục.”

Cô dùng răng cắn cằm anh, tinh tế gặm nhấm, học phương pháp này của anh, nhưng cô ôn nhu hơn anh. Hôn đến cổ anh, cô cúi đầu hít, đầu lưỡi không ngừng tăng thêm.

Cô lấy tay kéo dây lưng áo ngủ của anh ra, động tác thông thả mà khiêu khích, tay kia thì vẽ vòng vòng tại lồng ngực của anh. Cô cúi xuống, trước ngực anh, nhẹ nhàng cắn. Mà anh có thể nhìn thấy một mái tóc trước ngực mình, tim không khỏi đập nhanh hơn.

Tay cô lại rất không quy củ trượt xuống dưới, dừng lại ở khu vực cấm của anh, cố tình ngẩng đầu nhìn anh.

Có chút giống như giằng co, cũng có chút khiêu khích, nhưng anh cực kỳ thích cô của giờ phút này, không giống với lúc bình thường, hoàn toàn không có cảm giác ngại ngùng.

Tay cô run rẩy, cho dù cô che giấu rất khéo. Nhận được thông tin này, anh nhẹ nhàng nở nụ cười, mang bộ dạng để cô đùa nghịch.

Tay cô nắm lấy chỗ nóng rực kia của anh, giống như trước kia nhận được thông tin nhẹ nhàng nắm bắt, có thể cảm thấy rõ ràng quá trình từ mềm mại thay đổi theo hướng cứng rắn. Mà cô vẫn nhìn gương mặt anh, anh cũng nhìn vào đôi mắt cô.

Cô cắn cằm, cười quyến rũ với anh.

“Nói anh muốn em.” Tay cô run rẩy, lời nói cùng động tác của cô có chút không phù hợp.

Ý cười của anh càng tăng, chẳng những không mở miệng, ngược lại làm ra động tác càng nhàn hạ hơn.

Tay cô dùng sức, có thể cảm thấy rõ ràng chỗ kia nhiệt độ càng thêm nóng bỏng.

Sắc mặt của anh đã sắp che giấu không được, cô nghiêng đầu, hình như rất vừa lòng với động tác của mình.

Cô biết mình rất lớn gan, nhưng khoảnh khắc này, cô nguyện ý như vậy, lúc sau phát hiện thực ra cũng không gì, những chuyện này rồi chỉ là quá khứ mà thôi, có gì không thể?

Khi cô nở một nụ cười khiêu khích, anh đã ôm eo cô: “Muốn làm yêu tinh? Anh phối hợp với em.” Nói xong anh liền kéo áo ngủ của cô xuống, để cô ngã về phía sau, mà anh cũng đè lên cùng hướng với cô. Anh ôm lấy cô liền hung hăng hôn, tay lại đem chân của cô hướng về phía trước vòng quanh lưng anh, thắt lưng của anh hung hăng hướng vào trong.

“Ừ ... ” Cô kêu nhỏ một tiếng, lại bị miệng lưỡi của anh ngăn chặn, phía dưới cũng không ngừng ra vào kích thích.

Hai tay của cô nhịn không được ôm lấy anh, ở sau lưng anh nắm lấy.

Anh ngừng hôn cô, cô há miệng thở dốc giữa tốc độ kích thích nhanh hơn, mà hai tay anh đưa xuống bắt lấy vật rất tròn trước ngực của cô không ngừng xoa nắn, nhìn cơ thể của cô đỏ lên, con người nóng rực càng thêm sâu.

Hai chân cô không ngừng giãy giụa, thân thiết va chạm với anh, cũng không ngừng di chuyển.

Toàn bộ cơ thể của cô và anh va chạm tạo ra tiếng động, di chuyển không ngừng, đầu đã ở cạnh mép giường. Động tác của anh kịch liệt như trước, chưa từng dừng lại chút nào, mà đầu của cô theo động tác của anh cũng không ngừng di chuyển.

Nhận thấy cô khó chịu, anh mới dừng động tác lại, kéo cô đến bên kia giường. Khi cô còn chưa kịp thích ứng, anh đã nhấc hai chân của cô lên, tự anh nhanh chóng đứng dậy. Tay cô nắm chặt lấy ga giường, anh đứng thẳng cầm lấy hai chân của cô không ngừng áp gần về phía mình, mà anh không ngừng tới gần cô, gắt gao dây dưa. Tiếng vang càng lớn, vật tròn trịa trước ngực cũng không ngừng lay động.

Tiếng động vang vọng trong nhà, tấu ra một khúc nhạc vui sướng.

“A ... ừ... ư ... ” Cô nhịn không được kêu to.

Mà chất lỏng nóng rực của anh đã xâm nhập vào bên trong cơ thể cô, tất cả trong phòng đều là tiếng thở dốc của nam nữ.

Chương 42

Có thể nhận thức được cảm giác thất vọng khi ngã từ trên chín tầng mây xuống sao? Có thể nhận thức được quá trình từ hy vọng đến thất vọng sao? Có thể nhận thức được một phút trước ở trên thiên đàng ngay sau đó rơi xuống địa ngục sao?

Ừ, tuy rằng có chút cường điệu, nhưng có thể dùng câu như vậy để biểu hiện tâm tình hiện giờ của Lộ Thiếu Hành. Đầu tiên mắt nhìn thấy tờ giấy trên đầu giường, kinh ngạc, thứ hai mắt thấy nội dung tờ giấy trên đầu giường, phần nộ, thứ ba chính là trầm mặc như hiện tại, hô hấp hơi nặng nề. Anh đã nhận ra ngày hôm qua Lê Họa không bình thường, loại không bình thường này từ lúc rời khỏi bữa tiệc liền có. Cô không nói, anh cũng sẽ không hỏi nhiều. Sau đó cô lại biểu hiện thật sự dịu dàng, nhiều lần mỉm cười, khiến anh càng không muốn hỏi, phá vỡ kết quả này, nói không chừng còn ảnh hưởng đến tâm tình của mình.

Hơn nữa ít khi cô chủ động, thừa nhận đi, cho dù yêu cầu trong lòng đối với phụ nữ là cố định trong vòng hiền lương thực đức, nhưng đối với loại dụ dỗ này, cũng yêu được ngay, cho dù vừa yêu vừa khinh bỉ. Con người sở dĩ phức tạp, vấn đề là giữa suy nghĩ và việc thực hiện không giống nhau.

Mà sau một đêm, trên đầu giường có một tờ giấy, mấy chữ đơn giản, chia tay, chúng ta không thích hợp. Không có đoạn sau, một chữ dư thừa đều không có. Anh nắm chặt tờ giấy nhỏ, không biết có nên khích lệ Lê Họa diễn xuất rất tốt hay không, còn quyết định trước khi đi để lại trong trí nhớ của anh một đêm khó quên, thật không sai. Như thế nào anh lại không phát hiện cô có khả năng diễn kịch tiềm tàng đó, thực sự nên khen ngợi một chút. Anh vo tờ giấy lại, tùy ý ném vào giữa sọt rác.

Đứng lên mới phát hiện, cô mang đến thứ gì, cũng đã lấy đi tất cả, trong phòng không lưu lại dấu vết nào của cô. Anh thậm chí còn nghĩ, cô làm sao có thể vừa cẩn thận thu dọn đồ đạc, vừa lo lắng anh đột nhiên tỉnh lại, trong đầu anh tưởng tượng đến động tác rón ra rón rén của cô.

Anh là người để ý kết quả, đối với quá trình có chút xem thường.

Nếu cô cố tình muốn đi, anh sẽ không đau khổ giống nam chính giữ cô lại. Đối với người muốn rời khỏi, anh không thích cưỡng cầu.

Nhát gan sợ phiền phức, ngay cả rời đi cũng không dám cùng anh đối mặt nói chuyện với nhau.

Anh mím môi, nghĩ, nếu cô ở trước mặt anh nói chuyện này, có lẽ anh sẽ lạnh lùng nhìn cô, sau đó phun ra hai chữ: nguyên nhân.

Từ rất lâu, có một loại người như vậy, duy trì trước sau như một thói quen của mình, cũng không phải là thật sự muốn duy trì thói quen, chẳng qua là không muốn dùng sự thất thường của mình để chứng minh người khác đối với mình có chút ảnh hưởng. Sau đó có thể tự nói với mình, không ai có thể ảnh hưởng tới mình, mà người kia, đương nhiên cũng sẽ không quan trọng như vậy. Có thể tự nói với mình như vậy, cũng có thể tự ám chỉ mình như vậy.

Lộ Thiếu Hành đi vào căn phòng cố định trong Vũ Mỹ, cánh cửa vừa mới bị đẩy ra, ánh mắt của tất cả mọi người bên trong đều giống nhau, mang theo chút kinh ngạc nhìn anh. Anh nhẹ nhàng nâng chân mày, trực tiếp đi vào.

Có lẽ là trước kia anh từng từ chối quá nhiều lần tụ họp như vậy, theo bản năng họ cảm thấy anh sẽ không đến đây, thuận miệng gọi anh cũng biến thành một loại hành vi có cũng được mà không có cũng không sao.

Lương Hạo cúi đầu uống rượu, lúc này mới nhìn Lộ Thiếu Hành cười: “Gần đây bận việc gì vậy?” Anh ta chuyển qua bên kia, cho Lộ Thiếu Hành một vị trí.

Về chuyện này anh không nghĩ sẽ giấu giếm, cũng không nghĩ sẽ công khai cho nhiều người biết, những người biết cũng không ít, nhưng mọi người đều mang bộ dạng không biết chuyện gì. Ngoài ra, trừ khi thật cần thiết, không ai hy vọng phải xé rách tấm mặt nạ đi, nhìn bên ngoài mọi người đều vui vẻ.

Anh lấy một cái bát lửa ra, chơi đùa: “Còn không phải việc này sao.”

Lương Hạo ngượng ngùng nở nụ cười: “Cậu tới rất đúng lúc, bọn tôi đang nghe Trương Văn Hoa nói về ‘đạo vợ chồng’ của cậu ta, thuận tiện cậu cũng đến học tập đi.”

Bị Lương Hạo gột rửa như vậy, Trương Văn Hoa lập tức nhú mày: “Đừng mang tôi ra châm chọc, tôi đã như vậy rồi, cũng không biết an ủi tôi một chút.”

“Ai bảo cậu không muốn sống, kết hôn sớm như vậy.” Vẻ mặt đáng đời, vui sướng khi người khác gặp họa.

Lộ Thiếu Hành cũng sờ sờ môi, trong đám người kia Trương Văn Hoa là người kết hôn sớm nhất, bị châm chọc đả kích cũng không phải một hai lần, mọi người ồn ào qua còn chưa xong, cũng sẽ không quan tâm đến chuyện khác.

Nhìn mặt Trương Văn Hoa đỏ lên, đám người này thật sự là cố tình chuốc rượu, sau đó dục nói ra một vài chuyện, anh không khỏi lắc đầu.

“Phụ nữ, loại động vật này, các cậu thật sự không hiểu đâu.” Trương Văn Hoa còn đang uống không ngừng, trên mặt mang theo ý cười, nhìn qua có

chút buồn cười, khuôn mặt nhìn hơi giống quả táo, hơn nữa có màu đỏ, lại càng thêm giống.

“Không hiểu, không hiểu, thật sự không hiểu, cho nên bọn tôi đều đến xin cậu chỉ bảo đây.” Người bên cạnh lập tức ồn ào.

“Đó là...” Động tác của Trương Văn Hoa dương dương tự đắc làm không ít người bật cười: “Phụ nữ là động vật phiền phức nhất thế giới, cô ta chỉ biết lo lắng cho bản thân mình, cũng không suy nghĩ cậu đang làm gì, có gì vội vàng hay không. Không có lương tâm nhất chính là phụ nữ. Cô ta nói một câu lạnh, cậu nhất định phải đưa áo khoác của mình cho cô ta mặc, nếu không chính là không quan tâm cô ta, không yêu cô ta. Cô ta gọi điện thoại nói cô ta đang ở đâu, cậu nhất định phải đến, cũng không quan tâm cậu có đang họp hay không, có thể không đi được hay không. Quan trọng nhất chính là còn thích bỏ nhà trốn đi, cậu phải lần lượt gọi điện thoại cho bạn bè của cô ta, cho dù cô ta không bằng lòng trở về, cũng muốn cậu đi chứng minh mình để ý bao nhiêu. Nên dùng một từ, giả dối. Tùy lúc tùy chỗ đều muốn chứng minh cậu không có cô ta không được, yêu cô ta đến chết, cô ta là quan trọng nhất, quan trọng là vẫn chưa hết...”

“Lời nói của kinh nghiệm nha.” Lương Hạo rất không có lương tâm, còn cố ý vỗ tay: “Không cho cậu đi xe buýt liên vùng trộm đi.”

Xem ra Trương Văn Hoa đã hơi say: “Chuyện đó đã sớm làm qua, phương thức hiện tại của cô ta ...”

Lộ Thiệu Hành cúi đầu uống rượu, nhưng lại giương mắt nhìn Trương Văn Hoa, lộ ra vài phần quái dị.

“Giả dối.” Anh cúi đầu mở miệng.

Lương Hạo ngồi gần Lộ Thiệu Hành nhất, thấy hơi kỳ quái: “Cậu nói cái gì?”

Lộ Thiếu Hành cũng chỉ lắc đầu, không trả lời.

Mọi người như ong vỡ tổ dụ dỗ Trương Văn Hoa nói ra chuyện thú vị hơn.

Sau khi có các loại lời bình vô tâm vô phế, Trang Chu đột nhiên mở miệng: “Trác Dực Đình, cậu làm sao đây! Kế tiếp đến gần năm mỗ này chính là cậu, còn không lại đây học tập ‘đạo vợ chồng’ nhiều một chút.”

Lộ Thiếu Hành chuyển tầm mắt qua, anh thật sự không nhìn thấy Trác Dực Đình ở trong này. Cũng đúng, Trác Dực Đình ngồi ở chỗ tối, không có động tác gì, cũng không phát biểu thái độ.

Trác Dực Đình như có như không liếc mắt nhìn Lộ Thiếu Hành một cái, mới trả lời câu hỏi của Trang Chu: “Cậu học tập trước, sau đó truyền thụ lại cho tôi là được.”

Trang Chu thấp giọng nguyên rủa một tiếng, không để ý tới Trác Dực Đình.

Trong lúc đó Lương Hạo luôn đánh giá Trác Dực Đình và Lộ Thiếu Hành, lấy bộ dạng biết rõ nội tình vỗ bả vai Lộ Thiếu Hành, giọng nói ép tới rất thấp: “Vì một người phụ nữ trở mặt thành thù, hà tất phải vậy?”

Ngón tay Lộ Thiếu Hành gõ gõ cái bật lửa kia, liếc Lương Hạo: “Không phải cậu nói cho tôi biết, ‘cô ấy’ không phải là một người phụ nữ tốt sao?”

Trả lời kiểu ông nói gà bà nói vịt, Lương Hạo suy nghĩ sâu xa thật lâu, lập tức nở nụ cười: “Có phải cậu cũng thấy được người phụ nữ kia không đáng để Dực Đình đối đãi như vậy, cho nên cố ý tiếp cận, khiến Dực Đình hoàn toàn hết hy vọng?” Nói xong anh ta hưng phấn, hung hăng vỗ vai Lộ Thiếu Hành: “Chiêu này không tệ, cũng là phương pháp tốt nhất. Nhưng cũng ảnh hưởng ít nhiều đến quan hệ của hai người. Nhưng người anh em này nói cho cậu biết, đối với loại phụ nữ đó, nên đối đãi như vậy. Cậu vừa xuất hiện, lập tức vứt bỏ Dực Đình, cũng nhìn rõ mặt hàng rồi. Hiện tại cậu đã cô ta đi? Làm tốt lắm.”

Lộ Thiếu Hành nhú mày, nhưng không mở miệng.

Không phải anh đá người khác, người bị đá là anh mới đúng.

Khóe miệng cười có chút kỳ quái.

Phòng được chia làm hai nơi, một chỗ nghỉ ngơi nói chuyện phiếm, một chỗ là nơi đánh mạt chược. Mạt chược cũng là trò chơi giải trí không thể thiếu lúc bọn họ tụ họp, đánh nhiều cũng không để ý, phải, chính là tùy ý. Vài người liền tập hợp thành một bàn, bắt đầu chơi. Âm thanh của mạt chược cùng tiếng nói chuyện ở trong phòng không ngừng vang lên, chỗ chơi mạt chược ánh đèn rất sáng, khu nghỉ ngơi lại có vẻ hơi tối.

Ngoại trừ Trương Văn Hoa có chút men say nằm trên ghế sofa, chỉ có Lộ Thiếu Hành còn ngồi ở tại chỗ, mà bên kia Trác Dực Đình cũng giống Lộ Thiếu Hành, đi tới chỗ anh.

Trác Dực Đình đứng bên cạnh Lộ Thiếu Hành, ánh mắt rất lạnh.

Lộ Thiếu Hành giương mắt, chống lại ánh mắt của Trác Dực Đình, cho dù là bị nhìn xuống, ánh mắt anh vẫn nhàn nhã như cũ. Anh giơ ly rượu lên: “Uống một ly?”

Trác Dực Đình không có biểu hiện gì, sau một hồi nhìn Lộ Thiếu Hành, vẫn lựa chọn ngồi xuống.

Trác Dực Đình cầm rượu trên bàn, rót một ly cho mình, con người bên trong khiến người khác khó có thể hiểu được.

Lộ Thiếu Hành nhếch mày một cái, nghĩ Trác Dực Đình sẽ hỏi về Lê Hòa, nhưng thật không ngờ, cậu ta có thể nhịn được.

Hai người chạm ly một chút, đều tự uống: “Nghe nói cậu sắp đính hôn?”

Vốn là đoán, cùng với câu nói vừa rồi của Trang Chu, về cơ bản là có thể xác định.

Trác Dực Đình cười cười: “Chuẩn bị tiền mừng?”

Ánh mắt của Lộ Thiểu Hành mang theo nghi hoặc: “Vội vã như vậy? Dù sao cũng chạy không thoát.” Nói xong anh lấy một điếu thuốc ra, châm lên.

Anh rất ít khi hút thuốc, trừ khi tâm tình không tốt và buồn bực. Trác Dực Đình đánh giá anh rất lâu. Vẫn là nhịn xuống không mở miệng, cần gì chứ, bản thân mình cũng đã lựa chọn một con đường khác.

Lộ Thiểu Hành lại khơi mào câu chuyện: “Tiệc đính hôn của Thẩm gia và Đường gia tại sao cậu không đi?”

Thế nhưng lại hỏi chuyện này: “Có việc sang tỉnh khác.”

Lộ Thiểu Hành cười đến rất là ... cảm thán?

“Sao vậy?” Có lẽ là cảm thấy có chút kỳ quái.

“Không có gì.” Ánh mắt Lộ Thiểu Hành sáng rực nhìn Trác Dực Đình: “Hôm nào cùng Bạch tiểu thư ra ngoài tụ tập một chút, thuận tiện cho tôi gặp mặt một lần.”

“Có sắc đẹp thì sao, cũng thế thôi.” Trác Dực Đình hứng thú không cao.

Lộ Thiểu Hành cũng rất kiên trì, dùng các loại đề tài cùng Trác Dực Đình tán gẫu. Trác Dực Đình kìm nén không hỏi tin tức của Lê Họa, anh liền cố ý cho Trác Dực Đình cơ hội và thời gian để hỏi, xem cuối cùng cậu ta có hỏi hay không.

Loại cố chấp giống trẻ con này, anh cũng không rõ tại sao, nhưng vẫn làm như vậy.

Cho đến khi tan cuộc, Trác Dực Đình cũng không chủ động nhắc tới cái tên kia. Lộ Thiếu Hành ra khỏi Vũ Mỹ, đứng ở ven đường gió thổi, anh cảm thấy mình rất ngây thơ, rất buồn cười, nhin không được, anh đá một cước vào cái cây ven đường. Bản thân anh không muốn nói tới, thế nhưng lại muốn từ một người khác nhắc đến, loại tâm tình không được tự nhiên và biến thái này khiến anh nóng lên, lâm vào bực bội.

Chương 43

Lê Họa đặt tất cả tinh thần và sức lực vào công việc, cô luôn hâm mộ những người phụ nữ xinh đẹp tự tin, những cô gái ấy chưa hẳn là xinh đẹp, nhưng cả người lại tỏa ra sự tự tin làm người ta tự nhiên nghĩ đến hai chữ xinh đẹp. Cô luôn có một giấc mộng một ngày nào đó mình cũng có thể trở thành người như vậy, nhưng ở giữa đầm lầy của cuộc sống, từng ngày từng ngày càng sa vào sâu hơn, tìm không thấy một cơ hội thay đổi cuộc sống của mình. Đưa ra quyết định rời xa Lộ Thiếu Hành, cô không hối hận, nửa ngày cũng không có, ngay cả đau lòng cũng không kịp, cô đặt toàn bộ trọng tâm của mình vào công việc. Con người thật đúng là khó có thể nói rõ vấn đề, nhưng nhìn những người nhỏ hơn mình có thể làm được nhiều chuyện xuất sắc như vậy, liền bắt đầu nghĩ lại xem mình đã làm được chuyện gì khiến bản thân cảm thấy có ý nghĩa hay không. Cuối cùng có cơ hội này, vì thế cô nhanh chóng nắm chắc, cũng không phải muốn làm ra chuyện lớn gì, chỉ là để lúc ngẫm lại xem mình có giá trị gì, không đến mức cái gì cũng không có.

Cô sợ hãi, cả đời này của cô, đối với người khác mà nói, giá trị tồn tại duy nhất là có được Lộ Thiếu Hành, cũng sợ hãi đối với bản thân mình mà nói, chỉ còn lại có Lộ Thiếu Hành.

Không thể phủ nhận, cô thích Lộ Thiếu Hành là thật, rất thật, thậm chí sau nhiều năm như vậy, hiện tại ở bên Lộ Thiếu Hành, vị trí của anh trong lòng cô cũng không suy giảm. Anh là người trong ảo mộng của cô, cho dù giả bộ ngốc, cô cũng có thể rõ ràng cô không phải tiêu chuẩn hoàn mỹ trong lòng anh.

Cô có thể đi khuyên giải người khác, thích và thích hợp khác nhau, đặt ở trên người cô, cô cũng hy vọng bản thân cô có thể đồng tình như vậy. Nói

thích một người, vì anh ấy làm nhiều chuyện như vậy cần dũng khí, nhưng rời xa người này, không phải càng cần dũng khí hay sao?

Phương thức rời đi này cô rất hài lòng, không cần mặt đối mặt tranh cãi. Rời đi còn lưu cho đối phương chút khó xử cuối cùng. Nhiều năm sau cô nhớ về Lộ Thiếu Hành, sẽ mang theo ý cười.

Sau một ngày xử lý công việc thật tốt, cô cùng đồng nghiệp ra khỏi công ty, dọc đường đi sẽ nói một ít chuyện phiếm. Một quan chức nào đó vì chuyện phụ nữ mà mất chức, trên internet dấy lên đủ loại chế nhạo. Một nữ minh tinh nào đó cùng bạn trai công khai tình cảm, trở thành đầu đề trên trang Sina. Tất cả đều trở thành đề tài câu chuyện để thoải mái tán gẫu, cô nghe mấy tin tức này, cảm thấy mình còn sống, trong cơ thể còn tồn tại một cảm xúc mãnh liệt.

Khi chuẩn bị băng qua lối đi bộ, cô vô thức nhìn về bãi đỗ xe ở nơi đó. Đương nhiên, không có chiếc xe làm cô cảm thấy quen thuộc. Đúng, anh là người như vậy, nhiều nhất là cảm thấy tức giận, hoặc là cảm thấy cô không biết tốt xấu.

Cô cười cười với chính mình, đi qua lối đi bộ, lên xe buýt trở về nhà.

Ngày đó rời đi, cô ngồi bên giường chăm chú nhìn gương mặt Lộ Thiếu Hành. Cuộc sống thật sự là một vòng tròn kỳ quái, cô từng coi anh là một giấc mộng, một người chỉ có thể tưởng tượng, không thể chạm tới. Mà giờ phút cô thật sự coi anh là một giấc mộng, cô và anh lại có một đêm, thậm chí còn có một đứa con.

Có thể xảy ra chuyện thân mật như vậy, trong lúc quan hệ của hai người ngoại trừ người xa lạ vẫn là người xa lạ. Mà nhiều năm sau, lúc cô không nhớ tới anh nữa, anh lại xuất hiện giữa cuộc sống của cô, đến mãnh liệt như thế, khiến cô không biết làm sao. Sau đó anh giống như vô số lần trong

tưởng tượng của cô, trở thành bạn trai cô, cho dù chỉ là bởi vì một đứa bé đã không còn.

Gặp nhau như vậy, cô không biết có nên cảm tạ trời xanh cho hai người duyên phận đó hay không.

Chỉ là, cô không biết quý trọng, sau khi thượng đế cho cô cơ hội, cô lại lựa chọn rời đi.

Cô cũng không bật đèn, nhưng có thể nhìn thấy từng đường nét của anh. Đồ đạc đã sớm thu dọn xong, cô mang đến không nhiều lắm. Có lẽ một ngày trước, cô còn do dự, luyến tiếc, không muốn, suy nghĩ như vậy tràn ngập trong đầu cô.

Cuối cùng vẫn đưa ra quyết định, không do dự.

Suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều.

Lời lúc trước Lộ Thiếu Hành nói với cô, thực ra hoàn toàn có thể áp dụng cho hai người họ. Cô ở bên Trác Dực Đình, gặp đủ loại khó khăn, với Lộ Thiếu Hành cũng giống như vậy. Mà gia thế của Lộ Thiếu Hành càng phức tạp hơn gia thế của Trác Dực Đình, cô không thể bảo đảm tương lai của hai người sẽ như thế nào. Cô cũng không dám cam đoan bản thân mình sẽ vì người đàn ông này có thể tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục đi lấy lòng người khác, lại càng không dám cam đoan Lộ Thiếu Hành sẽ bằng lòng vì cô mà làm gì đó.

Chấp nhận đi, nguyên nhân chính khiến cô lựa chọn rời đi, đơn giản làm người ta cảm thấy khác thường, chính là, tình cảm giữa hai người không đủ để che mưa chắn gió.

Trong bóng đêm, cô nhìn Lộ Thiếu Hành lần cuối cùng, đứng dậy rời đi.

Để chìa khóa nhà trọ của anh trên bàn trà ở phòng khách, thứ này đã không còn thuộc về cô.

Khi đi vào thang máy, cô nhìn bóng dáng phản chiếu của chính mình, nở nụ cười: “Cuối cùng mày cũng dừng cảm một lần”. Cho dù là tình huống như vậy, nhưng cô rất muốn cười, nói không ra là nguyên nhân gì.

Cuối tuần, Tô Nhứ gọi điện thoại cho Lê Hòa, đang nói ồn ào, Tô Nhứ bảo Lê Hòa cùng đến thành phố khác chơi một chút. Tô Nhứ cũng không quay phim, hình như là vì tham dự một buổi trình diễn thời trang nào đó. Đang lúc Tô Nhứ mơ màng hình dung về Bắc Thành xinh đẹp phi phàm, Lê Hòa trả lời “Được” làm Tô Nhứ kinh ngạc hồi lâu. Vốn nghĩ Lê Hòa không đi được, thật không ngờ thái độ của Lê Hòa lại khác thường như vậy.

Lê Hòa giải thích với Tô Nhứ là: Tớ chịu đủ rồi, tớ không đi ra ngoài du lịch, không đi máy bay, không có chút kiến thức nào cả.

Cô đi Bắc Thành, vẫn là máy bay của Tô Nhứ tới đón, cô ấy mang theo một cái kính mắt thật lớn, làm người ta vừa nhìn thấy sẽ dừng ánh mắt lại trên người cô ấy. Lê Hòa không nói gì, Tô Nhứ sao lại sợ bị người khác nhận ra đến như vậy. Hoàn toàn một bộ dạng “mọi người ngàn vạn lần không cần nhận ra tôi!”.

Sau đó Lê Hòa theo Tô Nhứ đến chỗ ở, Tô Nhứ lên tầng, Lê Hòa đặt đồ đạc của mình lên bàn. Mới vừa đặt đồ đạc xuống, trên tầng truyền ra tiếng động thật lớn, Lê Hòa kinh ngạc chạy lên.

Cô đứng ở cửa.

Trong phòng hai người phụ nữ đang đánh nhau, thật sự là đánh nhau, hơn nữa còn rất tàn nhẫn, khiến người ta không khỏi hoài nghi liệu hai cô gái này có huyết hải thâm thù gì hay không. Chỉ là không sử dụng vũ khí, đều dùng bàn tay không.

Hai người đẹp đánh nhau, bộ dạng cũng không dễ coi, kéo tóc, xé quần áo.

Lê Họa đứng ở một bên xem đủ rồi, Tô Nhứ có thể gây cho cô cảm giác kích thích, lần này cũng không ngoại lệ, chỉ còn thiếu nước vỗ tay tán thưởng. Người bị đánh chính là Tô Nhứ, người kia đã đặt Tô Nhứ trên giường, thậm chí còn dùng chân đạp vào Tô Nhứ: “Nếu em không phục thì thử xem?” Người này vừa mở miệng vừa kéo tóc Tô Nhứ, khiến Tô Nhứ kêu lên.

Rất lâu sau, người phụ nữ xinh đẹp kia mới buông tha cho Tô Nhứ, xinh đẹp vẫn là xinh đẹp, còn Tô Nhứ lại giống như một kẻ điên, tóc rối tung, quần áo cũng xộc xệch.

Lúc này người phụ nữ xinh đẹp mới phát hiện Lê Họa đứng ở cửa, mang theo chút tò mò, có lẽ là bởi vì Lê Họa chỉ nhìn, ngay cả bộ dạng ngăn cản cũng không có: “Xin chào, Nhậm Y Nùng.”

Lê Họa cười: “Lê Họa.”

Buổi tối, ba người cùng nhau ăn cơm. Lần đầu tiên Lê Họa thấy Tô Nhứ cũng có lúc chật vật như vậy, bị người phụ nữ tên Nhậm Y Nùng này mắng cũng không dám cãi lại, lúc đi ra nói một câu: “Em nói thêm một câu ly hôn nữa, chị liền ném em xuống Trường Giang, không tin cứ thử xem.”

Sau khi Nhậm Y Nùng rời đi, cuối cùng Lê Họa mới cười sặc sụa.

Tô Nhứ nhanh chóng giữ lấy mặt Lê Họa: “Quên hết tất cả chuyện xảy ra vừa rồi đi, thanh danh một đời của tớ không thể bị hủy được.” Nói xong cô ấy cũng cười rộ lên: “Cậu nói tớ có biến thái hay không, lúc chị ấy đánh, tớ không dám đánh trả. Không biết là có phải từ nhỏ đã bị ngược đãi nên đối với chị ấy sinh ra khuynh hướng tự ngược hay không.”

“Không tệ không tệ.” Lê Họa tỏ ra vui mừng: “Hiếm thấy ai có thể quản lý được cậu.”

Tô Nhứ không muốn thừa nhận, nhưng cô cũng có cảm tưởng như vậy. Cho dù cái tên “Tô Nhứ” này của cô cũng là dựa vào người chị họ này, ngẫm lại bản thân mình đúng là không có mặt mũi, cái gì cũng kém chị họ một bậc.

Chuyện bi kịch, không muốn tiếp tục thảo luận. Tô Nhứ nhìn tướng ăn của Lê Họa, thoải mái như vậy, hơi khó hiểu: “Không phải là cậu xảy ra chuyện gì chứ, sao lại có bộ dạng này?”

Lê Họa khó hiểu, nuốt miếng thức ăn trong miệng xuống: “Tớ có thể làm sao? Ăn nhiều một chút, cậu đau lòng?”

Tô Nhứ giật mình: “Nói như thế nào đây, chính là giống như còn sống.”

“Chẳng lẽ trước kia cậu thấy tớ giống một xác chết.”

Tô Nhứ cười, không trả lời, không hẳn là xác chết, nhưng sống không nhiệt tình, so với người vô hồn cũng không khác là bao.

Đi hết nơi này đến nơi khác, Tô Nhứ kéo Lê Họa tới một bờ sông, ban đêm ở Bắc Thành rất đẹp, có ngọn đèn xinh đẹp nổi tiếng, không ít du khách đến đây chính là để thưởng thức vẻ đẹp lung linh này.

Dọc đường đi Tô Nhứ đá lên những hòn đá, hoạt bát sôi nổi.

Bắc Thành lạnh hơn Yên Xuyên nhiều, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng tới tâm tình vui vẻ của hai người. Lê Họa kéo Tô Nhứ cùng đi thuê xe đạp đôi, Lê Họa ngồi phía trước, Tô Nhứ ngồi phía sau.

“Nhanh lên nhanh lên, chậm như vậy, phía sau đều đuổi kịp chúng ta rồi.” Tô Nhứ kêu lên, ở một bên sốt ruột.

Lê Họa mệt không chịu được, liếc Tô Nhứ một cái: “Cậu nói vậy, tại sao cậu không đạp?”

Sau đó tiếng còi xe vang lên, Lê Họa ngượng ngùng đi về phía mảnh đất bên cạnh đường quốc lộ.

Tô Như lại bắt mắt: “Cậu lái xe kiểu gì vậy” Nói xong cô nàng nhìn dòng xe ô tô phía trước: “Mau đạp qua đi, xông lên đi.”

“Cậu, đồ điên này.” Lê Họa vừa mới nói xong, Tô Như liền đoạt tay lái. Vị trí của hai người vốn không ổn định, trọng tâm không vững, xe ngã trên mặt đất.

Lê Họa bị ngã rất đau, vô cùng tức giận, cô đứng lên, chuyện thứ nhất dĩ nhiên là dùng chân đá Tô Như một cước.

Thực sự hả giận.

Tô Như gào khóc, khi cô dễ bắt nạt, ai cũng đến đánh cô. Cô đứng lên vỗ vỗ mông, cũng không đánh lại, kiên trì ngồi vào phía trước, chờ Lê Họa lên xe, lập tức đạp hết sức.

Gió thổi qua, giống như có dao găm đâm vào mặt, động tác của Tô Như càng lúc càng nhanh, cười đến vô tâm vô phế.

Lê Họa cũng cười, đón gió.

Rất lâu rồi không làm càn như vậy.

“Tớ chia tay với Lộ Thiếu Hành rồi.” Lúc trả xe, Lê Họa khoanh hai tay, tuyên bố sẽ không chi tiền, Tô Như hừ lạnh nghiêm mặt, chỉ biết chèn ép cô.

Tô Như nghe Lê Họa chân thành mở miệng như vậy, có chút kinh ngạc: “Cho nên cậu mới không bình thường như vậy?”

“Không bình thường?” Lê Họa không cảm thấy thế: “Không có đâu?”

Tô Như bữu môi: “Sao cậu có thể duy trì tâm tình thế này? Chỉ giáo tớ đi, sau đó tớ sẽ bán cho người khác, gọi là ‘Giáo trình có tâm tình tốt’.”

Lê Họa đẩy Tô Như một phen: “Làm trò”, cô nở nụ cười: “Nói trắng ra là, tớ không muốn nghĩ gì cả.”

Tô Như đánh giá cô, hình như không có chút gì giống như đang làm ra vẻ: “Tại sao lại chia tay? Phát hiện anh ta có người phụ nữ khác? Hay là anh ta ghét bỏ cậu?”

“Bởi vì Lộ Thiếu Hành phát hiện tớ không thông minh xinh đẹp đáng yêu động lòng người như cậu, cho nên ghét bỏ tớ.”

Còn có tâm tình nói đùa.

Tô Như bữu môi: “Không phải là sau khi cậu ở bên Lộ Thiếu Hành mới phát hiện thì ra người cậu yêu thực sự là Trác Dực Đình chứ, chưa từ bỏ ý định, vì thế cậu nhanh chóng chia tay với Lộ Thiếu Hành, đi đoạt lại trái tim của Trác Dực Đình.”

Lê Họa chống cằm, đầu năm nay, có phải bất luận người nào cũng có thể làm biên kịch hay không.

“Tớ đoán thế này.” Tô Như mang một bộ dạng phát hiện ra chân tướng: “Nhất định là cậu nhìn thấy trên báo chí, biết Trác Dực Đình sắp cùng Bạch tiểu thư đính hôn, vì thế vô cùng thương tâm, khổ sở đến muốn chết, đau đớn hạ quyết tâm chia tay Lộ Thiếu Hành. Chờ đến tiệc đính hôn của Trác Dực Đình, cậu liền đưa Trác Dực Đình rời đi, trở thành người nổi tiếng khắp thành phố. Để cho tất cả mọi người biết người Trác Dực Đình thực sự yêu là cậu ... ”

Trác Dực Đình đính hôn? Cô thật sự không rõ ràng lắm, thì ra, tất cả mọi người khi tiếp nhận sự thật đều thay đổi.

“Cậu quá thông minh.” Lê Họa khích lệ: “Cậu không đi đóng phim truyền hình thật sự vô cùng đáng tiếc.”

“Cậu không biết ý tưởng này rất mới mẻ độc đáo sao?”

“Rất mới mẻ rất độc đáo, có lẽ một nửa người Trung Quốc đều biết Kim Dung tiên sinh đã sớm dùng qua.”

“Nếu cậu rèn luyện văn hóa hàng ngày, rất nhanh sẽ giống tớ, gần đây tớ mới xem Ý Thiên Đồ Long Ký, cậu có khí chất làm Triệu Mẫn, có tính cách làm Chu Chỉ Nhược.”

Biến thành mắng cô hư.

“Cảm ơn, tớ cảm thấy khí chất và tính cách của cậu đều giống Đinh Mẫn Quân.” Không chỉ là giống.

Sau đó ở trên đường cái, có thể nhìn thấy một người phụ nữ đuổi theo một người phụ nữ khác, tiếng cười làm ngã tư đường vắng lặng này tăng thêm sự ảm áp vô hình.

Chương 44

Lịch trình một ngày của Tô Nhứ vốn sắp xếp nhiều việc. Cô đã đến thành phố Nhân Hạ - nơi được coi là thánh địa quay phim truyền hình mấy tháng, nhưng nếu cô làm phát ngôn viên toàn cầu của thương hiệu Lome, tất nhiên phải xuất hiện phát biểu trong hội trường. Thông báo đã có, Tô Nhứ cũng không muốn đi, mặc kệ những người đó gọi điện thoại thúc giục như thế nào, cô không chút sốt ruột.

Tô Nhứ quên đi thời gian: “Ngày kia cậu trở về, tớ với cậu cùng nhau.”

Ý là cùng nhau ra sân bay.

Lê Họa đang nằm trên chiếc giường mềm mại, ánh mắt cũng nhắm lại, thật là thoải mái. Hiện tại cô cái gì cũng không nghĩ nhiều, mỗi ngày trôi qua, để mình mỗi một ngày đều sống theo ý mình, ít nhất là bản thân cô lựa chọn cách sống.

“Cậu và Lộ Diệc Cảnh là như thế nào vậy?” Lê Họa mở to mắt, hiếm khi thấy Tô Nhứ làm thủ công, cô nàng thêu hết mũi này đến mũi khác, rất khó nhìn, nhưng điều này không quan trọng.

Tô Nhứ đặt đồ thêu trên tay xuống, hai tay khoanh trước ngực, rất rõ ràng là nhớ tới có chút không thoải mái: “Ai ai ai, trước kia cậu còn nói anh ta cũng không tệ lắm, trời ạ, ánh mắt của cậu như thế nào vậy.”

Lê Họa sừng sốt, cũng ngồi dậy, lời này thật sự cô đã từng nói qua. Hình như là ở một bữa tiệc, tuy rằng Lộ Diệc Cảnh mang bộ dạng cảm thấy rất hứng thú đối với cô, cuối cùng không phải cũng không làm gì cô sao? Hơn nữa, cô cảm thấy được lần đó Lộ Diệc Cảnh cố ý biểu hiện ở trước mặt bạn bè. Nếu tất cả mọi người cho rằng anh ta là một người đào hoa không kiểm

chế được, anh ta liền biểu hiện theo ý bọn họ muốn, dù sao ở trong lòng người khác anh ta là như vậy.

Cô đương nhiên sẽ không nói, lúc ấy là cô cố ý thử, muốn biết Lộ Diệc Cảnh là hạng người gì.

“Ánh mắt của tớ như thế nào không quan trọng, quan trọng là cậu không cần tự nói xấu ánh mắt của mình.” Lê Họa nhẹ nhàng cười.

Tô Như cắn cắn môi, bị Lê Họa làm cho khó chịu. Nếu Lộ Diệc Cảnh không tốt, cũng là lựa chọn của bản thân cô, người có ánh mắt không tốt chính là cô.

Tô Như đập thật mạnh xuống giường.

Nhìn thấy bộ dạng này của Tô Như, Lê Họa đẩy cô: “Hai người đến cuối cùng là như thế nào ... Sao lại đột nhiên kết hôn?”

“Đơn giản, giống cậu với Lộ Thiếu Hành.”

Thực sự cũng rất đơn giản, người Giang lão gia nhìn trúng là Lộ Ôn Diên. Khi Giang gia tổ chức một bữa tiệc, dù sao quá trình không quan trọng, mục đích mới quan trọng. Đa số mọi người cũng hiểu được ý tứ của Giang lão gia, cũng vui vẻ làm nể. Hơn nữa đây vốn là nền tảng của xã giao, không có lý do gì để từ chối.

Tất nhiên Lộ Ôn Diên cũng đến đây, cùng vài người chào hỏi.

Tô Như từ nhỏ không chịu bị trói buộc, cũng rất ít khi ở nhà, cô liền cố ý trốn tránh không xuất hiện gặp mọi người, mà bọn họ cũng chưa từng gặp qua tiểu thư duy nhất của Giang gia.

Cô ở trong sân, tưới hoa.

Lộ Diệc Cảnh chính là vào thời điểm đó đi tới, anh không biết cô, nhưng cô lại biết anh. Hình như anh đã uống rượu, sắc mặt rất không bình thường, cũng không biết là bị ai chuốc say.

Tính tình Lộ Diệc Cảnh không cẩn thận bằng Lộ Ôn Diên, anh đi tới nhìn cô, cô đang ngửi hương thơm của hoa: “Cô đẹp hơn hoa.”

Lời nói và việc làm của một công tử hư hỏng, nhưng cô lại rất thích.

Được rồi, xem như hàng hóa để khiêu khích đi, cô câu dẫn anh, mà anh không cự tuyệt. Chính là một đêm như vậy, nam nữ hoan ái, đơn giản như thế.

Ngày hôm sau, Tô Như thức dậy sớm hơn Lộ Diệc Cảnh. Cô mặc quần áo, Lộ Diệc Cảnh mở mắt ra. Trong lòng đều biết rõ tất cả những gì xảy ra, Lộ Diệc Cảnh nhìn cô cười.

Ở trong lòng, cô mắng anh ngu ngốc.

“Anh thức dậy rồi thì nhảy xuống từ cửa sổ đi.” Cô mặc quần áo tử tế, khoanh tay nhìn Lộ Diệc Cảnh.

Lộ Diệc Cảnh lại đưa tay đặt ở dưới đầu: “Tại sao?”

Anh căn bản không biết cô là ai, loại chuyện này xảy ra cũng không cảm thấy có hậu quả gì, hơn nữa anh hình như rất vừa lòng về cô.

“Không đi?” Cô cười xấu xa: “Tôi mở cửa ... anh sẽ hối hận.”

“Đời này còn chưa có gì đáng để tôi hối hận.”

Thế à? Vậy cô tạo cho anh một cơ hội.

Vì thế cô mở cửa, tứ thiếu gia nhà họ Lộ phải lấy cô.

“Đơn giản như vậy?” Lê Hòa cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Tô Như suy tư trong chốc lát: “Trước kia tớ đã từng gặp anh ta.” Cô cười có chút tái nhợt, cách đó rất lâu, thực ra cô cũng hiểu được, đối phương chỉ là nói đùa, nhưng cô lại tưởng thật. Ở một bữa tiệc tối thời trung học, cô đóng vai một nhân vật vô cùng xấu xí, làm nền cho một nữ thần xinh đẹp, đúng lúc, cô gái xinh đẹp kia là bạn gái của Lộ Diệc Cảnh. Chuyện xác suất nhỏ như vậy, Lộ Diệc Cảnh đi đón bạn gái, nụ cười này, vô câu vô thúc, tùy tiện làm bật, nhìn không thấy, không hiểu, cô với vẻ mặt vô cùng xấu xí đi tới chỗ Lộ Diệc Cảnh.

Lộ Diệc Cảnh không giống các nam sinh khác tỏ ra khinh thường hay không kiên nhẫn đối với bộ dạng này của cô.

“Thực ra tôi là một mỹ nhân.” Cô nói với Lộ Diệc Cảnh như vậy.

“A, tôi tin.” Lộ Diệc Cảnh nâng cằm, chớp mắt.

“Nếu sau khi tháo lớp hóa trang ra tôi thật sự là một mỹ nhân, anh lấy tôi nhé.”

“Được.” Lộ Diệc Cảnh cười càng vui sướng.

Đương nhiên, sau khi cô tẩy trang, cũng chỉ là nhìn thấy Lộ Diệc Cảnh cùng bạn gái của anh rời đi, hai bóng lưng ở sân thể dục vô cùng rõ ràng. Cô buồn bực nở nụ cười, cũng không lo ngại. Chẳng qua là bởi vì khi cô xuống sân khấu, tất cả mọi người tránh cô còn không kịp, chỉ có Lộ Diệc Cảnh vươn tay mà thôi.

Có lẽ là trí nhớ rất tốt, nhớ rõ anh từng giúp cô việc nhỏ này.

Lê Hòa không bình luận gì về chuyện này, chỉ là trong Tả nường tử, Lý Bá Trọng phụ lòng Nhạc Tử Đồng, anh ta nói anh ta sẽ đưa cô bỏ trốn và cưới

cô, cô bỏ trốn cùng anh ta, nhưng cuối cùng anh ta phụ lòng cô, trốn đi với một người phụ nữ khác, mà cô cũng gả cho một người đàn ông khác.

Vậy có thể Lê Họa thích Lý Bá Trọng, nhưng có thể Lê Họa thích Nhạc Tử Đồng, hơn nữa có thể Lê Họa thích người phụ nữ mà đến cuối Lý Bá Trọng trốn đi cùng.

Mỗi người đều có vai diễn của mình, bạn tâm tâm niệm niệm khó có thể quên được một chuyện, nhưng đối với sinh mệnh của người khác nó lại không quan trọng.

“Tối mai cùng tớ tham gia một bữa tiệc từ thiện đi?” Tô Như một lòng muốn kéo dài thời gian quay về, công việc là một chuyện phiền phức.

“Được.”

Nói là tiệc từ thiện, so với tiệc rượu bình thường cũng không kém bao nhiêu, dù sao những người đến đây cũng có tiếng tăm. Loại từ thiện này, đối với bọn họ thì càng nhiều càng làm đẳng cấp của mình cao hơn, không ít xí nghiệp lớn gần đây đều lựa chọn xu hướng này, có thể nhận được mỹ danh, so với quảng cáo tốt hơn nhiều.

Lê Họa đi theo sau Tô Như, người tới hóa ra lại nhiều như vậy. Vài người có tiếng tăm ở thành phố Yên Xuyên cũng tới, còn có cậu chủ Thẩm và Đường tiểu thư mới đính hôn không lâu, chị họ của Tô Như cũng đã ở trong đó, xem ra, quả thật là tốt xấu lẫn lộn. Tô Như không có ý nghĩ tiếp đón, lôi kéo Lê Họa xem biểu diễn ảo thuật.

Thế giới ảo thuật vô cùng kì diệu, làm không ít người đứng lên reo hò.

Chỉ là Lê Họa vừa ngẩng đầu, từ khe hở của mọi người, tầm mắt đúng lúc nhìn thấy Lộ Thiếu Hành, vậy mà anh đã ở nơi này. Cũng đúng, tiệc từ thiện như vậy, anh không có lý do gì không đến.

Cũng không phải thật sự chưa gặp lại anh.

Ngay tại sân bay, anh cách cô chưa tới năm mươi mét. Dọc đường đi cô đều nghĩ rất nhiều, nhưng cũng không cố ý trốn tránh, vẫn tỏ ra tự nhiên, sau đó cũng không nghĩ gì, nên làm cái gì thì làm cái đó.

Anh mặc bộ vest may thủ công, đứng trong đám người vô cùng thu hút ánh nhìn. Lần đầu tiên cô thấy anh đeo kính đen, loại cảm giác xa lạ mãnh liệt này kéo tới tập kích cô. Nếu anh dùng động tác và ngôn ngữ của người có tiền đối với cô, cô sẽ cảm thấy giữa hai người có một tầng thủy tinh dày, thấy được nhau, nhưng như thế nào cũng không thể xuyên qua.

Anh cũng không thấy cô, mà cô ngồi ở phía sau, lấy một quyển tạp chí của người khác tùy tiện lật xem.

Cô cảm thấy mình làm khá tốt, không bối rối, cũng không lo lắng, như khi làm việc dựa theo sự sắp xếp của chính mình.

Chỉ là thật không ngờ, hóa ra anh cũng tới nơi này.

Anh chỉ nhẹ nhàng đảo ánh mắt qua, liền cùng người bên cạnh nói chuyện với nhau.

Cô hơi cười, đáp lại lời nói ảo thuật thật thú vị của Tô Như.

Bữa tiệc là do một nhà từ thiện tổ chức, nghe nói ở không ít thành phố đã tổ chức bữa tiệc như vậy, quan trọng là đề xướng xong cần có nhiều người trợ giúp.

Lê Họa ngồi một bên, nhìn Tô Như được người khác mời ra khiêu vũ, mà cô cũng từ chối không ít người, chỉ ngồi cười tại chỗ. Những người này nhìn qua đều là người giỏi vũ đạo, trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, cô cũng không có ý nghĩ sánh bằng người khác.

Chỉ là thật không ngờ sẽ có người quen đi tới.

Bùi Chấn Vũ cũng không mời cô khiêu vũ, làm cô hơi giật mình, nhưng cũng không biểu hiện ra.

“Thật bất ngờ, ở nơi này có thể nhìn thấy cô.” Bùi Chấn Vũ mỉm cười nhìn cô.

“Tôi cũng rất bất ngờ, anh có thể nhớ rõ tôi.”

Cô nói rất chân thật, nhưng Bùi Chấn Vũ lại cười đến có chút không có ý tốt, nhìn người bên kia: “Thực ra tôi rất ngạc nhiên, cô làm thế nào mà có liên hệ với người như anh ta.”

Bộ dạng anh ta thực sự giống như tò mò, không chứa châm chọc.

“Tôi cũng rất ngạc nhiên, từ khi nào anh lại cảm thấy hứng thú với chuyện này như vậy.”

“Không, chỉ là đột nhiên nghe nói bí thư Lộ hình như có quan hệ thân thiết với nhà họ Tô.” Bùi Chấn Vũ đánh giá cô, khóe miệng giương lên ý cười khó hiểu.

Lê Họa nhìn chằm chằm gương mặt Bùi Chấn Vũ, ngôn ngữ như thế nào cũng chỉ có một ý: “Anh là nhắc nhở tôi không nên quên thân phận của mình? Cách xa Lộ Thiếu Hành một chút?” Anh ta đã không chỉ một lần nhắc nhở qua chuyện này.

Anh ta nhẹ nhàng mỉm cười, không nói gì.

Lê Họa nhếch miệng, cố gắng kiềm chế sự khó chịu trong lòng: “Bùi Chấn Vũ, không phải toàn bộ đàn ông đều giống anh ... ” Cho dù cô không thể ở bên Lộ Thiếu Hành, cũng tuyệt đối không phải bởi vì gia thế, cô vẫn tin tưởng chỉ cần hai người thực sự yêu nhau, thì không có gì là vấn đề cả. Yếu

đuổi của cô, chẳng qua là bởi vì hai người không đủ yêu nhau, không phải Lộ Thiếu Hành không tốt, không thể làm ra chuyện gì: “Lộ Thiếu Hành cũng tuyệt đối sẽ không giống với anh, ngay cả người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được.”

Sắc mặt Bùi Chấn Vũ xanh mét.

Quá khứ của mình lại bị một người phụ nữ không liên quan nói ra, khiến anh ta giống như bị người khác hung hăng cho một bạt tai.

Nguyên nhân chính là vì anh ta thất bại, mới muốn nhắc nhở Lê Họa, không phải giống như “cô ấy”, sẽ chết không minh bạch.

Lê Họa cũng hiểu được lời nói của mình quá mức nghiêm trọng, ai lại hy vọng người yêu mình chết chứ?

“Xin lỗi.”

“Cô nói không sai, thực sự tôi không phải một người đàn ông tốt.” Bùi Chấn Vũ đứng lên, liếc mắt một cái nhìn cô: “Mà khi tình thân xung đột với tình yêu, bất luận tình thân có tệ thế nào, cũng không thể buông bỏ được.”

Cho nên anh ta nhất định sẽ cưới một người phụ nữ môn đăng hộ đối.

Lê Họa nhìn bóng lưng anh ta, có chút không đành lòng, có lẽ đối với rất nhiều người đàn ông, thực ra yêu nhất cũng chỉ có một người phụ nữ, đối với việc chấp nhận người khác, có người bằng lòng, có người không đồng ý.

Nhưng với người đã chết, không cần phải cả đời không chấp nhận.

Lê Họa chờ Tô Nhứ âm ỉ đủ rồi sẽ trở lại đây, xem ra Tô Nhứ mãi chơi đùa đã quên đi sự tồn tại của cô. Cô cười đến có chút bất đắc dĩ, quên đi, tự cô

ra ngoài đối gió vậy.

Đi ra đại sảnh, không khí lạnh lẽo nhanh chóng ủa đến, cả người như bị kim đâm vào, lập tức thanh tỉnh.

Phía sau vang lên tiếng bước chân, cô không quay đầu lại.

Loại tiếng vang cố ý này làm lòng cô sinh ra ý muốn phản nghịch. Anh cố tình gây ra tiếng động để cô quay đầu lại, cô liền cố tình không làm.

Tiếng bước chân dừng lại, bên cạnh cũng có hơi thở quen thuộc.

Cô không mở miệng, liền nhìn thấy một chiếc xe cách đó không xa, đèn xe chột lóe, làm cô thấy rõ ràng đối diện quốc lộ có một đóa hoa, thật là đẹp mắt.

“Ham muốn sụp đổ?”

Anh vừa mở miệng liền lộ ra anh đối với cô vô cùng không hài lòng, loại ngữ khí cố ý này là muốn làm cô tức giận.

Cô liền không theo ý anh: “Anh không nhìn thấy sao?”

Nếu anh cố ý nói cô thành người phụ nữ như vậy, cô liền thừa nhận cho anh xem.

Cô không cần quay đầu lại nhìn, cũng biết anh nhất định đang nở nụ cười châm biếm: “Anh cần phải khen ánh mắt của em tốt hay là vẫn vô cùng kém cỏi?”

“Ánh mắt của em thế nào không quan trọng, ánh mắt Nhị thiếu tốt là được rồi. Đại tiểu thư Tô gia, xinh đẹp động lòng người, dáng người kiều diễm, lúc đó còn có thể trên thương trường oai phong một cõi, phụ nữ như vậy, quả thật có thể xứng đôi với Nhị thiếu.” Nói xong cô mới phát hiện bản thân mình vẫn là hơi để ý.

Anh cười đến chẳng biết tại sao, cúi đầu suy nghĩ một lúc, đột nhiên anh ngẩng đầu: “Em chính là bởi vì chuyện này mà rời đi?”

Anh không hiểu cô, thực ra anh không cần phải hiểu cô.

Có người thích quá trình, cô chỉ yêu thích kết quả mà thôi.

Chương 45

Lê Họa đưa tay lên vung vài cái, mỉm cười, xoay người lại nhìn gương mặt Lộ Thiếu Hành. Cô phải cảm ơn đôi giày cao gót này, khiến khoảng cách giữa khí thế của cô và anh giảm bớt, cho dù chỉ là cô tự an ủi mình như vậy.

“Không phải.” Cô từ bên cạnh anh đi qua.

Cô đột nhiên cảm thấy buồn cười. Anh tựa như một người chỉ biết làm đại sự, cho rằng cô không hiểu anh. Mà cô giống như một người phụ nữ bình thường, cảm thấy người đàn ông này không hiểu mình.

Lộ Thiếu Hành giữ tay cô: “Nếu không phải, vậy hãy nói cho rõ ràng.”

Cô quay đầu: “Nói gì?”

“Nếu không phải bởi vì chuyện của Tô gia, vậy nói là vì chuyện gì.” Hiện tại anh đột nhiên hiểu được, lúc ở cùng cô gái này cũng đừng nghĩ đến chuyện nói “Anh hiểu em”, trò chơi Tôi đoán anh luôn thua, rõ ràng đã nói, nếu đoán không được hoặc không nói rõ, vậy hãy nói cho rõ ràng, dù sao cũng không có gì không đúng.

Nhưng cô cố tình sẽ không như vậy: “Đúng, không phải bởi vì Tô gia, là vì Vương gia, Lý gia, Tôn gia ...”

Lộ Thiếu Hành càng nắm tay cô chặt hơn, khiến tay Lê Họa vốn đã hơi lạnh lại càng thêm đau đớn. Anh không thích cô cố tình gây sự, vốn đã khó chịu, cô còn dám chạy đến trước mặt anh, rất tốt.

Lúc thượng đế ban cho duyên phận, thần linh cũng không ngăn được.

“Buông tay.” Cô dùng sức giãy giụa, tay kia cầm túi liên vung trên người anh, vung nhiều lần, anh đứng tại chỗ không có dấu hiệu buông tay.

“Trút giận xong rồi, bây giờ có thể nói được chưa?”

Nghe được anh nói như vậy, cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh. Đứng bất động như vậy chỉ là vì muốn làm cho cô hết giận?

Trời sinh cảm động là kẻ thù của phụ nữ.

Cô thở gấp: “Anh buông em ra trước.”

“Em nói trước đi.” Anh cố chấp.

“Chính là như anh nghĩ, anh và đại tiểu thư Tô gia không phải sắp đính hôn sao? Em còn ở lại làm gì. Hai người trai tài gái sắc, gia thế tương đương, rất xứng đôi. Em cảm thấy mình không xứng với anh, như vậy được chưa?”

Lộ Thiệu Hành nhìn cô thật lâu: “Không được tự nhiên làm cho người ta chán ghét.” Anh dừng lại, con người cũng tối sầm: “Một chút tự tin cũng không có.”

Nói không sai, cô chính là như vậy, bây giờ anh thấy được bộ mặt thật của cô, nên có thể buông tay thôi? Tốt nhất chạy thật nhanh bỏ lại cô, sau đó cho rằng mình làm một chuyện vô cùng đúng đắn.

Cô đứng ở tại chỗ, không nghĩ rời đi.

Anh nhìn cô chăm chăm, xác định trong lòng cô liệu có phải đang chửi mắng chính mình không.

Đột nhiên anh cười cười: “Nhưng mà thực ra bản thân anh cũng không tốt lắm, vừa cố chấp, lại không có kiên nhẫn ...”, anh giống như suy nghĩ một chút: “Cho nên dựa theo nguyên tắc công bằng mà nói, sao có thể xứng với một người phụ nữ hoàn mỹ?”

Cô tiếp nhận ánh mắt của anh, nhưng cái gì cũng không nói ra được.

Vừa rồi nếu chỉ là một chút cảm động, hiện tại không thể nghi ngờ chính là tâm động. Anh làm gì phải như vậy, việc gì phải tốt giống như trong tưởng tượng của cô, nếu anh xấu xa một chút, cho dù cô đi rồi cũng sẽ không quay đầu lại, tại sao lại cố tình như vậy.

Cô thở một hơi thật dài, cầm túi, lại vung lên người anh, đè nén nội tâm của chính mình.

Cô vẫn muốn chạy, Lộ Thiếu Hành bắt được cô, anh còn không tin cô có thể cố chấp chạy trốn trước mặt anh. Anh cười với cô, ý tứ rất rõ ràng, anh không chịu buông, cô thế nào cũng không đi được.

“Những chuyện khác anh đều có thể thương lượng, duy nhất chuyện hôn nhân thì không được, bất cứ ai cũng không thể làm chủ thay anh, bao gồm bố mẹ anh.” Anh nói rất rõ ràng, lúc này mới nhìn phản ứng của cô.

Cô mím môi, vẫn không nói lời nào.

Đáy lòng Lộ Thiếu Hành bắt đầu tức giận: “Vẫn muốn chạy?”

Cô cúi đầu, không nói gì.

Anh chế giễu, bây giờ cũng không xong, anh quan sát xung quanh một chút, không có người, lúc này mới thể hiện một bộ dạng vô lại: “Tiền em còn chưa trả cho anh, chạy cái gì mà chạy, muốn chạy trước hết hãy trả tiền.” Khi nói lời này, mặt anh không khỏi đỏ, đại khái chưa bao giờ nói chuyện với người khác như vậy, đối phương lại là một người phụ nữ, truyền ra ngoài người khác còn tưởng rằng nhà anh nghèo nàn đến mức phải tìm một người phụ nữ trả nợ cũng nên.

“Không có tiền.” Cuối cùng cô nhìn anh.

“A, đúng lúc.” Anh cười đến xấu xa: “Lấy bản thân em đến gán nợ.”

“Em ...”

Cô còn chưa nói hết lời, Lộ Thiếu Hành liền kéo cô đi về phía xe của anh.

Tiết mục bán mình trả nợ tuy rằng cầu huyết, nhưng nếu có thể lôi ra để nói đùa một chút, cảm giác hẳn cũng không tệ. Lộ Thiếu Hành vừa đi vừa kéo người phụ nữ này, đầu óc hình dung chân thật.

Có thể cho rằng trời sinh sức lực của đàn ông có cảm giác ưu việt, đương nhiên chỉ là tương đối trong vài thời điểm. Lê Họa hoàn toàn không biết Lộ Thiếu Hành đưa mình đi đến đâu, nhưng nơi này đương nhiên cao cấp tinh xảo. Tự cô cũng hiểu được vừa rồi bản thân mình kì quái không thú vị, có chút ganh tị, nhưng cô không biết nên làm như thế nào. Đơn giản là Lộ Thiếu Hành cưỡng chế khiến cô không cần lựa chọn, có đôi khi cảm giác này không tệ, dù sao bản thân mình cũng không biết bây giờ nên làm gì, có một người thay cô lựa chọn. Cho dù kết quả không như ý muốn, cũng tốt hơn tự mình rồi rắm.

Chút lãng mạn, đương nhiên không có khả năng, cô cũng không cưỡng cầu. Lộ Thiếu Hành cầm khóa phòng liếc cô một cái: “Đừng nghĩ chạy.”

Sau khi đẩy cửa ra, anh liền ôm lấy cô bắt đầu giở trò, sự không thoải mái lúc trước, có thể vứt ra khỏi đầu hoặc sau khi hưởng thụ xong lại đi tính toán tiếp.

Anh gặm cổ của cô, nơi đó hình như là nơi ấm áp nhất cơ thể cô, tỏa ra hơi thở chỉ thuộc về cô.

Anh vừa xé rách quần áo của cô, vừa tiếp tục gặm nhấm cổ cô.

Lê Họa há miệng thở gấp vài hơi, dùng chân đá anh một chút: “Đóng cửa.”

Nghe được cô nói như vậy, anh nở nụ cười tà ác.

Sau đó anh trực tiếp ôm cô đến giường lớn trong phòng, sau khi quăng cô lên giường, anh liền cởi quần áo của mình, ánh mắt nghiêng nghiêng nhìn cô, bộ dạng không chút để ý: “Lần trước em muốn cho anh một đêm khó quên sau đó rời đi?”

Cô cũng liếc anh: “Cho nên anh cũng muốn đóng vai nhân vật em đóng lúc đó?”

Anh dồn sức về phía cô, gặm vành tai của cô: “Không nhàm chán như vậy.”

Cơ thể cô trước sau như một mềm nhũn, tay anh không ngại phiền phức chẳng chịu yên phận, hầu kết đã chuyển động: “Có muốn anh hay không?”

“Không muốn.” Cô quay đầu đi.

“Ngu ngốc.” Anh gầm nhẹ một tiếng, dưới tình huống thế này lại không phối hợp với suy nghĩ của đàn ông, đây không phải là buộc đàn ông tra tấn cô đến phục tùng sao?

Anh nắm khối tròn trịa trước ngực cô, vùi đầu tiến vào cổ cô, hơi thở ấm áp, anh rất hoài niệm.

Ai đó đã từng nói, phụ nữ và thuốc phiện thực ra không khác nhau lắm, đều dễ dàng nghiện, về phần có tổn thương cho cơ thể hay không, quyết định bởi việc sử dụng như thế nào.

Người anh chậm rãi di chuyển, nắm lấy eo của cô, môi cũng di chuyển xuống dưới, trên cơ thể cô lưu lại nhiều dấu vết độc đáo.

Anh tách chân cô ra, tay trượt vào vị trí trung gian. Mà đầu ngón tay của cô đâm vào lưng của anh, cô bắt đầu há miệng thở dốc.

Xoa nắn một hồi, lúc này anh mới đứng thẳng dậy, động thân về phía trước, ở bên ngoài tiếp xúc với nơi mềm mại nhất, quan sát vẻ mặt của cô.

Anh chậm rãi tiến vào, hai tay giữ chân của cô, rồi mãnh liệt tiến vào.

“Ừ ... ” Cô nắm lấy ga trải giường, mắt say lờ mờ mê muội nhìn anh.

Anh lập tức lấy chiếc gối cách đó không xa, kéo cô lên, đặt ở phía dưới mông.

Anh chặt chẽ nắm lấy hai chân của cô, quấn ở bên hông mình, dán chặt, lui về phía sau, lại dán chặt. Trong lúc đó tiếng da thịt tiếp xúc thân mật với nhau, vang lên khắp nhà, ngọn lửa nóng rực, nhanh chóng thiêu đốt.

Thở gấp, va chạm, tiếng động tầng tầng lớp lớp.

Trăm ngàn năm qua hình như chỉ có phương thức này không tiến bộ, vĩnh viễn đi theo bước chân nguyên thủy không thay đổi được bản chất như vậy.

Lộ Thiếu Hành từ trên người cô đứng lên, nhìn chăm chú cô một cái, lúc này mới đi vào phòng tắm. Sau khi cô nghỉ ngơi một lát, cũng đứng dậy, chỉnh đốn lại bản thân mình.

Dù sao cũng vẫn dùng loại phương thức này phá vỡ bầu không khí xa lạ của đôi bên.

Nhưng Lê Họa có cảm giác, đối với Lộ Thiếu Hành, mình hình như giống một người bạn gái giận dỗi, ầm ỹ xong, nên trở lại. Cô nghĩ không sai, anh thật sự cho là như vậy.

Mọi người đều có cảm xúc tự luyện, cho rằng một người thích mình, qua nhiều năm sau vẫn sẽ thích, sẽ không dễ dàng thích người khác, cũng không biết là tốt hay xấu.

Lộ Thiếu Hành từ phòng tắm đi ra không lâu, cô cũng từ phòng tắm đi ra.

Sau khi thấy vẻ mặt của anh, cô không có biểu hiện gì liền đi tới.

“Hiện tại có thể nói?” Anh nằm trên giường, kéo cô vào trong lồng ngực của mình.

Sau khi tự cho mình “thù lao” nhất định, anh quyết định vẫn nghe lý do cô rời đi, nhìn ra tuyệt đối sẽ không làm cho anh thoải mái, có thể không chế trước một chút.

Ngón tay của anh quấn quanh sợi tóc của cô, cô muốn di chuyển anh sẽ kéo tóc cô, đau là tự cô tìm đến, không liên quan đến anh.

“Bố mẹ Trác Dực Đình đi tìm anh?”

Anh còn tưởng rằng cô thật sự sẽ không nói.

Anh gật đầu: “Có đi tìm.”

“Nói gì?”

Hỏi vấn đề như vậy có chút tiến bộ ... Không hiểu sao làm cho anh nở nụ cười: “Nói anh đi chia rẽ hai người, không để hai người ở bên nhau.” Anh nhìn cô chăm chăm, khiến cô mở to mắt nhìn gương mặt anh: “Thực ra, anh cảm thấy không cần anh chia rẽ, hai người cũng sẽ chia tay, không cần lãng phí sức lực, cho nên anh liền quyết định thờ ơ lạnh nhạt.”

Cô chau mày, anh dùng tay miết lên mặt cô, cho đến khi có dấu vết của ngón tay anh.

“Vậy hẳn là phải cảm ơn anh đã thờ ơ lạnh nhạt?”

“Nếu nói dùng bản thân em đến cảm ơn anh, anh cũng chỉ có thể cố gắng hết sức lực.”

Cô đứng dậy, tay kia của anh còn quấn lấy tóc của cô, khiến cô thở nhẹ một hơi, thực sự đau, quay lại nằm xuống. Con người cũng chỉ có chút đau đớn sau đó mới học được cách ngoan ngoãn, anh nhìn cô tỏ vẻ xem thường.

Cô liền cầm lấy tay anh cẩn, làm anh cũng đau, lúc này mới cân bằng.

Sau khi cẩn xong, cô thở gấp một lát: “Không chỉ thờ ơ lạnh nhạt?”

“Ý của em là muốn nói cho anh phiên bản khác?”

Anh không chút để ý khiến cả người cô không thoải mái: “Có phải bố mẹ Trác Dực Đình đồng ý, chỉ cần anh khiến em chủ động rời xa Trác Dực Đình, liền cho anh tài liệu của công trình XX, hơn nữa thấp hơn giá thị trường 20% hay không?”

Lộ Thiểu Hành nhìn cô một lúc lâu: “Anh quả thực có nhận.”

Cô lộ ra vẻ mặt đã biết rõ.

“Ai nói cho em biết?”

“Quan trọng sao?” Đích thực cô có chút thất vọng.

Vẻ mặt Lộ Thiểu Hành lại tỏ ra bất mãn: “Em nghĩ anh là người như thế nào? Chính trực không?” Anh nâng mi: “Nếu người khác bằng lòng chủ động cho anh lợi ích, lẽ nào anh sẽ ngu ngốc đi từ chối?”

Cô trầm mặc. Cũng không nói.

Anh cười khê: “Anh thực sự không phải là người tốt như em nghĩ, đã có lợi ích, anh thật không có lí do gì mà chủ động bỏ qua. Em muốn nghe anh nói thật sao? Tiền tiết kiệm được kia, toàn bộ dùng để trả nợ cho em, bao gồm một phần mà em vay nặng lãi, bao gồm một phần em trả cho Tô Như. Anh chính là người như vậy, dùng tiền của người khác tới bù đắp, hơn nữa còn muốn mượn chuyện này làm cho em cảm động đến rơi nước mắt.”

Hồ hấp của cô càng trở nên nặng nề.

Sự thật là như vậy, nhưng từ miệng anh nói ra, dường như lại thay đổi.

“Chính là như thế này. Em có thể cho rằng, bố mẹ của bạn trai cũ cho em phí chia tay để trả nợ.” Anh dừng lại, gỡ ngón tay đang quấn quanh tóc cô xuống: “Nhưng anh phải thành thực nói, đó là người khác đưa tới, anh chưa bao giờ chủ động yêu cầu. Cũng sẽ không vì yêu cầu của người khác mà làm việc, vĩnh viễn.”

Chuyện xảy ra như vậy, nhưng không phải ý muốn của anh.

Cô đã hiểu.

Anh cũng không cố ý chơi đùa cô.

Kỳ thật cô muốn chính là điều này, về phần anh không phải một người chính trực, cô cảm thấy như vậy mới tốt, cô không thích anh là một người hoàn hảo không có khuyết điểm nào, như vậy cảm giác khoảng cách với anh rất xa.

“Đã hiểu rồi?” Anh thấy cô không nói lời nào, cầm lấy tóc cô kéo kéo.

“Ừm.” Hiểu rõ.

Sau đó?

“Em gặp Trác Dực Đình?” Anh giương cằm hỏi, ngoại trừ Trác Dực Đình, còn ai có thể nói thông tin này với cô? “Sau này...” vẫn còn gặp.

“Cái nào quan trọng hơn?”

Là sau này quan trọng hơn hay gặp Trác Dực Đình quan trọng hơn?

Anh lại hôn cô: “Em có thể chủ động hỏi anh, em không biết là bất cứ chuyện gì, qua câu trả lời của anh, khoảng cách với sự thật càng gần hơn sao?”

Chương 46

Lê Họa đối với việc mình “mất tích” mà Tô Như không gọi điện thoại lo lắng thì rất là tức giận, cô ở trước mặt Tô Như không ngừng cắn nhả, khiến Tô Như nhìn thấy cô là muốn trốn.

“Ai ai ai, cũng không phải tớ không nhìn thấy cái tên Lộ Thiếu Hành kia, còn lo lắng cho cậu làm cái gì?” Tô Như xem thường, như vậy chính là gian phu (dâm) phụ đi yêu đương vụng trộm, cô việc gì phải tự mình đa tình đi lo lắng, cũng không phải cô không có đầu óc.

“Cậu chính là không quan tâm tớ.” Lê Họa nói như đinh đóng cột.

“Đúng là tớ không quan tâm cậu, Lộ Thiếu Hành mới quan tâm cậu.” Tô Như cố ý nâng cao thanh âm, nhìn đèn giao thông phía trước, sau khi dừng xe lại, mới quay đầu cười nhìn Lê Họa: “Cô nam quả nữ, ở cùng một phòng, làm gì vậy?”

“Là chuyện trong đầu cậu đang nghĩ tới.” Lê Họa nhìn Tô Như cười cười: “Cậu muốn nghe quá trình hay muốn nghe kết quả.”

“Đều muốn.”

“Quá trình thực sự không có gì đáng nói, kết quả rất không thú vị, được rồi, chính là như vậy.”

“Cắt.” Tô Như một bộ dạng bị lừa giỡn, sau đó tiếp tục lái xe.

Tô Như đến Bắc Thành cũng đã lâu, phải trở về. Sau khi Lê Họa tiễn Tô Như, bản thân cô cũng ngồi trong phòng chờ, chuyến bay của cô còn phải đợi một lát. Ngồi không rất nhàm chán, cô đi lấy tạp chí để xem. Không nhìn không biết, hóa ra đại tiểu thư Tô gia là một biểu tượng của con người, nhìn diện mạo này còn tưởng là một ngôi sao vừa bước ra, mỏng manh xinh

đẹp, đôi mắt sáng ngời. Thậm chí trong lòng cô còn oán thầm, nhất định Lộ Thiếu Hành còn chưa gặp qua Tô tiểu thư, nếu không nói không chừng còn nhất kiến chung tình nữa.

Mọi người, luôn luôn khao khát những điều tốt đẹp, sau đó không ngừng mở rộng liên tưởng.

Đợi hơn nửa ngày, cô mới ngồi trên máy bay.

Cô có chút không thú vị, nghĩ chớp mắt một lát, mở mắt ra sẽ tới thành phố Yên Xuyên.

Vị trí bên cạnh đã có người ngồi xuống, cô cũng không để ý, cho đến khi thấy hương vị quen thuộc đang từ từ đậm lên, cô mới nghiêng người qua: “Anh ...”

Lời còn chưa nói hết, Lộ Thiếu Hành đã vươn tay giữ lấy mặt cô: “Đây là em kinh hỉ hay là kinh hãi?”

“Anh không cảm thấy phiền chán à?” Lê Họa liếc anh một cái: “Anh không nói hôm nay trở về.”

“Đó là em không hỏi.”

“Anh cũng không biết nói?”

“Không nói cũng gặp, có thể tạo ra duyên phận.”

“Sự thật chứng minh, duyên phận là dựa vào con người.” Cô cười khẽ, nhưng cảm giác này cũng không tệ.

Lê Họa đứng dậy đi toilet, khi ra rửa tay, trước gương đã có một cô gái đứng ở đó. Cô gái đang dùng nước lau một góc áo, nơi đó có một vết bẩn, giống như bị đồ uống đổ lên. Thấy Lê Họa nhìn mình, cô gái ngượng ngùng cười cười. Đều nói thành phố Yên Xuyên nhiều người đẹp, trước kia

Lê Họa còn không sao tin tưởng được, hiện tại mới cảm thấy thật sự là như vậy, nhất là trên người cô gái này có cảm giác đặc biệt khiến người ta muốn nhìn vài lần.

Lê Họa trở lại vị trí, Lộ Thiếu Hành thu hồi tạp chí trên tay: “Đi lâu như vậy?”

“Cố ý nhìn người đẹp.”

Lộ Thiếu Hành cảm thấy đáng tiếc: “Cũng không bảo anh.”

Cô kéo kéo ống tay áo: “Nói thật, người đẹp.”

“A...” Anh kéo dài âm cuối, cười trêu ghẹo: “Thật sự để anh đi xem xét và thưởng thức?”

Mặc dù anh đang cười, cũng rất phối hợp, nhưng cô cũng rõ ràng, anh không cảm thấy hứng thú chút nào.

Sau khi trở lại Yên Xuyên, mỗi ngày Lộ Thiếu Hành đều bề bộn nhiều việc, mà Lê Họa cũng duy trì sự nhiệt tình với công việc, thật không phát sinh chuyện gì lớn. Hai người cũng sống yên ổn với nhau, không thể nói có nhiều ngọt ngào, cũng không có gì tranh cãi.

Sau khi tan tầm, Lộ Thiếu Hành vừa ngồi trên xe, liền nhận được điện thoại của Đường An An, giọng nói của Đường An An không tốt lắm, giống như trong nhà đã xảy ra chuyện gì. Anh gọi điện thoại cho Lê Họa, hôm nay có lẽ sẽ không quay về Đông Linh, nói xong anh liền lái xe về phía Khuynh Thế.

Trong nhà hoàn toàn giống trước đây, Lộ Chính Nhiên còn chưa trở về, Đường An An ngồi trước bàn lớn trong phòng khách, vẻ mặt bình tĩnh, nghe thấy tiếng bước chân cũng không quay đầu lại. Sau khi Lộ Thiếu Hành thay giày, anh cười đi qua.

“Đây là làm sao vậy?” Anh nhìn quýt trên bàn bị phá hỏng: “Mẹ có thù hận lớn như vậy với quýt sao, để con trai đến bóc một quả thử xem, nói không chừng bóc một quả liền ngọt, nhất định không cho mẹ ăn quýt chua.”

Đường An An nhìn con trai, không biết nên tức giận hay nên cười.

“Trác Kính nói có phải là sự thật không?” Đường An An bị đè nén cả ngày, cuối cùng nhìn thấy bóng dáng Lộ Thiếu Hành, chuyện trong lòng rốt cuộc nhin không nổi nữa.

Hôm nay có bao nhiêu người nhìn, vợ chồng Trác Kính cũng không biết kiềm chế, ở trước mặt nhiều người như vậy khuyên bảo bà, khiến bà đứng ở trong đám người không hiểu chuyện gì. Nghe hơn nửa ngày mới hiểu được đại khái, người phụ nữ câu dẫn Trác Dực Đình kia, vậy mà ở cùng một chỗ với con trai bà. Khiến người khác nghĩ đã muốn nổi giận, nói Lộ Thiếu Hành mang theo cô ta đi tham gia tiệc đính hôn của Đường gia cùng Thẩm gia, điều này có thể không làm Đường An An tức giận sao?

Đang ở trước mặt người ngoài vẫn là cố gắng bảo vệ con trai mình, bà châm chọc vợ chồng Trác Kính ngay cả con trai cũng không quản lý được, hiện tại còn không biết xấu hổ để ý tới người khác.

Tuy nói như vậy, nhưng vợ chồng Trác Kính nhắc nhở cũng có đạo lý.

“Cái gì có phải sự thật hay không?” Lộ Thiếu Hành không có nửa phần lo lắng, ngồi đối diện Đường An An, cặp mắt tỏ ra vô hại.

Điều này ngược lại làm cho Đường An An không biết nên nói gì, định thôi không nói, nhưng anh lại vội tới giả bộ hồ đồ.

“Rốt cuộc có phải là sự thật hay không?” Đường An An lần này cũng không để con trai làm càn, trước kia đã dùng qua chiêu này, làm nhiều lần, lần này là vấn đề nghiêm túc, cũng phải nghiêm túc xử lý.

“Mẹ cũng không nói là chuyện gì, con làm sao biết có phải thật sự như vậy hay không.” Anh tỏ vẻ không sao cả, khiến trong lòng Đường An An càng không có cơ sở.

“Con hồ ly tinh ở bên ngoài của thằng nhóc nhà họ Trác ... ” Vẫn là nói không nên lời, bà nhú mày lại: “Con nói đi, rốt cuộc con và người đàn bà đó có quan hệ gì hay không.”

“Không có.” Anh nói như đinh đóng cột, anh với người phụ nữ của Trác Dực Đình làm sao có thể có quan hệ, anh chỉ có quan hệ với người phụ nữ của mình ...

Đường An An vẫn cảm thấy không thoải mái: “Vậy vợ chồng Trác Kính nói thấy con đưa người phụ nữ kia đi tham gia tiệc đính hôn của Đường gia và Thẩm gia thì sao?”

“Tình cờ gặp mà thôi.” Về mặt Lộ Thiếu Hành vẫn là không có chuyện gì cả: “Làm sao vậy?”

Đường An An cảm thấy bất an, cho dù con trai mình không có một chút sơ hở như vậy, nhưng nhiều năm qua, tất cả mọi chuyện Lộ Thiếu Hành làm khiến Đường An An thực sự có chút nhận thức không rõ ràng, e sợ bị con trai mình qua mặt. “Trác Kính nói là con làm Dực Đình cùng cô gái kia chia tay, đến cuối cùng là dùng phương thức gì? Con và cô ta tại sao lại có liên hệ?”

“Bác trai bác gái nói như thế nào?” Bây giờ Lộ Thiếu Hành thực sự hơi hối hận, tại sao lại đưa cô đến chỗ đó.

“Bọn họ nói cô gái kia yêu tiền như mạng, con xuất thân tốt, sau khi cô gái đó nhìn thấy con, làm sao có thể lại đi theo Dực Đình nữa.” Nghĩ đến bộ dạng xót xa của vợ chồng Trác gia, lòng hờn vinh của Đường An An được thỏa mãn một chút: “Thật sự là như vậy?”

“Có thể nói là như vậy.” Anh không có ý tốt nói. Mặc kệ người khác nghi ngờ lung tung: “Mẹ bảo con trở về là để nói việc này?”

Đường An An ngượng ngùng cười cười: “Hôm nay mẹ tự mình xuống bếp, con thích ăn gì?”

Lộ Thiểu Hành đỡ trán.

Ngày hôm sau Lộ Thiểu Hành cũng không trở về Đông Linh, việc nhỏ này chẳng có gì là lạ. Lộ Ôn Thịnh trở về, mới thực sự làm người ta mở rộng tầm mắt.

Lần trước Lộ Diệc Cảnh bị người anh hai này đánh một đấm, sức lực đó chắc chắn có luyện tập qua, nhìn xem Lộ Thiểu Hành mài dũa như thế nào.

“Anh hai.” Lộ Diệc Cảnh lại dương dương tự đắc gọi một tiếng: “Anh ba lần này, không ổn.”

“Ừ.” Lộ Thiểu Hành tự nhiên cũng thấy được manh mối.

Lộ Ôn Thịnh đã trở lại, thật sự là khiến người khác chờ mong. Trong mắt Lộ Thiểu Hành có một ngọn lửa nồng đậm, thật muốn biết, kết quả sẽ như thế nào. Thời đại không giống, bố mẹ muốn lấy đi toàn bộ ý chí của bọn họ, cuối cùng khiến bọn họ phải phục tùng, hay là bọn họ thỏa hiệp, không đi đến cuối cùng, không ai biết được.

Lộ Ôn Thịnh trở về, tự nhiên làm cả nhà có dịp cùng nhau ăn cơm.

Ít khi một đại gia tộc tập hợp đầy đủ mọi người.

Chỉ là trên bàn vẫn có một người ngoài.

Diệp Tình nhìn con trai mình: “Y Hàm là khách, sao con có thể chỉ biết đến việc ăn của mình, không chiều cố khách?”

Lộ Ôn Diên ngẩng đầu liếc mắt nhìn mẹ mình một cái, cười cười với Tĩnh Y Hàm: “Tôi thực sự tiếp đãi không chu đáo, mong Tĩnh tiểu thư thứ lỗi.” Nói xong anh dùng đũa gấp thức ăn cho Tĩnh Y Hàm.

“Không sao, em có thể tự lấy được.” Tĩnh Y Hàm cười hào phóng, còn gấp thức ăn cho Lộ Chính Hoán và Diệp Tình khiến hai người rất vừa lòng.

Lộ Thiếu Hành liếc mắt nhìn Lộ Ôn Diên, xem Lộ Ôn Diên sẽ làm thế nào.

Bữa cơm này ăn rất lâu, hơn phân nửa đều là Lộ Chính Hoán và Diệp Tình hỏi này hỏi kia Tĩnh Y Hàm, Lộ Chính Nhiên và Đường An An ở một bên cố gắng khen ngợi.

Mà ba anh em này, cố gắng làm như không có ở đây.

Sau khi ăn xong, Lộ Ôn Thịnh cùng mấy người em này ngồi trong đình nghỉ mát: “Loáng một cái trở về, các cậu đều đã có tiền đồ của riêng mình.”
Đều học được cách bằng mặt không bằng lòng, đều đã đối nghịch.

Hứng thú của Lộ Ôn Diên không cao: “Anh, Hoàn Quang vốn là của anh, nay anh trở về cũng tốt.”

Lộ Ôn Thịnh nhíu mày: “Chú biết rất rõ ý của bố mẹ.”

Để Lộ Ôn Thịnh trở về, đâu phải thật sự tiếp nhận công ty, là cảnh cáo Lộ Ôn Diên, nếu không nghe lời, bất cứ lúc nào cũng có thể bị thay thế, khiến Lộ Ôn Diên thu tay lại.

Lộ Thiếu Hành lại nhìn bọn họ: “Hai người chuẩn bị cãi nhau? Có cần em tránh ra chỗ khác hay không?”

Lộ Ôn Diên trừng mắt nhìn Lộ Thiếu Hành một cái: “Vẫn là ngấm lại chuyện xấu của anh đi, người tiếp theo chính là anh, đừng vui mừng khi người khác gặp họa.” Nói xong anh đứng dậy đi ra ngoài, Diệp Tình đứng

ở bên kia, phỏng đoán là để con trai đưa Tĩnh Y Hàm về nhà. Xem ra hai người này thực lòng thích cô gái kia, thật sự đối đãi như con dâu rồi.

Lộ Ôn Thịnh cũng hiểu được không thú vị: “Mới trở về, thật sự ngược mùi giờ.” Nói xong anh cũng rời đi.

Lộ Diệc Cảnh nhún vai, cũng muốn đi.

Một tay Lộ Thiếu Hành bắt lấy Lộ Diệc Cảnh: “Sao cậu lại thế này?”

“Cái gì sao lại thế này?” Lộ Diệc Cảnh cảm thấy không biết tại sao.

“Nghe nói cậu ba ngày lại chạy tới Pháp, đôi cánh của cậu cũng rất cứng.” Lộ Thiếu Hành trừng mắt nhìn Lộ Diệc Cảnh, trước khi kết hôn làm gì, không ai sẵn lòng hỏi đến, nhưng sau khi kết hôn lại không giống như trước.

Sắc mặt Lộ Diệc Cảnh sa sầm: “Chính anh cũng không chính trực, sao có thể giáo huấn em?”

“Ít nhất anh sẽ không tùy ý kết hôn, sau khi kết hôn lại càng không ở bên ngoài ...” Lời này của Lộ Thiếu Hành hơi nặng, làm sắc mặt của Lộ Diệc Cảnh càng thêm khó coi.

Đôi mắt Lộ Diệc Cảnh thậm chí hơi đỏ lên, liều mạng cầm lấy ống tay áo của Lộ Thiếu Hành: “Anh hai, anh nói em nên làm gì bây giờ, em nên làm gì bây giờ?” Mọi người đều cảm thấy anh vô dụng, là một công tử quần áo lụa là, người khác nghĩ như vậy, người nhà cũng nghĩ như vậy, kể cả anh cũng nghĩ như vậy, vậy chấp nhận đi, nhưng anh lại gặp người phụ nữ đó, lấy được thì rất tốt, không bỏ xuống được, mà phía sau còn một cuộc hôn nhân nặng nề đặt ở trên vai: “Anh, em nghiêm túc, em thật sự muốn ly hôn, tiếp tục như vậy em sẽ điên mất.”

Lê Hòa và Tô Nhứ thường xuyên trò chuyện, Lộ Thiếu Hành cũng có thể hiểu biết về Tô Nhứ một chút.

Hơn nữa Lê Hòa thường ở trước mặt anh nói, làm anh cũng rõ ràng thái độ của Tô Nhứ.

“Cậu có biết điều đó không có khả năng không, chỉ cần cậu một ngày còn mang họ Lộ, sẽ không thể nói việc này ra miệng được.” Lộ Thiếu Hành chặn lại, cũng đừng nghĩ có thể xảy ra ngoại lệ gì, thành thành thật thật chờ đợi.

“Anh hai, anh nói dựa vào cái gì, em dựa vào cái gì nên vì gia đình này làm khổ chính mình? Giang Tri Ngữ là một đại tiểu thư, vậy còn em không phải là người sao? Mọi người có biết cô ta là dạng phụ nữ như thế nào không? Tính tình táo bạo, động một chút là tức giận, ném đồ đạc lung tung. Nhìn thấy em là nói lời lạnh nhạt châm chọc, em là một người đàn ông bình thường, em cần không phải là một người phụ nữ cả ngày chỉ biết coi em là nô lệ. Tiếp tục như vậy, em thật sự sẽ điên mất.” Lộ Diệc Cảnh nói một chuỗi dài, há miệng thở gấp.

Lộ Thiếu Hành lại chỉ nâng mi: “Anh chỉ là nhắc nhở cậu, người phụ nữ cậu thích kia, thật sự tồn tại sao?”

Ánh mắt của Lộ Thiếu Hành quá mức lạnh.

“Anh hai nói đùa sao?”

“Tất cả hành động của cậu đều nằm trong sự khống chế của Giang Tri Ngữ, cậu thích người phụ nữ khác, Giang Tri Ngữ sẽ không biết sao? Cô ta vì cái gì mà một chút hành động cũng không có? Cậu chưa từng nghĩ đến nguyên nhân sao?”

Lộ Diệc Cảnh dừng lại: “Nghe nói ... nghe nói Giang Tri Ngữ có một em gái song sinh, chẳng lẽ ... ” Tất cả là một ván cờ?

Lộ Thiểu Hành nhắm mắt: “Em gái Giang Tri Ngũ, lúc bảy tuổi bị bắt cóc, gặp chuyện không may, đã sớm không còn.”

Lộ Diệc Cảnh kinh hãi.

“Bây giờ cậu ngẫm lại xem, người cậu gặp được ở Pháp là ai?” Lộ Thiểu Hành nhìn vẻ khiếp sợ của Lộ Diệc Cảnh, đại khái đối phương có chút hiểu rõ rồi.

Vốn Lộ Thiểu Hành cũng không hoài nghi, chỉ là Lộ Ôn Diên từng nhắc nhở, không tra ra tin tức của cô gái ở nước Pháp. Ở bữa tiệc từ thiện, có người từng gọi Tô Nhứ với cái tên khác. Lộ Thiểu Hành cố ý đi hỏi, đối phương mới nghi hoặc nói cô gái kia và cô gái bọn họ gặp ở Pháp rất giống nhau. Trên thế giới có thể tồn tại hai người phụ nữ diện mạo tương tự, nhưng giống hệt như nhau, giống lạ lùng như vậy, nhất định là có vấn đề.

Huống chi, Tô Nhứ vốn am hiểu diễn kịch.

Lộ Thiểu Hành nhớ lại trước kia mình không tra ra tin tức của Lê Họa, mà Lộ Ôn Diên cũng không tra ra tin tức của người phụ nữ ở Pháp, còn có bộ dạng giống Tô Nhứ như vậy, nếu thế, rất có khả năng là cùng một người.

Về phần vì sao Tô Nhứ phải sắm vai người có tính cách hoàn toàn tương phản với mình đến câu dẫn chồng mình, phải hỏi bản thân cô ta.

Buồn cười chính là, cô ta đóng vai người kia, còn câu dẫn thành công.

Lộ Thiểu Hành nhìn Lộ Diệc Cảnh, đây là chuyện anh cần làm, vốn là muốn nhắc nhở một chút: “Tự giải quyết cho tốt.”

Lộ Diệc Cảnh vẫn đứng tại chỗ, rất lâu cũng không khôi phục lại được.

Chương 47

Lê Họa tăng ca xong, ra khỏi công ty, cô xoa cổ, nơi đó đau nhức không thôi. Nhìn thấy xe của Lộ Thiếu Hành, cô không mang theo bất cứ cảm xúc gì nhẹ nhàng đi đến. Thói quen thật sự là một thứ đáng sợ, lần đầu tiên thấy anh ở chỗ này chờ, cô sẽ cảm động. Số lần nhiều lên, ngược lại không có cảm giác gì quá lớn.

Sau khi cô đi đến, Lộ Thiếu Hành như cười như không nhìn cô, hiện tại đôi cánh cô cứng cáp, chỉ cần anh không chủ động bắt cô trở về, cô sẽ không đến Đông Linh, càng ngày càng khá.

Bắt anh ở chỗ này chờ lâu như vậy, tựa hồ tiềm thức bên trong vẫn cảm thấy, dường như thời gian của anh và của cô quý giá ngang nhau.

Cô kéo cửa xe ra, ngồi vào chỗ: “Em cũng không yêu cầu anh.”

Nghe thấy ngữ khí này, anh hừ lạnh: “Gần đây rất bận sao?”

“Không bằng anh.” Lê Họa thắt dây an toàn, mang theo ý cười, trên thế giới này căn bản không có thứ gì đáng để cho con người ta khổ sở, vậy thì cố gắng cười đi, hướng chi... Cô nhìn người đàn ông bên cạnh, ngay cả chuyện thống khổ nhất cô đều đã trải qua, bất luận tương lai có khó khăn thế nào, cũng không vượt qua được cái “nhất” kia.

Có lẽ chính sự tồn tại của Lộ Thiếu Hành đã đánh thức cô, cũng có lẽ cuộc sống vốn là quyển sách giáo khoa tốt nhất, chỉ là cô phát hiện, muốn càng nhiều, càng không thể hạnh phúc... Cô cố ý muốn giữ lấy thứ gì đó thuộc về mình vĩnh viễn, nhưng cho dù đối phương có hứa hẹn vĩnh viễn, thực sự sẽ trở thành vĩnh viễn sao? Một khi đã như thế, vậy không cần cưỡng cầu nữa.

Tâm tình thay đổi, làm cô đột nhiên thoải mái hơn.

Cô vào công ty muộn nhất, rất nhiều việc đều được giao đến tay cô, cô làm toàn bộ, tự rèn luyện bản thân tốt hơn, cũng sẽ không oán giận.

Hoàng hôn trước bóng đêm làm con người cảm khái, giống như vô số cát bụi bay trong không khí, hết tầng này đến tầng khác, mê ly, hỗn độn.

Cô lấy di động ra, tùy tiện chơi trò chơi.

Sau khi dừng lại ở chỗ đèn giao thông kế tiếp, Lộ Thiếu Hành nở nụ cười: “Ngốc.”

Trò chơi đơn giản như vậy đều không qua.

Cô trầm mặc đưa điện thoại cho anh, cô đã ngốc, vậy cho anh thể hiện xem bộ dạng thông minh là như thế nào. Anh không chút do dự cầm lấy, hai ba lần đã vượt qua cửa, lúc đưa lại điện thoại cho cô, nét mặt anh tận lực kìm hãm, một bộ dạng “anh không phải cố ý đả kích em”. Cô cầm lấy di động, nhếch miệng, có chết cũng không thừa nhận việc này với chỉ số thông minh có liên quan.

Đèn xanh lại sáng, Lộ Thiếu Hành đi thêm một đoạn nữa, mới nhìn cô đang nghiên cứu trò chơi như cũ, mở miệng: “Mai là ngày Trác Dực Đình đính hôn.” Chỉ là trình bày, anh lại nhìn cô chăm chú năm giây.

Cô dừng lại, không biết ngón tay chạm phải vị trí nào đó trên màn hình, toàn quân lại bị diệt: “À...”. Cô tỏ vẻ đã biết, cũng rõ ràng, trường hợp thế này, cô chắc chắn không được đi: “Giúp em chuẩn bị quà mừng đi.”

Nói xong cô lại cúi thấp đầu xuống.

Anh cúi đầu hừ một tiếng, không biết nghĩ tới cái gì. Trong câu nói này hàm chứa giọng điệu không thoải mái, cô lại ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt có

sự nhẫn nhịn khác thường: “Chẳng lẽ anh sẽ không tham dự?”

Lộ Thiếu Hành lúc này mới nhìn cô: “Hai người chia tay không lâu nhỉ?”

Lời này nói xong, ý tại ngôn ngoại đó là cô và Trác Dực Đình như thế, tình cảm mỏng manh giống như thuyền đi giữa biển rộng, bất cứ lúc nào cũng có thể bị lật thuyền: “Anh cảm thấy ... anh có tư cách nói như vậy?”

Không hiểu tức giận cái gì, đúng vậy, anh dựa vào cái gì.

Dùng ánh mắt của người ngoài cuộc, nhìn xuống tất cả rồi đưa ra lời bình?

Sự tức giận của cô rất dễ dàng thấy được: “Tính tức giận?” Anh cũng không có ý định thỏa hiệp: “A, người yêu cũ đánh hôn, em khổ sở cái gì?”

“Em thích khổ sở tức giận, không được à?” Cô đối mặt với anh, vẫn là khuôn mặt này, thế nào cũng thấy khó xử.

Anh tiến vào gara, lúc này mới kéo cô ra: “Rốt cuộc là em không hài lòng cái gì?” Sau khi trở về từ Bắc Thành, cô cứ như vậy, đôi mắt luôn nhàn nhạt, khiến anh bức bối, giống như bắt không được. Cố ý lúc bình thường, lại biểu hiện ra dáng vẻ dịu dàng hào phóng, tuy rằng trong lòng bất mãn, cũng coi như ở chung hài hòa.

“Em không bất mãn, là tự anh cố tình gây sự.” Nói xong cô giãy giụa thoát khỏi tay anh, sao tự dừng lại tranh cãi với anh, đã tự nói với mình không để xảy ra bất hòa, cứ yên bình như vậy qua từng ngày rồi mà.

“Anh?” Anh hình như cảm thấy đây là một chuyện buồn cười biết bao: “Anh nhớ anh đã nói rất rõ ràng, hôn nhân của anh chỉ do anh làm chủ.” Anh chắc chắn cô lại nghe được lời ra tiếng vào gì, sau đó giữ ở trong lòng, đột nhiên đúng lúc bộc phát ra.

Anh liếc cô, nhận thức ở sâu trong nội tâm nổi lên, thứ phụ nữ muốn không phải là đàn ông hứa hẹn vĩnh viễn sao?

Nhưng nói “Anh yêu em mãi mãi”, “Cuộc đời anh chỉ yêu mình em”, “Anh muốn cùng em đi đến đầu bạc răng long” thì con người thật sự có thể làm được như vậy hay sao? Anh không biết loại nói dối này có bao nhiêu ý nghĩa.

Nói xong lời cuối cùng, hình như cũng nghe không hiểu lời của đối phương.

Lê Hòa hít thở: “Em không biết anh đang nói cái gì, buông tay, em đau.”

Lúc này Lộ Thiếu Hành mới buông tay cô ra: “Vậy em tỏ ra kỳ quái làm gì?”

“Là ai kỳ quái?” Cô buồn cười nhìn anh một cái, lúc anh nói về Trác Dực Đình, vẻ mặt giống như cô yêu đương vụng trộm vậy.

“Vậy vẻ mặt khi em nghe được chuyện của Trác Dực Đình?”

“Vẻ mặt gì?” Cô ngẩng đầu, ngữ khí cũng chậm xuống: “Hử?”

“Vẻ mặt khiến người khác khó chịu.”

Dáng vẻ không được tự nhiên của anh, làm Lê Hòa bật cười: “Có lẽ anh nhìn em thấy khó chịu, cho nên em có vẻ mặt gì anh đều cảm thấy khó chịu.”

Lộ Thiếu Hành mặc kệ cô, vòng qua bên người cô, tự mình đi ở phía trước. Thực sự mất mặt, âm ỉ chuyện không có gì to tát, trong cuộc đời anh đây là lần đầu tiên.

Lê Hòa lại có lòng tốt đuổi theo anh: “Anh nói Trác Dực Đình làm gì vậy?”

“Cậu ta đính hôn, dù sao cũng phải đề cập với em - người bạn gái trước này một chút.”

Lê Họa gật gật đầu: “Cho nên anh - người cướp bạn gái trước của người ta chuẩn bị đến tiệc đính hôn kích thích người mới một chút sao?”

Nghe cô nói như vậy, Lộ Thiếu Hành nở nụ cười: “Càng ngày càng thông minh.”

“Vẫn còn cách anh một khoảng.”

Buổi tối Lộ Thiếu Hành không phải làm việc, Lê Họa lại phải làm, Lộ Thiếu Hành thấy vô vị, ngồi cách Lê Họa không xa tìm một quyển sách xem.

Thư phòng của anh có không ít sách, Lê Họa nhìn vài lần: “Sao lại có nhiều sách như vậy?”

“Lúc trước, nhìn phòng này trống rỗng, anh liền chuyển sách từ bên kia đến đây.” Bên kia đương nhiên chính là chỉ Khuynh Thế.

Lê Họa hiểu rõ gật gật đầu, tay đánh chữ tạm dừng lại. Hóa ra là như vậy, trong lòng cô quả thực có chút không thoải mái. Ở giữa một quyển sách nào đó của anh có kẹp một bức ảnh. Không cần nói nhiều, cô gái xinh đẹp, có khí chất như vậy, thực sự có thể giết chết khí chất của vài người trong giới giải trí. Nhưng cô cảm thấy, rất quen thuộc, giống như đã gặp nhau ở nơi nào đó, nhưng thực sự nghĩ không ra.

“Chỗ nào không hiểu?” Thấy cô không tiếp tục gõ bàn phím, anh để sách trong tay xuống, đi tới: “Chỗ này ... chỗ này, có chút vấn đề nhỏ.”

Ngón tay thon dài của anh chỉ vào vị trí trên màn hình.

Cô thu suy nghĩ lại, nhìn một chút, thực sự có sai sót.

Anh gõ đầu cô một cái: “Làm việc không tập trung, nên bị phạt.”

“Sao anh còn nghiêm khắc hơn ông chủ em vậy? Lỗi sai nhỏ này nằm trong phạm vi cho phép xảy ra.” Sau khi cô sửa chữa, mới nhìn anh tỏ vẻ kháng nghị.

“Sai chính là sai, không phân lớn nhỏ.”

“Anh, người này ... chẳng lẽ sẽ không phạm một sai lầm nhỏ nào.”

“Sẽ, nhưng ở bên ngoài dù sao vẫn phải hoàn mỹ.”

“Đối trá.”

“Cảm ơn đã khen ngợi.”

Lễ đính hôn của Trác Dực Đình không long trọng, nhưng lại ấm áp, áp dụng biện pháp bảo vệ môi trường, không lãng phí. Nghe nói đây đều là ý kiến mà vị hôn thê Bạch Lam của Trác Dực Đình đưa ra. Trác gia cực kỳ vừa lòng người con dâu tương lai này. Cũng là, có sự đối lập như vậy, thân phận của Bạch Lam tự nhiên có vẻ cao quý.

Đường An An kéo con trai đến bên cạnh: “Lam Lam này nhìn qua thật không tệ.” Bà liếc mắt nhìn con trai mình một cái: “Nhưng ánh mắt con trai mẹ chắc chắn cao, nhất định không thua ánh mắt của Dực Đình.”

Nói đi nói lại đều là chuyện này, Lộ Thiếu Hành mang theo ý cười, không chút để ý mở miệng: “Nếu như bác trai bác gái nghe được, trong lòng nhất định không thoải mái.”

“Con trai mẹ vốn rất xuất sắc, tìm được một người phụ nữ tốt là đương nhiên.” Sự tự tin của Đường An An không phải không có nguyên do, con trai từ nhỏ đã ngoan ngoãn, cũng không gây ra rắc rối gì cho bà, đương nhiên cảm thấy tốt hơn người khác nhiều.

Trác Kính cùng vợ đến đón tiếp Đường An An, nhìn thoáng qua Lộ Thiểu Hành, lấy ra tư thế của bề trên: “Thiểu Hành, không phải bác trai bác gái nói con, với loại phụ nữ đó, nên giữ khoảng cách.”

Sắc mặt Đường An An lập tức trở nên không tốt, tại trường hợp này lại nói những lời như thế, nhà giàu mới nổi quả nhiên là nhà giàu mới nổi, chẳng phân biệt trường hợp, cũng không nhìn sắc mặt người khác.

“Điểm mấu chốt của con trai tôi là tự biết sắp xếp.” Đường An An nhẹ nhàng buông một câu.

Châm chọc con trai Trác Kính không có điểm mấu chốt, muốn quản lý người khác, trước hết quản lý con mình rồi hãy nói.

Lộ Thiểu Hành cười hơi mất tự nhiên, làm bộ khó xử lôi kéo Đường An An: “Có người khen con mình như vậy sao?”

Đường An An vỗ bả vai Lộ Thiểu Hành: “Thật sự tốt mới có thể khoe khoang, quá mức khiêm tốn sẽ trở thành dối trá, Trác phu nhân, bà nói có phải không?”

“Thằng bé Thiểu Hành này quả thật ngoan ngoãn, còn trẻ tuổi, khó tránh khỏi bị mê hoặc. Chúng tôi làm trưởng bối cũng chỉ là muốn nhắc nhở một chút mà thôi.”

Đường An An mang bộ dạng đã hiểu: “Đã biết, hai người bởi vì chuyện của Dực Đình đều trông gà hóa cuốc, phải tin rằng, không phải tất cả mọi người đều giống Dực Đình.”

Trác phu nhân thay đổi sắc mặt, lại không thể trở mặt, đành phải cười lấy cớ có việc kéo chồng rời đi.

Đường An An không thể dễ dàng tha thứ cho người nói xấu con trai mình, đứa con này là bà sinh ra, muốn nói muốn mắng là chuyện của bà, không

tới phiên người khác dạy bảo.

“Tiểu tử thôi.” Đường An An dùng sức nhéo cánh tay Lộ Thiếu Hành: “Phải làm mẹ con khó xử, mẹ không quản được con.”

Điều này tính là cảnh cáo đi, bà không hẳn không để ý đến lời của Trác Kính, chính là nhắc nhở Lộ Thiếu Hành không thể phạm sai lầm.

Vị hôn thê Bạch Lam của Trác Dực Đình là một danh môn thực nữ, lời nói và cử chỉ đều có thể cho thấy điều này. Trác Dực Đình đứng trước mặt Lộ Thiếu Hành, vì vị hôn thê của mình cảm vài lần rượu, sắc mặt cũng đỏ lên.

“Lần trước Trang Chu không nói, tôi thật không dám tin.” Đây là lời nói thật, chỉ là người nghe có lẽ cảm thấy dối trá.

Trác Dực Đình nghe nói như thế, cũng chỉ nghiêng mắt nhìn ly rượu trên tay. Thứ tình cảm này, không phải bạn dùng thời gian chứng minh là có thể đạt được danh hiệu si tình. Chính anh cũng không nguyện ý tin tưởng, chỉ là đính hôn, không có phản kháng gì. Có lẽ là mệt mỏi, anh không muốn lại tiêu hao sức lực làm ra chuyện gì kinh thiên động địa nữa.

Anh lắc lắc chất lỏng trong tay, nhìn nó không ngừng lay động. Thực ra bọn họ cũng giống như chất lỏng trong cái ly kiểu Trung Quốc này, cho là mình cao quý không thể với tới, được người khác khen đến ba hoa chích chòe, rượu vang bao nhiêu năm, trải qua bao nhiêu trình tự, giá cả thị trường là bao nhiêu, cuối cùng còn không phải ở trong cái ly này sao, hơn nữa lúc rơi xuống, ngay cả nước bình thường cũng không bằng, tự nhiên làm bắn mặt đất.

Anh cười, không có cách nào trả lời, ít nhất anh và Lộ Thiếu Hành không thể giống như trước đây, vậy không cần dối trá cười lấy lòng, cũng không cần phải lấy lòng.

Lộ Thiếu Hành lấy một vật nhỏ ra, đưa tới trước mặt Trác Dực Đình: “Cô ấy đưa.”

Anh tin Trác Dực Đình nghe có thể hiểu được.

Nhưng Trác Dực Đình không nhận lấy.

Lộ Thiếu Hành cười nhẹ một chút, xoay người giao cho Bạch Lam đang đi tới: “Một người bạn tặng cho cô.”

Bạch Lam nhìn nhìn Trác Dực Đình, hơi khó hiểu: “Xin hỏi người bạn đó là ai?”

Lộ Thiếu Hành nâng cằm: “Không tiện nói tên.” Anh vẫn đưa tay ra, ý bảo Bạch Lam cầm lấy.

Dù sao anh là người tặng quà, không thể mang về.

Bạch Lam gật gật đầu với Lộ Thiếu Hành, nhận lấy: “Thay tôi cảm ơn người bạn đó, rất đẹp, tôi rất thích.”

Trác Dực Đình uống hết toàn bộ rượu vang trong cái ly cầm trên tay. Là tác phong của Lê Họa, biết anh sẽ không nhận, đưa cho Bạch Lam, anh cũng không thể ngăn cản. Đúng là chút hiểu biết này, khiến người ta không thể thoải mái.

“Mẹ bảo chúng ta đi qua.” Bạch Lam đứng trước mặt Trác Dực Đình, lại nhìn thoáng qua Lộ Thiếu Hành.

Rất rõ ràng, nói cho Lộ Thiếu Hành nghe.

Lộ Thiếu Hành gật đầu: “Bố mẹ là lớn nhất, tôi cũng phải đến chỗ mẹ tôi.”

Lộ Thiếu Hành nhìn Bạch Lam, vẫn là một người phụ nữ thông minh, rất xứng đôi với Trác Dực Đình, lời nói của Đường An An, rất có đạo lý.

Chỉ là vừa rồi Lộ Thiếu Hành vốn muốn ngấm ngấm hại Trác Dực Đình như lời Lê Họa từng nói, hiện tại xem ra không có cơ hội, cũng không tiếc nuôi. Những lời này đến hiện tại cũng không có ý nghĩa gì. Trác Dực Đình có lẽ là thật sự suy nghĩ vì Lê Họa, mới muốn Lê Họa đề phòng mình. Cũng thực sự không phải vì gây chia rẽ.

Anh nhéo nhéo tay, hai người đàn ông, bị một người phụ nữ biến thành tình huống hiện tại, ngoại trừ cảm thán còn có gì nữa?

Chương 48

Trong bóng đêm, đôi nam nữ không ngừng thở dốc, xung quanh tiếng hít thở lặp lại nhiều lần.

Vào lúc này tiếng điện thoại vang lên, có vẻ rất gấp gáp. Lộ Thiếu Hành từ trên người Lê Họa đứng lên, lấy áo ngủ ở bên cạnh người mình, lúc này mới cảm di động. Xem ra sự việc thực sự rất nghiêm trọng, có thể khiến anh vừa nghe thấy mặt đã lập tức biến sắc, động tác trên tay cũng dừng lại. Lê Họa kéo chân đắp lên người, hai mắt mơ màng nghiêng nghiêng nhìn Lộ Thiếu Hành, tay lại sờ về phía di động của mình để ở một bên.

Không đủ, đó là định nghĩa của cô đối với mình. Khi di động vang lên, trước tiên anh sẽ nhận nhận điện thoại, đương nhiên, có lẽ đối phương có chuyện quan trọng. Mà khi điện thoại của cô vang lên, ý nghĩ thứ nhất trong đầu cô lại là tắt điện thoại di động đi. Loại hành vi khác biệt này, cho dù nhìn qua không có ảnh hưởng quá lớn, nhưng chính cô nhất định phải cân bằng.

Khi nghe nơi đó nhắc đến “Tri Ngôn, Tri Ngữ”, anh hơi chau mày một chút.

Lộ Thiếu Hành lập tức mặc quần áo vào, nhìn qua rất vội vàng, có lẽ nhất định là xảy ra chuyện gì quan trọng. Sau khi thu thập tất cả xong, lúc này anh mới nhìn cô: “Nghỉ ngơi sớm một chút, hôm nay anh sẽ không trở lại.” Khi cô còn chưa có phản ứng gì, anh bỏ thêm một câu: “Trong nhà xảy ra chuyện.”

Cô gật đầu thật mạnh, ý bảo đã biết. Anh nói rõ ràng như vậy, không phải là để cô không cần nghĩ nhiều hay sao? Cô không ngạc nhiên như vậy, đương nhiên biết những lúc thế này không thể tùy hứng làm phiền.

Lộ Thiếu Hành nhìn cô, hình như còn muốn nói điều gì, tay cũng vươn ra, nhưng mà dừng lại, bước ra ngoài.

Cô nhìn bóng dáng anh biến mất, cơ thể cứng ngắc, hồi lâu mới quay về gọi điện thoại cho Tô Như. Sau khi nghe được giọng nói của Tô Như, Lê Họa liền đứng dậy nhanh chóng mặc quần áo, cũng không để ý tóc mình bây giờ lộn xộn cỡ nào, cô dùng lược tùy ý chải sơ qua vài cái rồi ra ngoài.

Tô Như ngồi yên trước nhà trọ cũ của cô, giống như trước đây, lúc cô trở về thấy như vậy, người cuộn lại ở một góc. Đáng thương như vậy, giống như một con mèo lang thang bị người khác vứt bỏ, chỉ có thể trốn ở chỗ này. Lòng Lê Họa bỗng nhiên đau nhói, tại sao cô có thể không nghe điện thoại của Tô Như, tại sao có thể chứ?

Cô đi qua, ôm Tô Như vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng Tô Như: “Làm sao vậy?”

Tô Như chỉ cầm lấy tay Lê Họa, không khóc, tựa vào trong ngực cô, muốn tìm kiếm chút ấm áp thuộc về mình.

Tô Như run rẩy, Lê Họa chỉ có thể ôm cô ấy càng chặt hơn.

Cô hy vọng Tô Như có thể khóc thành tiếng, nhưng cô ấy không khóc, điều này khiến Lê Họa không biết phải làm sao.

Sau khi Tô Như tốt hơn một chút, Lê Họa mới mở cửa, giúp Tô Như đi vào. Dưới ánh đèn sáng, Lê Họa mới nhìn thấy trên người Tô Như có vết thương, giống như bị cái gì đập vào, tay có một tảng lớn xanh xanh tím tím, tay kia thì lại chảy máu.

“Xảy ra chuyện gì?” Lê Họa nắm lấy bả vai của Tô Như, tuy rằng trước kia cũng có vài chuyện lớn nhỏ, nhưng chưa bao giờ xảy ra tình huống thế này.

Tô Nhứ kéo tay áo xuống, không muốn nói về chuyện này, nhìn bộ dạng của Lê Họa, không được tự nhiên mở miệng: “Tớ mới từ nhà họ Lộ tới đây.”

Lê Họa có thể hiểu được một chút, cũng kìm nén một chút, ánh mắt sáng rực nhìn Tô Nhứ: “Sau đó?”

“Lộ Diệc Cảnh muốn ly hôn.” Tay Tô Nhứ run lên, nhưng vẫn lấy bao thuốc từ trong túi ra, đưa một điều cho Lê Họa. Lê Họa hơi do dự, nhưng vẫn tiếp nhận. Khóe miệng Tô Nhứ hạ xuống, không nói chuyện.

Thực sự rất lâu rồi Lê Họa không hút thuốc, nhưng điều này không có nghĩa là cô không hút.

Tô Nhứ hít mạnh vài hơi: “Tớ và anh ta đánh nhau một trận.” Cô nhìn xuống cánh tay của mình: “Đừng lo lắng, tên kia bị thương nặng hơn tớ.”

Điều này thì Lê Họa tin, Tô Nhứ tuyệt đối sẽ không chịu thiệt: “Cậu là bởi vì anh ta đưa ra yêu cầu ly hôn, xấu hổ quá hóa giận bởi người đưa ra yêu cầu ly hôn vẫn là anh ta?”

“Không biết.” Tô Nhứ vẫy điều thuốc một chút, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Lê Họa, cười đến châm chọc: “Quấy rầy cuộc sống hạnh phúc của cậu rồi.” Nhìn dáng vẻ khó hiểu của Lê Họa, cô vươn tay chạm vào vài chỗ trên cổ Lê Họa, Lê Họa lập tức hiểu ra, hận không thể lấy thứ gì đó che đi.

Lê Họa tránh né, Tô Nhứ thu hồi tay của mình, xem ra, trình độ hòa hợp khiến người ta phải giật mình.

“Cậu liền chạy ra ngoài?” Lê Họa muốn nói sang chuyện khác, chuyện xấu hổ thế này, cho dù là bạn bè tốt nhất, cũng không sẵn lòng nhắc đến.

Tô Nhứ ném đầu điều thuốc lá xuống: “Ừ.” Cô lại rút một điều thuốc khác ra, Lê Họa đưa tay ngăn lại, Tô Nhứ đành phải quẩn điều thuốc quanh đầu

ngón tay mình, xé nát, mùi thuốc lá lan ra, quanh quẩn lẫn vào trong hơi thở.

Lê Họa cũng không biết mình nên an ủi Tô Như thế nào, việc cô có thể làm chính là ở cùng Tô Như, nhưng cô không biết phải làm những gì.

“Nếu Lộ Thiếu Hành vứt bỏ cậu, cậu sẽ thế nào?” Hai tay Tô Như chống trên bàn, cũng không nhìn về phía Lê Họa.

“Dù sao cũng sẽ không chết.”

“Cậu thật sự nghĩ thông rồi.” Cũng không biết có phải châm chọc hay không: “Lộ Diệc Cảnh yêu người khác.”

Lê Họa nhìn chằm chằm Tô Như rất lâu: “Cậu lại chơi cái trò chơi ‘Thật giả’ kia?”

Hễ là bạn trai của Tô Như, đều phải trải qua loại trò chơi “Thật giả” này. Khi cùng Tô Như gặp gỡ, sẽ gặp mặt một người có diện mạo giống Tô Như như đúc, nhưng cô gái đó có tính cách khác Tô Như một trời một vực. Chỉ là, điều khiến người ta khó hiểu là tất cả những người đàn ông này đều rất thích “Tô Như” dịu dàng tốt đẹp kia, sau đó đưa ra yêu cầu chia tay với Tô Như.

“Cậu có cảm thấy tớ có bệnh hay không?”

“Không có.” Lê Họa phủ nhận: “Chỉ là, tại sao nhất định phải cải trang thành em gái cậu tới thử?”

“Lê Họa, cậu nhu nhược, thực ra cậu cũng giống những người khác cho rằng tớ có bệnh, vì sao không dám nói thẳng?”

“Tớ thực sự không có.” Lê Họa nở nụ cười: “Đói bụng chưa, tớ nấu cơm cho cậu.”

Tô Nhứ lấy một tay kéo Lê Hòa lại: “Tớ biết tớ có bệnh, cậu có xem thường tớ hay không, có hay không? Tớ biết tính cách mình không tốt, tính tình không tốt, thói quen cũng không tốt, cái gì cũng không tốt. Người như tớ, không ai thích là chuyện bình thường. Nhưng tại sao tất cả bọn họ đều thích loại phụ nữ như Giang Tri Ngôn? Dịu dàng lương thiện quan trọng như vậy sao? Tại sao không thể thích tớ chứ? Tại sao không thể chứ?”

Lê Hòa bị Tô Nhứ lắc thật mạnh.

Lê Hòa không giãy giụa: “Cậu không có bố mẹ, nhưng lại có một người ông coi cậu là sinh mệnh mà yêu thương. Tớ có bố mẹ, lại giống như không có bố mẹ, bây giờ ngay cả một người thân cũng không có, cậu nói xem là tại sao?”

Không có đáp án, đến cuối cùng trên thế giới này liệu có thứ gì có đáp án tuyệt đối.

Tay Tô Nhứ từ trên người Lê Hòa trượt xuống dưới.

Lê Hòa lại cười cười: “Cậu hỏi nếu Lộ Thiếu Hành vứt bỏ tớ thì tớ sẽ như thế nào. Tại sao cậu không hỏi một câu, nếu một ngày, tớ vứt bỏ Lộ Thiếu Hành thì anh ấy sẽ ra sao? Tại sao cậu không hỏi như vậy?”

Giống như Lê Hòa không có Lộ Thiếu Hành thì nhất định không được, mà Lộ Thiếu Hành lại có thể đối với cô có cũng được không có cũng chẳng sao.

Lúc Lộ Thiếu Hành trở về, mọi người trong nhà ngồi vây quanh ở một gian phòng, sắc mặt mỗi người đều không tốt, ngoại trừ một người. Chỉ có Lộ Ôn Diên không có biểu tình gì, cúi đầu, cũng không biết suy nghĩ gì. Lộ Thiếu Hành hình như có thể cảm thấy người em này giờ đây có chút “vui sướng khi người khác gặp họa”, Lộ Ôn Diên gây ồn ào đã đủ lớn, mà Lộ Diệc Cảnh lại có thể gây ra chuyện còn lớn hơn, thành công thu hút tâm mắt mọi người trong nhà, hoàn toàn vứt chuyện của Lộ Ôn Diên ra sau đầu,

đây là loại may mắn cỡ nào cơ chứ. Tuy nói trong lúc này anh em không nên có suy nghĩ như vậy, nhưng cũng chỉ giới hạn trong chuyện gì đó, liên quan đến phụ nữ, đàn ông đều ích kỷ.

Lộ Thiệu Hành nhìn thoáng qua bố mẹ mình ngồi ở giữa, gật đầu với Đường An An.

Mẹ của Lộ Diệc Cảnh cũng từ Mĩ trở về, giờ phút này đang ngồi một bên không ngừng khóc, cũng chỉ có một đứa con trai này, còn mồ côi từ trong bụng mẹ, nghĩ yêu thương nó biết bao, sao lại gây ra chuyện thế này.

Lộ Chính Hoán và Lộ Chính Nhiên cùng lúc nhìn mẹ của Lộ Diệc Cảnh tỏ ra không kiên nhẫn, Diệp Tình hiểu rõ chồng mình nhất, lập tức đưa người phụ nữ nhìn qua ung dung lộng lẫy sang trọng kia vào trong nhà. Người phụ nữ này, không tính là người của Lộ gia, lại càng không phải vợ của Lộ Chính Thiên. Còn chưa kết hôn, Lộ Chính Thiên đã xảy ra chuyện, tuy rằng sinh ra Lộ Diệc Cảnh, nhưng cũng là để thằng bé lưu lại ở nhà họ Lộ, bản thân mình cầm số tiền nhà họ Lộ đưa cho đi Mĩ, về phần ở bên kia có lập gia đình hay không, nhà họ Lộ không hỏi tới.

Lộ Thiệu Hành thấy vậy, biết chuyện lần này Lộ Diệc Cảnh gây ra tuyệt đối rất lớn.

Lộ Chính Hoán và Lộ Chính Nhiên đều tức giận không nhẹ.

Đường An An nháy mắt với anh, ý bảo anh lúc này nên ngoan ngoãn, cũng đừng làm gì cả. Không khí trong phòng lạnh quá mức, nếu đổi thành đứa con khác của nhà họ Lộ gây ra chuyện như vậy, chỉ sợ nhất định sẽ bị xử lý bằng gia pháp, tuy rằng bọn họ chưa từng bị thi hành qua lần nào, cũng không có nghĩa là sẽ không phải chịu trừng phạt, đây là một nguyên tắc mang tính tuyệt đối của gia tộc, tin tưởng rằng quy tắc này không thể vi phạm.

Lộ Ôn Thịnh ho khan một tiếng, chủ động lên tiếng: “Em hai đi xem em tư một chút đi, tiện thể khuyên nhủ nó.”

Trong nhà có một người hiền lành, ít nhất mà nói là tương đối hiền lành. Lộ Thiếu Hành cũng hiểu ý tứ của Lộ Ôn Thịnh, khuyên bảo là giả, đem chút thức ăn nước uống cho Lộ Diệc Cảnh mới là thật.

Ở trước mặt bề trên, chắc chắn là không thể nói thẳng.

Lộ Thiếu Hành gật gật đầu, đi vào gian phòng cuối cùng. Đó là phòng ông nội ở khi còn sống, bầu không khí luôn nghiêm túc, khi còn bé bọn họ không thích bước vào nơi đó. Trong nhà có nhiều anh em, trước đây nghịch ngợm gây chuyện không ít, ông nội chính là ở trong phòng đó trừng phạt. Rất ít người bị ông nội phạt, có lẽ trong nhà chỉ có duy nhất em gái Lộ Tiết Thần, nhưng cho dù như vậy, cô em gái kia cũng đã bị đuổi khỏi gia tộc, đây là muốn thách thức quyền uy thì phải trả giá.

Khi Lộ Thiếu Hành đi vào, Lộ Diệc Cảnh đang quỳ ở đối diện bức chân dung của ông nội.

Lộ Thiếu Hành ngẩng đầu nhìn bức chân dung trên tường, trong trí nhớ ông nội không trẻ như vậy, cũng không biết bức chân dung đó là từ khi nào, nhìn ông rất trẻ, nhưng vẫn nghiêm túc như trước, xem ra có đôi khi tính cách thật sự là trời sinh.

Trên người Lộ Diệc Cảnh có không ít vết thương, nhìn qua rất chật vật.

“Thật có tiền đồ.” Anh ngồi một bên, nhìn Lộ Diệc Cảnh nổi giận dùm dùm như cũ.

“Anh đừng khuyên em, lần này em muốn ly hôn, chính là không thỏa hiệp, có bản lĩnh thì để bọn họ đánh chết em, để cho em đói chết đi.” Lộ Diệc Cảnh nói mấy câu, liền thở dốc.

“Vậy cậu đói chết đi, cũng có thể cho Giang lão gia một kết quả.”

Lộ Diệc Cảnh một chút sức lực cũng không có, trừng mắt nhìn Lộ Thiếu Hành: “Anh giúp đỡ người ngoài là vì chuyện gì?”

“Cậu cũng không phải không biết bố anh cần Giang lão gia ngầm trợ giúp trên con đường chính trị, mà bác cả và Giang lão gia ...” Lộ Thiếu Hành dừng lại: “Cậu có thể chỉ nghĩ đến lợi ích của cậu, hiển nhiên phải hiểu được, người khác cũng sẽ vì lợi ích của bản thân họ.”

Huống chi thằng nhóc này, ở trong lòng bề trên, cùng lắm chỉ là nhân vật trong một vở hài kịch mà thôi. Phong tỏa tài khoản, sau khi không có tiền không có nhà, còn không phải chán nản trở về nhận sai sao. Về điểm này, Lộ Thiếu Hành thật sự tán thưởng Lộ Tiết Thần, nói đi là đi, không cần nhà họ Lộ chi ra một hào nào, sống tùy ý tự tại, mấy người đàn ông bọn họ, còn không bằng một người phụ nữ.

“Chỉ biết nói mát, các người cũng không biết em phải trải qua những chuyện gì. Người đàn bà kia, cô ta cũng dám ...” Anh cắn chặt răng, đời này có lẽ chưa bao giờ uất ức như vậy: “Không ly hôn, còn tưởng rằng em dễ ức hiếp.”

Lộ Thiếu Hành gật gật đầu: “Uống nước đã, uống xong tiếp tục trút hết ra.”

Lộ Diệc Cảnh lạnh lạnh nhìn thoáng qua Lộ Thiếu Hành, vẫn là không mạnh mẽ lựa chọn uống nước, lúc này cũng không cần làm anh hùng làm gì.

“Cô ta giả dạng làm một người phụ nữ khác lừa gạt em, điều này em không nói ra, đời này em sẽ không gặp người khác.”

“Sao cậu không tự kiểm điểm mình một chút, tại sao lại dễ dàng bị lừa như vậy?”

“Cô ta cải trang quá giống ... ” Ngay cả chi tiết này nọ cũng có thể chú ý tới, nếu anh không cố ý thử, tuyệt đối không chịu tin tưởng trên thế giới này có màn biểu diễn hoàn mỹ như vậy, thật làm người ta giật mình. Những thứ Tô Như có, cô gái kia đều không có, thói quen của Tô Như và thói quen của cô gái kia liên tương phản, kiểu tóc khác nhau, nụ cười cũng khác nhau, cho dù ngũ quan giống nhau, lần đầu tiên nhìn thấy, bản năng sẽ cảm thấy là hai người.

Huống chi ở trong mắt Lộ Diệc Cảnh, Tô Như tính tình tiểu thư cái gì cũng không biết, làm sao có thể thiết kế trang phục?

Bị lừa hoàn toàn, Lộ Diệc Cảnh cũng không khỏi bội phục, biểu diễn hoàn mỹ, tại sao không đi thi diễn viên quốc tế?

Lộ Diệc Cảnh trút hết ra một trận.

Lộ Thiếu Hành lúc này mới cảm thán: “Cậu là tức giận cô ta lừa cậu, hay là thức giận cậu vậy mà lại thích ... ừ, một mặt khác của vợ mình?”

Lộ Diệc Cảnh nhìn chăm chăm Lộ Thiếu Hành, rất lâu cũng không nói gì.

Lộ Thiếu Hành xoa hai tay của mình, có chút không thú vị ung dung đi ra ngoài.

“Thế nào?” Lộ Ôn Diên ở cửa ngăn Lộ Thiếu Hành lại.

“Không có gì.”

“Như vậy còn ‘không có gì’, xin hỏi anh hai thân yêu, như thế nào mới gọi là ‘có gì’?”

Lộ Thiếu Hành không chút thay đổi sắc mặt liếc nhìn Lộ Ôn Diên: “Cậu bị nói ‘bắt kẻ thông dâm ở đây’, hẳn là sẽ tính.”

Sắc mặt Lộ Ôn Diên bối rối.

“Hai đứa này không thể ly hôn.” Lộ Thiếu Hành chắc chắn mở miệng, bây giờ Lộ Diệc Cảnh chỉ tức giận mà thôi, cậu ta đâu phải thật sự muốn ly hôn, muốn cá chết lưới rách, sẽ tự làm mình tổn thương nghiêm trọng như vậy?

Lộ Ôn Diên tỏ vẻ hoài nghi: “Diệc Cảnh có tính tình như thế chẳng lẽ lại chịu nghe theo bọn họ.”

Lộ Thiếu Hành nâng cằm: “Có lẽ đúng như lời Diệc Cảnh nói, nó là người nghe lời trưởng bối nhất, cũng là người làm các trưởng bối yên tâm nhất.”

Lộ Ôn Diên hừ một tiếng: “Tự em vào xem.”

“Thực sự nên vào xem, không có nó, cậu sẽ chết thật sự thảm.” Thanh âm xa xôi của Lộ Thiếu Hành vang lên, đám cưới của nhà họ Lộ cùng Giang gia vốn xảy ra trên người Lộ Ôn Diên, là Lộ Diệc Cảnh đỡ thay. Lần này Lộ Chính Hoán và Diệp Tình sớm phát hiện Lộ Ôn Diên không được bình thường, gọi Lộ Ôn Thịnh từ nước ngoài về, muốn đánh phủ đầu Lộ Ôn Diên, ai cũng biết Lộ Ôn Diên căn bản không ổn, nếu không phải Lộ Diệc Cảnh gây ra chuyện lớn như vậy, chỉ sợ Lộ Chính Hoán và Diệp Tình cả ngày vội vàng xử lý người con trai này.

“Anh thì tốt hơn được bao nhiêu.” Lộ Ôn Diên ý vị thâm trường nở nụ cười: “Chú hai hẹn Tô lão gia ăn cơm, có lẽ sẽ bảo anh tiếp khách, nhị tiểu thư Tô gia từ nước ngoài đã trở về thì phải? Hình như là tốt nghiệp cùng trường đại học với anh, cũng không biết anh đã từng gặp đối phương hay chưa?”

Sắc mặt Lộ Thiếu Hành trầm xuống, xem ra, đây mới là nguyên nhân chủ yếu anh bị gọi về.

Chương 49

Mấy đứa con nhà họ Lộ liên tiếp gây ra chuyện ồn ào, các trưởng bối tự nhiên sẽ áp dụng biện pháp, về phần Lộ Thiếu Hành thì tạm thời còn chưa bày ra, chỉ có thể sớm sắp xếp thì bọn họ mới yên tâm được. Đêm đó Lộ Thiếu Hành chỉ có thể đợi ở Khuynh Thế, người trong nhà như vậy, anh cũng không đi được. Cũng không biết Lộ Ôn Diên và Lộ Diệc Cảnh nói chuyện thế nào, vẫn có chút lo lắng. Tính tình của Lộ Ôn Diên vốn vội vàng, mang theo cảm xúc không để ý tới hậu quả, lại đổ thêm dầu vào lửa thì không biết sẽ trở thành bộ dạng gì nữa.

Gây ra chuyện như vậy, Lộ Diệc Cảnh đành phải ở trong nhà thành thành thật thật đợi.

Lộ Thiếu Hành sống cũng không dễ chịu, anh mới đứng lên liền bị Đường An An giữ lại: “Buổi chiều năm rưỡi, không được đến muộn.”

“Vâng.” Anh đồng ý.

Hiện tại anh không ngốc mà đi từ chối, nếu không bất cứ lúc nào cũng có thể tự thiêu mình.

Ngày hôm qua trước khi đi ngủ, Lộ Chính Nhiên tự mình đến phòng anh. Hai bố con nói chuyện với nhau một lát. Nội dung đại khái là Lộ Diệc Cảnh là con trai duy nhất của Lộ Chính Thiên, trong nhà rất cưng chiều thẳng thắn nhóc kia, nhưng trong đó cũng có nguyên nhân là do tội nghiệp, thẳng bé không có bố, được các chú các bác nuôi dưỡng lớn lên, không dám đánh mắng nhiều, kết quả làm Lộ Diệc Cảnh có tính tình như vậy. Mà Lộ Thiếu Hành, là anh của Lộ Diệc Cảnh, ít nhất cũng có ảnh hưởng.

Nói cũng xong phần trước, sau đó nói đến bữa tiệc ngày hôm sau, khiến người ta không thể nào tìm cớ trì hoãn.

Tô gia có hai con gái và một con trai, khó hiểu chính là người thừa kế hiện tại xuất hiện trước mặt công chúng là đại tiểu thư Tô Thiên Mặc. Lộ Thiếu Hành có nghe nói qua về truyền kỳ của Tô Thiên Mặc, nhưng chưa từng gặp qua. Đàn ông, trong lòng đều có một tư tưởng cố định, phụ nữ ở trong nhà sống an nhàn sung sướng là được rồi, cùng đàn ông trên thương trường dốc sức làm gì? Dựa vào điểm này, Lộ Thiếu Hành quả thực không có một chút hứng thú nào với Tô Thiên Mặc, nhưng không dám nói thẳng, nếu anh nói anh không có hứng thú với Tô Thiên Mặc, bố anh nhất định sẽ trực tiếp nói một câu để anh gặp nhị tiểu thư Tô gia Tô Thiên Linh, sẽ càng thêm phiền phức.

Đã đồng ý thì sẽ đi, đây là tác phong của Lộ Thiếu Hành.

Anh lái xe tới Yên Thành, đây là một khách sạn mới kinh doanh không lâu, đồ ăn không tệ, không ít người đều lựa chọn tiếp khách ở nơi này. Lần đầu tiên Lộ Thiếu Hành tới đây, tham dự những bữa tiệc như vậy, có thể không tham dự thì sẽ không tham dự, ai lại ngu ngốc đi phá vỡ chuyện của người khác.

Anh bước từ trên xe xuống, vẫn chưa đi được hai bước, “vận khí” liền tốt như vậy, gặp được người quen.

Lộ Thiếu Hành đứng ở cửa chính, sau khi đám người kia đi tới nhìn thấy anh, lập tức cười chào hỏi, nói vài câu khách sáo. Lộ Thiếu Hành cũng nhận được tin tức mình muốn, đối phương là cùng nhau tới ăn cơm, tiện thảo luận một chút chi tiết hợp tác cụ thể, nếu thảo luận tốt, còn có thể ký hợp đồng.

Khi đối phương nói lần thứ ba mong có cơ hội hợp tác, Lộ Thiếu Hành mới nở nụ cười: “Nhất định.” Tầm mắt anh từ đầu tới cuối đều không nhìn nhóm người kia, dừng lại trên người Lê Họa.

Sau đó một người đi bên trái, một người đi bên phải.

Lê Hòa không nhìn về phía anh, cũng không biết giờ phút này anh có biểu hiện gì, khi thoáng ngẩng đầu, chỉ là một bóng lưng đã xa.

Khi Lộ Thiếu Hành tiến vào trong phòng, Lộ Chính Nhiên và Tô Mục cũng đã tới.

“Bố.” Anh gật đầu một cái: “Bác trai.”

Tô Mục đánh giá Lộ Thiếu Hành vài lần, vừa lòng gật gật đầu: “Mau ngồi mau ngồi, mới vừa cùng bố con nhắc đến con. Các con sinh ra ở một thời đại thật tốt, có điều kiện làm chuyện mình muốn làm.”

Cạnh bàn còn có một cô gái ngồi đó, con gái trong gia đình như thế này, diện mạo thực ra cũng sẽ không làm người ta phải lo lắng. Đàn ông khi lấy được người vợ có tài, có đức, nếu có cả điều kiện thì tự nhiên cũng nguyện ý, hơn nữa một người “xinh đẹp động lòng người”, cho dù đưa con chỉ di truyền một nửa xinh đẹp của mẹ, cũng là rất tốt rồi. Hơn nữa cô gái này, chắc chắn không chỉ di truyền một nửa xinh đẹp của mẹ.

Dựa theo việc thị giác của đàn ông đều hưởng thụ những thứ xinh đẹp, nhưng có lẽ lúc trước tâm tình của anh đã bị ảnh hưởng, cũng chỉ có khả năng này có thể giải thích vì sao Lộ Thiếu Hành không có sức thưởng thức cô gái xinh đẹp này.

“Đây là con gái bé Thiên Linh, ít khi ra ngoài, để nó tới tiếp xúc một chút.” Tô Mục tùy ý mở miệng.

Tô Thiên Linh nhìn Lộ Thiếu Hành gật gật đầu: “Chị của em rất bận, chắc sẽ đến muộn, không thể làm gì khác hơn là để người em rảnh rỗi này đến tiếp khách trước.”

Nói rất tùy ý, lời ngầm chính là nói với Lộ Thiếu Hành, các trưởng bối giới thiệu cho anh chính là Tô Thiên Mặc, không phải cô ngồi đây. Vì những lời

này, Lộ Thiếu Hành nhìn Tô Thiên Linh vài lần. Rất tốt, cô hình như cũng không có ý tưởng gì với anh.

Tô Mục cũng vuốt cằm: “Thiên Mặc vừa mới gọi điện thoại, nói sẽ đến ngay.”

“Anh có thể sinh ra một cô con gái như vậy, khiến người ta rất hâm mộ.” Lộ Chính Nhiên nửa thật nửa đùa mở miệng.

Tô Mục rất hưởng thụ lời này, cô con gái kia thực sự chính là niềm tự hào của ông, diện mạo tài trí tuyệt đối không thua kém bất cứ người đàn ông nào, nghe thấy lời khen ngợi, cũng có thể nhận, nhưng vẫn khiêm tốn: “Thiếu Hành cũng đâu kém, chẳng phải giảm bớt gánh nặng cho anh sao? Con người già đi liền mong con cái..., bản thân mình cũng có thể yên tâm lúc tuổi già.”

Lộ Chính Nhiên liếc mắt nhìn con trai: “Chỉ cần tiểu tử này không gây ra chuyện lớn gì, tôi liền cảm tạ trời đất.”

Lộ Thiếu Hành nhìn di động của mình, năm phút đồng hồ trôi qua, ít khi anh cảm thấy thời gian trôi qua chậm như thế. Mười phút trôi qua, di động vang lên, anh cười thầm, chờ đợi đã lâu, anh cầm lấy di động: “Chuyện gì?”

Anh lập tức nhíu mày: “Ừ, tôi biết rồi, tôi lập tức tới.”

Sau đó anh đứng dậy, vẻ mặt áy náy nhìn Tô Mục: “Thật ngại quá, con có chút việc, cần đi xử lý.”

Động tác của anh, không vội vàng bối rối, chỉ là bình tĩnh đứng. Lúc trước anh chau mày một cái, làm Lộ Chính Nhiên vốn hoài nghi con trai mình phát tay: “Đi đi.”

Nếu anh biểu hiện quá mức vội vàng, Lộ Chính Nhiên thật sự sẽ hoài nghi.

Lấy việc thật giả kết hợp, tỏ ra thoải mái một chút, con người tự nhiên sẽ thoải mái ít đi.

Tô Mục cũng mỉm cười: “Người trẻ tuổi nên lấy sự nghiệp làm trọng, đi đi, để mấy lão già bọn ta tâm sự nhiều một chút.”

Lúc này Lộ Thiếu Hành mới gật đầu xoay người rời đi. Anh nhìn di động của mình, lộ ra tính trẻ con cười xấu xa.

Chỉ là mới đi ra được hai bước, phía sau có tiếng bước chân, anh bình tĩnh quay đầu lại: “Ô tiểu thư có việc gì à?”

Tô Thiên Linh nhìn Lộ Thiếu Hành một lúc, mới cười: “Có thể cho tôi số điện thoại của Kỷ tiên sinh không?” Nói xong cô vươn tay, đưa bút tới trước mặt Lộ Thiếu Hành.

Lộ Thiếu Hành không do dự, trực tiếp viết số điện thoại của Kỷ Y Đình xuống. Chỉ là trong lòng anh âm thầm suy nghĩ, thiên kim tiểu thư của chính không ra cửa trong không bước, sao lại biết anh có liên hệ với Kỷ Y Đình?

Chuyện không liên quan đến mình, anh cũng sẽ không quan tâm.

Lê Họa cùng mọi người đi ra, cô không nói một lời, được một nữ đồng nghiệp giúp đỡ. Sắc mặt cô hơi hồng, nữ đồng nghiệp có chút lo lắng, nhìn người phụ nữ dịu dàng như vậy cũng dám uống một ly rượu lớn thế, cũng bị hù dọa rồi: “Có ổn không?”

Lê Họa xoa ngực một chút, lộ ra vẻ khó chịu: “Không sao.”

Cô nhìn đồng nghiệp cười cười, cũng không nói cho đối phương tình huống thật sự, mình quả thật không làm sao. Mà nếu cô nói ra tửu lượng của mình cũng không tệ như vậy, về sau phiền phức tất nhiên sẽ rất nhiều. Cô không nghĩ sẽ trở thành người như vậy, thỉnh thoảng uống hai ly còn không có trở

ngại. Lúc trước, tổ trưởng đã nói với cô, hợp đồng lần này phải làm đối phương ký, sẽ coi như kiểm tra đánh giá tháng, cũng liên quan đến việc cô có được vào làm chính thức hay không.

Mấy cô gái làm việc cùng nhau chắc chắn có một người sẽ được vào công ty, tồn tại người đứng sau nào đó khiến người ta cảm thán, những người còn lại áp lực cạnh tranh càng lớn.

Người đàn ông xa lạ vừa rồi thấy vài người phụ nữ, cố ý mang rượu đến dọa các cô, uống xong mới cho họ mặt mũi, chuyện hợp tác cũng dễ dàng thương lượng. Một đám phụ nữ nhìn đối phương, đều có suy tính, uống rượu không chừng sẽ bị bọn đàn ông này xử lý như thế nào, vì một công việc mà nhận lấy đau khổ thì không tốt lắm. Lê Họa uống xong ly rượu kia, gục ở trên người đồng nghiệp gần nhất, lộ ra bộ dạng khó chịu.

Cô đã uống, nhiều người nhìn như vậy, cũng không cố ý từ chối ...

Lê Họa híp mắt, cũng thấy được một chiếc xe ở cách đó không xa, cô cam đoan với đồng nghiệp mình không sao, có thể tự gọi xe về, mới thoát khỏi sự nhiệt tình của đồng nghiệp. Có lẽ là hành động vừa rồi của cô ở trong mắt các cô ấy là “trượng nghĩa”, nên đối với cô quan tâm cũng rõ ràng.

Khi các đồng nghiệp đã đi, cô mới dứt hai tay vào túi áo, đi tới chiếc xe kia.

Lộ Thiếu Hành cầm tay lái, chờ cô đi tới, ánh mắt lạnh lẽo.

Cô kéo cửa xe phía sau, dù thế nào cũng kéo không được, cô nhìn anh một cái, mới đi đến bên kia, kéo cửa xe bên ghế phụ ra, ngồi xuống. Trong xe không có gió, ấm áp hơn bên ngoài, cô xoa xoa tay mình.

“Nhanh như vậy đã ăn xong rồi?” Cô nhìn anh cười cười, đoán được nhất định là anh đến ăn tiệc.

Lộ Thiếu Hành mím môi thành một đường, giẫm lên chân ga liền rời đi, anh tất nhiên sẽ không chủ động nói ra mình đã ở nơi này đợi bao lâu, hành vi người khác gọi là “ngốc” này, càng ít người biết lại càng tốt. Sau khi gặp cô, anh lấy cớ bỏ đi, luôn chờ tại nơi này.

Thừa nhận đi, anh còn tưởng rằng hai người ăn ý, cô cũng sẽ đi ra.

Con người chính là như thế, đối phương không yêu cầu anh làm những chuyện như vậy, tự anh làm, rồi lại hy vọng đối phương cũng sẽ làm như vậy báo đáp cho mình.

Không đạt được kỳ vọng của bản thân, đáy lòng bắt đầu bất mãn.

Vậy mà anh lại không để ý tới cô, cô hơi luống cuống: “Gặp chuyện gì vậy?” Tâm mắt anh vẫn nhìn chăm chăm về phương xa, một bộ dạng nghiêm túc, cơ thể của cô hướng về phía anh: “Công việc có vấn đề?”

Hơi thở của cô tự nhiên truyền đến mũi anh, anh nhú mày: “Uống rượu?”

“Một chút.” Cô lơ đãng.

Cho đến sau khi xuống xe, sắc mặt Lộ Thiếu Hành vẫn không thể nào tốt. Lê Họa đi lên trước, chủ động giữ chặt cánh tay anh: “A, để em đoán xem, ai lại có lá gan lớn như vậy, dám chọc giận Nhị thiếu của chúng ta. Thật không biết tốt xấu.”

Lộ Thiếu Hành muốn cười, nhưng cười không được, người đó, quả thật không biết tốt xấu.

Lần này tiến vào thang máy, hai người gặp được hàng xóm. Trong lúc đó, những người xa lạ giương mắt nhìn đối phương, sau khi ra khỏi thang máy, Lê Họa có chút khó hiểu: “Sao bọn họ lại dùng ánh mắt như vậy nhìn chúng ta?”

Lộ Thiếu Hành đi phía trước, nghe được câu hỏi của cô, anh quay đầu: “Có lẽ họ cho rằng anh là gian phu em nuôi dưỡng.”

“Nói không chừng là nhìn thấy anh trên báo chí, cho rằng em là tiểu tình nhân anh nuôi bên ngoài đấy.” Giọng nói của cô nhẹ nhàng, dáng vẻ cũng không giống như để ý.

“Báo chí gì?” Anh hỏi lại, mở cửa.

Cô chưa trả lời, anh xoay người liếc mắt nhìn cô một cái, như có điều suy nghĩ.

“Đi vào đi.” Anh ngăn ở cửa, cô vào nhà như thế nào?

Anh vẫn đứng cạnh cửa, dựa vào mép cánh cửa, thực sự ngăn trở đường của cô: “Nếu anh không trở lại, có phải mỗi ngày em đều về trễ như vậy không?” Ở bên ngoài tiếp ăn tiếp uống đến khuya như vậy?

Cô nhú con ngươi lại, mùi vị trên người làm cô rất không thoải mái, nghĩ phải nhanh tắm rửa một cái, anh lại cố tình ngăn cản.

“Em đang làm việc.”

“Làm việc ... ” Anh lười biếng lặp lại.

Thật sự là kỳ quái, anh hy vọng cô trở nên tự tin, hy vọng cô có thể tự mình sống tốt. Sau khi cô làm giống như suy nghĩ của anh, anh lại bắt đầu cảm thấy bất mãn.

“Phải.”

“Vậy từ chức đi.” Lúc này anh mới tránh ra, để cô đi vào, vẫn khoanh tay: “Thích làm dạng công việc gì? Thoải mái một chút?” Anh có thể sắp xếp cho cô, không cần quay xung quanh người khác.

Cô không hề di chuyển.

Cô không muốn dựa vào anh, không muốn tất cả mọi thứ của cô đều liên quan đến anh.

Cô ngẩng đầu nhìn anh: “Em thích như bây giờ.”

“Cùng một đám người uống rượu như bây giờ?” Anh hình như hơi tức giận, chút không thoải mái trong lòng cũng bùng lên.

Cô cũng có chút tức giận: “Tùy anh muốn nghĩ ra sao thì nghĩ.” Nói xong cô cũng không vào nhà, trực tiếp đi đến thang máy.

Lộ Thiếu Hành đi theo phía sau, giữ lấy cô: “Em là đang âm ỉ cái gì?”

“Chẳng lẽ anh không phát hiện, từ lúc này đến bây giờ, vẫn là anh tức giận, mà em phối hợp với anh? Hiện tại em không phối hợp, không được?” Cô bỏ tay ra.

Anh lại kéo cô lại: “Em thật đúng là oan ức.”

“Anh nói đúng rồi.”

Cô chống lại ánh mắt của anh, cảm xúc không sâu, chỉ là lộ ra vẻ cứng cỏi.

Anh cũng nhìn cô.

Thời gian ở chung vốn không nhiều lắm, lại còn âm ỉ như vậy.

“Em không phải trẻ con.” Thế nhưng còn ồn ào đến thế.

“Em thực sự không phải trẻ con, nhưng anh ngay cả trẻ con cũng không bằng.” Cô cúi đầu, phun ra một hơi thật dài: “Anh hy vọng em biến thành bộ dạng gì nữa? Một người phụ nữ lúc nào cũng làm việc dựa vào ý nghĩ của anh. Mỗi ngày chờ ở nhà, làm cho anh bàn lớn đồ ăn anh thích, sau khi

anh làm việc sẽ nhẹ giọng trấn an buồn bực của anh, hay là mỗi ngày ở bên cạnh anh, coi anh là mục tiêu sống duy nhất?”

“Anh chưa từng nói như vậy.”

Cô gật gật đầu: “Đúng, anh không nói như vậy, em lại có cảm giác như thế, anh nói suy nghĩ của chúng ta có phải cách xa vạn dặm hay không?”

“Rốt cuộc em âm ỉ gì vậy?”

“Không biết.” Có lẽ chỉ là muốn, từng chút từng chút rửa dấu vết “Lộ Thiếu Hành” trên người đi.

Thực ra, anh cũng không biết, nên đối với cô như thế nào.

Chương 50

Từ rất lâu việc nam nữ hoan ái được cho là biểu hiện của tình yêu nồng nàn, nhưng cũng có thể đó chính là khi không biết đánh vỡ cục diện bế tắc như thế nào, vì vậy lựa chọn phương thức ngắn nhất để phát tiết sự bất mãn. Những người khác có lẽ không phải loại sau, nhưng hai người đều biết, họ thuộc loại người thứ hai. Cần đến điều này để duy trì sự liên hệ với nhau, loại suy nghĩ này trong đầu không khỏi khiến người ta có chút thương cảm. Đến bây giờ Lộ Thiếu Hành cũng không biết, tại sao hai người lại như vậy, anh nghĩ không ra nguyên nhân, hình như cũng không có sai lầm gì. Mà Lê Họa biết nguyên do trong đó, nhưng cô không muốn đụng chạm tới, cô vui vẻ chờ đợi kết quả cuối cùng, bất luận nó như thế nào, loại tâm tình này khiến cô nhìn qua không chút sợ hãi.

Bình minh dù sao vẫn đến, cuộc sống dù sao vẫn phải tiếp tục, bất luận một phút trước đã xảy ra chuyện đau lòng như thế nào, thời gian vẫn đi trước, cũng phải bước chân mình đi theo thời gian, không ngừng chạy nhanh.

Lê Họa đi làm giống như bình thường, đi tới cửa đối giầy.

“Anh phải đi công tác vài ngày.” Giọng nói của Lộ Thiếu Hành ở phía sau truyền tới.

Cũng tốt, đỡ phải gặp nhau lại buồn phiền, mà cô không thích cùng anh âm ỉ, điều kiện trước tiên là nếu anh không chủ động nhắc đến nguyên nhân ngọn lửa này, cô cũng không chủ động nhắc đến.

Cô gật gật đầu.

Nhưng Lộ Thiếu Hành không để cô thực hiện được, vẫn là bắt lấy cô, đưa cô đến công ty.

Lộ Thiếu Hành cũng không phải thật sự đi công tác, chính là cũng rõ ràng, tình trạng này của hai người, hai ba câu nói có thể đẩy nhau ra xa hơn. Không biết người nào sai, cuộc sống từ trước đến nay của anh, ít khi có loại chuyện làm người ta phiền chán như thế này.

Công việc của Lê Họa thực sự bận rộn, cô cũng đặt toàn bộ thời gian vào công việc, cho dù cuối cùng căn bản là không được báo đáp, nhưng cô bằng lòng như vậy, đều không phải là vì kết quả, chỉ là hy vọng mình làm tốt mỗi việc, mà kết quả cũng không tính đến sự nỗ lực của cô, nhưng chỉ căn bản thân mình không hối hận, cứ vậy đi.

Lộ Thiếu Hành trở về nhà, tinh thần không tốt lắm, người nhà biểu hiện ra ngoài có phần dụi đi, không giống xảy ra chuyện gì lớn. Đường An An cũng chưa tới hỏi anh có suy nghĩ gì về Tô Thiên Mặc không.

Anh ngồi ở trong sân không lâu, Lộ Diệc Cảnh cũng đi đến. Lộ Diệc Cảnh sờ sờ cái mũi của mình, vết thương vẫn còn, chỉ là hồi phục không ít.

“Anh hai.” Lộ Diệc Cảnh đi đến phía anh.

“Đi đâu?”

“Sân bay.”

Lộ Thiếu Hành liếc mắt nhìn Lộ Diệc Cảnh một cái, cũng lập tức hiểu được, Lộ Diệc Cảnh đưa mẹ về nước. Anh gật gật đầu, tiếp tục âm trầm, anh châm một điếu thuốc.

Lộ Diệc Cảnh nhìn anh, sau khi nhìn một hồi lâu, vẫn là buông tha dự định trực tiếp vào nhà: “Làm sao vậy?”

“Ôn Diên đâu?”

Lộ Diệc Cảnh nghe được tên anh ba, lúc này mới mỉm cười: “Chắc hẳn anh không đoán được anh ấy đi chỗ nào, đi cùng ai đâu.”

Anh nhớ đến biểu hiện của người nhà: “Thỏa hiệp?”

“Không biết, có lẽ là chia tay với người phụ nữ kia ... Anh ba đi cùng tiểu thư Tỉnh gia.” Lộ Diệc Cảnh gõ gõ xuống bàn: “Nhìn đi, vẫn là bậc cha chú của chúng ta lợi hại, chúng ta tựa như châu chấu trong tay họ, cho là mình có thể nhảy rất cao rất xa, thực ra là vẫn đang ở trong tay người khác, thoáng dùng sức, sẽ chết không toàn thây.”

Nghe được kết quả này, Lộ Thiếu Hành không biết nên có biểu hiện gì, có chút không thể tưởng tượng nổi, không giống tác phong của Lộ Ôn Diên, nhưng là vì sao?

Anh hít thán, tiếp tục hút thuốc.

Lộ Diệc Cảnh lại ngồi đối diện Lộ Thiếu Hành, nhìn anh rất lâu: “Chuyện này, anh và người kia gần đây tốt chứ?”

Có lẽ tâm tình Lộ Thiếu Hành không tốt lắm, chuyện gì cũng không muốn làm: “Cậu trực tiếp hỏi Tô Như có gọi điện thoại cho Lê Họa hay không là được.”

Lộ Diệc Cảnh kinh ngạc, cắn chặt răng, người anh hai này cũng không để lại chút mặt mũi nào cho anh.

Có lẽ một người chờ đợi nhìn qua thực sự rất ngốc, vì thế khi người bạn không quá quen thuộc mời anh đi tham gia họp lớp, anh không cự tuyệt. Đây vẫn là lần đầu tiên anh đi loại tiệc này. Cũng không phải là anh kiêu ngạo, mà là anh chịu không nổi việc bạn học trung học vốn đơn thuần biến thành như hiện tại, so đo công việc, so đo đối xử của chồng, trong lòng lại lo lắng về điều này, lời nói và việc làm như khói lan ra. Hơn nữa người khác nhìn dáng vẻ của anh đều “dù sao cậu có gia thế tốt, cậu có vận khí

tốt, cậu có bố mẹ tốt, cho nên tất cả những thứ hiện tại của cậu chỉ là do cậu sinh ra đã tốt mà thôi, có cái gì mà kiêu ngạo chứ?”. Nếu sự xuất hiện của anh làm người khác bất bình như vậy, anh liền tự hiểu rằng mình không nên chủ động xuất hiện, nhưng lần này, anh lại đồng ý.

Khi anh đến, cũng không khiến người khác xôn xao, mọi người bây giờ, cũng không cố ý biểu hiện ra bộ dạng cảm thấy hứng thú với ai. Chỉ là, người muốn có danh thiếp cũng không ít, có chút liên hệ thì về sau cũng có trợ giúp, có lẽ đều tính toán nhỏ nhặt như vậy.

Đề tài nhàm chán như trước, công tác, kết hôn, người yêu gần như đều trở thành chủ đề.

Nơi đây cũng trở thành chỗ phụ nữ trao đổi hàng hiệu và đồ trang điểm.

Lộ Thiểu Hành ngồi một lát, cảm giác này, không quá thoải mái, nhưng vẫn duy trì sự bình tĩnh. Cũng có người quen biết trước kia, tán gẫu với anh một chút: “Trác Dực Đình kết hôn rồi à?”

“Chỉ là đính hôn.”

“Những người như các cậu chính là phiền toái ... ” Người này nói đến một nửa lại dừng.

Cũng không sai, Lộ Thiểu Hành cũng thấy phiền toái, trước khi kết hôn còn có một lễ đính hôn, thực sự rất lãng phí.

“A ... Ai vậy?” Có người thét chói tai: “Cậu không phải đã ... ”

“Chào mọi người, em là Hậ Gia Lâm.” Hậ Gia Lâm chủ động mở miệng, tránh để mọi người phải đoán, cô lớn lên quả thật hơi giống chị gái, nhưng giống nhất là khí chất.

Hậu Gia Lâm xuất hiện, gần như đều khiến người ta nhớ tới một cô gái đột nhiên qua đời, tình cảnh lập tức có chút xấu hổ.

Hậu Gia Tương thực sự có một em gái, lúc này mọi người mới tranh nhau kéo Hậu Gia Lâm, cô gái đi cùng Hậu Gia Lâm cũng nói ra cuộc gặp gỡ bất ngờ của mình, sau khi nhìn thấy Hậu Gia Lâm đã cảm thấy giống Hậu Gia Tương, đi lên phía trước hỏi có phải em gái của Hậu Gia Tương hay không, đúng là như vậy, vì thế liền kéo đến đây.

Khung cảnh lập tức trở nên náo nhiệt.

Lộ Thiếu Hành ngồi ở trong góc, tay cầm rượu dừng lại. Hậu Gia Tương?

Thực sự có chút không thích ứng với loại cảm giác này, vốn anh không cố ý suy nghĩ đến một người đã không còn, nhưng người khác nhắc đến, anh chậm rãi nhớ lại một vài chi tiết nhỏ xảy ra trong quá khứ.

Đàn ông đối với đồ vật đẹp có lẽ biểu hiện suy nghĩ ra ngoài đều gần giống nhau, chỉ là hành vi khác biệt quá nhiều.

Không ít đàn ông đã vây quanh người Hậu Gia Lâm, hỏi cô không ít vấn đề.

Giọng nói của cô rất êm tai, giống như tiếng nước suối. Quả nhiên khí chất rất giống, Hậu Gia Tương chính là như vậy đi vào lòng anh, cái loại cảm giác rung động này mãnh liệt đến, hương vị quen thuộc, vào giờ phút này một lần nữa bị gợi dậy.

Anh mở mắt ra, nhìn về phía bên kia.

Hậu Gia Lâm cũng ngẩng đầu, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Lộ Thiếu Hành, cô mỉm cười, cũng không phải là nghiêng nước nghiêng thành, lại ung dung thích hợp.

Một loại tâm tình sắp đi đến nơi cổ họng, giống như muốn tràn ra, anh uống một hớp rượu lớn.

Bên kia mọi người còn đang vây xung quanh Hậu Gia Lâm nói chuyện, càng thêm không thể tưởng tượng nổi chính là anh đều nghe được tất cả rành mạch rõ ràng. Mấy năm nay Hậu Gia Lâm vẫn ở nước ngoài, mới trở về không bao lâu, sau khi trở về cũng vội vàng đi du lịch, các nơi du lịch nổi tiếng trong thành phố cô đều đã đi qua. Hậu Gia Lâm chủ động giới thiệu cho mọi người không ít phong cảnh, cùng với tuyến đường tương đối tốt, và nơi cô thích nhất. Du lịch nhất định phải tự mình đi, mới có thể nhìn thấy phong cảnh mình thích. Cô thích dừng lại ở một chỗ thật lâu, ngắm đủ sau đó mới đi tiếp, còn mang rất nhiều đồ đạc đặt trên mạng đến, có nhân khí nhất định.

Họp mặt khi nào thì chấm dứt, không ai quan tâm, giống như lúc này đây, những người bạn học tụ tập chỉ là vì nghe tiếng nước sôi chảy.

Một đám người đồng loạt đi ra, có vài người còn muốn chơi, có vài người đã quyết định phải rời khỏi.

Lộ Thiểu Hành đứng ở đó, cũng không biểu hiện ra vẻ mặt khác lạ gì. Hậu Gia Lâm lại đi tới chỗ anh: “Có thể đưa em về nhà không?”

Lộ Thiểu Hành liếc mắt nhìn cô một cái, xác định ý nghĩa sâu xa trong nụ cười của cô: “Ừ.”

Hậu Gia Lâm đi bên cạnh Lộ Thiểu Hành: “Thực ra em biết anh.”

“Hử?” Khóe miệng có độ cong rất nhỏ, anh có nghe Hậu Gia Lâm từng nhắc đến việc cô có một em gái, nhưng thực sự chưa từng thấy người thật.

“Chị em nhắc đến anh.”

Cô không dám nhìn Lộ Thiếu Hành, Hậu Gia Tương quả thật có nhắc đến anh, cũng chính là cô chủ động hỏi.

Đó là khi so sánh ba người cùng ở một chỗ, cô biết trong đó có một người chính là người chị gái thích.

“Chị, người nào là bạn trai chị?”

Sau đó, Hậu Gia Tương chỉ vào thiếu niên ở giữa, có một chút kích động: “Đó ... ”

“Người bên cạnh là ai?”

“Bạn học, là bạn bè.”

“Chị ... Tại sao chị lại thích người như anh ấy?” Người bên cạnh cũng rất tốt.

“Chính là thích anh ấy thôi, rất thích.” Lúc Hậu Gia Tương nói như vậy, tươi cười như nắng, cô yêu người đàn ông có tên Kỷ Y Đình.

Lộ Thiếu Hành nghe cô nói như vậy, hơi tò mò: “Chị em nói gì về tôi?”

“Nói anh rất tốt.”

Lộ Thiếu Hành nở nụ cười, lần này hoàn toàn không có cảm xúc gì, chỉ là hứng thú đến, chân thành cười.

Lê Họa cùng đồng nghiệp đi quanh một vòng mới tìm được vị trí.

“Tại sao muộn thế này rồi còn bắt chúng ta đến đây, thật sự là tức chết đi, tăng ca cũng đâu cần phải như vậy?” Đồng sự mở miệng oán giận, rất quá đáng, nhưng vẫn phải nghe lời cầm tài liệu trong tay đến, đúng là số phận của người làm công.

“Được rồi, vừa rồi không phải chị kia nói ở ngay phía trước sao? Đừng nóng giận, sẽ mau già đấy.”

“Tớ không tức giận không tức giận.” Đồng nghiệp lặp lại vài lần, cũng nở nụ cười.

Sau khi đi được một đoạn, cô nàng đồng nghiệp phát hiện Lê Họa đã dừng bước, liền quay lại: “Này, cậu sao vậy?”

Theo ánh mắt của Lê Họa, cô nàng nhìn thấy dưới ánh đèn đường có một đôi trai gái, nhìn qua rất hài hòa, hai người trò chuyện cũng rất thoải mái. Hơn nữa, cũng không mập mờ giống như người yêu, thoải mái nói không nên lời.

“Đã lâu không nhìn thấy một đôi tình nhân như vậy, thật sự có thể coi như phong cảnh để ngắm.” Đồng nghiệp phát biểu một chút quan điểm, lôi kéo Lê Họa: “Chúng ta đi lên xem diện mạo của họ, nhìn xem có phải tuần nam mỹ nữ hay không?”

Lê Họa hơi cứng ngắc, cắn môi, đi công tác ... Cô nghĩ chính mình cũng cười.

Đồng nghiệp lôi kéo cô chạy đến một vị trí phù hợp, đúng lúc có thể nhìn thấy khuôn mặt hai người họ.

“Oa, thật xứng đôi.” Đồng nghiệp lập tức lấy điện thoại di động ra, muốn chụp ảnh lại. Đã từng nhìn thấy nhiều ếch cùng công chúa, hiếm thấy một đôi như vậy. Lão Mưu (*) cũng không nói sai, bây giờ người đẹp đều qua lại với người giàu có, ảnh hưởng rất tốt đến gen thế hệ sau. Cặp đôi này không tệ, sẽ không làm giảm bớt trình độ của thế hệ tiếp theo.

(*) Cách gọi thân mật của đạo diễn nổi tiếng Trương Nghệ Mưu.

Đồng nghiệp ngẩng đầu, phát hiện đôi trai gái kia đã đi lên phía trước, muốn xông lên trước mặt để chụp hình người ta.

Lê Họa lôi kéo cô nàng: “Đừng, chúng ta vẫn nên làm chuyện mình cần làm, rồi trở về sớm một chút.”

“Cậu không thấy bọn họ rất xứng đôi sao? Đăng ở trên mạng nhất định sẽ thành tin tức đứng đầu ... ” Đồng nghiệp còn không buông tha.

“Đăng ở trên mạng làm gì?” Lê Họa không muốn để đồng nghiệp tiến lên: “Cậu không nhìn thấy những đôi mọi người thường gọi là kim đồng ngọc nữ cuối cùng đều không có cái kết tốt đẹp sao? Mà người trên mạng từng hạnh phúc, hơn phân nửa cũng chia tay ... Cho nên, nhìn thấy chuyện tốt đẹp, để ở trong lòng là được rồi.”

Đồng nghiệp nghĩ nghĩ: “Được rồi, cũng đúng, rất nhiều đôi đều ly hôn.”

Lúc này cô nàng mới đi về phía sau.

Lê Họa ôm tài liệu, cô gái vừa rời, trong đáy lòng cô lập tức có cảm giác quen thuộc.

Ở trên máy bay có đụng vào cô gái kia?

Còn có trong tấm ảnh của anh.

Thực ra cũng chỉ là một mà thôi.

Cô mím chặt môi, cảm xúc hơi hạ xuống. Đồng nghiệp vỗ bả vai cô: “Đừng vì nhìn thấy người đẹp kia liền thờ dài, cậu cũng là một người đẹp mà.”

Lê Họa nở nụ cười, không nói gì.

Đồng nghiệp tiếp tục: “Cậu và cô gái đó là hai kiểu người đẹp khác nhau.”

“A, khác ở chỗ nào?” Lê Họa cũng muốn nói chuyện, giải trừ chút không thoải mái này.

“Cô ấy là loại ánh mặt trời thư thái rực rỡ, đáng vẽ vô câu vô thức, giống như có thể nhìn thấy mùa xuân. Cậu đây ... loại cô gái u buồn.”

“Được rồi, đi nhanh một chút, nếu không tớ sẽ u buồn, cũng biến cậu thành u buồn.”

Đồng nghiệp nở nụ cười ha hả.

Chương 51

Lần này thời gian Lộ Thiếu Hành đợi trong nhà dài hơn, cả ngày Lộ Diệc Cảnh đều ở bên cạnh anh, cũng không nói chuyện gì, cố tình như vô ý quan tâm đến tình hình công việc của Lộ Thiếu Hành, nhìn qua giống bộ dạng hai anh em tình thâm. Đối với Lộ Diệc Cảnh mà nói đã là rất khó rồi, thời gian dài như vậy vẫn đợi trong nhà, cho dù bề trên có ý tứ giam cầm, bản thân anh nhất định là vì yếu tố kia.

“Anh hai, lần này thời gian anh đợi thật dài.”

“Cậu muốn đuổi anh ra ngoài?”

Lộ Diệc Cảnh mới mở miệng, đã bị Lộ Thiếu Hành làm cho câm nín, nhưng Lộ Thiếu Hành không muốn làm cái loa của Lộ Diệc Cảnh một chút nào, lại càng không nghĩ đến việc tham gia vào chuyện tình cảm của vợ chồng người khác. Có chuyện gì, tự mình làm đi, đừng yêu cầu người khác.

Tương đối mà nói, Đường An An rõ ràng vui vẻ hơn. Con người, khi già lìên kỳ vọng chồng mình khỏe mạnh, con cái ở bên cạnh mình, vì vậy bà thường từ chối lời mời ra ngoài đánh bài, ở nhà nghĩ ra các loại thực đơn, quyết tâm nhất định phải nuôi con trai thật trắng trẻo mập mạp.

Nhưng nếu mấy chục năm chưa từng đạt được mục tiêu, sao có thể ở đây vài ngày liền đạt được.

Lộ Thiếu Hành vừa đi vào nhà đã ngửi thấy hương thơm, anh mỉm cười đến phòng bếp dựa vào cạnh cửa: “Mẹ, không lẽ mẹ sẽ dùng chiêu thức này lấy đồ ăn đến chinh phục bố?”

Đường An An liếc mắt một cái nhìn con trai: “Nói cái gì vậy!”

Đường An An và Lộ Chính Nhiên không phải tự do yêu đương. Sau khi Lộ Chính Nhiên uống say, cũng không cẩn thận xảy ra chuyện coi như “yêu say đắm”. Trước đây người phụ nữ đầu tiên hẹn hò với Lộ Chính Nhiên không phải Đường An An mà là một bạn học của Lộ Chính Nhiên. Tuy rằng bọn họ không thích gọi là hẹn hò, nhưng sự thật cũng liên như vậy, cho dù gia đình như thế, cuối cùng vẫn hài lòng lẫn nhau. Cô gái kia không có sai lầm gì, nhưng Lộ Chính Nhiên vừa nghĩ tới đó là bạn học của mình thì còn có chút không thoải mái. Lộ Chính Nhiên cũng không biểu hiện ra bất mãn của chính mình, nghĩ cứ như vậy cũng được. Nhưng cô gái kia, đối với lời nói của Lộ Chính Nhiên chỉ biết nghe sau đó nói “À”, “Ừ”, sẽ không có gì khác.

Sau đó Lộ Chính Nhiên chính là hài lòng Đường An An, cô gái kia còn chủ động đến theo đuổi Lộ Chính Nhiên nữa. Cho dù Lộ Chính Nhiên ầm ĩ hay chiến tranh lạnh với Đường An An, cũng không chấp nhận ở bên cô gái kia, Lộ Chính Nhiên nói ông luyến tiếc Đường An An, dù cho bà cùng ông ầm ĩ.

Lời nói rất đơn giản, chuyện vài chục năm trước, nghe vào trong tai lại có một tư vị khác, đương sự Đường An An có lẽ cũng cảm thấy ấm lòng.

Lộ Thiểu Hành nhìn mẹ mấy lần, lúc này mới chủ động đi bê thức ăn.

Đường An An đánh tay con trai, ý bảo anh ở bên cạnh nhìn là được, không cần anh phụ giúp, nhưng Lộ Thiểu Hành không để ý đến lời cảnh cáo của bà.

Lúc ăn cơm, Đường An An nhìn con trai: “Buổi tối về sớm một chút.”

Lộ Thiểu Hành luôn luôn tôn trọng mẹ, đã đồng ý về sớm thì nhất định sẽ làm như vậy.

Trở lại Khuynh Thế, anh đã nghe được tiếng nói tiếng cười.

Anh đứng cách đó không xa, yên lặng nhìn người ngồi kia. Có phần hiểu được những người vì gia tộc hy sinh hạnh phúc của chính mình, loại không khí tốt lành hài hòa này, cái gì cũng không thể đổi lại được. Người buông bỏ tình yêu của mình, không phải bọn họ yếu đuối, mà là theo đuổi một gia tộc vẹn toàn. Sáng sớm bạn thức dậy, hy vọng nhìn thấy vợ và bố mẹ mình ở chung hòa thuận hay là hy vọng chuyện đầu tiên nghĩ đến chính là ngăn cách giữa mình và bố mẹ làm cách nào có thể loại trừ?

Rất nhiều người sẽ dừng cảm lựa chọn về sau, nhưng như vậy thật sự là dừng cảm sao?

Dùng một câu rất phàm tục mà nói, người như vậy là vứt bỏ bố mẹ mình, có tư cách gì đồng dạng nói lớn?

Anh đứng một lát, mới đi vào.

Lộ Diệc Cảnh ở một bên đá đá cây cỏ, dường như cây cỏ kia chọc tức anh, nhìn thấy bóng dáng Lộ Thiếu Hành càng ngày càng gần, lúc này mới ngẩng đầu, “Anh dự định tề nhân chi phúc (*)?” Anh nhìn về phía cô gái bên kia, dùng ánh mắt nhìn qua nhiều người đẹp đánh giá, cũng có thể coi là cực phẩm, mặc dù so ra kém vợ anh ... Ở trong lòng họ khan một chút, so với phần lớn người đẹp đều tốt, nhất là khí chất đó, khiến người ta nhìn thấy lần đầu tiên liền muốn có lần thứ hai.

(*) Có may mắn được cả thê lẫn thiếp.

Chữ đẹp này, quả thực có thể gây chia rẽ.

Lộ Thiếu Hành cho Lộ Diệc Cảnh một nụ cười đoán không ra, làm Lộ Diệc Cảnh hơi bất mãn, nếu anh ba ở đây, anh hai sẽ không trực tiếp rời khỏi, coi anh là cái gì vậy? Giống như anh ngoại trừ gây chuyện, cũng không giải quyết được việc gì. Quên đi, anh sẽ không nói tin tức mình thu thập được cho anh hai, để chính anh phải đi gây sức ép.

Lộ Thiếu Hành đi qua, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của bố mẹ, lúc này mới chuyển hướng sang bên kia.

“Thiếu Hành, đây là chú Hậu và dì Hậu, hai người mới về nước không lâu.”
Lộ Chính Nhiên ra hiệu cho con trai.

Lộ Thiếu Hành cung kính gọi một tiếng, lúc này mới chuyển ánh mắt lên trên người Hậu Gia Lâm đang ngồi ở một bên, cô cũng đang nhìn anh cười, sau đó nhìn mẹ mình: “Không cần giới thiệu con, bọn con đã gặp qua, anh ấy chính là bạn học của chị.”

Nói rõ nguyên nhân quen biết, làm người ta liếc mắt.

Trường bối hai bên đều nhìn đối phương, lộ ra ý cười: “Thì ra là như vậy.”

Nhưng ngược lại Đường An An có chút cảm thán: “Thật đáng tiếc, ngày Gia Tương còn nhỏ tôi còn bế nó, một cô gái làm cho người ta đau lòng.”

Mẹ Hậu Gia Lâm cũng tỏ ra chút buồn phiền, nhưng thời gian đã trôi qua lâu như vậy, bà cũng có thể kiềm chế được: “Con người đều có số, hiện tại tôi chỉ hy vọng đứa con gái nhỏ này có thể hạnh phúc.” Nói xong bà kéo tay con gái mình.

“Đúng vậy, bọn trẻ bây giờ luôn không thể hiểu được nỗi khổ tâm của người làm cha mẹ như chúng ta, luôn làm những chuyện lộn xộn khiến người khác phải tức giận.” Đường An An cũng mượn chuyện này mà oán giận.

Bố Hậu Gia Lâm cười ha hả hai tiếng: “Thằng bé Thiếu Hành ngoan như thế cũng bị bà nói, gia giáo cũng không cần nghiêm như vậy chứ.”

Đường An An nở nụ cười: “Tiểu tử này, sẽ ở trước mặt trường bối giả bộ ngoan ngoãn.” Bà liếc con trai mình, đối với anh nghĩ cũng có thể vừa lòng.

Còn nói một lát, Lộ Chính Nhiên mới tùy ý mở miệng: “Thiếu Hành, đưa Gia Lâm đi xung quanh xem một chút đi, con bé cảm thấy rất hứng thú với kiến trúc ở đây.”

“Không biết có thể quấy rầy hay không.” Hậu Gia Lâm cười đứng lên, những lời này rõ ràng có chút dư thừa.

Mẹ Hậu Gia Lâm cười trêu ghẹo: “Con gái tôi chính là một người tò mò.”

Lộ Thiếu Hành đứng lên: “Đúng lúc, con rất thành thạo việc giải đáp tò mò.”

Các trưởng bối lại cười cười đầy hàm ý.

“Nơi này thật khác biệt.” Hậu Gia Lâm thực sự cảm thấy hứng thú với nơi đây.

Khí chất của cô hoạt bát, sợi tóc bay theo gió, rất có “tiên khí”.

“Nhìn qua có gì đó rất khác biệt, xem kĩ kì thật cũng gần giống nhau.”

Anh hơi thu ánh mắt lại, mở miệng: “Em và chị em, rất giống.”

“Rất nhiều người đều nói như vậy, cũng không biết là tốt hay xấu nữa.” Hậu Gia Lâm nghĩ đến chị mình liền buồn phiền: “Anh cảm thấy chị em là người như thế nào?”

Có một người hai người đều biết, trong lúc này bọn họ hình như cũng có sự liên hệ nho nhỏ.

Lộ Thiếu Hành ngẩng đầu nhìn mặt trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng kia, ở tầng mây mỏng manh tỏa ra ánh sáng nhạt yếu ớt, trước kia anh cảm thấy Hậu Gia Tương có lẽ chính là mặt trăng kia, có khi trong trẻo nhưng lạnh lùng, có khi nhu hòa, vừa ngẩng đầu là có thể thấy, sẽ nhớ, lúc nghĩ đến cô, trong lòng sẽ có một chút ấm áp, có lẽ là cảm giác tâm động.

“Thiện lương, tốt đẹp.” Đánh giá đơn giản, là cảm giác của anh đối với Hậu Gia Tương, còn có thuần túy: “Có một trái tim hoạt bát vui vẻ.”

Không chỉ là tiêu chuẩn của người đẹp, còn có đôi mắt tinh quái, giống như có thể từ trong đó nhìn thấy sự thông minh sáng suốt.

Hậu Gia Lâm căn cứ môi: “Đúng vậy, chị ấy thực sự rất tốt.” Từ khi còn nhỏ cô đã biết chị nhận được rất nhiều thư tỏ tình của các học sinh nam, với đủ loại phương thức bày tỏ.

Lộ Thiếu Hành và cô đi được một đoạn: “Mỗi người đều có một mặt tốt.”

“Vậy anh nói xem em có cái gì tốt?” Cô nghiêng đầu, muốn từ trong miệng anh nhận được lời đánh giá, mới gặp mặt hai lần thôi, nhưng cô chính là muốn làm vậy.

Lộ Thiếu Hành cũng học bộ dạng nghiêng đầu của cô, nhìn qua rất có sức sống: “Đáng yêu?”

Cô nở nụ cười, hai người cứ như vậy bước đi chậm chậm, nghe sự yên lặng của màn đêm, có chút cảm giác hưởng thụ.

Lúc ăn cơm, chủ đề tự nhiên dừng ở Lộ Thiếu Hành và Hậu Gia Lâm. Lộ Diệc Cảnh ngồi ở bên kia, nhìn người này một cái, nhìn người kia một cái, trong ánh mắt có chút xem thường, đúng là Lộ Thiếu Hành, vĩnh viễn một bộ mặt như vậy, giống như có thể cười với bất cứ ai. Tuy rằng anh cũng phải thừa nhận, nữ diễn viên hôm nay quả thực gặt hái được chút thành tích lóe sáng, nhưng chỉ là không thích.

Lộ Thiếu Hành coi như không thấy vẻ mặt này của Lộ Diệc Cảnh, nói chuyện với bố mẹ Hậu Gia Lâm giống như trước.

“Đứa con gái này, đừng nhìn vào bộ dạng nhu nhược yếu đuối của nó, hoạt bát và tinh nghịch lắm.” Mẹ Hậu Gia Lâm nhìn cô lắc đầu.

“Mấy đứa trẻ luôn như vậy mà.” Đường An An cười tiếp nhận đề tài: “Sau khi lập gia đình, có lẽ sẽ tốt hơn nhiều.”

“Con bé này khả năng quan sát hơi chậm.”

“Chỉ có vấn đề này thôi.”

Đề tài đi một vòng, cuối cùng lại quay lại: “Thiếu Hành, không phải con thiếu một thư kí sao?” Lộ Chính Nhiên nghe xong nửa ngày mới mở miệng: “Để Gia Lâm đi giúp con.”

Mẹ Hậu Gia Lâm hơi sửng sốt: “Con gái tôi làm sao có thể đảm nhiệm được chức vụ này ... ”

Bố Hậu Gia Lâm vỗ vợ một cái: “Con người, dù sao vẫn nên học tập nhiều một chút, chẳng lẽ ngay từ đầu Thiếu Hành có thể ở trên thương trường dốc sức làm việc giống như bây giờ?”

Lộ Thiếu Hành ăn hai miếng cơm mới nói: “Rèn luyện một chút, cũng không tồi.” Anh nhìn Hậu Gia Lâm, bộ dạng dường như rất có lòng tin với cô.

Mẹ Hậu Gia Lâm thấy con gái mình như vậy, dùng ánh mắt ý hỏi thái độ của cô.

“Làm việc cũng tốt, tránh cho hai người mỗi ngày đều ghét bỏ con ở nhà ăn không.” Nói xong cô dường như có chút thẹn thùng cúi đầu.

Vốn Đường An An muốn để con trai mình đưa Hậu Gia Lâm trở về, nhưng bố mẹ người ta ở đây, lái xe đi, làm như vậy cũng không tránh khỏi quá mức cố ý, chỉ để Lộ Thiếu Hành tiễn họ ra cổng.

Lúc Lộ Thiếu Hành trở về phát hiện Lộ Diệc Cảnh hai tay khoanh trước ngực đứng ở sân: “Chân đứng hai thuyền, không sợ lật thuyền sao?”

“Liên quan đến cậu à?” Lộ Thiếu Hành cũng không thèm nhìn Lộ Diệc Cảnh, tự mình sai bước trở về phòng.

Lộ Diệc Cảnh tức giận không ít, anh tốt bụng nhắc nhở, đầu trâu ai chọc ai.

Lê Họa cầm điều khiển từ xa, cảm thấy tâm tình của mình rất không tốt. Chỉ là xem Phi thường liễu đắc, giải trí, để tâm tình của mình trở nên tốt hơn một chút. Đúng lúc có một phương thuốc điều trị đau bụng kinh, vận may như vậy, cô cũng muốn đi mua. Không cần soi gương cô cũng biết hiện tại vẻ mặt của cô thê thảm bao nhiêu. Vị thuốc là của một người đàn ông nghiên cứu các vị thuốc cho trẻ em, ngoài ra còn có đau nhức trên người phụ nữ, quả thực danh bất hư truyền.

Cô không dám cử động, mặc cho mồ hôi trên trán chảy xuống hết giọt này đến giọt khác.

Tay cô ôm chặt bụng, tiếng tivi càng ngày càng thấp.

Thời điểm này, cô cảm thấy buồn cười, muốn gọi điện thoại cho một vài người, muốn hỏi họ một câu, nếu cô thực sự không còn sống, họ có thể bằng lòng vì cô rơi một giọt nước mắt hay không. Loại ý tưởng khó tin này, có lẽ nếu cô thực sự gọi điện thoại sẽ bị xem là có bệnh thần kinh, nhưng cô thật sự suy nghĩ như vậy.

Cô lấy điện thoại di động ra, loại trừ từng người từng người một, còn lại số điện thoại di động kia, cô liếc mắt nhìn một cái, tay ném điện thoại tới một bên.

Rất tốt, ánh sáng trong phòng như vậy, để cô chỉ có một mình cũng không cần tự oán trách, tự xót xa.

Rất lâu sau, cảm giác đau đớn mới giảm bớt.

Tất cả quần áo đều ướt đầm, liền có bộ dạng ma quỷ này, cô nhìn hình ảnh phản chiếu trên cửa sổ thủy tinh cũng cảm thấy chán ghét.

Tay tìm kiếm áo ngủ, nhất định phải tắm nước ấm một lát, cũng không thể nghĩ mình thực sự sẽ chết.

Cô mở vòi hoa sen ra, làm phòng tắm nhỏ hẹp trở nên ấm áp, hơi nóng bốc lên. Cảm giác này, có thể khiến cô cảm thấy hạnh phúc hơn một chút. Nhiệt độ tăng cao, giống như thật sự có thể chữa khỏi tâm lý mất mát.

Cô đứng dưới dòng nước ấm, để nước chảy lên toàn bộ cơ thể, bộ dạng buồn khổ, đến bản thân mình cũng chán ghét, vậy người khác có phải càng chán ghét hay không.

Khuôn mặt cô hướng về phía dòng nước đang chảy, cảm giác giống như chìm vào trong nước.

Cảm giác chân thật ấm áp.

Ai đó nói thích chính là tất cả dừng lại? Thực ra, sức mạnh lớn nhất gì đó là sự thật, bất cứ ai cũng có thể bị nó đánh bại.

Chương 52

Công việc một ngày với Lê Hòa mà nói nhất định là một sự tra tấn, cũng không phải vì đau bụng, mà bởi vì bên dưới ngực phải đau đớn không thôi. Tình trạng này từ ngày hôm qua đến bây giờ vẫn không có chiều hướng đỡ hơn, làm cô vô cùng đau đầu. Nghe nói người từ nhỏ đến lớn không có bệnh nặng gì, khi trưởng thành hoặc là lúc già bệnh sẽ đến như ong vỡ tổ, điều này tuy rằng không có cơ sở khoa học, nhưng sau khi bản thân mình chẳng biết tại sao lại đau đớn, cô không khỏi suy nghĩ theo hướng đó.

Luôn không có bệnh nặng, gần đây thực sự có một ngọn núi sợ hãi.

Dứt khoát lên Baidu (*), nghĩ là viêm ruột thừa gì đó, cô tra tìm một chút, vị trí hình như không đúng, tiếp tục tra, tập trung ở viêm túi mật. Vị trí đau đớn giống nhau, đều là ở ngực bên phải. Cô lấy tay đè lại sau đó buông ra, nháy mắt vô cùng đau đớn. Cô không có phương pháp gì, không biết sẽ là bộ dạng gì, cô miên man suy nghĩ một ngày, kết quả cuối cùng là một ngày nào đó nên đi bệnh viện kiểm tra một lần. Hiện tại đau, cô đi bộ cũng chỉ có thể đi thật chậm, không dám đi nhanh, thậm chí lúc cười hay ho khan cũng sẽ đau đớn, thật sự là khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

(*) Công cụ tìm kiếm Baidu được xem là ông vua trong lĩnh vực tìm kiếm của Trung Quốc từ khi Google quyết định rời thị trường này.

Cô đã biết, vận may của mình luôn luôn xấu, ngoại trừ cảm thán, thật sự không biết nên dùng cái gì để hình dung.

Tan ca, giống như thường ngày, cô đi xuống dưới tầng, cũng không nói chuyện này với ai, vẫn chưa xác định chính xác chuyện này, cô không muốn nói ra, sau khi đi bệnh viện kiểm tra rồi hãy nói. Cũng tốt, có cơ xin phép nghỉ.

Khi quay về dưới nhà trọ của mình, bước chân cô liền dừng lại.

Cô vốn nghĩ rằng, anh sẽ không xuất hiện.

Khi người khác hỏi mọi người ngày nay có gì khác với người của thế hệ trước, có một ý kiến là, trước kia mọi người gửi tin nhắn hoặc là gọi điện thoại, thậm chí có người còn muốn làm một nghi thức chia tay chính thức. Mà mọi người ngày nay...

“Tớ chia tay với anh ta rồi.”

“Nói như thế nào? QQ? MSN? Tin nhắn? Điện thoại? Không phải là gửi bưu kiện chứ ...”

“Bọn tớ cả tuần đều không có liên hệ ...”

Cho nên, game over.

Lê Họa trầm mặc thật lâu mới đi đến. Cô đoán, nếu không đi đến “nghênh đón”, có lẽ anh còn thực sự tiếp tục giảng co như vậy. Cũng không biết có đoán đúng hay không, bản thân cô không muốn ngu ngốc đứng như vậy.

“Sao anh lại đến đây?” Vẫn là cô chủ động, chỉ cần không nghĩ nhiều, cũng sẽ không cảm thấy đây là làm chuyện thiếu đi một miếng thịt.

Lộ Thiểu Hành đánh giá cô từ đầu đến chân: “Anh không đến đây, chẳng lẽ em có thể chủ động đến Đông Linh?” Vẻ mặt giống như anh biết anh không ở đó thì cô sẽ về đây.

“Lên xe.”

Lần này Lê Họa không di chuyển: “Ngay tại nơi này đi.” Bây giờ, ngoại trừ nhà của cô, cô không có cảm giác an toàn.

Trước kia nhìn thấy một đôi vợ chồng, vợ ở sau lưng chồng bí mật giữ mười vạn, đơn giản là cô ấy không có cảm giác an toàn, sau đó người chồng sinh bệnh, người vợ bắt buộc phải lấy số tiền kia ra. Sau khi người chồng biết vợ mình bởi vì không có cảm giác an toàn mới giữ số tiền đó, không chịu dùng, để người vợ làm bộ, nếu như vậy trong lòng cô ấy cảm thấy thoải mái.

Hiện tại ham muốn vật chất, tiền bạc và nhà ở dường như càng ngày càng có thể trở thành nơi để phụ nữ có “cảm giác an toàn”, mà tình cảm, hình như càng ngày càng ít tồn tại cảm giác an toàn, cũng không biết là ai thay đổi.

Tay Lộ Thiểu Hành nắm tay lái tự nhiên dừng lại. Cô rất ít khi từ chối, cho nên dưới tình huống bình thường sự từ chối của cô cũng có hiệu quả.

Lộ Thiểu Hành đỗ xe xong, lúc này mới xuống xe đuổi theo bước chân của Lê Hòa.

Cô vốn nghĩ anh sẽ đến nói gì đó, cô không hy vọng anh nói hai chữ “chia tay”, chỉ là không thích anh nói ra hai chữ này, nếu như trên phương diện hành động, cô sẵn lòng chấp nhận. Ý nghĩ có chút làm cho người ta khó hiểu, giống như khi anh nói ra hai chữ kia mới đại biểu cho việc cô bị vứt bỏ, mà chỉ cần anh không nói, là có thể làm cho mình được bình yên.

Cô đi rất chậm, nhưng nhìn qua hơi tức giận, bước đi rất có cảm giác. Lộ Thiểu Hành đi phía sau cô, thấy cô như vậy, không khỏi muốn cười: “Có nhớ anh không?”

Bước chân cô dừng lại một chút: “Không có.”

“Lúc này cho dù không có cũng hẳn là nên nói có.” Tâm tình của anh không tệ, không một chút so đo với cô.

“Ừ, học không được như anh ... ” Người nói dối không tốt lắm, vì thế im lặng.

Cô ở phía trước đôi giày, cúi đầu, làm anh không nhìn thấy được vẻ mặt của cô: “Anh đi công tác có gặp chuyện gì thú vị không?”

Cô cắn môi, cảm thấy bản thân nói như vậy, thật sự là ... Không hỏi trực tiếp, vì thế lựa chọn đề tài như vậy, đến cuối cùng cô đang làm cái gì?

“Có thể có chuyện gì?” Anh không để ý, trực tiếp đi vào, khiến đề tài của cô, lập tức bị chôn vùi.

Cô đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng anh, cũng chỉ là nhìn, không nhiều lời nữa.

Phía dưới ngực càng ngày càng đau, ngoại trừ nằm im không nhúc nhích, ngay cả trở mình cũng không người nào có thể nhận ra. Thật sự là kỳ quái, cô đau như vậy, chỉ cần cô không nói, sẽ không có ai biết. Thực sự như vậy, không ai sẽ thật sự đặt mỗi một động tác nhỏ của bạn ở trong mắt, bất luận bạn coi người này quan trọng đến cỡ nào, hay anh ấy là người gần gũi với bạn.

Một cách nói khác chính là, khi bạn cho rằng người kia đối với bạn không tốt, bạn lên ngấm lại bản thân bạn đã từng vì anh ấy làm cái gì hay chưa, có lẽ sẽ cân bằng, bởi vì yêu cầu này của bạn, ngay cả bạn cũng chưa từng làm vì anh ấy.

Lúc Lộ Thiểu Hành xoay người đi lên, cô đẩy anh, động tác không vội nhưng rất kiên định: “Hôm nay không được.”

Cũng không nói nguyên nhân, cũng may anh không cưỡng ép, lại nằm xuống.

Thì ra hạng mục giải trí bị gián đoạn, vì thế anh đến “lãng phí” thời gian dư thừa này.

“Công việc như thế nào?” Khó có được tâm tình nói chuyện phiếm.

“Mệt.” Thật sự như thế, thực ra cô vốn nghĩ phải học nhiều một chút, nhưng hiện tại lại phát hiện, xã hội mới chính là nơi cho người ta học thứ này thứ kia, đi theo những đồng nghiệp này, cô có thể học hỏi được rất nhiều, bản thân mình xem tài liệu thấy không hiểu thì ngày hôm sau sẽ hỏi, hiệu quả cũng không tệ: “Nhưng rất thỏa mãn.”

Anh nhìn mặt cô, nhìn qua đường như thật sự mệt muốn chết. Anh lấy tay vuốt mặt cô, nhéo nhéo: “Vất vả rồi.”

Chỉ là một câu đơn giản, nhưng vẫn có thể trở thành sự ấm áp, khiến tâm tình của cô tốt hơn một chút.

“Anh có chuyện gì thú vị không?” Cô có tâm tình nghe chuyện xưa.

Lộ Thiếu Hành nghĩ nghĩ: “Thực ra, cuộc sống của anh rất nhàm chán, không có gì thú vị.”

“A.” Cô di chuyển người, làm bộ như lơ đãng: “Mỗi tình đầu đầu, nói một chút xem.” Cô nâng cằm nhìn anh, mang theo một chút tò mò.

Rõ ràng là bộ dạng lười biếng, lại làm người ta cảm thấy chính là sự lười nhác quyến rũ, Lộ Thiếu Hành nâng cằm để sát vào mặt cô, hôn một chút: “Bây giờ bắt đầu điều tra?”

Cô vươn tay, cũng nhéo nhéo mặt anh, phía dưới ngực lại đau, nhưng vẫn trong phạm vi có thể chấp nhận được, không ảnh hưởng đến vẻ mặt và động tác của cô: “Đúng, sợ sau này anh không dám thừa nhận.”

“Không có gì không dám cả, anh thích cô ấy, cô ấy không thích anh.” Anh thực sự không kể chuyện xưa, hai ba lời liền nói xong, hơn nữa ngay cả nguyên nhân vì sao không ở bên nhau cũng nói.

Bởi vì anh phối hợp như vậy, cô choáng váng, sau đó lại cảm thấy mình hơi chịu thiệt, sao chỉ có thể từ trong miệng anh nhận được vài lời không có gì như vậy.

“Vì sao anh thích cô ấy?” Cô chậm rãi hỏi.

“Xinh đẹp?” Cũng coi như anh tự hỏi mình.

“Anh thật sự là ... tầm thường.”

“Chẳng lẽ em nghĩ rằng anh rất tao nhã?” Nói xong anh đưa tay luôn vào trong ngực cô, xoa xoa bóp bóp.

Cô đánh tay anh.

Lúc này anh mới cười rút tay mình ra.

Nói không nên lời, vì thế đành phải ngủ.

Lê Họa vốn nghĩ Lộ Thiếu Hành đi rồi, bản thân cô đi bệnh viện. Kết quả anh tựa hồ không có dự định rời đi, không chỉ ngủ đến khi mặt trời lên cao, còn bắt cô phải ngủ cùng anh. Mấy ngày này anh cũng không mệt nhọc, nhưng hơi suy nghĩ quá nhiều, đầu óc không thể nào thư thái. Hiếm khi có thời gian như vậy, tự nhiên cũng nghỉ ngơi nhiều hơn một chút. Làm người dù sao vẫn nên đối tốt với chính mình, ở thời điểm nào đó.

Lê Họa thức dậy nấu cơm, anh vẫn không có ý định rời giường, tùy tiện cầm lấy một quyển sách liền nằm trên giường xem.

Lê Họa vốn định gấp chăn, nhìn đến anh đang nằm trên giường, cô có chút bất mãn: “Đứng lên.”

“Không.” Ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

Nhìn anh chăm chú hơn nửa ngày, cô mới đem áo ngủ của mình qua, trùm lên đầu anh. Cô nhìn bộ dạng buồn cười của anh, lập tức cảm thấy đau đớn.

Đi ra cửa, cô mới dựa vào tường, đau chết mắt.

Nhưng vẫn cười, thật là có chút không hiểu chính mình.

Đến lúc ăn cơm, cuối cùng Lộ Thiếu Hành không có ý định tiếp tục ở trên giường nữa, anh miễn cưỡng ngồi vào bàn ăn. Chỉ di chuyển người đến, không cầm đũa, không cầm bát, không bê thức ăn.

Bắt người tay không ngăn, cắn người miệng không mềm (*), một chút biểu hiện cũng không có.

(*) Vốn lấy từ câu “Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm” (拿人手短, 吃人嘴软 – Nã nhân thủ đoản, cật nhân chủy nhuyễn). Nã nhân thủ đoản có nghĩa là lấy thứ gì đó của người khác thì cũng rút tay lại với người ta. Cật nhân chủy nhuyễn có nghĩa là ăn đồ của người khác thì nói chuyện với người ta cũng mềm mỏng hơn. Ý cả câu là hưởng lợi từ người khác, đến lúc cần thì phải giúp đỡ người ta. Ở đây dùng theo nghĩa ngược lại.

“Hôm nay em không có dự định gì à?” Sau khi đặt bát đũa xuống, lúc này anh mới cười nhìn cô, hình như đã lâu rồi không ở bên nhau.

“Anh định làm gì?” Sau khi ăn một miếng ngó sen, cô hoài nghi nhìn anh.

“Đi ra ngoài shopping.”

Nói từ chối không nên lời, bởi vì hai người thực sự chưa từng ra ngoài đi dạo, đề nghị này có tính hấp dẫn khá lớn. Hơn nữa hiếm có chính là, Lộ Thiếu Hành hình như không quên anh một chút cũng không tận sức, chủ

động thu dọn bát đĩa đi rửa. Nhìn động tác của anh, cô lại tự xem thường mình, cảm động cái gì, đó là việc anh phải làm.

Lộ Thiếu Hành tuyệt đối không có kinh nghiệm đưa người khác đi dạo phố, nói là đưa, chính là đỗ xe ở cửa hàng nào đó: “Anh chờ em ở đây, em cứ tự nhiên chọn.”

Lê Họa không nói gì, có lẽ anh đoán được cô sẽ không để anh đợi lâu.

Sau khi người đàn ông hết yếu tố nổi loạn, người phụ nữ chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Lê Họa cũng không có yêu cầu gì, cũng sẽ không kéo anh xuống xe để thể hiện tầm quan trọng của mình. Không biết vì sao, cô không thích miễn cưỡng anh, anh muốn thế nào thì thế đó. Muốn cô tự mình đi dạo cô liền đi dạo, cũng thuận tiện nhìn xem. Trang phục theo mùa, trang phục này đều kết hợp sức sống dạt dào của các mùa, giá cả hẳn là cao.

Cô đi không bao lâu, liền gặp người quen.

“Lê Họa.”

Cô cũng không nghe ra giọng nói của ai nhưng vẫn dừng lại.

Nếu không phải gương mặt đối phương không thay đổi nhiều, chắc chắn cô sẽ không nhận ra người phụ nữ với kiểu tóc và quần áo thời thượng trước mắt này. Khách mời của Khang Hi đến nói phụ nữ gợi cảm cũng không phải là bạn lộ da lộ thịt ra bao nhiêu, mà là bạn phối hợp trang phục thể hiện được phong cách của bạn. Lê Họa sâu sắc đồng ý.

La Mai kéo tay một người đàn ông, nhìn Lê Họa cười: “Thật là có duyên, đây là chồng tôi.” Cô ta dán chặt bên người người đàn ông: “Đây chính là người đẹp nổi tiếng trường em lúc ấy.”

Lê Họa đánh giá người đàn ông này một chút, chẳng biết tại sao có cảm giác nhà giàu mới nổi.

“Thật khéo, hai người cũng đi dạo à.” Cô không biết nói gì, đành nói ra một câu gượng gạo.

La Mai đánh giá Lê Họa một lượt: “Tôi vốn muốn tự mình đi, nhưng chồng tôi rất lo lắng cho tôi, vì thế đi cùng tôi đến đây, cũng không biết lo lắng cái gì. Ờ kìa, cậu đi một mình sao?”

Nói nhiều như vậy chỉ là vì câu này?

“Không phải, bạn trai tôi chờ ở bên ngoài.”

“Bạn trai? Cậu còn chưa kết hôn sao, cũng đúng, nghe nói nhà cậu ... phá sản? Nếu thật sự khó khăn, thực ra có thể tới tìm tôi, dù sao cũng học cùng một trường đại học, tình nghĩa cũng có.”

“Tôi không cảm thấy người phụ nữ của tôi có khó khăn cần tìm người khác đâu.” Lộ Thiếu Hành không biết đã đứng ở đó bao lâu, lúc này chậm rãi đi tới.

Có lẽ Lộ Thiếu Hành cũng không cố ý, nhưng khi anh và người đàn ông kia đứng chung một chỗ, có chút đối lập buồn cười nói không nên lời.

La Mai nhìn thấy Lộ Thiếu Hành, không kịp thu lại nụ cười vừa rồi, đứng ở nơi đó cứng ngắc, vẻ mặt chậm chạp thay đổi.

Nhưng người đàn ông bên cạnh đã phản ứng trước: “Thật là vinh hạnh, có thể gặp được Nhị thiếu ở đây.”

Lộ Thiếu Hành chỉ gật đầu một cái, nhìn Lê Họa, phát hiện miệng của cô vậy mà đang mỉm cười, cô gái này lại đang suy nghĩ cái gì vậy?

Người đàn ông không buông tha cơ hội này: “Nghe nói Tam thiếu gần đây bận thực hiện dự án một khu du lịch, công ty của chúng tôi có thể cung cấp ...”

Lộ Thiếu Hành ngay cả đầu cũng không quay lại: “Công việc của em tôi, tôi cũng không hỏi đến. Xin lỗi không giúp được gì.”

La Mai lập tức kéo chồng mình, sao có thể mất mặt trước mặt loại phụ nữ này: “Ánh mắt của Nhị thiếu càng ngày càng kém.” Cô ta rất không kiên dè.

Lộ Thiếu Hành nâng mày: “Mới vừa nhìn thấy một truyện cười, đối với một người phụ nữ, đánh giá tệ nhất không phải là nói cô ta khó coi, mà là người đàn ông cảm thấy trước kia ánh mắt mình bị mù mới cùng cô ta gặp gỡ.”

La Mai tức giận đến sắc mặt đại biến, trừng mắt nhìn Lộ Thiếu Hành, lại liếc mắt một cái mới kéo chồng mình rời đi.

Bọn họ vừa đi, Lê Họa liền nở nụ cười: “Anh nói chuyện sao không để lại cho người ta chút mặt mũi vậy, tốt xấu cô ta cũng là ...”

“Vậy em hy vọng anh đến thể hiện anh si tình bao nhiêu?” Anh hừ một tiếng: “Đối với người trong quá khứ, hoài niệm làm gì.” Nói xong anh cầm lấy tay cô: “Lâu như vậy cũng chưa mua gì?”

Có chút bất mãn.

Đối với quá khứ không cần hoài niệm?

Người như vậy sẽ sống rất tốt.

“Chờ anh đến trả tiền.”

“A, sao em lại trở nên thông minh như vậy?”

Chương 53

Lê Họa không biết nhân viên của bệnh viện khi nào thì bắt đầu làm việc, không rõ lắm nhưng chắc là tầm giờ này. Cô dứt khoát đứng lên, sau đó đi bệnh viện. Nhưng nhìn thấy người đứng trong đại sảnh, cô có chút hối hận, các cửa bán phiếu nhiều người như vậy, có vài người đi cùng, cũng có vài người nhìn không ra là tới để làm gì, trực tiếp ngồi vào một vị trí, vẫn thành thoi xem Chân Hoàn truyện trên màn hình lớn ... ồn ào như vậy, nhưng vẫn có thể xem tiếp. Cô đi xếp hàng trước, đăng ký, phải viết một cuốn bệnh án nhỏ. Điều này hơi mơ hồ, cô không biết mình nên viết khoa gì.

Cô đi đến phía trước một cái bàn, nơi đó có hai y tá đang đứng nói chuyện phiếm.

“Chỗ này của tôi bị đau, xin hỏi cần phải đến khoa nào?” Cô chỉ chỉ vị trí cụ thể.

Y tá kia nhìn cô vài lần: “Là đau ngực?” Vẻ mặt có chút nghiêm túc.

Lê Họa khựng lại một chút: “Không phải, phía dưới một chút.”

“Khoa nội.”

Lê Họa xoa chỗ đau đốn, thực sự đau, vị trí gần ngực, không phải nơi đó có vấn đề thật chứ. Cô ấn phía trên ngực mình một cái, hình như cũng đau, bên trái cũng đau ... Mấy năm gần đây nghe nói nơi đó bị ung thư không ít, cô hoảng sợ, tay lại ấn xuống một cái, cứ mạnh yếu như vậy, ấn chỗ nào cũng thấy đau, làm gì lại tự mình dọa mình như vậy.

Cô lại ngồi chờ, bên ngoài khoa nội người đứng rất dài.

Điều này cũng có thể lý giải, nguyên nhân cho dù là cảm mạo cũng có thể ở bệnh viện tiêu hao một ngày, thời gian xem bệnh có lẽ một hai giờ, nhưng

thời gian chờ đợi nhiều hơn mấy lần. Trước kia khi nhìn thấy một người nổi tiếng hiểu biết rộng oán giận ở nước ngoài xem bệnh phải ở nơi này chờ đợi ở nơi kia chờ đợi, cô còn không nghĩ đến, trong lòng nghĩ một mặt chế độ của nước ngoài hoàn thiện, bây giờ biết được hoàn thiện cũng trở thành sự phiền phức. Nhìn đi, người Trung Quốc sợ phiền phức như vậy, nơi thích hợp nhất để sinh sống vẫn là Trung Quốc, cái gì mà người trong nước kết hôn với người nước ngoài chứ.

Cuối cùng cũng đến lượt cô, cô ngồi vào vị trí người vừa rời đi ở phía trước bác sĩ, ngón tay chỉ vào vị trí đau của mình. Vị bác sĩ kia nói vài lời, bảo cô đứng lên, đến một chiếc giường nhỏ đã được chuẩn bị sẵn: “Nằm lên đó.”

Lê Họa nghe theo, bác sĩ mới là lớn nhất, người ta kêu bạn làm gì bạn phải làm như vậy. Nghĩ đến trước kia có một người bạn học đến khám phụ khoa, khi trở về nói tình cảnh kinh khủng cỡ nào, có thể nhận ra rằng, cho dù là một bác sĩ nam, bạn không có người quen, sẽ khó chịu, nhưng người ta kêu cời bạn vẫn phải cời.

“Kéo quần áo lên.”

Cô có chút không thích ứng, nhưng vẫn nghe theo. Bác sĩ cầm một vật gì đó, kiểm tra các vị trí trên người cô: “Thở ra, lại thở ra ... ”

Cô vẫn nghe theo.

“Đứng lên đi.” Bác sĩ đi qua, lấy ra một cái gì đó rồi viết lên trên một chút: “Bây giờ đi siêu âm màu.”

Lê Họa cầm lấy, hơi ngây ngốc gật gật đầu.

Đi đến nơi nộp phí, cô nhìn thấy Trác Dực Đình đứng ở đó, giả vờ không thấy cũng không hay lắm. Cô thấy anh đang xếp hàng, có chút hiểu được thiện cảm lúc trước của mình đối với anh. Anh sẽ không giống người khác ỷ vào thế lực nhà mình trực tiếp tìm người quen, mà cái gì cũng tự giải

quyết. Làm việc nghe theo trình tự cố định đã được an bài, làm cô cảm thấy khoảng cách ít đi, cho dù có nhiều người vẫn sử dụng cái đặc quyền đó.

Hành vi chen ngang này, cô vẫn có thể chấp nhận được, cô đi đến phía trước: “Anh cũng ở đây?”

Trác Dực Đình thấy cô thì hơi kinh ngạc, lại nhìn phía sau cô.

Cô tự nhiên biết anh đang nhìn gì: “Em thấy hơi không thoải mái, vừa mới đi ngang qua liền vào đây một chút.”

Nếu là quyết định lâm thời, một người thế này cũng có thể hiểu được.

Đến lượt Trác Dực Đình, cô cũng cảm từ danh sách của mình đi qua. Sự quen thuộc này, khiến Trác Dực Đình có chút hoài niệm.

Kết quả là Trác Dực Đình vừa mới cầm lấy, đối phương liền mở miệng: “Còn chưa nộp phí, em đến phòng thu phí.”

Trác Dực Đình nhin cười, trả lại cho cô: “Nhanh đi, anh chờ ở chỗ này.”

Lê Họa đỏ mặt, rất nhanh đi đến phòng thu phí, thật sự là đại phiền phức, may mắn nơi đó không có người, cô nhanh đi đến.

Rồi mới nộp phí.

“Anh ở đây làm gì vậy?” Lê Họa hỏi xong, vẻ mặt Trác Dực Đình lộ ra tia xấu hổ.

“Dực Đình.” Bạch Lam đi tới, nhìn thoáng qua Lê Họa, gật đầu: “Em chờ anh rất lâu rồi.”

“Nhiều người quá.” Trác Dực Đình từng bước cách xa Lê Họa, cười nhìn vợ sắp cưới của mình: “Em đi lấy thuốc đi.”

Bạch Lam lại nhìn chăm chăm Lê Họa không tha: “Anh không giới thiệu à?” Nói xong cô liền kéo cánh tay của Trác Dực Đình.

“Lê Họa.” Trác Dực Đình vẫn cảm thấy có chút lúng túng, dừng lại mới tiếp tục nói: “Vợ sắp cưới của anh, Bạch Lam.”

“Chúc mừng hai người.” Lê Họa nhìn Bạch Lam, người phụ nữ tươi tắn thư thái, hai người rất xứng đôi.

Bạch Lam đẩy Trác Dực Đình: “Anh đi lấy thuốc đi, nơi đó rất nhiều người, em không muốn chen lấn.”

Trác Dực Đình dừng lại, vẫn là cầm đi.

Bạch Lam đứng trước mặt Lê Họa: “Cám ơn quà của cô.”

Lê Họa trầm suy nghĩ trong lòng, người phụ nữ này không đơn thuần giống vẻ bề ngoài, nhưng không phải có tâm kế, mà là thông minh.

“Cô thích là được rồi.”

“Chúng tôi sẽ kết hôn, đến lúc đó hy vọng cô có thể tới.” Bạch Lam cười khê: “Tôi đi qua xem một lát.”

Lê Họa gật gật đầu, nhìn bóng lưng cô ấy, đây là đang bảo cô cách xa Trác Dực Đình một chút, hai người họ sẽ kết hôn, nhưng cũng không nói quá rõ ràng, như vậy có vẻ quá mất thân phận.

Lê Họa đứng tại chỗ suy nghĩ một lát, lúc này mới đi tìm phòng siêu âm.

Không ai vĩnh viễn sẽ chờ ai, nếu không nắm bắt cơ hội, cuối cùng sẽ chẳng còn lại gì. Không nên trách người khác không kiên định, cần phải tự trách mình nắm không được. Sẽ không hối hận, lựa chọn là thế này, vậy sẽ thẳng thắn thành khẩn đón nhận.

Lê Hòa quay đầu lại nhìn cặp đôi kia, sẽ rất hạnh phúc, bất luận quá khứ như thế nào, con người luôn khó có thể chối từ được sự ấm áp.

Cô giao phiếu cho người ở bên trong, sau đó lại xếp hàng, người có tên kế tiếp lại được gọi vào. Cô cũng không biết mình đợi bao lâu, chỗ này rất nhiều người ngồi. Nhưng may mắn, một số là siêu âm B, như vậy số người có thể giảm bớt một nửa. Cô ngồi lâu nên hơi buồn ngủ. Cô trợn mắt, ngồi đối diện là một người phụ nữ bụng rất to.

Cả người cô cứng lại một chút, siêu âm ... là siêu âm thai nhi?

Hẳn là có khả năng này, nhưng vừa rồi cô thật sự không nghĩ đến. Cô nhìn xung quanh một chút, thực sự có vài người mang thai đang đứng. Cô có chút xấu hổ. Vị trí không đủ dùng, nhóm phụ nữ mang thai còn không có chỗ ngồi. Cô đứng dậy, hơi ngượng ngùng.

Nhóm phụ nữ mang thai có người tiếp có người không.

Cô chưa từng tới nơi này, lúc ấy chỉ cảm thấy không cần xác định giới tính của đứa bé. Tô Như luôn có biện pháp làm bác sĩ nói giới tính ra, nhưng cô không hy vọng biết được. Hơn nữa, nếu không biết, có lẽ sẽ càng thêm hạnh phúc.

Cô đứng bên cạnh một người mang thai: “Mấy tháng rồi chị?”

“Vừa tròn sáu tháng.” Người phụ nữ cười mở miệng.

“Tôi có thể sờ được không?” Cô cẩn thận mở miệng, đưa ra yêu cầu này đối với một người xa lạ, thực sự không thích hợp lắm.

“Được.” Nhưng đối phương không để ý.

Tay cô sờ lên, đây là cảm giác của sinh mệnh ... Trong cơ thể cô dấy lên niềm xúc động.

“Cô rất thích trẻ con đúng không?” Người phụ nữ nhìn ánh mắt của cô nở nụ cười: “Đến lúc đó thì sinh vài đứa nhé.”

Lê Hòa cười: “Như vậy thật tốt.”

“Lê Hòa.” Bên kia gọi tên cô, cô nở nụ cười nhìn người phụ nữ, liền đi đến phía đó.

Khi nằm trên giường, cô vẫn lo lắng, nếu thực sự có bệnh gì ...

“Kéo quần áo lên đến ngực.” Nữ bác sĩ mở miệng yêu cầu, cô cũng chỉ có thể làm theo.

Nữ bác sĩ hỏi người đàn ông ngồi trước máy tính một vài vấn đề, lúc này mới đổ một loại chất lỏng dính dính lên trên bụng cô, sau đó một đồ vật gì đó di chuyển trên người cô. Hẳn là trong vòng bơi trơn gì đó.

Không bao lâu, trình tự đã xong.

“Lấy giấy bên kia lau một chút là có thể đứng lên.”

Lê Hòa nghiêng qua, bên kia quả nhiên có một xấp giấy, cô cầm lấy lau thứ chất lỏng này, cảm giác rất không thoải mái, giống như toàn thân đều dính dính.

Sau khi đi ra, cô còn tiếp tục phải chờ, phim siêu âm còn chưa có.

Cô hơi lo lắng, giống như sau khi thi đại học, không biết kết quả, cảm giác vô cùng căng thẳng.

Đi vài bước, cô liền va vào người khác.

Ngẩng đầu, nhìn thấy Lộ Thiếu Hành tâm tư không ổn định.

Quá mức kinh ngạc, cô nói không nên lời, chỉ lấy tay xoa xoa trán mình.

Cô chuẩn bị nói chuyện, lại nhìn thấy cô gái phía sau anh, cái gì cũng nói không được.

Nhìn thấy hai người họ, dường như lại nhớ tới tối hôm đó, bọn họ cùng nhau sánh vai bước đi, tất cả mọi người đều cảm thấy “xứng đôi”.

Lộ Thiệu Hành đảo mắt nhìn xung quanh, sau khi phát hiện không ít phụ nữ có thai, liền hiểu sai.

“Em ở đây làm gì?” Trước tiên anh đặt câu hỏi, rồi kéo tay cô ra bên ngoài, động tác vừa phải, có lẽ là đang lo lắng gì đó. Đến bệnh viện cũng không nói cho anh, rốt cuộc cô có ý gì?

Chẳng lẽ là muốn cho anh một sự ngạc nhiên?

Sau khi có suy nghĩ này, anh mới buông cô ra, vẻ mặt cũng tốt hơn một chút.

Cô đang chuẩn bị đánh tay anh, kết quả anh thả ra trước, làm cô đánh trượt.

Anh kéo cô xa như vậy, bên kia gọi tên, cô không nghe thấy thì làm sao?

“Tại sao anh lại ở đây?” Cô xoa tay mình, sức lực lớn như vậy.

“Có một vị trưởng bối hôm nay mỗ, anh đến đây thăm một lát.” Trên thực tế anh đã tính toán trước thời gian, chắc là đã phẫu thuật xong, lúc này mới chạy tới, anh không muốn chờ.

Phòng phẫu thuật ở tầng cao nhất, anh đi vào, xuyên qua một hành lang, chợt nghe thấy tên cô, lúc này mới đi đến thì thấy kết quả như vậy.

“Vậy anh đi đi.” Nói xong cô liền trở về phòng siêu âm, cô còn chưa lấy phim siêu âm.

Thấy cô có dự định không để ý tới mình, anh hơi kinh ngạc, đuổi theo, giữ chặt cô, đúng lúc bên cạnh một người phụ nữ có thai đi qua: “Em đi chậm một chút.”

Cô có vẻ không hiểu: “Hử?”

Vẻ mặt của anh rất kỳ lạ, anh dán lên tai cô: “Anh sắp được làm bố à?”

Mặt cô lập tức trở nên khác thường, không biết mở miệng như thế nào ... lại nhìn thoáng qua cô gái xinh đẹp vẫn đứng bên cạnh: “Người anh đưa đến? Không đi tiếp đón một chút sao.”

Anh lại cầm lấy tay cô: “Ừ?” Vấn đề của anh cô còn chưa trả lời, làm sao có thể để cô đi.

“Lê Hòa.” Cuối cùng bên kia truyền đến tên cô.

Lộ Thiếu Hành vài bước chạy qua, trực tiếp lấy kết quả, cô còn đứng tại chỗ ngẩn người.

Anh như vậy ... là muốn có một đứa con?

Lộ Thiếu Hành nhìn hai tấm phim kia, anh xem không hiểu chút gì, trực tiếp nhìn một loạt chữ phía dưới.

Gan: lá bên phải đường kính 11.1 cm, màng bao hợp quy tắc, tiếng vang đều đều, mạch máu bên trong gan hướng đi rõ ràng, đường kính bên trong của tĩnh mạch 1.0 cm.

Túi mật: tràn đầy tốt, vách sau túi mật dày 0.2 cm, trong túi mật không thấy có gì khác thường, đường kính mật 0.4 cm, ống mật không thấy giãn ra.

Tuyến tụy: lớn nhỏ hình dạng bình thường, tiếng vang đều đều, đầu tuyến tụy dày khoảng 2.0 cm, giữa tuyến tụy dày 1.3 cm, phần đuôi tuyến tụy 2.0 cm, trong khu vực tuyến tụy đường kính không giãn.

Lá lách: dài 9.1 cm, dày 3.4 cm, tiếng vang đều đều, lá lách chỗ tĩnh mạch đường kính 0.6 cm.

Kết luận: Kiểm tra không thấy gì khác thường.

“Đây là cái gì?” Dù không hiểu gì thì cũng biết là đã đoán sai, anh còn nhìn lại tên viết ở bên trên, sợ mình lấy nhầm phim.

Lê Họa tiếp nhận tấm phim, lập tức thoải mái không ít, nhưng mà vì sao vẫn còn đau chứ?

“Anh xem đi.” Cô cũng không lừa anh: “Chỗ này hơi đau.”

Tay anh sờ đến một chút, ở đây nhiều người như vậy, mặt cô đỏ ửng: “Đừng.”

Lúc này Lộ Thiếu Hành mới nở nụ cười, nhìn thấy trên tấm phim như vậy, đoán cũng không có chuyện gì, cũng sẽ không nghĩ đến những chuyện xa xôi.

Sóng vai đi vài bước, lúc này Lộ Thiếu Hành mới đi lên phía trước, nói với cô gái xinh đẹp kia vài câu, cô gái nhìn Lộ Thiếu Hành rồi lại nhìn Lê Họa, hoài nghi tránh ra.

Bởi vì nhìn thấy tấm phim này, tâm tình của Lê Họa trở nên tốt hơn: “Sao không để cho em giới thiệu một chút.”

“Giới thiệu cái gì, cũng không liên quan đến em.”

Anh nói như vậy, cô lại tiếp tục dây dưa, hình như có chút quá phận.

“Anh không tới thăm trường bồi của anh sao?”

“Anh có việc quan trọng hơn phải làm.” Nói xong anh còn mang bộ dạng nghiêm túc.

Cầm tấm phim trở lại khoa nội, người bác sĩ kia nhìn tấm phim này, lập tức viết kết luận chẩn đoán bệnh lên bệnh án.

Lê Hòa còn có chút khó hiểu: “Nhưng chỗ này vẫn đau, đó là tại sao?”

“Hẳn là dạ dày có vấn đề, tôi sẽ kê cho cô một ít thuốc.”

“Dạ dày không phải bên trái sao? Nhưng tôi đau bên phải.”

“Bao tử thôi, nó là một vòng ... ”

Lê Hòa liếc mắt nhìn Lộ Thiếu Hành một cái, không phải chuyên môn, nghe không hiểu.

Cô cầm kết quả ra, lại để lên tay Lộ Thiếu Hành: “Anh đi xếp hàng.”

“Tại sao anh phải đi?”

“Vừa rồi em nhìn thấy Trác Dực Đình.” Nói xong cô nhìn về mặt của anh: “Anh ấy giúp vợ sắp cưới xếp hàng lấy thuốc.”

“Vậy em cũng đi tìm cậu ta đi.” Nói xong anh vẫn nhận lấy: “Đi đi, anh cho em số điện thoại.”

“Được, cho em, anh dám cho, em liền dám gọi.”

“Em không sợ vợ sắp cưới của cậu ta ghen à? Nghe nói từng học qua Taekwondo.” Ngữ khí của Lộ Thiếu Hành xa xôi.

“Không sợ, em đã nói rồi, anh không mua thuốc cho em, em đành làm phiền người khác vậy.”

Lộ Thiếu Hành gõ lên trán cô, lúc này mới cầm đơn đi qua xếp hàng, mà cô cầm bệnh án đứng ở xa xa, nhìn bóng dáng anh không khỏi nở nụ cười.

Hậu Gia Lâm đứng ở một góc nhìn cảnh tượng này, đôi mắt có chút ướt át.

“Chị, tại sao chị không thích Lộ Thiếu Hành, em cảm thấy anh ấy nhìn qua không tẻ.”

“Anh ta, rất tốt.”

Cho nên cô mới khó hiểu: “Vậy tại sao ... ”

“Không chân thực, em cho là anh ta cười với em, thực ra không có.”

Em cho là anh ta thích em ... Thực ra, anh ta không có.

Chương 54

Lê Họa nhìn đồng thuốc này, cảm thấy hơi đau đầu. Một số loại thì uống trước bữa tối ba viên, một số loại thì uống vào bữa sáng hai viên, vài loại uống trước khi ăn, vài loại lại uống sau khi ăn. Cô phân loại toàn bộ số thuốc, để lúc uống thuận lợi lấy. Lộ Thiếu Hành đặt những viên thuốc này vào trong tay, nhìn một chút, Lê Họa đoán anh căn bản cũng không hiểu, cho dù bộ dạng anh biểu hiện ra ngoài tương đối “hiếu”.

“Bỏ xuống.” Cô lấy thuốc ở trong tay anh.

Thật sự là kỳ lạ, cô rõ ràng rất để ý cô gái kia, nhưng anh không giải thích, từ biểu hiện hôm nay, liền bình thường trở lại. Hơn nữa điều này còn khiến trong lòng cô cảm thấy vô cùng xấu hổ khi hoài nghi anh, anh căn bản không phải loại người như vậy, vì thế cô có cảm giác như mình là một người phụ nữ bụng dạ hẹp hòi.

“Cô gái đó thật xinh đẹp.” Cô thật sự nghĩ như vậy.

Lộ Thiếu Hành ngồi xuống bên cạnh cô, tựa vào ghế sofa: “Em tự ti?”

“Có một chút.” Nói thật cũng không có gì ghê gớm.

Anh nở nụ cười, nghiêng đầu nhìn cô, không biết đang suy nghĩ gì.

Cô nghi ngờ nhìn anh: “Lúc ở bệnh viện anh nghĩ gì vậy?”

Cô đặc biệt muốn biết, lúc anh nghĩ là cô mang thai thì trong lòng thấy như thế nào, nhưng sau khi nhìn tấm phim kia, anh không lộ ra tâm tình không bình thường, làm cô có chút tiếc nuối.

“Không nghĩ gì cả.”

Bản lĩnh giả bộ của người này đặc biệt cao.

Cô đặt thuốc xuống, cầm lấy tay anh: “Anh thật sự thích trẻ con?”

“Không thích.” Giọng nói của anh rõ ràng lưu loát.

Cô bỏ tay anh ra, cũng không do dự, sau đó đi đun nước. Anh nhìn bàn tay bị thả ra của mình, không biết làm sao, lòng dạ phụ nữ, đúng là kim dưới đáy biển. Một phút trước còn lấy lòng, ngay sau đó có thể ghét bỏ.

Anh tìm điều khiển, thay đổi hết kênh này sang kênh khác.

Sau khi cô ấn nút xuống, phải dựa vào vách tường, một chân cô chống trên tường: “Em phát hiện trong một cuốn sách của anh có kẹp một bức ảnh.”

Nếu hai người muốn duy trì niềm tin, vậy thử một lần, mà không phải một mình lo được lo mất, từ bây giờ cô bắt đầu không để ý. Có lẽ là thái độ hôm nay của anh, khiến cô có dũng khí trước nay chưa từng có.

“Bức ảnh?” Anh hình như chỉ là kinh ngạc, không có cảm xúc khác.

“Cô gái xinh đẹp.” Cô nhắc nhở.

“À.” Anh thả lỏng: “Anh còn tưởng là ảnh khóa thân của mình.”

Người này ... Chính cô cũng không nhận được nở nụ cười, kéo theo là phía dưới ngực rất đau, rất đau, khiến cô phải há miệng hít thở.

“Làm sao vậy?” Anh từ trên ghế sofa đứng lên đi về phía cô: “Vẫn còn rất đau?”

Cô gật gật đầu, anh lập tức lấy tay sờ vị trí đau của cô: “Tại sao có thể như vậy, có phải bệnh viện kia quá kém hay không, không kiểm tra ra?”

“Anh đừng nguyên rửa em.” Cô chụp lấy tay anh, thật sự rất đau, không phải đùa giỡn: “Làm trò, đừng tưởng rằng tùy tiện tỏ ra quan tâm em là có thể nói sang chuyện khác.”

“Cái gì gọi là tùy tiện tỏ ra quan tâm em?”

“Anh có phân rõ cái gì là trọng điểm không?”

“Là em không phân rõ trọng điểm.” Lộ Thiều Hành nhú mày nhìn cô.

“Em để ý bức ảnh anh kẹp trong sách kia.” Muốn cô nói rõ ràng như vậy, chẳng lẽ chỉ số thông minh của mọi người khi yêu đều vô cùng thâm sâu.

“Anh biết.” Biết còn như vậy: “Ý của anh là sao em phải để ý người không ảnh hưởng đến cuộc sống của em?”

Vấn đề này của hai người, chính là anh cảm thấy không cần để ý đến điều gì, nhưng lại không nói ra, sau đó cô liền miên man suy nghĩ, lại tưởng rằng anh cảm thấy chuyện này hoàn toàn không quan trọng, hết lần này đến lần khác cứ tuần hoàn như vậy.

“Em chính là muốn nghe anh nói.” Cô cố chấp nhìn anh, bất kể quan trọng hay không quan trọng, chính là muốn từ miệng anh nói ra thông tin này.

Lộ Thiều Hành có chút bất đắc dĩ: “Đây không phải là việc vô cùng lãng phí thời gian hay sao?” Anh hoàn toàn không thể hiểu trong đầu phụ nữ suy nghĩ những gì.

“Đó là đối với anh, nhưng đối với em thì không phải. Em hy vọng anh có thể rõ ràng ngắn gọn nói cho em biết tất cả về cô gái kia, mà không phải là anh cảm thấy không quan trọng, sau đó cũng áp đặt quan điểm ‘không quan trọng’ này lên người em. Em sẽ cảm thấy rất quan trọng, có lẽ quan trọng không phải là anh và cô gái kia từng có quan hệ như thế nào, hay là anh có

tình cảm với cô ấy hay không. Quan trọng là thái độ của anh, cái gì cũng không muốn nói cho em biết.”

Lộ Thiếu Hành sững sốt, sau đó mới sờ mặt của cô: “Anh nghĩ rằng ... ”

Anh vẫn tin tưởng chính mình sẽ không phạm sai lầm, sẽ luôn kiên định, cũng giao sự kiên định này cho người bên cạnh, để họ cũng tin tưởng anh như vậy. Giờ phút này anh mới phát hiện, ý nghĩ này có lẽ thực sai lầm, người khác không phải là anh, biết anh đang suy nghĩ cái gì, sau đó sẽ làm gì, đối với anh tất cả đều có hoài nghi?

Cô là bởi vì như vậy mới cảm thấy bất an?

Mới muốn rời đi?

Mới có thể như gần như xa?

Anh nhẹ nhàng hôn lên cánh môi cô: “Không cần để ý, thực sự anh từng thích cô ấy, đó đều đã là quá khứ rồi. Người em nhìn thấy ở bệnh viện là em gái của cô gái trong ảnh, chỉ đơn giản như vậy.”

Anh xoa xoa tóc cô, không nên suy nghĩ linh tinh.

Anh nhìn vào mắt cô, không có một tia tránh né, ánh mắt chân thành này là thứ cô đã khao khát từ lâu.

Cô nhẹ nhàng ôm lấy anh, thực ra điều cô muốn rất đơn giản, không cần hứa hẹn, nhưng ít nhất làm lúc cô nhớ tới anh, có thể nghĩ đến thiên trường địa cửu.

Lộ Thiếu Hành cũng vỗ vỗ sau lưng cô, trấn an cảm xúc của cô.

Lúc ngủ, có lẽ cô thực sự rất đau, không nhúc nhích.

Lộ Thiếu Hành có chút không biết làm sao: “Em kéo áo lên để anh nhìn xem.”

“Anh muốn làm gì?”

“Tiện nghi đã sớm chiếm qua, em đang nghĩ cái gì vậy.”

“Em chẳng nghĩ gì hết.”

Cô nghe lời kéo áo lên, anh nhìn nhìn, chỗ đó không có gì rõ ràng, không đỏ lên, không có gì kỳ lạ: “Chỗ này đau?” Anh dùng tay sờ sờ phía dưới ngực cô.

“Ừ.”

Còn không dừng lại, ngoại trừ chỗ đó, phạm vi đau đớn lan ra rất nhiều, động một chút liền đau. Trước khi đi bệnh viện, cô còn nghĩ mình nên viết di thư như thế nào.

“Uống thuốc. Nếu còn không có hiệu quả, lại đi bệnh viện.” Anh đưa ra phương án giải quyết.

“Ừ.”

Cô nằm thẳng, anh ôm lấy cô.

“Nếu em thực sự chết, anh có thể khóc vì em hay không?”

“Sẽ không.”

Cô véo anh: “Tại sao?” Cô yêu cầu không cao, khiến anh vì cô khóc một chút, cũng đâu phải bắt anh vì cô phải chịu tang.

“Tại sao vì em chết mà anh phải lãng phí sức lực? Nếu em chết thật ... làm anh nghĩ, anh muốn lấy một cô gái xinh đẹp có gia thế, đáng người chuẩn,

sẽ không chọc anh tức giận, có tính cách dịu dàng làm vợ.”

Cô tức giận đến phát run: “Anh nói lời hay sẽ chết sao.”

“Sẽ.” Anh vỗ vỗ cô: “Ăn cơm thật ngon, ngủ thật tốt, còn sống thì nên hưởng thụ, biết không?”

Lộ Thiếu Hành xử lý công việc đều ổn thỏa, lúc này mới cùng nhóm nhân viên đi căng tin ăn cơm, anh không để ý lắm đến việc ăn uống, cũng vui vẻ cùng nhân viên ăn ở nhà ăn, địa điểm gần, môi trường cũng không tệ.

Anh lấy một phần cơm, tìm một vị trí trống liền ngồi xuống.

Dưới tình huống bình thường, cách vị trí của anh ba mét sẽ không có ai ngồi, đối với chuyện này anh không có phản ứng gì, chỉ cần không ảnh hưởng đến anh, tất cả đều trong phạm vi có thể chấp nhận được.

Hậu Gia Lâm bê một phần cơm, ngồi vào chỗ đối diện anh: “Không ngại em ngồi đây dùng cơm chứ?”

Cô cười thoải mái.

Anh gật gật đầu, không có khả năng nói ra lời từ chối.

Anh không chủ động nói chuyện, Hậu Gia Lâm ăn một nửa, cuối cùng có chút không tiếp nhận được: “Tại sao lợi dụng em?” Cô nhìn anh, cô suy nghĩ rất lâu, mới nghĩ ra đáp án.

Tại sao bố mẹ cô đến nhà anh, anh không có thái độ bài xích, thậm chí hơi giống như cam chịu. Điều khác biệt chính là cô thật sự nhập vai, nhưng anh cái gì cũng không có. Cô cũng không ngốc, trở về suy nghĩ rất lâu, kết hợp với tin tức của nhà họ Lộ bây giờ, cũng đoán được vài phần. Mấy người con trai nhà họ Lộ, cho dù có phản kháng, hôn nhân đại sự cũng chỉ có thể do bố mẹ an bài. Khoảng thời gian trước Lộ Ôn Diên gây ra chuyện gì đó,

nhưng bây giờ hình như đã bị xử lý, ít nhất ở bên ngoài là như vậy. Lúc trước Lộ Ôn Thịnh cũng là vì sự tình thế này mà trở mặt với người nhà, kết quả thì sao, bị đưa ra nước ngoài, bây giờ mới trở về, cho dù vẫn là thiếu gia nhà họ Lộ, nhưng vài năm nay, Hoàn Quang đã sớm do Lộ Ôn Diên nắm quyền. Trong hoàn cảnh này, nếu Lộ Thiếu Hành lại gây ra chuyện gì ồn ào, kết cục chắc chắn không thể thay đổi. Phải biết rằng tiểu thư duy nhất của nhà họ Lộ, kiên trì với hôn nhân của mình, kết quả là cắt đứt quan hệ với nhà họ Lộ, náo loạn thành cá chết lưới rách.

Người như Lộ Thiếu Hành, chắc chắn sẽ không để lộ chuyện của mình rồi trở thành đối tượng công kích của bố mẹ. Huống chi cho dù bản thân Lộ Thiếu Hành không lo sợ, cũng không có nghĩa là cô gái kia không lo sợ.

Cho nên anh mới biểu hiện như vậy lúc bố mẹ cô đến nhà họ Lộ, một mặt là để Lộ Chính Nhiên và Đường An An thả lỏng sự cảnh giác, một mặt khác chính là hy vọng tự cô mở miệng nói với bố mẹ hai người không thích hợp.

Khi ở bệnh viện, rõ ràng anh có cơ hội để cô tránh đi, không nhìn thấy cảnh tượng kia. Nhưng anh không làm vậy, tất nhiên có thể giải thích là anh không kịp để cô tránh đi, nhưng khả năng này rất thấp. Hơn nữa có thể chính Lộ Thiếu Hành cố ý để cô nhìn thấy chuyện của anh và cô gái kia.

Cho dù cô là một cô gái bình thường thì cũng sẽ có cảm xúc kiêu ngạo, huống chi cô là tiểu thư một gia đình quyền thế. Cô nhất định sẽ không tỏ ra hứng thú với Lộ Thiếu Hành, anh chỉ cần cho cô thông tin như vậy, cô sẽ chủ động trở về gặp bố mẹ yêu cầu không muốn kết giao với anh. Có thể giải quyết một người phiền phức, đồng thời không làm bại lộ chuyện của anh.

Đến cuối cùng anh là dạng người gì, tâm tư kín đáo như vậy?

Lộ Thiếu Hành ăn cơm xong, mới nhìn cô, dường như không nghe thấy vừa rồi cô nói gì: “Không thể ăn sao? Anh cảm thấy hương vị cũng không tệ lắm.”

Anh nói, giả bộ không biết.

Cô nhìn anh: “Hôm nay em sẽ từ chức.”

Anh không lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, chỉ là nhìn cô: “Tại sao?”

Để cô đưa ra một lý do, lý do này còn phải làm bố mẹ hai bên đều tán thành.

“Em không quen ở nơi này. Có lẽ nước Mỹ vẫn thích hợp với em hơn, em muốn quay về Mỹ.”

Lộ Thiếu Hành gật gật đầu: “Nếu đã như vậy, anh giữ em lại có chút không hợp với đạo làm người lắm, nhưng thời gian này làm việc với em rất thoải mái.”

Hậu Gia Lâm khẽ cắn môi: “Em sẽ nói cho bố mẹ em biết quyết định này.”

Anh vẫn chỉ gật gật đầu.

“Anh từng thích chị của em à.” Cô vẫn muốn từ miệng anh nói ra một chút gì đó, cho dù không có ý nghĩa gì, chính là không nghĩ hiện tại sẽ xoay người rời đi như vậy.

“Đúng.” Thừa nhận cũng không có gì ghê gớm.

“Em giống chị của em sao?”

“Giống.”

Nếu như giống thì tại sao anh chưa bao giờ coi cô là chị của cô?

“Giống nhau thì cũng không phải, đúng không?” Hậu Gia Lâm có chút bi thương, chị gái cảm thấy anh không chân thực, cô lại thích cái người trước kia không chân thực, cái người sau này mới chân thực, cho dù một phần chân thực đó cũng không biểu hiện trước mặt mình.

Lộ Thiểu Hành trầm mặc.

“Nếu chị gái của em còn sống thì sao? Chị ấy lại xuất hiện trong cuộc sống của anh. Anh có thể lựa chọn chị ấy không?”

“Chính là nếu? Điều này vốn không thể xảy ra.”

“Anh chưa bao giờ nghĩ rằng chuyện này có thể?”

“Chưa.”

“Cho nên anh mới không trả lời về vấn đề ‘nếu’ như thế này.” Cô muốn chứng minh chị gái mình mới là người độc nhất vô nhị trong lòng anh, mới là người không thể thay thế.

“Có thể trả lời.” Lộ Thiểu Hành nhìn cô: “Anh chán ghét phiền phức.”

Cô nghe đã hiểu, anh chán ghét phiền phức, cho nên sẽ không chuyển sang một người phụ nữ khác, bất kể người phụ nữ đó là ai.

Ngay cả một người phụ nữ anh cũng không hiểu, anh sẽ không tự mình tìm phiền toái tìm càng nhiều phụ nữ tới chịu tội.

Cô không biết mình nên khóc hay nên nở nụ cười.

Rất may mắn, người phụ nữ kia là người đầu tiên khiến anh chấp nhận phiền phức.

Không may, tại sao cô không gặp được anh lúc anh bằng lòng chấp nhận phiền phức?

Chương 55

Ngón tay Lộ Thiếu Hành cầm lấy tờ báo rồi mở ra, ý cười ở khóe miệng anh nhàn nhạt, đây vẫn là lần đầu tiên đăng báo như vậy. Có lẽ là kỹ thuật của đối phương rất chuyên nghiệp, anh vẫn chưa lộ ra điều gì không ổn. Anh đặt tờ báo vừa cầm lên xuống, lúc này mới đi ra, vào thang máy. Mà chủ nhân của tờ báo kia nơm nớp lo sợ nhìn bóng dáng ông chủ mình, chỉ là tò mò mới mua một chút để giải trí, thế nhưng lại trở thành kẻ phạm tội, không khỏi than vãn vận khí của mình cuối cùng sao lại mồi meo thành như vậy, mặt khác lại suy nghĩ đến việc các loại khen thưởng cuối năm không phải cũng bị liên lụy chứ ...

“Cuối cùng sao lại thế này?” Đường An An khó hiểu nhìn con trai, rõ ràng nhìn qua hai người rất tốt, cô gái Hậu Gia Lâm kia cũng rất thích, hai người cũng xem như là vừa mắt, nhưng lại cho bậc trưởng bối một sự “kinh ngạc” lớn như vậy.

Lộ Thiếu Hành ngồi vào trước mặt Đường An An, nhìn qua mười phần nhàn nhã; thật đúng là báo chí miêu tả vạn lần không đổi, anh nhớ rõ lần trước Lộ Ôn Diên đăng báo cũng là dùng những từ này, môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc ... một chút sáng tạo cũng không có. Anh chỉ đưa Hậu Gia Lâm đi sân bay mà thôi, thế nhưng đã bị thổi phồng thành như vậy, có phải đạo này phóng viên càng ngày càng ít “tin tức” hay không?

“Không có gì.” Lộ Thiếu Hành uống một hớp nước, sau đó mới nhìn mẹ: “Cô ấy có bạn trai ... Ừm, chính là coi con như anh trai.”

Rõ ràng là người mai mối.

Đường An An chau mày, khinh thường liếc mắt nhìn con trai một cái: “Con thật giỏi ... cô gái tốt như vậy, con không biết tranh thủ sao? Thực sự con bé có bạn trai?”

“Cô gái tốt như vậy” Lộ Thiểu Hành học theo ngữ khí của Đường An An: “Có thể gặp gỡ cô ấy chính may mắn ba đời của con, nếu cô ấy không có bạn trai, con sẽ dễ dàng để cô ấy đi?”

Đường An An đi tới kéo tóc anh: “Đúng là con bé đó không có mắt.”

Lộ Thiểu Hành bỏ qua, không mở miệng.

Đường An An lắc lắc cánh tay anh: “Sẽ không đau lòng chứ?”

“Đúng, đau lòng, mẹ chừa chút thời gian cá nhân cho con trai mẹ chừa lành vết thương đi.” Nói xong anh liền đứng dậy, đang chuẩn bị rời đi.

Đường An An lập tức nổi giận: “Các con những đứa nhỏ đáng chết này, chúng ta làm cha mẹ chỉ lo làm không đủ, lúc nào cũng muốn tốt cho con cái. Các con lớn lên, cánh cứng cứng rắn, vừa quay về nhà một chút cũng đã không kiên nhẫn rồi.”

Lộ Thiểu Hành dừng bước một chút: “Là con sợ quấy rầy mẹ với bố ân ái thôi!”

Đường An An nửa ngày cũng không nói được câu nào.

Lộ Thiểu Hành và Lê Họa là trước sau tới Đông Linh, tâm tình của anh rất tốt, đứng ở một bên cười nhìn cô đi tới.

“Anh nhạt được tiền?” Lê Họa nhìn người đàn ông trước mặt này với ánh mắt kì quái.

“Chính là nhàm chán.”

“Cho nên anh liền ngây ngô cười?” Nói xong bản thân cô cũng cười, cũng không biết vì sao lại cười.

“Anh thấy tâm tình của em cũng rất tốt?” Anh đứng lên, bước đến chỗ cô, xoa xoa mặt cô, lại sờ bụng cô: “Còn đau?”

“Anh chạm nhẹ thì sẽ không đau.” Cô cầm lấy tay anh: “Hôm nay anh làm sao vậy?”

“Theo bản năng nghĩ rằng sẽ nghênh đón một hồi tinh phong huyết vũ, thật không ngờ lại yên bình như vậy.” Lộ Thiểu Hành có chút tiếc nuối liếc nhìn cô một cái, lại tự mình tránh ra. Lê Họa không hiểu nhìn chăm chăm bóng dáng anh, sau đó cô đuổi theo, kéo áo anh: “Anh có khuynh hướng tự ngược?” Cô cười càng thêm xán lạn: “Muốn bị mắng?”

“Em không nhắc tới anh còn không cảm thấy, em vừa nói như vậy anh liền cảm thấy quả thật là có, cho em một cơ hội, đến mắng anh đi.” Anh nâng cằm, liếc cô, tâm tình mười phần tốt.

“Bị cái gì kích thích gì vậy?” Thật muốn đi sờ trán anh, người này không phải bị sốt đến choáng váng rồi chứ.

Anh bắt được tay cô: “Vừa mới nhìn thấy một đôi tình nhân cãi nhau, cảm thấy rất thú vị.”

Cô cắn cắn môi: “Cho nên anh cũng muốn bị mắng?” Cô nắm chặt tay anh, véo một cái thật đau: “Em không muốn cãi nhau với anh, nhưng em đặc biệt thích véo người, anh có thể thử xem.”

Lộ Thiểu Hành thu hồi cánh tay của mình, đau đến nhúu mào: “Em thật sự véo à.”

“Đúng vậy, chẳng lẽ anh nghĩ rằng em đang đùa giỡn?” Nói xong cô vỗ vỗ tay, bày ra tư thế đánh nhau.

Anh sờ sờ mũi của mình: “Đừng nói nữa, thật là có ... khí thế ... ”

Thấy cô động thủ đi qua, anh thông minh thu hồi lời muốn nói: “Thực sự có tiềm năng làm vợ hiền mẹ tốt.”

Thế này còn kém không nhiều lắm.

Buổi tối, Lê Họa nằm trong lòng Lộ Thiếu Hành xem bộ phim truyền hình vô cùng cầu huyết trên tivi.

“Anh cảm thấy thế nào?” Cuối cùng cô không thể nhịn được nữa.

“A, anh tưởng em thích, làm anh nửa ngày không chuyển kênh.” Tay kia Lộ Thiếu Hành cầm lấy điều khiển.

Trong đầu Lê Họa “chửi bới” anh buồn nôn, từ ngữ cũng tự động bỏ bớt, cô nhấp khóe miệng, vẫn là nhịn không được: “Tay anh không thể bỏ ra sao?”

Nếu không phải ở chung cùng anh lâu như vậy, cô sẽ nghĩ rằng anh có ham muốn ở phương diện kia, vẫn xoa xoa ngực của cô ... giống như đang đùa một món đồ chơi. Anh giả vờ không nghe thấy kháng nghị của cô, ác ý néo một cái: “Kênh này thế nào?”

“Ai nói với anh về tivi.”

“Không nói chương trình này khó xem à.”

Cô đảo mắt qua màn hình ... Thế giới động vật ...

“Em nói anh, có phải yêu và bám mẹ hay không.”

“Làm sao có thể. Từ trung học anh bắt đầu không còn ôm mẹ nữa, không nhớ nhà, cũng không nhớ bố mẹ.” Anh hơi sững sốt: “Lúc không có tiền có lẽ nhớ một chút.”

Cô cười đến phát run: “Anh thật sự là thực tế đến không tưởng.”

“Đó là mỗi tháng họ đều đúng hạn gửi tiền, nếu không cần, sẽ làm họ lo lắng vì sao không cần sinh hoạt phí, có phải làm việc gì hay không, có phải lại cùng bạn bè ra ngoài gây dựng sự nghiệp hay không, có phải lại chạy đến vùng núi xa xôi hay không ... Phiền phức như vậy, chi bằng làm đứa con ngoan ngoãn còn hơn.”

Cô sửng sốt: “Anh thích ra ngoài chơi như vậy?”

“Cũng được.” Bộ dạng “khiêm tốn” kia cũng thật làm cho người ta ...

“Bỏ tay ra.”

Tại sao lại nhớ tới?

“Anh đây là giúp đỡ em ... Bù đắp tiếc nuối em không phát triển tốt.”

Mặt cô bỗng chốc như lửa thiêu, cô cắn cắn môi: “Đó là công việc massage.”

Anh cười ra tiếng: “Vậy phải là con gái mới có tác dụng ... Ủm, trong quá trình dậy thì ... A, sao lại véo anh làm gì?”

“Em muốn cắn chết anh.”

“Đến đây ... Đúng rồi, ánh sáng không được ... Còn cần hormone kích thích ... ”

Lê Hòa bố nhào trên người anh, còn dám nói lung tung. Tóc của cô trải thành một mảng trên người anh, mảnh mê ly trong mắt của anh càng sâu.

Chỉ là Lộ Thiếu Hành mới vừa giữ lấy eo cô, chuẩn bị thăm hỏi bản thân hôm nay phối hợp với cô làm một “người yếu đuối” như thế nào, chuông cửa không ngừng vang lên, có lẽ cửa không mở thì sẽ không dừng lại.

“Anh đi.” Lê Hòa đương nhiên chỉ đạo.

Lộ Thiếu Hành đứng lên, liếc mắt nhìn cô một cái, bộ dạng làm ra vẻ muốn dè xuống, cô lập tức ôm lấy gối che chính mình ...

Lúc Lộ Thiếu Hành nhìn thấy Lộ Diệc Cảnh thì thực sự có xúc động muốn đóng sầm cửa lại, mặc kệ là ai, bị quấy rầy trong tình cảnh hài hòa như vậy cũng có chút tức giận, nhưng anh vẫn nhìn người em trai này của mình, đáng vẻ ử rữ thật đúng là hiếm thấy.

“Người kia ... kia ... ” Không biết nên xưng hô như thế nào.

“Ai vậy.” Lê Họa thấy Lộ Thiếu Hành hồi lâu không đi vào, cô ôm gối đi ra, nhìn thấy người quen, theo bản năng cô bỏ gối ra phía sau, hơi xấu hổ.

Lộ Diệc Cảnh thấy Lê Họa đi ra, lúc này mới nhẹ nhõm thở một hơi.

Lê Họa kéo Lộ Thiếu Hành đến một bên, như thế này làm sao giống hai anh em gặp mặt ... Cô nhìn Lộ Diệc Cảnh: “Mời vào.”

Lộ Diệc Cảnh không đánh giá vẻ mặt của anh hai.

Sống cùng nhau nhiều năm như vậy, Lộ Diệc Cảnh tự nhiên hiểu được anh trai mình, không có tật xấu gì, nhưng chính là không cho phép người khác vào nơi ở của anh, giống như không thể che giấu bất cứ điều gì, cho dù phòng của Lộ Thiếu Hành, anh từng lén lút nhìn qua, cũng không đặc biệt, nhưng Lộ Thiếu Hành chỉ là không thích ... Có lẽ đó mới là nguyên nhân người phụ nữ này đặc biệt phải không?

Nhưng bây giờ anh cũng không bận tâm chuyện này.

“Xảy ra chuyện gì?” Lộ Thiếu Hành nhìn biểu hiện của Lộ Diệc Cảnh, hình như thật sự có việc gấp.

“Anh ba, anh ấy ... ” Lộ Diệc Cảnh nghĩ nghĩ xem nên sắp xếp từ ngữ thế nào: “Ở Nhật Bản.”

Ánh mắt Lộ Thiếu Hành ngưng lại: “Đi khi nào?”

“Lần trước cãi nhau với bác cả một trận thì đi luôn ... ”

Lộ Thiếu Hành hừ lạnh, tên nhóc kia, không bị đoạt đi quyền trong tay, liền gây ra chuyện lớn như vậy.

“Không chết luôn đi!”

Lộ Diệc Cảnh thấy sắc mặt lạnh lẽo của Lộ Thiếu Hành, cũng nói thẳng: “Gặp phải sóng thần ... nhưng dường như không có chuyện gì lớn.”

“Cậu ta muốn tìm tới cái chết thì không ai cứu được.”

“Anh hai, anh ấy không phải ... ” Lộ Diệc Cảnh cũng không biết nên nói như thế nào.

Lộ Thiếu Hành nghĩ đến dáng vẻ kia của Lộ Ôn Diên, lại nhìn Lộ Diệc Cảnh, càng không có tâm tình tốt: “Cậu tới đây làm gì?”

Có lẽ là người trong nhà, đại khái đều có thể hiểu rõ tính tình của người kia, Lộ Diệc Cảnh đương nhiên sẽ không vì thông báo một chuyện như vậy mà tới nơi này, đây chẳng qua là thuận tiện nói qua một chút mà thôi.

Lộ Diệc Cảnh chuyển ánh mắt về phía Lê Họa, khiến Lê Họa thoát khỏi tình trạng xấu hổ, cười cười với Lộ Diệc Cảnh, dự định tiếp đón.

“Tri Ngữ ... Tô Như cô ấy đi đâu?” Nói ra đầy đủ câu này, anh mới phát hiện thật ra cũng không khó.

Lê Họa thấy râu của Lộ Diệc Cảnh hơi dài, nhìn qua cả người rất suy sụp, Tô Như chắc chắn là không để bản thân chịu thiệt: “Chắc là vẫn ở Nhân Hạ quay phim.”

“Không có ở đó.” Anh buột miệng nói ra.

Lê Họa cũng ngẩn người, nhìn bộ dạng như vậy là đã đi tìm qua ... Cô không khỏi liếc xéo Lộ Diệc Cảnh: “Anh tìm cậu ấy làm gì?” Vẫn là ly hôn? Nghĩ vậy sắc mặt của cô cứng ngắt ...

“Vài ngày nữa chính là đại thọ năm mươi tuổi của cậu cô ấy, cô ấy không đi, không hay lắm?”

Khóe miệng Lê Họa cứng đờ, đang chuẩn bị mở miệng, Lộ Thiếu Hành không kiên nhẫn nhìn Lộ Diệc Cảnh: “Vợ của mình, lại đến đây tìm người, cậu thật có tiền đồ, có bản lĩnh thì tự mình đi tìm đi.”

Sắc mặt của Lộ Diệc Cảnh trở nên rất khó coi.

Lê Họa nhìn hai người họ, cảm thấy quan hệ này như thế nào liền ...

Nhưng nghĩ đến bộ dạng lần trước của Tô Như, cô cũng nhịn xuống không mở miệng.

Lộ Diệc Cảnh chau mày, nhịn không được vẫn nhìn Lê Họa: “Tôi tìm rất nhiều nơi, đều không thấy cô ấy. Hình như là cô ấy trốn tôi, cô có thể nói cho tôi biết cô ấy ở đâu không?”

Lộ Thiếu Hành nhéo nhéo tay Lê Họa, Lê Họa nhận được ám chỉ sẽ không mở miệng.

Lộ Diệc Cảnh nóng nảy: “Tôi đã tìm cô ấy rất lâu rồi, tôi sẽ không ly hôn với cô ấy, tôi nghĩ rõ rồi, bất luận cô ấy là hạng người gì, tôi cũng không để ý ... Cô nói cho tôi biết cô ấy ở nơi nào được không ... ”

Lê Họa ngẩn người, chẳng lẽ quan hệ của họ đã ... “Bắc Thành, hình như cậu ấy có một người chị họ ở đó.”

“Cảm ơn.” Lộ Diệc Cảnh nói xong bỏ chạy ra ngoài.

Lê Hòa thở một hơi thật dài, nhớ đến khi Tô Như gọi điện thoại cho mình ngữ khí nhẹ nhàng, lại nghĩ đến Lộ Diệc Cảnh hiện tại, thật đúng là đối lập rõ ràng, sớm hay muộn cũng phải xuất hiện thôi.

Cô đẩy người bên cạnh: “Em nói này, sao anh lại đối xử với em trai của mình như vậy?”

“Vậy phải đối xử như thế nào?” Lộ Thiếu Hành không tức giận.

“Anh một chút khí phách làm anh trai cũng không có.”

Trong lòng anh còn không thích đây, muốn cái khí phách kia làm gì. Anh giữ lấy eo của cô: “Chúng ta đi làm chuyện vừa rồi chưa làm xong.”

“Một ngày trong đầu anh toàn nghĩ đến chuyện không đứng đắn thôi.”

“Ý của anh là tiếp tục xem tivi, em cho là cái gì?”

Cô đẩy anh một cái, tự mình đi.

Anh đuổi theo giữ chặt cô: “Không vừa ý à, vậy làm chuyện em cho là đi?”

Chương 56

Cho đến ngày hôm sau, Lê Họa ngồi trên ghế sofa, nhìn nữ MC kia thâm tình dào dạt giải thích chuyện tình cảm của mấy thiếu gia nhà họ Lộ, nhắc tới tin tức về chuyện tình cảm của Lộ Thiếu Hành, cô mới hiểu được nguyên nhân ngày hôm qua anh khác thường. Cô bỏ điều khiển từ xa xuống, bước vào phòng, đi đến bên người Lộ Thiếu Hành còn đang ngủ, vỗ vỗ mặt anh.

Lộ Thiếu Hành trực tiếp kéo chăn lên, che mặt, ngay cả mắt cũng không muốn mở ra.

Lê Họa kéo chăn trên mặt anh xuống, thực ra cô không tức giận việc người dẫn chương trình vừa rồi ám chỉ tin tức của anh cùng một cô gái nào đó, đơn giản là cô đã làm cơm xong, tên này thà ngủ cũng không muốn rời giường ăn cơm, hơi quá đáng.

Có lẽ bị Lê Họa quấy nhiễu quá nhiều, Lộ Thiếu Hành nắm tay Lê Họa, sau đó xoay người lấy chăn che cả người cô: “Muốn cùng ngủ với anh, có thể nói rõ.” Trên mặt anh bày ra một sự cong cớn: “Anh không cười em đâu.”

Cô bị anh đè tới không chịu nổi: “Ai muốn cùng ngủ với anh.”

“Anh muốn, được chưa.”

Cô lập tức vui vẻ, có lẽ là vừa xem tập mới nhất của Phi thường liễu đặc, có mười phần sáng tỏ. Đề tài của Quách nãi nãi là “Tôi gặp được Mạnh Phi trên máy bay”, mà đề tài của Mạnh gia gia chính là “Tôi ở trên máy bay gặp được ... tôi”, hơn nữa đây còn là một đề tài chân thật. Quách nãi nãi ở trên máy bay hỏi Mạnh Phi đây là đi nơi nào, Mạnh Phi cũng hỏi Quách Nãi Nãi đi đâu. Chuyến bay từ Bắc Kinh đến Nam Kinh bị hai nhà liên hợp không chú ý tới ...

“Dù sao em cũng không nghĩ.” Bị anh ép buộc như vậy, cô quên mất mình đến đây làm gì, véo anh một cái thật đau: “Ngày hôm qua không phải anh muốn em mắng anh sao, nếu không, hôm nay em sẽ bù lại cho anh?”

Ánh mắt Lộ Thiếu Hành mở thật to, lần đầu tiên cô phát hiện anh cũng có thể có thời khắc ngây thơ như vậy, nhìn xem thiếu chút nữa ngẩn ngơ. Anh lại thừa dịp này áp chế cô, nhẹ nhàng hôn lên môi cô: “Em sẵn sàng?”

Bị anh quấy nhiễu như vậy, cô làm sao hoàn thành ý tứ nói là tới tính số ...

Không thể để cho anh ảnh hưởng tới mình, cô đẩy anh xuống dưới, như vậy cô không thoải mái. Cô đẩy vài cái, anh mới miễn cưỡng xoay người xuống, ngủ bên cạnh cô.

Quấy rầy anh ngủ, không có lý do chính đáng, thật không tốt ... Sao lại biến thành cô ấy vậy?

“Vừa rồi nhìn thấy tin tức của anh.” Cô làm giọng nói của mình nghe rất tức giận.

“Ừ.” Giọng anh kéo dài: “Cảm ơn em đã quan tâm anh như vậy.”

Cô cắn cắn môi: “Thành thật khai báo nguyên nhân kết quả, nếu không em đối với anh không khách khí.”

Anh phát ra tiếng cười xung quanh cổ cô, hơi thở ấm áp làm tim cô đập nhanh.

“Rất nhiều cô gái xinh đẹp đều vây quanh anh, muốn tương mạo có tương mạo, muốn dáng người có dáng người, muốn tài hoa có tài hoa ... Nhưng anh nói một câu anh là cây đã có chủ, mấy cô nàng ấy đều ghét bỏ anh, em nói là tại sao?”

Anh ôm lấy cô, ấm áp đánh úp toàn thân cô.

Cô trầm mặc, nhưng cô biết, nhất định mình đang cười.

Cô không nói lời nào, anh lắc lắc cô: “Em nói đây là tại sao?”

Ấm chỉ rõ ràng như vậy, cô sẽ không mơ hồ, trong lòng chua xót là bởi vì cảm động? Nhưng thực sự cảm động, cô tin tưởng anh, không phải cô đủ tốt anh mới lưu lại, chẳng qua là có được cô, cho nên liền là cô, không có người khác.

Quá trình hôn nhân của Lộ Diệc Cảnh có thể dùng cụm từ “con đường gian nan theo đuổi vợ” để giải thích, nhưng nhìn dáng vẻ bây giờ của anh, có lẽ quá trình rất gập ghềnh, kết quả coi như không tệ, nếu không sẽ không cười đến cảnh xuân đầy mặt như thế. Tuy rằng cảnh tượng này trong dự liệu của Lộ Thiệu Hành, nhưng sau khi nó thực sự xảy ra, anh vẫn cảm thấy không có gì vui vẻ. Giống như bất kể bên cạnh xảy ra chuyện gì, đều có thể phát triển dựa theo lối suy nghĩ của anh, thật không thú vị. Lộ Thiệu Hành uống một ngụm rượu, đặt ly rượu xuống, đi về phía Lộ Diệc Cảnh. Bình thường loại tiệc rượu này, Lộ Diệc Cảnh rất ít khi tham gia, dù sao anh cũng thích làm một công tử không thành tựu, ít thấy xuất hiện.

“Có liên lạc với anh ba của cậu chứ?” Lần trước anh còn chưa kịp hỏi Lộ Diệc Cảnh, rốt cuộc tình hình của Lộ Ôn Diên là như thế nào, cũng ít có khả năng gặp mặt.

Con người Lộ Diệc Cảnh lóe lên: “Anh hai, anh cũng không hỏi một chút xem hiện tại em thế nào sao?”

“Cậu?” Lộ Thiệu Hành thấy bộ dạng này của Lộ Diệc Cảnh cũng biết nhất định Lộ Ôn Diên không xảy ra chuyện gì, cũng không sốt ruột hỏi nữa: “Chuyện của cậu thuộc về phạm trù chủ quan bên trong của cậu.”

Một khi đã như vậy, mọi chuyện của Lộ Diệc Cảnh đều nằm trong phạm vi cân nhắc của bản thân cậu ta, tất cả đều lấy suy nghĩ của cậu ta làm trọng, so với chuyện của Lộ Ôn Diên thì hoàn toàn là hai khái niệm bất đồng.

Lộ Diệc Cảnh hừ một tiếng, không mở miệng nói gì.

Có lẽ thực sự cảm thấy không thú vị, mà anh cũng nhận được đáp án mình muốn, không muốn hỏi nhiều, anh nâng bước, muốn rời khỏi chỗ này. Mỗi người đều mang theo những chiếc mặt nạ khác nhau, ngoại trừ lúc cần thiết, anh không muốn bước vào cái vòng luẩn quẩn này, chỉ là thường sẽ vì giao tình của các bậc cha chú mà lại hạ thấp tiêu chuẩn “tất yếu” này.

Lộ Thiệu Hành vừa ra khỏi cửa nơi tổ chức tiệc, bước chân anh dừng lại một chút, suy nghĩ vòng vo một lát, liền tiếp tục đi về phía trước. Cho đến lúc đi tới bãi đỗ xe, anh mới đứng lại: “Ra đi!”

Anh ngay cả quay đầu cũng không, chờ đối phương chủ động đi tới. Kết quả hình như đối phương không phối hợp, anh cười nhẹ, một khi đã không muốn chủ động như vậy, anh cũng không cần phải cho cơ hội, anh trực tiếp đi về phía xe của mình. Tiếng bước chân phía sau vội vàng đuổi theo.

Cho dù biết được người kia cách mình càng ngày càng gần, anh cũng không đi chậm lại. Nếu là có người tới “câu” anh, mà không phải anh có việc muốn nhờ, dựa vào cái gì phải thông cảm, anh cũng không dễ nói chuyện giống như trong tưởng tượng của người khác.

“Lộ Thiệu Hành.” Cuối cùng nhịn không được vẫn gọi tên anh.

Lúc này Lộ Thiệu Hành mới dừng chân, xoay người, nét mặt biểu lộ một chút trào phúng: “Thật khéo.”

Vì hai chữ này của anh, lí do mà Tô Thiên Linh đã chuẩn bị tốt toàn bộ đều bị mắc lại nơi cổ họng, biết rất rõ là anh cố ý, nhưng trạng thái nhàn hạ của anh làm người khác tìm không ra chỗ nào để phàn nàn, đã thế còn không thể nổi giận, người này ... Cô thở dài một hơi: “Quả thực rất khéo.”

“Nghe nói bố cô nằm viện, thay tôi hỏi thăm một tiếng.” Giọng nói của anh rất tùy ý, nhìn không ra anh còn có thể quan tâm đến việc này, nhưng bộ

dạng lại chân thành như vậy.

“Nhất định rồi, cảm ơn anh đã quan tâm.” Tô Thiên Linh nở một nụ cười vui vẻ, nếu Tô Mục biết Lộ Thiếu Hành “quan tâm” ông ấy như vậy, không chừng trong đầu lại suy nghĩ đến chuyện đám cưới gì đó.

“Đây là việc nên làm.” Nói xong anh còn cố ý nhìn đồng hồ, ý tứ rất rõ ràng, nếu như không có chuyện gì, có thể chấm dứt hình thức chào hỏi này.

Tô Thiên Linh đương nhiên cũng hiểu động tác này hàm chứa ý gì, cô đi theo bố mình gặp mặt vài lần, biết mọi người trong cái vòng luẩn quẩn này thường lấy lui để tiến, mỗi một động tác đều có nội hàm phong phú, chờ bạn đi đoán, hơn nữa còn cho đối phương lợi thế mà họ cần. Cô từng bước đi lên trước, đưa một xấp tư liệu tới trước mặt Lộ Thiếu Hành, trước khi Lộ Thiếu Hành nói cô liền chủ động mở miệng: “Nhị thiếu có thể xem qua.” Mỗi chữ dừng một chút, ám chỉ xấp tư liệu này có thâm ý khác.

Lộ Thiếu Hành nhìn lướt qua vài lần: “Muốn gì?”

Thói quen của anh là đi thẳng vào vấn đề, tại thời điểm thế này.

“Nhị thiếu không ngại đưa tôi đi một đoạn chứ?” Tô Thiên Linh cười cười.

Lộ Thiếu Hành chưa trả lời, trực tiếp mở cửa xe, mà Tô Thiên Linh cũng ngồi vào.

Bức ảnh thật sự không tệ, trạng thái khi anh và Lê Họa ở bên nhau biểu hiện vô cùng hài hòa, ngay cả chính anh cũng không phát hiện, bản thân mình cũng có thể cười như thế ... không so đo tính toán bất cứ điều gì, đơn thuần giống như chỉ là vì muốn cười mà cười, vì vui vẻ mà làm. Trong nháy mắt nhìn thấy những bức ảnh này, điều anh nghĩ đến không phải là Tô Thiên Linh sẽ lấy thứ này đến uy hiếp chuyện gì, hoặc là anh sắp sửa phải trả giá những gì. Mà là muốn giống như Lộ Ôn Diên oanh oanh liệt liệt. Lộ Diệc Cảnh quả thực nghĩ không sai, trong xương cốt anh có lẽ có khuynh

hướng thiên vị Lộ Ôn Diên một chút, sự thiên vị này cùng máu mủ tình thân không có liên quan, đơn giản chính là thương thức, cho dù là một người xa lạ có tính cách như vậy anh cũng sẽ thương thức.

Anh quên là lúc nào, hỏi Lộ Ôn Diên tại sao lại bằng lòng vì một người phụ nữ mà làm nhiều chuyện như vậy. Lúc ấy Lộ Ôn Diên uống rượu, nói những lời không đâu vào đâu, giống như mọi người đều khuyên nhủ cậu ấy mua loại cổ phiếu tốt nhất, nói cho cậu ấy biết làm thế nào mới có thể mua cổ phiếu thu được nhiều tiền, nhưng không ai hỏi cậu ấy thích loại cổ phiếu nào, cậu ấy sẵn lòng kinh doanh một loại cổ phiếu, có đôi khi mua cổ phiếu kia dù cho sẽ lỗ vốn, cũng là tự cậu ấy lựa chọn, không phải sao?

Lộ Thiệu Hành không biết bây giờ Lộ Ôn Diên có phủ nhận hay thay đổi suy nghĩ này hay không, anh chỉ là hiểu được một chút, vì sao nhiều người sẵn lòng vì một người trên lý thuyết là “người xa lạ” mà tranh đấu với người nhà, bằng lòng trả giá tất cả mọi thứ vì cuộc sống như vậy - cuộc sống do chính mình lựa chọn, mà không phải là khuất phục, sau đó về già nhớ lại sẽ tự nói với mình “Tôi không làm mọi người thất vọng, duy nhất thật xin lỗi bản thân mình”. Con người một khi bắt đầu thỏa hiệp, dần dần càng ngày càng nhiều chuyện bất đắc dĩ xảy ra, sau đó bị loại thỏa hiệp này cắn trả.

Tô Thiên Linh không biết giờ phút này Lộ Thiệu Hành suy nghĩ gì, nhưng nếu anh ta đồng ý để mình ngồi trên xe, có nghĩa là tất cả đều có thể thương lượng. Vốn cô còn muốn xem Lộ Thiệu Hành sẽ có phản ứng gì, là quyết định thật nhanh trực tiếp cắt đứt quan hệ với cô gái kia, hoặc là trực tiếp nói cô bớt lo chuyện người khác, nhưng dù cho cô suy nghĩ đến hai tình huống này thì nó cũng không xảy ra, vẫn là cảm thấy người này không dễ nói chuyện.

“Cuối tuần tiến sĩ Asbin sẽ đến Yên Xuyên diễn thuyết về việc phát triển buôn bán điện tử trong nước mười năm tới, Nhị thiếu đã nhận được thiệp

mời rồi chứ?” Nghe nói vị tiến sĩ này rất khó mời, chi phí không phải cao bình thường, hơn nữa, thiệp mời kia lại là “vật rất quý giá”.

Lộ Thiếu Hành nhắm mắt: “Ô tiểu thư, tôi không thích suy đoán.”

Cũng nói đến phần này rồi, còn giả thần giả quỷ, Lộ Thiếu Hành không tức giận liếc mắt nhìn cô một cái.

“Tôi muốn có thiệp mời của Nhị thiếu.” Nếu anh đi thẳng vào vấn đề, cô cũng không cần khách khí.

Thiệp mời này đối với anh không có giá trị, nhưng cô muốn, anh cũng không thể trực tiếp đồng ý đưa cho, thế giới này không có chuyện tốt như vậy, không phải sao?

“Lấy xấp ảnh đến trao đổi?”

“Tôi cam đoan sẽ không tiết lộ ra ngoài, tin rằng Nhị thiếu cũng không hy vọng cô gái này bây giờ xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, nghe nói lúc trước vị nào đó bị xử lý rất sạch sẽ gọn gàng.”

Chuyện nhà họ Lộ cũng không phải là bí mật gì.

Ý cười của Lộ Thiếu Hành càng thêm rõ: “Tôi rất ngạc nhiên, một tấm thiệp lại có giá trị nhiều như vậy?”

“Anh đương nhiên sẽ không hiểu được nó quan trọng cỡ nào với tôi.”

“Tôi có thể cho cô thiệp mời này.” Lộ Thiếu Hành dừng một chút: “Chỉ là, nếu tôi nói, ngày đó Kỷ Y Đình cũng sẽ không tham gia buổi diễn thuyết, không biết tấm thiệp mời này còn có thể có giá trị lớn như vậy hay không?”

Tô Thiên Linh trừng mắt nhìn anh, bộ dạng bị đối phương nhìn thấu này khiến cô cực kỳ không thoải mái, tay cô xiết chặt, sau đó lại buông ra, muốn hỏi vài điều, rồi lại không biết nên mở miệng hỏi theo hướng nào.

Anh cười nhẹ, nhưng không rõ ràng, suy đoán rất đúng, khi cô chủ động tìm anh lấy số điện thoại của Kỳ Y Đình, anh cũng đã đoán được chủ ý của cô gái này là gì, anh không chú ý không có nghĩa là anh không biết, đúng là khiến mọi người trở thành kẻ ngốc.

Tô Thiên Linh trầm mặc thật lâu: “Không biết vì sao, vừa rồi đột nhiên tôi cảm thấy anh và chị gái tôi giống nhau ...”

“Giống nên cô không thích?”

Hai chị em có tính cách diện mạo cũng không giống nhau, cảm tình hình như có thể nói là không tốt.

Vì sao ngay câu đầu tiên anh có thể nói đúng suy nghĩ trong lòng cô, đột nhiên liền đánh trúng sự phòng vệ của cô, làm cô không thể trốn tránh.

“Xem ra giao dịch của chúng ta hình như không thể hoàn thành.” Tô Thiên Linh cố gắng duy trì nụ cười mỉm, cố gắng làm biểu hiện bên ngoài của mình thật bình tĩnh, thế này mới phù hợp với thân phận của cô.

Mà giờ phút này Lộ Thiếu Hành đang đấu tranh, vừa rồi khi Tô Thiên Linh lấy ra những tấm ảnh chụp kia, trong lòng anh đột nhiên dâng lên một ý niệm, khiến anh dao động. Anh làm việc luôn luôn bắt lấy mỗi thời cơ, tuyệt đối không buông tha cơ hội nào, nhưng lúc này anh lại do dự, điều duy nhất là anh không thể và cũng không muốn làm tổn thương người nhà mình.

Anh không muốn cuộc sống của mình bị người khác nắm trong tay, đồng thời cũng sẽ không vì bất luận kẻ nào mà phản bội người nhà mình, nhưng đây gần như là cơ hội duy nhất của anh.

Anh dừng xe lại, anh biết, lúc trong đầu có suy nghĩ kia, anh đã đưa ra quyết định, chỉ là cảm giác áy náy cũng theo đó mà đến.

“Tôi thật sự không cho là như vậy, có lẽ chúng ta có thể hợp tác thật tốt.”
Lộ Thiếu Hành châm một điếu thuốc. Chậm rãi hút.

Tô Thiên Linh khó hiểu ý này, nhìn chăm chăm Lộ Thiếu Hành thật lâu.

“Tôi có thể cung cấp tất cả tin tức của Kỳ Y Đình, tin rằng cơ hội gặp mặt của hai người sẽ rất nhiều, về phần khác, Tô tiểu thư tự mình cố gắng.”
Anh chỉ cung cấp tin tức. Không cam đoan thứ khác.

“Điều kiện là?”

“Chúng ta kết giao đi!”

Chương 57

Tô Như và một cô gái đang ở trên ghế sofa vui đùa ồn ào, vui đùa ồn ào coi như là thật, sau đó thật sự đánh nhau, hai người âm ỉ kinh khủng. Đúng lúc Lộ Diệc Cảnh tiến vào nhìn thấy tình huống này, giúp người thân không giúp người có lý, kéo cô gái trên người Tô Như xuống, lúc đang chuẩn bị áp dụng cách xử trí, Tô Như liền đứng lên cho Lộ Diệc Cảnh một đấm, sau đó nhanh chóng đỡ cô gái kia.

Lê Họa đi vào chính là nhìn thấy cảnh tượng kỳ quái này.

“Chị họ, chị không sao chứ?” Vẻ mặt Tô Như tràn đầy ý cười, hoàn toàn không có bộ dạng giương cung bạt kiếm vừa rồi, cũng không biết vừa rồi là ai ở nơi này kêu “Có người không có ta, ta sẽ đánh bại người”.

Lộ Diệc Cảnh cũng rất mông lung, hoàn toàn không biết hai người phụ nữ kia đang làm cái quỷ gì.

“Nhận lỗi.” Tô Như liếc mắt nhìn chồng.

Lộ Diệc Cảnh bị nhìn không hiểu ra sao cả, Nhậm Y Nùng liếc anh một cái: “Đừng, tứ thiếu gia nhà họ Lộ cũng không phải là người mà người bình thường như tôi có thể đắc tội được.”

Sắc mặt Tô Như thay đổi, lúc này mới giới thiệu với Lộ Diệc Cảnh: “Chị họ em, Nhậm Y Nùng.”

Sắc mặt Lộ Diệc Cảnh cũng thay đổi, hiện tại tin tức lớn nhất của thành phố Yên Xuyên chính là do cô gái này gây ra, anh không khỏi đánh giá Nhậm Y Nùng vài lần, phụ nữ xinh đẹp từ lâu đều là kẻ gây tai họa.

Nhậm Y Nùng cũng nhìn chằm chằm Lộ Diệc Cảnh, sau đó nở nụ cười.

Tô Như thấy Lê Họa đứng ở cạnh cửa, sau đó cũng không tức giận nhìn Lộ Diệc Cảnh: “Phụ nữ bọn em tụ tập, anh tới làm gì, đi chỗ nào chơi cho mát đi.”

Lộ Diệc Cảnh vốn muốn đến đây dặn dò Tô Như một chút việc, thấy cô như vậy, tự mình thất vọng, vẫn là sớm rời đi. Lộ Diệc Cảnh vừa đi, Tô Như không chịu đựng được, cầm lấy tay Nhậm Y Nùng lắc lắc: “Chị cười quyến rũ cho ai xem vậy? Đó là chồng em, trước mặt em còn làm trò như vậy, chị có ý gì.”

Nhậm Y Nùng dùng chân đá Tô Như: “Hôm nay lão nương không so đo với em, em cho là ánh mắt ai cũng giống như em sao ... Kém cỏi.”

“Chị ... ” Mắt thấy lại muốn đánh nhau.

Lê Họa nhanh chạy đến: “Còn chưa chơi đủ à?”

“Hừ.” Ánh mắt Tô Như nhìn chăm chú trần nhà.

Nhậm Y Nùng vỗ vỗ quần áo của mình, đứng lên: “Đời này nó đều là một đứa trẻ, sao có thể chơi đủ.”

“Họa Họa, người nợ muốn thiết kế trang phục, chúng ta đến cửa hàng của chị ấy, chọn quần áo, cho chị ấy mệt chết đi.” Tô Như có ý nghĩ như vậy, không tốt bụng cười thành tiếng.

Lê Họa còn chưa mở miệng, Nhậm Y Nùng liền tiếp lời: “Em cho là ai cũng ác độc giống em à, cô gái xinh đẹp này nhìn tương đối lương thiện.”

Lê Họa xấu hổ nở nụ cười, không thể nói ra miệng câu “Cô nhìn nhầm rồi, thực ra tôi không lương thiện đâu”.

Nhậm Y Nùng vừa đi, Lê Họa liền kéo Tô Như: “Đều là người lớn, còn long trời lở đất như vậy, cậu muốn thành bộ dạng gì nữa? Cậu chừng nào

thì trở về? Làm hòa với chồng cậu rồi?”

Tô Nhứ ngả lên giường, dùng chăn che khuất chính mình: “Cậu bỗng chốc hỏi nhiều như vậy, tớ trả lời như thế nào ... Cậu nhìn chị họ của tớ, cảm thấy thế nào?”

Lê Họa xoay người, lại nói sang chuyện khác, vẫn chiêu cũ.

“Tớ biết, nhất định là cậu cảm thấy chị ấy đẹp hơn tớ, có khí chất hơn tớ, cậu không nỡ nói cho tớ biết.” Không đợi Lê Họa trả lời, Tô Nhứ tự mình đưa ra kết luận.

“Không thể tưởng tượng được cũng có lúc cậu tự ti như vậy, tớ cảm thấy rất thoải mái.” Lê Họa cười.

“Ở trước mặt chị ấy tớ rất tự ti.” Tô Nhứ than thở: “Từ nhỏ tớ đã muốn trở thành người như chị ấy, tự mình sống được, vô câu vô thúc, không sợ trời không sợ đất, muốn làm cái gì thì làm cái đó, chưa bao giờ sẽ vì người khác mà thay đổi bản thân mình. Mà tớ học thế nào cũng không được tính cách như chị ấy, ngay cả bắt chước, đến bây giờ tớ cũng không biết mình là hạng người gì. Ngay cả tên cũng là học từ chị ấy ... Ai, càng nói càng thất bại.”

Lê Họa nghe không hiểu ra sao cả, Nhậm Y Nùng họ Nhậm, sao Tô Nhứ lại học theo tên từ cô ấy, cô không nghĩ ra, cũng sẽ không suy nghĩ nữa.

Cô kéo Tô Nhứ lên: “Đến giờ cậu còn chưa hòa giải với Lộ Diệc Cảnh à.”

“Cứ như vậy đi, cậu đừng khuyên tớ, để tớ hưởng thụ sự vui vẻ khi được người khác theo đuổi ... ”

“Cậu đúng thật là ... ” Trẻ con.

Lê Họa cùng Tô Nhứ ra ngoài ăn cơm, Tô Nhứ, người này rất hay so đo, không đề cập tới chuyện của mình và Lộ Diệc Cảnh thời gian này, lại nghĩ

cách nói về chuyện của Lê Họa và Lộ Thiếu Hành.

Tô Nhứ vừa ăn vừa khen vẫn là thức ăn Yên Xuyên ngon, đi ra ngoài một chuyến cuối cùng lại gầy đi bốn năm cân, trở về ông nội đau lòng muốn chết.

“Vậy cậu có thể không ngừng ăn, không ai ngăn cản cậu.” Lê Họa không tức giận mở miệng.

“Cậu ăn ít như vậy ... ” Tô Nhứ cười đến ám muội: “Không phải chứ? Nghe nói ‘cái kia’ sẽ ảnh hưởng đến sự thèm ăn.”

“Không có khả năng.” Lê Họa trực tiếp phủ nhận, “cái khác” vừa mới tới, không có khả năng ấy.

“Chắc chắn như vậy.”

“Ừ.”

“Tin tức về Lộ Thiếu Hành không ít, cậu không lo lắng anh ta ở bên ngoài vùng trộm sao? Đàn ông loại động vật này ... ”

“Ngay cả Lộ Diệc Cảnh, loại công tử quần áo lụa là cũng có thể biến thành đáng vể hiện giờ, còn có cái gì không thể?” Lê Họa gấp một miếng cà tím: “Hơn nữa tớ không lo lắng sẽ mất đi anh ấy.”

“Tin tưởng Lộ Thiếu Hành như vậy.”

“Không phải tin tưởng Lộ Thiếu Hành, mà là tin tưởng chính mình.” Kinh tế độc lập mới có thể trở thành người độc lập, sau khi biết bản thân mình có thể tự nuôi sống mình, sẽ không còn lúc nào cũng muốn dựa dẫm vào người khác nữa. Không phải bởi vì quá mức tin tưởng một ai đó, mà là sẽ không sợ hãi khi mất đi, cho dù sẽ bị thương sẽ khổ sở, nhưng trời không

sập đất không lở, dù sao quan trọng nhất vẫn là bản thân mình, không phải sao?

Tô Như cười lạnh một tiếng, không nói gì.

“Nếu có thể, cậu có thể gọi anh ấy là anh hai.”

“Cậu nghĩ cứ như vậy sẽ làm chị dâu tở?”

Ở trong một bữa tiệc, vàng sáng ảm đạm xẹt qua gương mặt người đàn ông và người phụ nữ trong chớp mắt, người phụ nữ trang điểm tinh tế, cùng với con người lạnh lẽo của người đàn ông.

“Tôi thà rằng bố tôi là người tội ác tày trời trong miệng anh, ít nhất ông ấy chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với người nhà tôi. Về phần ông ấy làm tổn hại đến anh, tôi có thể xin lỗi, cũng biết anh sẽ không tha thứ. Nhưng tất cả cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc trong lòng tôi ông ấy là một người chồng tốt, một người cha tốt.”

“Quả nhiên cô ích kỷ giống bố cô.”

“Kỷ Y Đình, anh nghĩ như vậy cũng chẳng sao.” Cô gái nói xong, bước một chân ra, lập tức bỏ đi, cũng không để ý người đàn ông có vẻ mặt gì.

Khi bên trong có chút tình cảm, chưa hẳn phụ nữ đã yếu đuối hơn đàn ông, biết không thể lại ở bên nhau, người đã từng yêu nhau, cũng có thể phản bội, cũng có thể trở thành kẻ thù, trên thế giới này không gì là không thể.

Nếu có thể, Lộ Thiệu Hành không muốn nghe thấy “bí mật” này, hiện tại anh đi cũng không được, ở lại cũng chẳng xong. Anh đứng tại chỗ, trong đầu hiện lên vô số suy nghĩ.

“Nghe đủ chưa?” Giọng nói của Kỷ Y Đình lộ ra lãnh ý, ánh mắt giống như mũi tên bắn lại đây.

Lộ Thiếu Hành tiến lên vài bước, đứng lại trước mặt Kỳ Y Đình: “Nếu tôi nói chưa nghe đủ, cậu sẽ tiếp tục nói?”

Anh cười cười, khiến Kỳ Y Đình vô cùng phiền chán.

“Chuyện này, không phải cậu luôn điều tra sao? Chẳng lẽ tin tức điều tra được không thể khiến cậu hài lòng?” Kỳ Y Đình cười châm chọc, nhưng không có một chút độ ấm nào.

“Dù sao vẫn có tin tức, không phải sao?”

“Người khác có lẽ sẽ có, cậu ... ” Kỳ Y Đình hừ lạnh, quen biết Lộ Thiếu Hành nhiều năm như vậy, anh là hạng người gì có lẽ cũng có thể hiểu biết vài phần: “Không có khả năng.”

“Ý này, là cậu đồng ý giải thích nghi hoặc của tôi?”

Kỳ Y Đình lướt qua người anh: “Đừng nói chuyện của Tô Thiên Linh không liên quan đến cậu.”

“A, người đẹp đưa đến tận cửa cũng không cần, không phù hợp với tác phong của cậu, tin đồn chính là Kỳ Y Đình ai đến cũng không từ chối, vẫn là thân phận Tô nhị tiểu thư đặc biệt?”

Kỳ Y Đình trừng mắt nhìn anh.

Ánh mắt Lộ Thiếu Hành vẫn như cũ: “Hay là nói, thực ra bởi vì người cậu để ý chính là chị của Tô nhị tiểu thư ... ”

“Câm miệng.”

“Cũng có thể, cậu trở lại Yên Xuyên làm gì?”

“Cậu nghĩ tôi làm gì? Cũng là cậu, cho tới bây giờ đều cho rằng sự tồn tại của tôi là sự uy hiếp với cậu? Cậu và bố cậu thật đúng là cá mè một lứa,

sao, muốn loại bỏ tôi thật nhanh?” Giọng nói của Kỷ Y Đình càng ngày càng lạnh.

“Tôi chỉ không muốn trở thành kẻ thù với cậu.”

“Năm đó là cậu chủ động tuyệt giao, nếu chúng ta có thể làm anh em tốt, cũng đừng ở đây mang theo bộ dạng này khiến tôi ghê tởm.”

“Đúng, năm đó quả thực là tôi chủ động tuyệt giao ... Cho nên cậu nên biết điểm quan trọng là gì, nếu thân thể của cậu hại đến người nhà của tôi, tôi không ngại làm ra chuyện khiến cậu không thoải mái.”

“Cậu cho rằng có thể uy hiếp tôi?”

“Không phải cậu nói tôi có tư liệu rất đầy đủ sao? Không sợ tôi tìm thấy huyết chết của cậu?” Lộ Thiệu Hành ngẩng đầu, cuối cùng nhìn thoáng qua Kỷ Y Đình, lựa chọn rời đi.

Anh biết cuối cùng hai người họ không trở về được giống ngày xưa, cũng như anh không bao giờ có thể đơn thuần như trước đây, con người trong quãng thời gian trưởng thành sẽ từng chút mất đi thứ gì đó, sau khi lớn lên mới cảm thấy trân trọng. Nhưng chúng ta đều biết nếu như chuyện đó lại xảy ra một lần nữa, bản thân vẫn sẽ lựa chọn như thế. Một khi đã như vậy, thương cảm một chút là tốt rồi, không cần phải lúc nào cũng tự nhắc nhở mình.

Khoảng thời gian kia, trong kí ức của Lộ Thiệu Hành, quả thật đáng để nhớ tới.

Là anh chủ động vứt bỏ, không có cơ gì hay để phủ nhận.

Anh và Kỷ Y Đình, hẳn là xem như bạn bè tốt nhất. Nhưng từ năm đó, khi anh biết được bạn tốt của mình là con riêng của bố anh, ý nghĩ như vậy liền không tồn tại nữa. Thực ra anh không có nhiều cảm giác, không cảm thấy

mình sẽ vì vậy mà bị tình thân làm chấn động. Anh biết bố mình là hạng người gì, tuyệt đối sẽ không nhận Kỳ Y Đình là con trai. Mà Lộ Chính Nhiên cũng sẽ chỉ có một người con trai là anh.

Chỉ cần đối với mình không có ích lợi hay tổn hại, thực ra tất cả đều không phải vấn đề.

Nhưng anh không thể lại cùng Kỳ Y Đình xưng anh gọi em, đó là sự không tôn trọng với mẹ anh, anh không thể dùng hành vi của mình để làm tổn thương mẹ, cho dù mẹ cũng không biết.

Là anh chủ động vứt bỏ, nếu thời gian quay ngược trở lại, anh vẫn sẽ làm như vậy, cho dù là bạn bè tốt, anh cũng không thể chấp nhận.

Lộ Thiếu Hành lái xe, tiến vào trong sương mù của bóng đêm, đột nhiên anh nghĩ, mình không phải cũng giống như bóng đêm này hay sao, bị xã hội nhúng chàm, càng ngày càng âm u. Anh nghĩ đã có rất nhiều người bị lạc trong ham muốn tiền tài, càng lún càng sâu, không có sức lực tự kiểm chế, sau đó từng ngày qua đi, không thể quay đầu lại.

Suy nghĩ bị ảnh hưởng, khiến anh không lái xe về hướng nhà trọ, theo dòng xe cộ đi tới.

Không biết chạy đến chỗ nào, anh ngẩng đầu nhìn biển báo giao thông, xem ra đã được một vòng lớn.

Anh nhìn ra cách đó một đoạn, lại thấy được dáng người quen thuộc.

Ở lối đi bộ, hai cô gái đang đứng đùa giỡn, không biết là đang tranh luận vấn đề gì, lại ồn ào như vậy.

“Lý Hành Lượng cũng tham gia, giọng tốt, hát không tệ, đáng tiếc bị loại sớm như vậy.”

“Đó là do ngoại hình của anh ta xấu, bị loại rất xứng đáng.”

“Sao cậu có thể nói như vậy, không xấu, tớ cảm thấy rất ổn.”

“Đó là do cậu không có trình độ thưởng thức.”

“Cậu thì có trình độ thưởng thức, tớ cảm thấy Lý Đại Mạt mới xấu, vậy mà cậu thích ... Đó chính là trình độ của cậu.”

“Lý Đại Mạt sao lại xấu, mọi người bên cạnh tớ đều thích anh ta.”

“Tớ không phải người bên cạnh cậu à?”

“Cậu ... không tính, cậu chính là một người không bình thường.”

“Cậu mới không bình thường.”

“Thật sự người không bình thường chính là cậu, chỉ cần suy nghĩ không giống với mình liền cho rằng người đó không bình thường.”

...

Hai người Lê Họa và Tô Như vì thế tranh luận không thôi, từ chủ đề tranh luận ban đầu, hiện tại lại tranh luận ai không bình thường, càng thêm ồn ào.

“Tuyệt giao.” Tô Như tức giận: “Tớ không có cậu tốt lắm.”

Lê Họa liếc nhìn cô một cái: “Tớ cũng chưa từng nghĩ là tốt.”

Tô Như tức giận đến phát run.

Lộ Thiểu Hành dừng xe lại, ánh mắt xa xăm nhìn hai người kia, không biết các cô đang nói chuyện gì. Lại cho mình một loại cảm giác bây giờ bọn họ rất thoải mái. Cảm giác như vậy khiến anh hôm nay đi làm việc ngốc nghếch.

Anh chậm rãi lái xe, đi theo sau Tô Nhứ và Lê Họa, cũng không biết mình muốn làm gì, hay là thực ra cái gì cũng không muốn làm.

Đối với anh mà nói, cuộc sống của mình quá mức phức tạp, mà cuộc sống của cô dường như đơn giản hơn. Như vậy rất tốt, anh hy vọng người phụ nữ bên cạnh anh, cũng không hiểu mình, hoặc là nói anh không hài lòng về bản thân, không hy vọng phần âm u này bị người khác bóc móc ra.

Lê Họa và Tô Nhứ đi một đoạn dài, Tô Nhứ mới phá vỡ trầm mặc: “Phía sau có chiếc xe hình như vẫn đi theo chúng ta.”

“Có lẽ là kẻ thù của cậu, đi theo cậu, đừng liên lụy tới.”

Lời tuy nói như vậy, nhưng Lê Họa vẫn xoay người sang chỗ khác nhìn chiếc xe kia, nhìn xong cô không cử động nữa. Tô Nhứ đẩy, cô vẫn bất động.

“Cậu gọi điện thoại cho Lộ Diệc Cảnh đến đón cậu đi.”

“Tại sao?” Tô Nhứ tò mò.

“Bởi vì tớ có người đến đón.” Lê Họa hiểu ý cười cười, thẳng hướng xe đi qua.

Nhớ ra cái gì đó, vẻ mặt Tô Nhứ không cam lòng, cũng chạy tới, cười tủm tỉm nhìn Lộ Thiếu Hành: “Anh hai, không ngại đưa em đi một đoạn chứ?”
Sợ Lộ Thiếu Hành không đồng ý, cô nhanh kéo cửa sau xe ra rồi ngồi vào, kiêu ngạo nhìn Lê Họa, còn không phải ngồi cùng một xe với cô sao, ha ha.

Chương 58

Sau khi Tô Như xuống xe, Lê Họa mặt mày hớn hở nhìn Lộ Thiếu Hành: “Sao anh lại trùng hợp xuất hiện ở đây?” Thực ra tâm tình cô cũng không thay đổi nhiều lắm, chỉ là thật sự không nghĩ đến chuyện gì khổ sở, cho nên liền không tim không phổi sống tiếp, như vậy rất tốt, ít nhất bản thân cô rất vừa lòng. Nhưng xem trong mắt người khác, e rằng không phải như vậy.

“Anh theo dõi em.” Lộ Thiếu Hành thần bí cười cười, lúc này mới di chuyển xe ra ngoài.

“Khi nào thì có sở thích này?”

“Vẫn giấu ở trong lòng, hôm nay bị em phát hiện ra.”

“Giúp anh phát hiện ra một ưu điểm của mình, nhanh nói cảm ơn một chút, báo đáp em đi.”

Trong con người của Lộ Thiếu Hành tràn đầy ý cười: “Để bày tỏ sự cảm ơn của mình, anh quyết định mời em - người đã phát hiện ra ưu điểm của anh ăn một bữa tiệc lớn.”

Nói là ăn bữa tiệc lớn, cũng chỉ là đến một nhà hàng tương đối khuất ăn cơm, đồ ăn được chế biến rất tinh tế, nhưng không đến mức tuyệt đẹp. Lê Họa biết nhà hàng này nhìn qua không có gì đặc sắc, nhưng giá cả nhất định không rẻ. Người tới nơi này giống như để hưởng thụ cuộc sống, không bị quấy rầy từ bên ngoài, đều không phải là vì chứng tỏ địa vị của mình.

“Nghe nói hôn sự của Đường gia và Thẩm gia đã thất bại.” Có người nói đến chuyện bát quái gần đây.

“Sao lại như vậy?”

“Ai biết được, tin tức này từ bên trong truyền ra, đương sự còn không công bố, ai biết bọn họ đang làm cái quái quỷ gì.”

“Cặp đôi đó cũng không phải người như vậy. Sao có thể tùy tiện thế, hơn nữa đã đính hôn rồi.”

“Chuyện này ai biết được!”

Lộ Thiệu Hành cũng tham dự lễ đính hôn của hai người kia, nghe được tin tức này cũng chỉ là nhú mi. Anh tiếp tục gấp thức ăn, giống như không nghe thấy, tin tức của người khác cho tới bây giờ đều không khơi dậy nổi hứng thú của anh.

“Anh cũng không tò mò?” Lê Họa dùng chiếc đũa gõ gõ vào bát, phát ra tiếng vang đing đing trong trẻo, đồng nghiệp của cô mỗi ngày sẽ chú ý tin tức bát quái, đoán ai có quan hệ với ai, hoặc là ai với ai từng yêu nhau nhưng không thích hợp, lại khinh thường người đàn ông nào đó nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp liền vứt bỏ vợ mình, mỗi ngày qua đi, ngay cả cô cũng nhớ rõ giới giải trí xảy ra chuyện gì lớn.

“Có gì để tò mò.” Lộ Thiệu Hành làm như không có chuyện gì: “Người em không có vấn đề gì chứ?”

“Không có vấn đề gì, anh thật không có tinh thần giải trí.”

“Cái gì gọi là tinh thần giải trí?” Anh nghiêng đầu nhìn thoáng qua bàn đối diện kia: “Giống như vậy nước bọt bay loạn xạ? Em cảm thấy em còn có thể ăn cơm?”

“Anh không biết là anh sống đặc biệt không có ý nghĩa sao?”

“Em là đang khuyên anh đi hướng không đường về?”

“Em cũng không có ý này, ý của em là cuộc sống của anh rất nhàm chán, nên có chút giải trí.”

“Chẳng lẽ em không phát hiện ra thời gian anh ở trước mặt em còn nhiều hơn?” Bộ dạng đức hạnh như vậy, giống như cô chính là hứng thú mới tìm được của anh, làm cô không nói gì, có chút phát điên.

Lê Hòa thuận tay lấy tờ báo người khác để lại, phía trên một trang báo lớn toàn là tin tức một người đàn ông có gia thế nào đó vì một cô bé lọ lem không tiếc mà từ bỏ tất cả, trạng thái oanh oanh liệt liệt kia, làm người ngoài cuộc như Lê Hòa cũng sôi trào nhiệt huyết một phen: “Bây giờ còn có loại đàn ông này, thật hiếm thấy.”

“Vậy em cảm thấy đàn ông như thế nào mới bình thường?” Lộ Thiệu Hành nhìn lướt qua, tự nhiên sẽ hiểu tin tức kia nhắc tới ai, cho dù cố ý không nói rõ về danh tính và vài thông tin khác, anh không quan tâm người khác, cũng không có nghĩa là anh không biết.

“Vì nguyện vọng của bố mẹ, lấy một người phụ nữ môn đăng hộ đối.” Như vậy mới bình thường, tư tưởng của đàn ông có đôi khi rất đơn giản, có đôi khi lại rất phức tạp. Bọn họ đương nhiên bằng lòng lấy một người phụ nữ môn đăng hộ đối, báo cáo kết quả cho bố mẹ, về phần cuộc sống ở bên ngoài, chỉ cần có tiền, còn sợ tìm không thấy người phụ nữ mình thích sao? Mà ở xã hội này, đàn ông có tiền có ba vợ bốn nàng hầu, hành vi này cũng được xem là chuyện bình thường, phần lớn mọi người chỉ biết trách một người phụ nữ nào đó không tự trọng, cũng sẽ không đi tìm nguồn gốc của hành vi đáng khinh thường này chính là thói hư tật xấu của đàn ông.

Phụ nữ cần gì phải làm khó phụ nữ, đàn ông mới là nguyên nhân sâu xa nhất gây ra chuyện.

Lộ Thiệu Hành để đũa xuống, ánh mắt nghiêm túc, tư thế cũng thay đổi: “Em đang thử anh?”

Nhìn đi, giữa hai người, vẫn là không đề cập tới vấn đề nhạy cảm, một khi nhắc tới, liền không thể an ổn.

“Không phải.” Lê Họa lập tức phủ nhận, chẳng qua là tâm huyết dâng trào thôi, hiện tại cô sẽ không nghĩ đến tương lai, nghĩ đến càng nhiều thì sẽ càng dễ dàng đẩy bản thân vào ngõ cụt, cô không muốn tự bức điên mình.

Ánh mắt Lộ Thiếu Hành đánh giá trên người cô một lần: “Anh không phải là loại đàn ông như vậy.”

Ánh mắt anh đảo qua tờ báo, rất rõ ràng, chính là anh không phải loại đàn ông vì một người phụ nữ mà vứt bỏ tất cả, tương tự, Lộ Thiếu Hành anh cũng sẽ không vì Lê Họa cô mà làm ra chuyện như vậy.

Cô cũng biết anh không phải người như thế, chỉ là từ trong miệng anh nói ra, trong lòng cô vẫn nhói lên một chút, có chút đau, rất nhẹ, nhưng chính cô biết bị thương là vì sao.

Lê Họa cùng đồng nghiệp đi kiểm tra sức khỏe, không khỏi nghĩ đến thời trung học, nhắc tới kiểm tra sức khỏe cô liền hồi hộp muốn chết. Lúc học cấp ba, lớp rất nhiều người, đi bệnh viện còn phải từ từ xếp hàng. Lớp của cô bị sắp xếp tới buổi chiều, theo đoàn lớn đi ra. Bệnh viện cách trường học cũng không xa lắm, mọi người trực tiếp đi bộ. Sau đó chia làm bảy tám người một tổ, mọi người trong một tổ bị buộc phải cùng một chỗ. Nguyên nhân ký ức của cô còn mới mẻ là do mỗi lần khám cô đều là người cuối cùng đi ra, kiểm tra ra hình như cô xảy ra vấn đề, nhất là khi lấy máu, rút một lần bên tay phải, kim vừa mới tiến vào đã có vấn đề, sau đó là tay trái, sau khi lấy xong hai tay đều có tảng lớn màu xanh, bản thân cô cũng không bị dọa, mà bạn học cùng tổ bị dọa đến thảm.

“Lê Họa, cậu chưa có bạn trai à?” Câu hỏi của đồng nghiệp làm suy nghĩ của cô trở về hiện tại.

“Sao vậy?” Cô không quá để ý.

“Tôi có một ...”

Lê Họa lập tức nhận ra điều bất thường: “Tôi có bạn trai rồi.” Cô lập tức cười, e sợ đối phương tiếp tục nói, hình như mọi người bây giờ đều rất nhiệt tình về phương diện này.

Đồng nghiệp cười xấu hổ.

Cuối cùng đến lượt Lê Họa, lại là lấy máu, chính cô cũng có bóng ma lo sợ.

Y tá vỗ vỗ lên tay cô: “Bộ dạng mạch máu của cô thật không tốt.”

Còn có cách nói này, Lê Họa nhếch miệng, nghĩ thầm, có phải bản thân mình không có tiêu chuẩn này hay không. Sau đó y tá trực tiếp gỡ băng dán khi cô bị thương xuống: “Lấy ở mu bàn tay.”

Cô biết bệnh nhân truyền nước biển là ở vị trí đó: “Như vậy cũng được?”

Y tá cũng không trả lời vấn đề của cô, trực tiếp lấy máu từ mạch máu trên mu bàn tay cô.

Thực ra cũng không đau như thế, nhưng cô nhìn thấy mũi kim tiêm kia, cuối cùng cảm thấy đau muốn chết.

Điện thoại vang lên.

“Cùng nhau ăn cơm.” Ngữ khí không thể thương lượng.

Cô không so đo, mất máu, phải tẩm bổ một chút mới được: “Ừm.” Nhanh chóng xác định địa điểm.

Khi Lê Họa thu hồi tay, thực sự lại có một tảng xanh rồi, cơ thể cô quả là miễn cảm, nếu như bị ai đánh, nhất định phải phản ứng kịch liệt, nghĩ như vậy cô không nhịn được liền nở nụ cười.

Còn chưa nói địa điểm của mình, vì thế cô lại gọi cho Lộ Thiếu Hành một cuộc điện thoại, nói rõ mình ở chỗ nào. Nghe được địa điểm, Lộ Thiếu Hành cũng không mở miệng hỏi gì, chỉ là sau khi anh lái xe đến đây, sắc mặt không thể nào tốt: “Lại không thoải mái chỗ nào à?”

“Không đâu, kiểm tra mà thôi, công ty ... ” Cô lại bỏ thêm một câu mới lên xe: “Anh đừng nguyên rửa em.”

Cô nói rất thoải mái, vẻ mặt của anh cũng bớt nặng nề.

Lê Họa dành phần lớn thời gian ăn cơm cống hiến cho việc nghiên cứu cánh tay Lộ Thiếu Hành, anh nhìn xung quanh, thật tốt là không có người quen, không làm gì mất mặt: “Nhìn đủ chưa.”

“Chưa.” Xem ra cô thật đúng là có chút vu cáo hãm hại y tá kia, bộ dạng mạch máu của cô thực sự không thể nào tốt, mạch máu trên cánh tay nhìn không rõ ràng lắm, hơn nữa còn rất nhỏ. Nhưng cánh tay của Lộ Thiếu Hành, mạch máu nhìn rất rõ ràng, hơn nữa còn rất thô.

Cô nhìn cánh tay Lộ Thiếu Hành, lại nhìn cánh tay của mình một chút, ưu thương từ đó đến, ngay cả điều này cũng không công bằng.

Lộ Thiếu Hành tỏ ra rất bất đắc dĩ: “Em có ăn cơm hay không?” Anh nâng mi lên, có chút không biết làm sao.

“Ăn ăn ăn.” Lê Họa đành phải ngồi trở lại vị trí của mình cầm lấy đĩa: “Mạch máu của em sao lại thành như vậy thế?”

“Có lẽ thượng đế tương đối thiên vị em, ừ, không giống người thường.” Trong nhận thức của Lộ Thiếu Hành, phần lớn mọi người đều có mạch máu rõ ràng.

“Có phải trên tay em có nhiều thịt lắm ... ”

“Không phải.” Lộ Thiểu Hành phản ứng hơi quá, lập tức lại nhìn xung quanh: “Nếu em còn gầy nữa, anh sẽ bị tội.”

Không khí mập mờ làm mặt Lê Họa lại bắt đầu nóng bừng: “Ăn cơm ăn cơm.”

“Vừa rồi cũng đâu phải anh không cho em ăn.” Lộ Thiểu Hành thu lại nụ cười, chuẩn bị gấp thức ăn, lại nhìn thấy vết thâm trên tay Lê Họa: “Sao lại thành ra thế này?”

Lê Họa cũng nhìn mu bàn tay mình: “Cơ thể không tốt quả thật là như vậy.”

Lộ Thiểu Hành nhìn mu bàn tay cô, ánh mắt anh từ trên người cô chậm rãi trượt đến bụng cô, lập tức mở miệng: “Quả thật là không tốt.”

Lê Họa không hiểu ý này, cô nói như vậy chỉ là khiêm tốn mà thôi, anh tham gia vào làm gì, chẳng lẽ anh không nên nói những lời để người nghe cảm thấy dễ chịu chút sao, ngược lại nói ra những lời khiến cho người ta không thoải mái như vậy, thật sự là ...

“Anh không tốt thì có.” Lê Họa gấp đồ ăn vào trong bát của mình, ăn miếng lớn, bị nghẹn.

Lộ Thiểu Hành lập tức đưa nước qua: “Chậm một chút chậm một chút, cũng không phải anh không cho em ăn cơm.”

Cô trừng mắt liếc anh một cái, lúc này mới uống nước, có người nói như vậy sao?

“Anh không thể nói dễ nghe một chút à?”

“Điều này cũng không liên quan tới việc em có ăn nhiều hơn hay không.”

Cô làm sao có thể ăn nhiều hơn ... Thật sự là càng nói càng làm cho người ta khó chịu.

Ăn cơm xong, sau khi tính tiền, Lộ Thiếu Hành nhìn Lê Họa: “Ăn no không, có thể ăn nhiều một chút, anh mang theo ví.”

Lê Họa bị bộ dạng này của anh làm cho vô cùng buồn bực, cô chỉ chỉ một cửa hàng cổ vịt cách đó không xa: “Em muốn ăn tuyệt vị, ngó sen, cổ vịt, hương vị tương, còn muốn cánh vịt nữa.”

“Em chắc chắn muốn ăn?”

“Ừ.”

“Nghe nói thứ đó có hàm lượng kiềm vượt quá tiêu chuẩn.”

“Anh cũng không nhìn xem chúng ta sinh hoạt ra làm sao ... Nếu cái gì cũng so đo, em thấy không có gì có thể ăn được, nghĩ nhiều như vậy làm gì, lúc có thể ăn thì cứ ăn, không có cảm giác thích thú với việc ăn uống, sống đến trăm tuổi thì có gì vui vẻ?”

“Đi mua.” Lộ Thiếu Hành nhìn sang cái cây cao lớn ven đường: “Lắp kín miệng có lẽ em sẽ không nói nhiều chuyện vô nghĩa như vậy.”

“Anh ... ”

Cổ vịt vẫn tới được tay, Lê Họa cảm thấy rất hạnh phúc.

“Có một khoảng thời gian, em cảm thấy có thể ăn là chuyện hạnh phúc nhất trên thế giới.”

Lộ Thiếu Hành không phối hợp, vì thế cô đành phải nói một mình: “Anh cảm thấy chuyện hạnh phúc nhất là gì?”

“Vĩnh viễn không có nhất, chỉ có hạnh phúc hơn, như vậy sẽ tương đối tốt.”

Lê Họa ăn một miếng ngó sen, lúc này đối với anh tỏ vẻ khinh thường sâu sắc: “Thật sự là lòng tham không đáy mà.”

“Có lòng tham mới có mục tiêu.”

Lê Họa lấy một miếng cổ vịt ra: “Cho anh ăn, phải ăn.” Cô nhét vào miệng Lộ Thiếu Hành, rồi mới chậm rãi mở miệng: “Lấp kín miệng anh, sẽ không khiến em ngột ngạt.”

Dùng phương thức của anh để đánh lại anh, vẫn là hành động trên hết.

Cô tỏ vẻ rất sung sướng, Lộ Thiếu Hành cau mày, vẫn ăn, sau đó tìm thùng rác nhổ ra.

Rất cay: “Muốn uống nước không?”

“Đêm qua không phải anh cùng em xem Phi thành vật nhiều sao? Năng lực học tập của anh sao lại kém như vậy, Nhạc Gia kia nói gì anh quên rồi sao? Trong tình huống này, hành động tốt hơn so với câu hỏi nhiều. Việc anh yên lặng mua một chai nước đến trước mặt em tốt hơn việc anh hỏi em sau đó mới đi mua nhiều.”

Lộ Thiếu Hành cắn cắn môi dưới, mới nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng: “Về sau không cho phép xem tivi nữa.”

Lê Họa nhìn bóng dáng anh đi mua nước, cười không ngừng.

Gần đây Lê Họa mê Pepsi, nhưng lại chịu không nổi khí ga, mỗi lần đều muốn lắc lắc cho khí kia bay đi sau đó mới uống nước. Hành vi này bị Lộ Thiếu Hành khinh thường vô số lần, sao lại có người uống nước như vậy. Thật tốt là gần đây Pepsi có thêm loại mới, mỗi lần Lê Họa cầm cái chai màu đen, Lộ Thiếu Hành đều có thể đả kích cô như là đang uống thuốc độc. Lê Họa lại cảm thấy cái chai kia nếu có hình đầu lâu xương chéo thì rất tốt,

có nhiều cảm giác, nhưng bị Lộ Thiếu Hành hoàn toàn đả kích, có đầu lâu xương chéo chính là vật phẩm hư hỏng.

“Không có Pepsi.” Rất tốt, anh mua chính là 7 Up, không vì không có Pepsi liền tay không trở về, nếu như vậy, cô cay thế này, trong lòng nghĩ muốn bóp chết anh.

Lê Họa đoạt lấy 7 Up trong tay anh liền uống một ngụm lớn, cay chết mất.

“Giống như mấy trăm năm chưa từng uống nước vậy.” Lộ Thiếu Hành còn ở một bên đả kích.

“Mời anh uống nước.”

“Không cần.” Lộ Thiếu Hành từ chối.

Lê Họa lấy gói gói sen to đánh đầy hạt tiêu và ớt ra, muốn cho Lộ Thiếu Hành ăn, anh trốn cô liền đuổi: “Anh không ăn chính là không quan tâm em.”

Lời uy hiếp này, trình độ có thể so sánh với slogan quảng cáo của Häagen-Dazs. (*)

(*) Häagen-Dazs là thương hiệu kem của Mỹ đã nổi tiếng trên toàn thế giới. Slogan của Häagen-Dazs là “If you love her, take her to Häagen-Dazs – Nếu bạn yêu cô ấy, hãy đưa cô ấy đến Häagen-Dazs”. Tuy không phải là một câu slogan chính thức của Häagen-Dazs nhưng đây lại là câu slogan được hầu hết mọi người nhắc đến khi nói về thương hiệu kem cao cấp của thế giới này.

Lộ Thiếu Hành nhắm mắt lại, thấy chết không sợ, ăn.

Lê Họa lắc lắc nước trong tay: “Cay hay không cay.”

Còn cố ý khi Lộ Thiếu Hành tới lấy cái chai, cô lại uống một ngụm, lúc này mới để Lộ Thiếu Hành đi qua lấy, Lộ Thiếu Hành lắc đầu, thật sự là ... Anh thở dài một chút, vẫn là uống nước, đuôi lông mày lại mang theo ý cười.

Mà ở chỗ cột đèn giao thông bên kia, một chiếc xe đậu ở đó, trước khi đèn đỏ chuyển sang xanh, xe chạy về phía trước. Lộ Chính Nhiên ngồi ở phía sau, thu hết hình ảnh vừa rồi vào đáy mắt, lại khôi phục tư thế ngồi nghiêm trang lúc trước, đuôi lông mày lan ra một chút tức giận, không ai phát hiện vẻ mặt thay đổi của ông.

Chương 59

Ngày hôm sau Lê Họa mua một ít hoa quả tới bệnh viện, thực ra cô cũng biết mua hoa quả thật không có gì đặc biệt, nhưng cô nghĩ không ra nên mua thứ gì. Hơn nữa so với việc mua hoa quả không có gì đặc biệt này, cô càng không nghĩ sẽ đi tay không, giống như trên tay không có thứ này thứ kia, tự cô sẽ cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Hôm qua khi đến kiểm tra sức khỏe, trong lúc vô ý cô nhìn thấy Trác Dực Đình nằm viện, lúc ấy cô không đến chào hỏi, cũng không hỏi bệnh tình của anh như thế nào, đơn giản là vì bên cạnh anh có một cô gái. Cô không muốn làm vị hôn thê của anh hiểu lầm, lại càng không muốn làm tình cảm của người khác bị rạn nứt. Cho dù bây giờ cô và Trác Dực Đình thực sự không có quan hệ gì, nhưng dù sao cũng từng có một đoạn quá khứ với nhau, bị người khác cố tình nói lung tung, cũng sẽ khiến cho đường sự bối rối. Dù sao bản thân cô nghĩ như vậy, sau khi chia tay, sẽ không có bất hòa. Chỉ là nếu cô đã gặp, không đến thăm, lương tâm của chính mình sẽ bất an, người đàn ông này từng đối với mình tốt như vậy, cô không muốn làm mình cảm thấy quá thua thiệt.

Trác Dực Đình nhìn thấy Lê Họa, hơi kinh ngạc, nhưng vẫn ra dấu ý bảo cô đi qua ngồi.

Ánh mặt trời hôm nay rất tốt, cửa sổ lộ ra vàng sáng làm cả người đều thoải mái. Lê Họa đặt hoa quả lên ngăn tủ trước giường bệnh, phía trên đã có không ít hoa quả, cô cười cười, không có chút cảm tưởng gì về việc này. Cô vốn là đến thăm một chút mà thôi.

“Bị bệnh gì vậy?” Cô ngồi xuống, lúc này mới cùng anh trò chuyện như bạn bè bình thường.

“Bệnh nhẹ thôi.” Anh cũng không thông báo cho người khác, phẫu thuật nhỏ, vài ngày sau sẽ ổn, cũng không muốn phiền phức đến người khác: “Em đến thật đúng lúc, nếu hôm nay em không đến, anh sẽ xuất viện.”

“Xem ra vận khí của em không tệ.” Lê Họa cũng không cố chấp hỏi bệnh tình của anh.

“Sao em biết anh ở đây?” Vẫn là rất tốt, Trác Dực Đình đánh giá vẻ mặt của cô, sắc mặt nhìn qua không tệ, con người cũng sáng khiến người khác kinh ngạc. Không biết có phải là bị ảnh hưởng bởi thời tiết đẹp hay không, anh cảm thấy cô bây giờ vui vẻ hơn so với trước kia, nét u sầu trong mắt không biết đã vút đi từ khi nào, cô bây giờ rất tốt.

“Hôm qua trong lúc vô ý nhìn thấy, công ty sắp xếp kiểm tra sức khỏe ...” Cô cười cười: “Vợ sắp cưới của anh không ở đây sao?”

Đó là một vấn đề lúng túng, Trác Dực Đình lại cười đến thản nhiên: “Cô ấy ở nhà, chuẩn bị làm cho anh một bàn tiệc lớn.”

“Anh thật có phúc.” Lê Họa cũng yên tâm, anh nói như vậy, xem ra ở chung với vợ sắp cưới rất tốt. Thực ra trong lúc hai người ở bên nhau, chỉ cần người kia không đặc biệt làm ra chuyện vượt quá giới hạn, chỉ cần bạn nguyện ý chấp nhận, thực ra cũng có thể ở chung rất tốt, chỉ là có vài người không nguyện ý chấp nhận, có vài người không thể mà thôi.

Có một số người, suốt cuộc đời, đều tìm kiếm một cô gái có thể khiến mình cảm thấy nếu không phải cô ấy thì không được; mà có một số người, lựa chọn thử một lần tìm không thấy, cũng không đợi nữa, trải qua cuộc sống bình thường; không có ai cao quý hơn ai, tính cách khác biệt, nhân sinh quan khác biệt, hoàn cảnh khác biệt, rất khó để nhận xét lựa chọn của ai đúng hơn, có lẽ mọi người đều lựa chọn điều phù hợp với mình.

“Ăn cơm chưa? Cùng nhau ăn đi, thức ăn của nhà ăn bệnh viện này cũng không tệ lắm.” Trác Dực Đình nói xong liền mặc thêm áo.

Cô vốn muốn từ chối, nhưng nhìn anh như vậy, liền gật gật đầu.

Gọi vài món đồ ăn nhẹ, cô sợ anh không thể ăn đồ ăn kích thích, Trác Dực Đình lại tự mình gọi vài món ăn cay cho cô.

Những người ăn cơm ở đây, hơn phân nửa là bệnh nhân và người thân của họ. Có người gọi một phần đồ ăn, sau đó bỏ vào một cái hộp mang về phòng bệnh, một phần đồ ăn, nhưng hai người ăn. Mà có một số người thì lại gọi rất nhiều đồ ăn, ví dụ như hai người họ. Điều là dựa theo hoàn cảnh của chính mình để đưa ra lựa chọn, dù là ăn cơm cũng như thế.

Trác Dực Đình ăn rất ít, như là cùng đi ăn cơm với Lê Họa.

“Ngày hôm qua, bác gái tới nhà anh nói chuyện với bố mẹ anh, không biết là nói những gì.” Trác Dực Đình nhẹ nhàng băng quơ mở miệng.

“Hử?” Lê Họa suy nghĩ hồi lâu, lúc này mới kịp phản ứng, bác gái trong lời Trác Dực Đình nói cũng chính là mẹ của Lộ Thiếu Hành.

“Anh cảm thấy có liên quan đến em?”

Trác Dực Đình vẫn không trực tiếp đáp lại: “Bác gái hình như có chút cố kỵ với anh, anh đoán vậy.”

Lê Họa gật gật đầu, xem ra anh muốn nói với mình chuyện này, ở phòng bệnh quả thật không ổn, ngộ nhờ bố mẹ anh đột nhiên tới, cuộc gặp mặt này nhất định là điều tất cả mọi người không ai muốn nhìn thấy.

“Cảm ơn anh.” Đây mới thật sự là một người đàn ông tốt.

“Tự em nên cẩn thận một chút.”

“Anh cảm thấy ...” Lê Họa ngẫm lại, cũng cảm thấy hơi lo lắng, dù sao trong gia đình giàu sang quyền thế từng xảy ra việc như vậy, một người cứ như vậy biến mất trên thế giới, chưa hẳn thực sự có người có thể phát hiện,

huống chi bây giờ tất cả mọi người chỉ lo cho bản thân mình: “Hắn là không đến mức đó?”

“Tóm lại, tự em phải cẩn thận.”

“Em sẽ cẩn thận.” Lê Hòa gật đầu cười cảm ơn anh một cái.

Sau khi tạm biệt Trác Dực Đình, cô mới đi đến trạm xe buýt. Nói thật, mặc dù biết ngày này sớm hay muộn cũng sẽ đến, nhưng cô vẫn rất lo lắng. Cô không biết bố mẹ của Lộ Thiếu Hành sẽ đối xử với mình như thế nào, hơn nữa đã trải nghiệm qua sự khinh thường không e dè của bố mẹ Trác Dực Đình, nghĩ như vậy trái tim cô có chút nguội lạnh.

Có vài người cảm thấy gả vào nhà giàu có tốt hơn so với gả cho người bình thường, vậy phải chịu khổ một chút cũng là lẽ đương nhiên, mà bản thân cô không biết nên phản ứng nên như thế nào. Cô cũng không biết, Lộ Thiếu Hành sẽ có thái độ gì đối với chuyện này. Hơn nữa Lộ Thiếu Hành từng nói, anh sẽ không vì ai mà vứt bỏ người nhà của anh, bất cứ ai cũng không được.

Người nhà ở trong lòng Lộ Thiếu Hành, hẳn là sẽ xếp vị trí thứ nhất, cho dù anh nói anh không phải một đứa con sẽ nhớ nhà, không có nghĩa là chuyện kết thân tình anh cũng có thái độ như vậy.

Càng nghĩ càng phiền.

Tới Đông Linh, cô đi vài bước, cảm thấy ớn lạnh. Cảm giác này rất kì diệu, tốt hơn cảm giác khi cô học đại học bị người khác đánh cắp ví tiền, lòng lạnh lạnh, đại biểu cho việc nhất định có chuyện không tốt xảy ra.

Cô đứng lại ở xa xa, sau đó chậm rãi quay đầu.

Lần đầu tiên sợ hãi như vậy, sự sợ hãi tập kích toàn thân cô.

“Lê tiểu thư, phu nhân mời cô đi qua một chuyến.”

Đối phương nói ra họ của cô, rất kỳ quái, lúc này cô không sợ, có lẽ là cô biết cô phải đón nhận điều gì. Tình cảnh này, không khác biệt lắm so với cảnh tượng lúc trước gặp mặt bố mẹ Trác Dực Đình ở Mị Lực. Điều khác biệt là ngày đó tình trạng sức khỏe của cô rất không tốt, mà hôm nay thời tiết và tình trạng sức khỏe của cô lại khá tốt.

Một chiếc xe màu đen, cho thấy sự trang nghiêm và khí phách.

Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống.

Người phụ nữ xinh đẹp sang trọng ung dung đánh giá Lê Họa, Đường An An cẩn thận nhìn Lê Họa ba bốn lần, lúc này mới cười cười: “Hôm nay bạn chơi mạt chược có việc không thể chơi cùng tôi, rất chán, muốn tìm người đi dạo phố, không biết Lê tiểu thư có thể hay không.”

Đường An An cười đến tùy ý, mang theo tin tức dò hỏi từ bố mẹ Trác Dực Đình về cô gái trước mắt này ngồi dịch sang. Lúc biết tin tức này bà thực sự rất tức giận, hơn nữa cô gái này còn từng kết giao với Trác Dực Đình, điều này khiến bà càng nghĩ càng không thông, con trai mình không phải người như vậy. Càng khiến cho bà tức giận đó là con trai lại gạt mình.

“Đó là vinh hạnh của cháu.” Lê Họa ngồi vào trong xe.

Cô nghĩ xem đối phương sẽ ngả bài với mình như thế nào, tốt một chút thì sẽ hỏi cô cần bao nhiêu tiền để rời khỏi con trai của bà ấy, tệ một chút là trực tiếp khinh bỉ cô rồi sau đó đuổi đi.

Trong lòng cô đã chuẩn bị tốt, nhưng đối phương lại muốn cô cùng đi dạo phố.

Lê Họa đi theo sau Đường An An, không biết bà muốn làm gì, cảm giác này rất vi diệu.

“Thế hệ người trẻ tuổi các cô, có phải không thích cùng người già chúng ta đi dạo phố hay không?” Đường An An cười rất bình thản, phụ nữ đoan trang, trên người có khí chất ung dung: “Con trai tôi chưa bao giờ bằng lòng đi cùng với tôi.”

Xác định ý tứ trong lời nói của Đường An An, Lê Họa thấy bà cũng không nhằm vào mình, lúc này mới cười: “Bác gái có lẽ hiểu lắm rồi, chắc là do công việc bây giờ rất bận rộn, rất ít người bằng lòng phí thời gian vào việc mua sắm, huống chi việc mua bán trên mạng càng ngày càng phát triển.”

Đường An An liếc mắt nhìn Lê Họa một cái: “Lê tiểu thư thích nhãn hiệu nào? Có thể cho tôi tham khảo một chút.”

“Thực ra cháu cũng không hiểu biết về những thứ này, quần áo ... thoải mái là được rồi.”

Lê Họa chờ Đường An An quở trách việc cô không hiểu biết về hàng hiệu một trận, nhưng Đường An An lại thản nhiên mở miệng: “Nói vậy không sai, giới trẻ bây giờ phần lớn đều theo đuổi thứ hàng hiệu gì đó, may mắn Lê tiểu thư không phải là người như thế.”

Thái độ của Đường An An như vậy, ngược lại làm Lê Họa không biết làm sao.

Không chỉ như vậy, toàn bộ buổi chiều nay, Đường An An đều ở cùng Lê Họa, giới thiệu nguồn gốc của các nhãn hiệu, nguyên nhân lịch sử, cùng với văn hóa bên trong.

Lúc trở về, Đường An An còn bảo Lê Họa đi cửa hàng Häagen-Dazs ngồi một chút.

“Biết tại sao Häagen-Dazs bán đắt hàng, còn có nhiều người đổ xô vào nó như vậy không?” Đường An An tùy ý mở miệng, ánh mắt vẫn mang theo ý

cười. Lúc Đường An An cười như vậy, có vài phần giống với Lộ Thiểu Hành, khiến Lê Họa không còn căng thẳng nữa.

“Làm marketing rất tốt.”

Đường An An gật gật đầu: “Nơi này thành công nhất chính là nó tạo ra sản phẩm tốt cho cuộc sống, đồng thời nó nhận thức được tiêu chuẩn người có thể mua sử dụng, biết loại khách hàng nó cần nhất. Nhận thức đúng mục tiêu, mới tiến vào thị trường, trở thành sản phẩm cao cấp. Cho nên, thành công, cũng phải xem sự lựa chọn như thế nào.”

Lê Họa nhú mi, loại kem này, ăn cũng không ngon giống như trong truyền thuyết.

“Bác gái thật là hiểu biết rộng.” Lê Họa cười có chút xấu hổ: “Cháu ngoại trừ biết nó ăn có ngon hay không, cái gì cũng không biết. Cũng không tìm hiểu xem kem này từ đâu mà có, hoặc là nó thành công bao nhiêu. Nếu cháu mua nó, chỉ là bởi vì cháu muốn ăn, mà không phải xem nó cao quý bao nhiêu, đại diện cho chất lượng cuộc sống bao nhiêu, chính là cháu muốn mà thôi.”

“Lê tiểu thư thật sự là ... thú vị.”

Lê Họa chỉ hé miệng cười.

Cho đến khi chia tay, Đường An An vẫn để lái xe đưa cô về Đông Linh trước, tất cả hành vi này khiến Lê Họa không thể hiểu được, cô cũng không muốn nghĩ nhiều. Âm chỉ của Đường An An, cô không hẳn không rõ ràng, chỉ là thật không ngờ, Đường An An không nói về chuyện cô và Lộ Thiểu Hành ở bên nhau. Đường An An sinh ra trong một gia đình danh tiếng, xem ra thực sự không giống người bình thường.

Nếu đối phương trực tiếp đưa ra mục đích, có lẽ cô cũng không cần rối rắm.

Ngồi ở phòng khách, cô không bật đèn, thực ra cũng không nghĩ gì cả, chỉ là cảm giác tâm tình rất loạn.

Mãi cho đến khi cửa được mở ra, cô vẫn ngồi ở đó.

Lộ Thiếu Hành đổi lại giày, bật đèn lên, lộ ra âm thanh kinh ngạc: “Em ở đây à!”

Ở đây, cũng không biết bật đèn.

Lê Họa đang suy nghĩ nên mở miệng nói với Lộ Thiếu Hành như thế nào, nghĩ nghĩ, vẫn là phương thức trực tiếp nhất tương đối tốt: “Mẹ anh, hôm nay đến tìm em.”

Lộ Thiếu Hành vốn chuẩn bị vào phòng, lập tức cười cười: “À? Tìm em làm gì vậy?”

“Đi dạo phố, ăn Häagen-Dazs.”

Lộ Thiếu Hành sờ sờ cằm: “Có lẽ mẹ biết anh chưa đưa em đi ăn qua, cho nên dẫn em đến nếm thử hương vị một chút.” Anh nói rất nghiêm túc, hoàn toàn không có lo lắng gì.

Lê Họa nhìn anh thật lâu: “Bây giờ anh định làm gì?”

“Đi tắm.” Lộ Thiếu Hành cho cô một ánh mắt nghi hoặc, cô nghĩ anh sẽ làm gì?

Lê Họa mở miệng, cái gì cũng không nói ra được, đành phải nhìn lên trần nhà.

Lộ Thiếu Hành cầm quần áo ngủ vào phòng tắm, anh biết mẹ sẽ không làm gì, anh hiểu rất rõ mẹ mình. Tìm Lê Họa, rất đơn giản là thông báo cho anh, chuyện của anh họ đều biết, không cần ở trước mặt họ giả bộ mình vô tội. Thuận tiện nhắc nhở anh nên biết làm như thế nào mà thôi.

Cách làm của người có sĩ diện và người không biết xấu hổ cũng không giống nhau, loại người phía trước sẽ ẩn nhẫn, còn loại người phía sau mới thật đáng sợ, đáng tiếc, trường bối nhà họ toàn bộ đều thuộc loại người phía trước.

Sau khi Lộ Thiếu Hành đi ra, Lê Họa vẫn còn ngồi ở chỗ đó, cũng không biết tức giận cái gì.

Anh đi qua, thuận tay liền giữ lấy mặt cô: “Đang suy nghĩ gì thế?”

“Không nói cho anh.” Lê Họa buồn bực

Lộ Thiếu Hành đánh giá cô mấy lần: “A, không nói ... Thì thôi vậy.”

Lê Họa càng thêm buồn bực: “Này ... ”

“Đây là dự định nói?”

“Vậy anh vẫn là đi ngủ đi.”

Lộ Thiếu Hành xoay người lại, ôm lấy Lê Họa từ trên ghế sofa: “Phải đi, chúng ta cùng đi.”

Cô đánh vào ngực anh: “Thả em xuống.”

“Không thả.”

“Anh rất phiền.”

“Hôm nay mới biết à, hơi muộn.” Lộ Thiếu Hành ra vẻ thương tiếc đặt cô lên trên giường: “Đến đây, làm cho em càng phiền.”

Thấy dáng vẻ này của anh, cô khóc không ra nước mắt: “Tại sao em không phát hiện ra anh có khí chất lưu manh nhỉ?”

Anh đè lên người cô: “Vậy em thích hay không thích?”

“Em còn chưa tắm rửa.”

“Vậy em ồn ào cái gì, người chịu thiệt chẳng lẽ không phải anh?” Lộ Thiếu Hành vừa nhắc cầm, liền cởi bỏ quần áo của cô.

Người này ... Thật đúng là...

Chương 60

Tô Như nổi giận đùng đùng từ phòng làm việc của Lộ Thiếu Hành đi ra, hận không thể đập vỡ toàn bộ đồ đạc bên trong một trận, đương nhiên, cho dù mất đi lý trí, cô cũng không thể làm như vậy. Sau khi làm thế, không chừng ông nội sẽ lôi kéo cô đến đây giải thích với Lộ Thiếu Hành. Vừa rồi thư ký khuyên giải cô, cô còn tưởng Lộ Thiếu Hành mượn cớ, đi vào mới phát hiện, anh ta thật sự không có ở đó. Bị kích động chạy tới khởi binh hỏi tội, lại phát hiện căn bản người ta cũng không ở đây, hiện tại cô chính là một người tràn ngập tức giận, nhưng không có nút thắt để cởi bỏ, cứ dần tích tụ thêm từng chút, khiến cả người khó chịu.

Khi đi xuống cô phát hiện Lộ Diệc Cảnh đã chờ ở đó, không phân tốt xấu liền mở miệng: “Đến đây làm gì, anh và anh hai của anh cùng một dạng, sẽ chỉ làm tôi tức giận, cút nhanh, có thể tránh được bao nhiêu thì tránh tôi thật xa ra.”

Lộ Diệc Cảnh bước xuống xe: “Sớm nói với em rồi, anh hai không có ở đây, em còn nhất định đến.”

Ý là cô đáng bị như vậy, cứ muốn giận chó đánh mèo người khác. Cô mặc kệ những điều này: “Dù sao người nhà các anh đều vô lại.”

“Đúng đúng đúng, toàn bộ thế giới em là tốt nhất.” Anh châm chọc đến cực điểm, cổ tình mang theo vẻ mặt tươi cười. Lộ Diệc Cảnh sờ sờ mũi của mình, không nên nói về biểu hiện của Lộ Thiếu Hành ở nhà với Tô Như, nếu không Tô Như sẽ lại càng tức giận.

Trên thực tế, cũng không có nhiều chuyện xảy ra, tình huống này từng xảy ra với Lộ Ôn Thịnh, cũng từng xảy ra với Lộ Ôn Diên, chính Lộ Diệc Cảnh cũng từng đụng phải, chỉ là lần này đến lượt Lộ Thiếu Hành mà thôi. Nghe nói Đường An An và Lộ Chính Nhiên nhận được thông tin, Lộ Thiếu Hành

ở bên ngoài nuôi một cô gái. Lộ Diệc Cảnh cảm thấy bản thân mình thực sự không tốt bụng, vài ngày liên tiếp liền đợi ở nhà, muốn nhìn xem bộ dạng anh hai trở về bị giáo huấn sẽ như thế nào. Kế hoạch của anh rất tốt, còn đặc biệt mua một chiếc di động, chuẩn bị ghi lại dáng vẻ bị giáo huấn của Lộ Thiếu Hành. Thời gian qua nhìn thấy dáng vẻ thâm tàng bất lộ của anh hai, tưởng tượng một chút anh có ngày hôm nay, nhất định là chuyện rất sáng khoái.

Sau đó, sự tình tiến triển không khác biệt lắm so với tưởng tượng của Lộ Diệc Cảnh, Lộ Thiếu Hành đã trở về. Lộ Diệc Cảnh cũng chờ mong. Kết quả, còn chưa chờ Đường An An lên tiếng, Lộ Thiếu Hành liền tự mình mở miệng, hôm nay anh và Tô Thiên Linh hẹn hò, cho nên về trễ.

Sau khi Lộ Thiếu Hành nói câu kia, Đường An An không nói gì, Lộ Chính Nhiên thay đổi tư thế, cũng không mở miệng.

Sau đó Lộ Thiếu Hành liếc mắt nhìn mọi người một cái: “Con hơi mệt, con đi nghỉ ngơi trước.” Anh thanh thoir rời đi, để lại mọi người với vẻ mặt không hiểu ra sao cả.

Mà ngày hôm sau, có lẽ là Lộ Chính Nhiên và Đường An An nghĩ tới điều gì đó, lại muốn gọi Lộ Thiếu Hành nói chuyện một chút. Một đêm trôi qua, có lẽ họ cảm thấy bị con trai mình lừa gạt. Vở kịch hay tiếp tục được trình diễn, giới truyền thông, các trang báo lớn, tất cả đều là tin tức Lộ Thiếu Hành hẹn hò với Tô Thiên Linh. Lộ Thiếu Hành vừa mới xuống dưới, Đường An An cầm tờ báo không thể giải thích được chuyện này, mà Lộ Chính Nhiên nhìn con trai rồi lại nhìn nhìn tờ báo, lựa chọn rời đi, để lại mọi chuyện cho vợ.

“Tại sao lại thế này?” Đường An An cảm thấy thật mơ hồ.

“Giống như suy nghĩ của mọi người vậy, chẳng lẽ mẹ không muốn nhìn thấy con trai mẹ lấy một cô gái môn đăng hộ đối?” Lộ Thiếu Hành nhìn lên

trần nhà, vẻ mặt tỏ ra vô tội.

“Con thật lòng?”

“Không phải mẹ thường nói trong nhà con là người có chừng mực nhất sao? Đương nhiên con biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm.”

Lộ Thiếu Hành nói ra lời này, tảng đá lớn trong lòng Đường An An rơi xuống một nửa. Bà đương nhiên biết con trai mình là người có hiểu biết, con người, nhất là đàn ông, sao có thể không phạm sai lầm, chỉ cần bằng lòng sửa chữa, tất cả đều coi như không có, hơn nữa từ trước tới nay đứa con trai này luôn khiến bà an tâm. Hiện tại nhìn thái độ này của Lộ Thiếu Hành, nhất định là biết bà đi tìm người phụ nữ kia, biết bọn họ đã biết, vì thế cũng liền xử lý mọi chuyện. Thái độ của họ, chắc chắn Lộ Thiếu Hành hiểu được, cái loại phụ nữ không có thân phận gì, nhất định không thể tiến vào nhà họ Lộ, Lộ Thiếu Hành cắt đứt sớm với cô ta cũng tốt, đó cũng là nguyên nhân chủ yếu Đường An An tìm Lê Họa. Chuyện thế này, xét đến cùng, vấn đề là ở con trai mình, người phụ nữ kia chỉ là nguyên nhân bên ngoài mà thôi. Chỉ cần làm con trai mình biết quan hệ lợi hại trong đó, người phụ nữ kia căn bản không phải là vấn đề, cho nên con trai mình tuyệt đối sẽ không cho người phụ nữ kia lợi ích gì, mặc kệ đối phương là vì nguyên nhân gì dây dưa cùng một chỗ với con trai mình.

Đường An An cẩn thận đánh giá con trai, thấy anh như vậy ... bình tĩnh, chính là khi anh thật sự hiểu được: “Con biết là tốt rồi, chuyện khác mẹ cũng không nói nữa, con thực sự vừa lòng với nhị tiểu thư Tô gia này? Bố con cũng từng nhắc qua, lần trước không phải con ... ”

“Lần đầu tiên gặp mặt, đương nhiên không có cảm giác, cũng không nói được mấy câu. Sau này có tiếp xúc, con cảm thấy không tệ, đúng là tiêu chuẩn con dâu mà mẹ thích.”

Đường An An gật gù đầu: “Được rồi, ngày nào đó đưa về cho mẹ xem.”

Lộ Thiếu Hành gật gật đầu, tự mình đứng lên đến công ty.

Thật không phải với Lộ Diệc Cảnh, vẫn muốn xem diễn, kết quả lại giống như bị lừa giỡn, cái gì cũng không nhìn thấy. Lộ Thiếu Hành hăng hái trở về, lại hăng hái rời đi.

Bây giờ nhớ tới, Lộ Diệc Cảnh vẫn không thể hiểu nổi. Mà sau khi nhìn thấy tờ báo này, Tô Như tức giận vô cùng, Lộ Thiếu Hành có ý gì vậy, hóa ra coi Lê Họa như một món đồ chơi để đùa giỡn sao? Cô vội vàng chạy đến tính sổ, nhưng không nhìn thấy người, đành phải phát giận với Lộ Diệc Cảnh.

“Tôi nói anh đi theo tôi để làm gì, đường rộng như vậy, anh cứ đi theo tôi.”

“Đường rộng như vậy, sao em biết là anh đi theo em.”

“Cút cút cút, bà đây đi bên kia.”

“A, đúng lúc anh cũng đi bên kia ...”

Lộ Thiếu Hành ở sân bay nhận được điện thoại của thư ký, khoe miệng không khỏi nở nụ cười, cô nàng Lê Họa này, ưu điểm khác giống như không có, nhưng nhìn người rất chuẩn, ít nhất cô có một người bạn tốt. Đối với việc Lê Họa thân thiết với Tô Như, anh vẫn giữ nguyên quan điểm, bây giờ lại cảm thấy hình như mình lầm rồi. Ít nhất có một người, sẵn lòng vì bạn bè ra tay, cũng coi như khó có được, nhất là bây giờ mọi người chỉ biết đến bản thân mình.

Anh tắt di động, sau đó đi xếp hàng đăng ký.

Anh ở nhà hai ngày, lúc trở về Đông Linh liền nhìn thấy trên bàn trà ở phòng khách đặt một tờ giấy: Đi ra ngoài du lịch vài ngày, đừng nhớ.

Anh cầm lấy tờ giấy kia, nhìn một lúc lâu mới hiểu được ý tứ, cũng chỉ là cười cười mà thôi, không có cảm nhận gì quá lớn. Trong đầu anh xẹt qua ý nghĩ, chắc chắn là cô đã nhìn thấy bài báo của giới truyền thông.

Ở trên máy bay nghỉ ngơi vài giờ, đã tới thành phố Hạ Xuyên, thành phố này cảnh đẹp nổi tiếng, rất nhiều du khách đều thích tới đây tham quan phong cảnh. Nhưng có lẽ là toàn bộ dựa vào khách du lịch nên kinh tế nơi này không phát triển lắm. Không phát triển cũng có cái tốt của không phát triển, môi trường dễ chịu, không khí trong lành, so với thành phố thương mại nổi tiếng đi một đoạn đường giày da liền đầy bụi cảm giác tốt hơn nhiều.

Lê Hòa đi theo đoàn, anh tính toán thời gian, đại khái tại hai địa điểm kia, anh cũng không nghĩ đến, liền lái xe đi tới.

Lộ Thiếu Hành ở nơi kế tiếp nhìn thấy Lê Hòa, cô đang đứng phía sau một đám người, cũng không biết có nghe hướng dẫn viên du lịch kia đang nói gì hay không, bộ dạng thật sự nghiêm túc, như là học sinh ngoan ngoãn. Nhưng đối với Lộ Thiếu Hành mà nói, bộ dạng Lê Hòa bây giờ có chút giống như giả bộ làm học sinh ngoan đi học, trong khi bản thân mình lại là một học sinh ngỗ nghịch. Giống như cô từng nói với anh, lúc cô học trung học, chủ nhiệm rất khó tính. Có một khoảng thời gian, bởi vì muốn ngủ trong giờ học, cô từng bị giáo viên nhắc nhở, sau đó để không xảy ra chuyện như vậy, cô lặng lẽ nghiên cứu ra một bộ dạng nhìn qua thật sự nghiêm túc, nhưng thực ra là không nghe giảng, hơn nữa còn rất chuẩn. Tâm tình Lộ Thiếu Hành rất tốt, thậm chí anh còn nghĩ, bây giờ không phải cô đang dùng bộ dạng đó chứ?

Lộ Thiếu Hành lặng lẽ đi qua, nhanh chóng bịt mắt Lê Hòa: “Cô bé, em bị bắt cóc.”

Tất cả mọi người bên cạnh đều kinh ngạc xoay người nhìn, còn chưa biết nên phản ứng như thế nào, thấy Lộ Thiếu Hành cười như vậy, hơn nữa Lê

Họa dường như cũng không có phản ứng quá lớn, vì thế cũng đoán ra vài phần, chỉ lộ ra nụ cười hữu nghị.

Lê Họa kéo tay anh ra, anh không buông: “Nói muốn tiền hay là muốn mạng.”

“Muốn tiền.” Nếu nhất định phải lựa chọn.

“Anh thấy em tương đối đáng giá.” Lộ Thiếu Hành cười đến mập mờ, căn lỗ tai của Lê Họa nhẹ nhàng mở miệng: “Nếu không, dùng chút mỹ nhân kế, có lẽ anh sẽ thả em ra.”

Người này thật đúng là chơi đùa nhiều thành nghiệm: “Để em suy nghĩ một lát đã.”

“Trước tiên phải đồng ý, nếu không anh không tha cho em.”

“Ừ ... ” Cô nói rất miễn cưỡng.

Lộ Thiếu Hành buông cô ra, liền kéo cô về phía người mình, cũng không hỏi cô tại sao tự mình cùng đoàn tới đây du lịch, chỉ là dắt cô cùng đi gặp hướng dẫn viên, yêu cầu rời khỏi đoàn để tự mình đi tiếp. Hướng dẫn viên du lịch nhìn thấy Lộ Thiếu Hành, đương nhiên cũng sẵn lòng, ký một vài giấy tờ này kia sau đó để người lại.

Lê Họa chưa quen thuộc với nơi này, đi cùng đoàn là do cảm thấy sẽ không phiền phức, cho dù cũng không ngắm được phong cảnh gì.

“Sao anh lại tới đây?” Lê Họa thu dọn đồ đạc, anh khoanh tay ngồi nhìn, không có chút tự giác giúp đỡ.

“Em ở đây.” Sau khi nói xong, tầm mắt anh liền hướng ra bên ngoài.

Cô hoài nghi nhìn anh một cái, anh đứng ở giữa ánh sáng, ngũ quan dường như bị ánh sáng chiếu vào càng thêm rõ ràng, như có thể đốt cháy ánh mắt

của cô, cô lập tức thu hồi tầm mắt.

Anh không hỏi cô tại sao rời đi, cô cũng sẽ không chủ động mở miệng.

Có vài thứ, mọi người biết là được rồi.

Cô cũng không được coi là rời đi, cũng không có dự định rời đi. Anh đoán không sai, cô thấy được tin tức của anh, chẳng qua không tức giận, cũng không hiểu lầm, lại càng không vì vậy mà rời đi. Cũng không thể nói toàn bộ chuyện này không có suy tính, mẹ anh từng tìm đến cô, một khi đã như vậy, chắc chắn bên kia anh cũng có áp lực. Cô đợi ở đó, không thể cho anh một chút giúp đỡ, cô cũng không muốn mỗi ngày đến hỏi anh “Anh có yêu em không?”, “Anh có thể cùng em đi đến cuối cùng hay không?”. Rất lâu trước kia, cô đã từng muốn hỏi vấn đề này. Nhưng có lẽ cô cũng hiểu được, cho dù đối phương bằng lòng nói, bản thân mình sẽ bằng lòng tin tưởng sao? Hứa hẹn, vốn là bạn tin tưởng thì nó liền tồn tại, bạn không tin nó sẽ không tồn tại. Muốn người khác hứa hẹn, ngoại trừ chứng minh bản thân mình bất an, cũng không chứng tỏ được gì.

Chỉ là một chiếc túi nhỏ, cô đang chuẩn bị đeo lên, Lộ Thiệu Hành đi tới xách lấy, chút đồ đạc như vậy, quả thực không giống như rời nhà bỏ trốn.

Anh đi phía trước: “Ngày hôm qua em về nhà?”

“Ừ.” Cô thăm Lê Mưu Viễn, còn có cô em gái kia: “Lê Mị còn hỏi anh.”

“Hỏi anh cái gì vậy?”

Lê Họa nở nụ cười: “Thì nói qua một chút thôi.” Lê Mị cầm lấy tay Lê Họa nhẹ nhàng hỏi, cái anh đẹp trai kia sao không tới.

Ngày hôm đó là sinh nhật bốn mươi bảy tuổi của Lê Mưu Viễn, cô trở về cũng chỉ là đúng lúc mà thôi. Đã không hận, kỳ thực thản nhiên rất dễ dàng, chỉ cần bạn bằng lòng.

Lộ Thiểu Hành đứng lại, xoay người nhìn cô vài lần: “Chỉ như vậy?”

“Anh cho là thế nào?” Cô nâng cằm, có chút khí thế giằng co.

“Em gái của em rất đáng yêu, lớn lên hẳn là một mỹ nữ.”

Lê Họa trừng mắt: “Chỉ biết nghĩ đến chuyện này.”

“Em gái của em rất đáng yêu, lớn lên hẳn là một thực nữ.” Anh lập tức đổi từ.

“Anh cho rằng anh là thầy tướng số à?”

“Từng học sơ qua, muốn xem một chút không?” Lộ Thiểu Hành mỉm cười.

“Thu phí bao nhiêu?”

“Bởi vì xem quá chuẩn, người bình thường không thể trả giá, thấy vị tiểu thư đây chuẩn bị lấy sắc hầu hạ bốn đại gia, tôi đành gắng gượng vì cô xem một chút vậy.”

Anh vừa nói xong, Lê Họa liền đuổi theo, lôi kéo cánh tay anh véo thật mạnh: “Sao anh không tự xem cho mình một quẻ, anh xong đời luôn.”

Chương 61

Lê Họa và Lộ Thiếu Hành thuê một nhà trọ hết sức giản dị, những chỗ thể này có chút cảm giác thực tế, giống như phòng ốc mấy thế hệ lưu truyền tới nay, giữ lại nguyên vẹn những tổn hại, chẳng biết tại sao, nhìn nơi này lại cảm thấy có vài phần cảm động, trong những thành phố đô thị hóa, kiến trúc hiện đại dường như càng ngày càng tương đồng với sự vội vàng của thế giới, ở chỗ sâu trong tâm hồn có lẽ càng chờ mong nơi cũ nát này.

Đường bên ngoài nhà trọ là đá, sạch sẽ, mát mẻ, đi trên đó, tâm hồn con người dường như cũng có thể được tinh lọc.

Hoàng hôn buông xuống, Lê Họa kéo Lộ Thiếu Hành bước đi trên con đường nhỏ này, hai chiếc bóng hẹp dài không ngừng di chuyển trên mặt đất. Khi còn bé nghe Điều lãng mạn nhất, hiện tại xuất hiện trong đầu chính là một khung cảnh như vậy, đi đến ngã tư đường yên tĩnh, có một người khác nắm tay mình, không cần suy nghĩ muốn đi đâu, cũng không cần suy nghĩ sẽ dừng lại ở nơi nào.

“Em thích nơi này.” Lê Họa cười cười, nghiêng đầu nhìn chiếc bóng của mình, thậm chí còn vươn tay ra khua tay múa chân một vài động tác, trên mặt đất cũng hiện ra động tác của tay cô, trông rất sống động.

Tiếng bước chân thanh thúy như tiếng vang của chiếc chuông bạc, anh câu môi nhìn về phía cô, không tự giác tràn ra ý cười.

Thích một người là cảm giác gì?

Muốn ở bên cô ấy, cũng không làm gì cả, chỉ là nhìn, vĩnh viễn cũng không thấy nhàm chán, có lẽ chính là như vậy?

Hai người theo con đường đá thật dài đi đến bên kia, cũng không nói chuyện, trong lòng giống như rất nhiều điều muốn nói sắp tràn ra, nhưng nhìn đối phương cái gì cũng không nói nên lời, hai cặp mắt nhìn nhau, trong lòng luôn tỏ, dường như đều có thể hiểu hết. Cảm giác thỏa mãn không nói nên lời này, hai người họ đều rõ.

Thoát khỏi thành phố lớn ồn ào náo động, đi đến thành phố nhỏ này, giống như tạm thời trốn đi nơi khác.

“Anh muốn đi gặp một người bạn, cùng đi chứ?” Lộ Thiếu Hành nhìn cô thương lượng, toàn bộ để cô làm chủ.

Cô vẫn chưa hưởng thụ hết toàn bộ cảm giác vui vẻ tự mình tỉnh dậy, híp mắt nhìn về phía anh: “Bạn bè nào?”

Sao khắp nơi anh đều có bạn bè thế, cô kéo kéo chần, còn chưa có ý định rời giường. Lộ Thiếu Hành sớm đã mặc quần áo chỉnh tề: “Thì bạn bè ... có chung sở thích, ừm, cậu ta cũng từng đi du học, nghe nói năm đó học ở trường kia rất lợi hại, sớm hoàn thành tất cả các tín chỉ, hơn nữa thành công trở thành người duy nhất tốt nghiệp trước.”

Nghị lực đáng khâm phục, nhân vật này thật lợi hại.

“Còn lợi hại hơn so với anh?” Ánh mắt cô sáng rực nhìn vẻ mặt của Lộ Thiếu Hành.

Lộ Thiếu Hành nheo mắt, cười có chút khiêu cho người ta ... kinh sợ.

Cô lập tức phối hợp: “Lợi hại giống anh?”

Phụ nữ khác mặc kệ, phụ nữ nhà mình sùng bái phải là chính mình: “Ừm.”
Thế này còn kém không nhiều lắm.

Cô cười đến không thể kiềm chế, nhưng vẫn đứng lên mặc quần áo. Đàn ông, bất luận là người đàn ông như thế nào, có đôi khi cũng không khác đứa trẻ là bao.

Sau khi cùng nhau thưởng thức một bữa sáng nhẹ nhàng, Lê Họa đến bên cạnh Lộ Thiếu Hành, cùng đi.

Thấy anh nói là bạn bè, cô đi tới, cảm thấy có chút không đúng. Cô dùng sức không ít lôi kéo cánh tay anh.

“Anh quyết định tới gặp người bạn kia của anh lúc nào?” Về mặt cô có vài phần nghiêm túc, đáng tiếc, Lộ Thiếu Hành không thấy, anh chỉ nhìn chăm chăm địa chỉ trong tay.

“Một ngày hôm trước.” Anh thuận miệng trả lời.

Lê Họa nghiêng răng nghiêng lợi: “Thì ra là anh tới tìm người bạn kia, sau đó thuận tiện đến gặp em.”

Lộ Thiếu Hành phản ứng trở lại, lấy tay gõ gõ đầu Lê Họa: “Em có thể cho rằng anh tới tìm em, thuận tiện đến gặp người bạn kia.”

“Điều này giống nhau sao?”

“Đương nhiên giống nhau, hơn nữa, là anh tìm em trước.”

“Đó là anh cảm thấy một mình gặp bạn rất nhàm chán, liền kéo em đi chịu tội cùng.”

“Đừng hiểu anh như vậy.” Anh cười đến vô cùng phô trương.

Cô lại vươn tay véo chết anh, cười thành như vậy, đáng ghét.

Lần đầu tiên Lê Họa thấy có người có thể được dùng để giải thích hai chữ “suy sụp” đến mức tận cùng, hoàn toàn không phải là làm ra vẻ, chỉ liếc

mắt nhìn anh ta một cái, chính là có cảm giác như vậy. Cô kéo tay Lê Thiếu Hành càng thêm chặt, người đàn ông kia, khiến trong lòng Lê Họa có một loại cảm giác không thể nói rõ, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể phát điên? Có lẽ chính nguyên nhân không xác định này, làm người ta có chút sợ hãi.

Lê Họa nuốt nuốt nước miếng, nhẹ giọng ở bên tai Lê Thiếu Hành mở miệng: “Anh ta chính là bạn của anh?”

Sau khi nhìn một lúc, hình như cũng không đáng sợ như vậy, nhất là đối phương tuyệt đối đúng với danh hiệu anh tuấn vô địch, chỉ là chẳng biết tại sao, Lê Họa mất đi hứng thú thưởng thức, chẳng lẽ già rồi, đối với người đẹp trai thế này cũng không còn sức lực ngắm nghía?

Cô còn đang miên man suy nghĩ, Lê Thiếu Hành đã buông tay Lê Họa ra, đi đến bên cạnh người đàn ông kia.

Trên bàn có nhiều chai rượu, cũng không biết đến cuối cùng đã uống bao nhiêu.

Có một cái chai còn không ngừng lăn, chuẩn bị rơi xuống đất. Lê Họa nhanh chóng bịt lỗ tai lại, chờ chai rượu kia vỡ.

Đồng thời, người đàn ông chân dài kia nhẹ nhàng khều một chút, vậy mà cái chai kia từ dưới vẽ ra một độ cong, vững vàng đứng ở trên bàn. Lê Họa mắt tròn, miệng há lớn, giống như biểu diễn xiếc vậy, có lẽ bộ dạng ngốc nghếch này của cô khiến người ta khinh bỉ. Chỉ ít người đàn ông ngồi ở trên ghế sofa kia từ lúc cô tiến vào tới giờ mới liếc mắt một cái, sau đó cũng không muốn lãng phí ánh mắt ở trên người cô.

Lê Thiếu Hành hơi nhú mày: “Dự định trốn bao lâu?”

Người đàn ông vẫn tiếp tục nằm nghiêng trên ghế sofa, bộ dạng không biết ngày hôm nay ra sao.

Lộ Thiếu Hành không đợi câu trả lời, người đàn ông kia cũng không có ý định mở miệng, lấy chai rượu ở bên cạnh, mở nắp ra. Khi người đàn ông chuẩn bị uống, Lộ Thiếu Hành đột nhiên đến lấy chai rượu kia, hai cánh tay của hai người đàn ông cùng cầm một chai rượu, ánh mắt đối nghịch nhau, chất lỏng trong chai lắc mạnh, hắt lên tay họ.

Lê Họa đi qua ngồi bên cạnh Lộ Thiếu Hành, cô biết anh là người luôn kiên trì tới cùng, vì thế lấy tay túm túm áo anh.

Lộ Thiếu Hành buông tay ra, người đàn ông kia lập tức cầm chai rượu, trực tiếp đổ vào miệng mình, rượu từ miệng người đàn ông tràn ra, chảy xuống quần áo.

Lê Họa có chút sững sờ, cảm thấy người này không thể nào ở chung được.

“Anh tôi bảo anh tới?” Người đàn ông đặt chai rượu xuống, cuối cùng mở miệng nói chuyện, chỉ là thanh âm trầm thấp.

Anh ta nằm nghiêng, hai mắt sáng ngời khác thường, nhất là toàn thân anh ta có một màu đen phụ trợ.

Lộ Thiếu Hành gật gật đầu, lấy một điều thuốc ra, đưa cho người đàn ông đối diện, người đàn ông từ chối. Lộ Thiếu Hành cũng không để ý, cho điều thuốc thấm vào chất lỏng trên bàn, lại dùng bật lửa châm, điều thuốc cháy thành một ngọn lửa màu lam nhạt.

“Lương Thành Nhận.” Lộ Thiếu Hành mở miệng với Lê Họa.

Lê Họa gật đầu với người đàn ông kia, nhưng đối phương không có phản ứng gì.

Lê Họa xấu hổ thu hồi ánh mắt.

Lộ Thiếu Hành liếc mắt nhìn chai rượu rỗng một cái: “Cậu có thể tiếp tục uống, uống cả đời, chỉ cần cậu sẵn lòng. Chỉ là anh cậu bảo tôi nói với cậu một câu, thời gian cậu uống rượu có thể trở về nhìn bố cậu một lần hay không, hiện tại ông ấy đang nằm viện, nếu may mắn có thể sống thêm một năm, nếu không may, có thể ngày mai chính là ngày giỗ.”

Cơ thể Lương Thành Nhận cuối cùng cũng thay đổi từ lúc hai người tiến vào, hình như đang run rẩy, trên mặt anh ta có chút bi thương.

“Chỉ có vậy?”

“Vậy cậu nghĩ anh cậu sẽ nói gì với cậu? Thiên hạ nơi nào không cở lạ?” Lộ Thiếu Hành nói xong cười cười, kéo Lê Họa rời đi, với loại người cố chấp đến tận cùng này, không cần nói thêm gì nữa.

Trong lòng Lê Họa có chút không yên, vừa rồi trong lúc vô ý, cô nhìn thấy trên tay trái của người đàn ông có một vết sẹo. Vết thương ở chỗ đó, thật khiến người ta không thể không nghĩ đến phương diện kia, chỉ là một người đàn ông như vậy lại tự sát, vậy có lẽ nào đó là vì một tình yêu đích thực không thể quên? Người như thế nào có thể khiến một người đàn ông trở thành như thế?

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Lộ Thiếu Hành để đầu Lê Họa dựa vào trên người mình.

“Cái anh Lương kia ... hình như nhìn hơi quen, giống như một ngôi sao nào đó.”

Lộ Thiếu Hành chế nhạo: “Người đẹp trai em đều có ấn tượng.”

“Khoan đã.” Cô vẫn có chút tò mò: “Tại sao anh ta lại biến thành như vậy? Bởi vì một người phụ nữ?”

Lộ Thiểu Hành sờ mũi, nghĩ nghĩ: “Em nói si tình có thể là một loại bệnh hay không?”

“Hả?”

Lộ Thiểu Hành tự mình nở nụ cười: “Anh cảm thấy người nhà họ đều di truyền loại bệnh này ... ”

Lê Họa vốn muốn cười nhưng khóe miệng còn chưa kịp kéo ra, si tình ở trong mắt anh là một loại bệnh, vậy người thông minh như Lộ Thiểu Hành, nhất định sẽ không để cho mình mắc phải thứ bệnh này, cho dù bị bệnh, cũng sẽ lập tức tìm thuốc chữa bệnh?

Lê Họa có chút buồn bực không vui, đi một đoạn đường rất dài, Lộ Thiểu Hành mới phát hiện. Cũng không thể trách anh, anh luôn nói điện thoại, đầu tiên là xử lý một vài việc ở công ty, sau đó chủ động gọi điện thoại cho anh của Lương Thành Nhận, nội dung đơn giản rõ ràng, nói anh đã chuyển lời, về phần có thể có tác dụng hay không, anh sẽ không phụ trách.

“Tức giận?” Lộ Thiểu Hành bỏ điện thoại di động xuống.

Lê Họa nhìn động tác của anh, vừa định nói chuyện, đầu lưỡi bị chính mình cắn phải, may mắn là không quá đau.

“Người vừa rồi, đã từng tự sát?” Lê Họa đột nhiên nghĩ đến.

Lộ Thiểu Hành nhìn cô vài lần: “Chuyện của người khác, em hiếu kì như vậy làm gì?”

Lời của anh thành công chặn lại vấn đề kế tiếp của cô, anh nhất định sẽ không vì một người mà tự sát? Thậm chí loại hành vi này khiến anh cảm thấy rất ngây thơ, không thể nói lý, kẻ ngốc mới có thể làm.

Sắc mặt của cô càng không tốt.

Lộ Thiếu Hành xoa xoa bả vai cô: “Làm sao vậy?”

“Em muốn đến thác nước nhìn một lát.”

“Ừ.”

“Em không có tiền.”

Lộ Thiếu Hành im lặng một chút: “Muốn dùng tiền của anh, người trở mặt nên là anh mới phải?”

Lê Họa kéo kéo cánh tay anh: “Em tới lấy lòng anh.”

“Cứ như vậy?”

Lê Họa cắn cắn môi, để mình làm càn một chút, chỉ một chút, không quan tâm tới bất cứ điều gì.

Thác nước kia rất nổi tiếng, chỉ là có rất ít người biết, vì sao nó lại nổi tiếng như thế. Phần lớn mọi người đều nhìn một cái rồi đi, dù sao một thác nước nhỏ như vậy, thực sự không có giá trị gì đáng xem.

Lê Họa đứng ở nơi đó, nhìn thác nước kia thật lâu.

Vẻ mặt của cô quá mức chăm chú, Lộ Thiếu Hành hơi khó hiểu, cũng phát hiện cảm xúc của cô rất tệ, anh vỗ vỗ bả vai cô: “Đừng nhìn chăm chăm phía dưới như vậy, sẽ khiến anh nghĩ rằng em muốn nhảy xuống tự sát.”

Lê Họa không phủ nhận: “Nếu em nhảy xuống tự sát, anh có đi cùng em hay không?”

Lộ Thiếu Hành liếc mắt nhìn cô một cái: “Anh dường như có khuynh hướng giữ lấy em không cho em nhảy xuống.”

Cô biết sẽ là như vậy, người bình thường, đa số mọi người sẽ lựa chọn làm như vậy, chỉ là nghe anh mở miệng không hề lo lắng, cô vẫn cảm thấy có chút thất vọng. Thất vọng cái gì, chính cô cũng không rõ ràng, có lẽ là bản thân không cảm thấy đủ, muốn có được rất nhiều, dần dần khiến mình càng ngày càng có lòng tham không đáy.

Cô đẩy Lộ Thiểu Hành một cái, không cho anh tiến lại gần mình.

Không hiểu tại sao lại nổi giận, trên mặt Lộ Thiểu Hành tỏ ra vẻ không kiên nhẫn, anh xoay người thật sự rời đi.

Cô nhìn bóng lưng anh: “Anh có yêu em không?”

Lộ Thiểu Hành không để ý đến cô, vẫn đi về phía trước.

Cô căn môi dưới, không rõ bi thương của mình từ đâu tới: “Anh chính là không yêu em, không yêu em ... ” Cô hét thật sự lớn, cũng không biết muốn hét cho ai nghe.

Bước chân Lộ Thiểu Hành dừng lại một chút, anh xoay người chạy về phía cô, cầm lấy tay cô, giữa ánh mắt kinh ngạc của cô kéo cô nhảy xuống hồ nước dưới thác nước.

Nước bắn lên tung tóe, hai người đồng thời rơi vào trong nước.

Nếu đây là điều cô muốn, vậy anh giúp cô toại nguyện.

Hồ nước phía dưới thác nước, từ xa không nghĩ bên trong yên tĩnh không có sóng lại có một dòng nước lớn, những thứ gì rơi vào trong đó, đều có thể lập tức bị đẩy vào bờ.

Lê Họa còn bị vây trong hoảng sợ, kinh ngạc nhìn anh.

Khóe miệng Lộ Thiểu Hành hơi hơi nhếch lên: “Nếu anh thật sự muốn nhảy, cũng sẽ kéo em đi cùng.”

Không cần nghĩ anh là người tốt gì đó, nếu anh thực sự không sống được, cũng muốn có người đi cùng với mình.

Cái loại người vĩ đại vì người khác hy sinh hạnh phúc của bản thân, vĩnh viễn cũng sẽ không phải là anh.

Lê Họa nhìn anh ướt đầm, đột nhiên lệ rơi đầy mặt.

Lộ Thiếu Hành cảm thấy bất đắc dĩ, kéo cô vào trong lồng ngực của mình. Quần áo ướt sũng lại dính rất nhiều bùn cát.

“Vừa rồi anh cũng không mắng em, khóc cái gì?” Anh ôm chặt cô.

Không biết, không biết.

Cô biết được bí mật của hồ nước này, nhưng rất nhiều người không biết. Khu du lịch bây giờ không cho phép người khác chạm vào nước, bởi vậy cũng không có quảng cáo đặc sắc gì của hồ nước này.

Cuối cùng một phần bất an dưới đáy lòng cô, hoàn toàn bị áp chế.

“Vừa rồi anh nghĩ gì vậy?” Cô đặc biệt muốn biết đằng sau biểu hiện dứt khoát kia của anh là cái gì.

“Không nghĩ gì hết.”

Con người nghĩ rất nhiều, cái gì cũng không làm được.

Quần áo của hai người đều ẩm ướt thành bộ dạng này, Lê Họa rất áy náy, nhưng lại không biết xấu hổ: “Anh nhìn xem, cho anh hưởng thụ một lần kích thích, có phải hay không?”

Lộ Thiếu Hành mặc kệ cô.

“Giống như trong phim truyền hình, nam nữ chính từ vách núi đen nhảy xuống phía dưới, sau đó thế nào cũng sẽ không chết?”

Lộ Thiếu Hành chỉ là vắt quần áo, vắt ra hết nước.

“Tại sao anh không nói gì? Phát biểu một chút cảm tưởng đi chứ?”

Lộ Thiếu Hành kéo cô qua, vắt nước ở váy của cô: “Cảm tưởng chính là em tương đối thích hợp viết tiểu thuyết, lần sau chuẩn bị thực hành, có thể đừng kéo anh xuống nước được không?”

Lê Họa càng thêm áy náy, suy nghĩ hai giây, phản ứng lại: “Là anh kéo em ...”

Lộ Thiếu Hành trừng mắt liếc cô một cái, cô đúng lúc ngậm miệng.

Chương 62

Sau khi hai người ướm như chuột lột, cũng không xảy ra chuyện tốt đẹp gì, nơi này không phải rừng núi rậm rạp, cũng chẳng phải rừng rậm nguyên thủy, không thể trình diễn được tiết mục đánh lửa phơi khô quần áo, hoặc là mượn chuyện này thúc đẩy tình cảm. Lê Hòa thành thành thật thật đi theo sau Lộ Thiếu Hành, dáng vẻ này vừa chật vật lại vừa buồn cười. Nhưng cô chính là muốn cười, nhất là khi nhìn thấy Lộ Thiếu Hành cũng chật vật như vậy. Hoàn cảnh nào cũng sang trọng, ở nơi nào cũng nói chuyện được, chưa từng thấy anh như vậy, cho nên cô mới cảm thấy ngạc nhiên.

Trước kia cô có nghe qua một cách nói về thích và yêu, thích một người nhất định là bởi vì anh ấy có ưu điểm, mà khi bạn đã thích, gặp phải khuyết điểm của anh ấy, chấp nhận khuyết điểm này trở thành nét đáng yêu, bạn liền yêu. Bởi vì ưu điểm mà thích, bởi vì thích mà chấp nhận, vì thế yêu.

Không có tình yêu vô duyên vô cớ, cho dù là nhất kiến chung tình, cũng là lấy ngoại hình của đối phương làm nền tảng, chẳng phải sao?

Lộ Thiếu Hành đi cách một đoạn, không thể nhịn được nữa: “Có gì buồn cười sao?”

Trên lông mi anh còn dính nước, khi nói lời này cố ý nhú mày. Cô nhìn anh chăm chú một lát, cười càng tươi: “Anh nói xem bộ dạng này của anh có giống hoàng tử gặp rủi ro không?”

“Đây là vì em là bà phù thủy tạo ra ngàn khó khăn vạn nguy hiểm cho anh.” Lộ Thiếu Hành thực sự không tức giận, anh muốn nổi giận cũng không được, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

“Vậy anh cảm thấy có một bà phù thủy thì tốt hay không có thì tốt?”

Lộ Thiểu Hành quét mắt liếc cô: “Công chúa Bạch Tuyết sẽ cảm thấy không có thật là tốt, về phần hoàng tử ... không biết.”

Kéo âm thanh lớn lên, nhưng lại nói một câu như vậy.

Bộ dạng này của hai người, đành phải tìm người quản lý ở đây.

Những người đó nhìn thấy hai người họ như vậy, cũng tốt bụng không trực tiếp mở miệng nói chạm vào khu nước tự nhiên kia phạt bao nhiêu tiền. Con người, lúc mình có thể làm chủ, lúc có thể mở một mắt nhắm một mắt, cũng sẽ lựa chọn làm người có tình.

Họ đưa tới một máy sấy tóc và một máy hong khô quần áo, Lộ Thiểu Hành liên tục nói lời cảm ơn với họ. Mọi người ở nơi này tương đối nhiệt tình, còn tìm cho hai người một gian phòng.

Lộ Thiểu Hành cởi áo ra, ném vào máy hong khô, lại bỏ quần áo của Lê Họa vào. Lúc này mới cởi quần áo nửa người dưới của mình vứt vào máy hong khô, cùng Lê Họa tiến vào trong chăn. Tóc của anh còn ẩm, không có vấn đề quá lớn. Lê Họa lại không được như vậy, cô dùng khăn lót phía dưới tóc, dùng máy sấy tóc không ngừng thổi. Hai người đương nhiên từng có tiếp xúc thân mật, nhưng giống như thế này thì là lần đầu tiên. Lê Họa vừa sấy tóc, vừa kéo chăn lên che khuất ngực mình.

Lộ Thiểu Hành liếc động tác này của cô, cười rất không kiêng dè.

Lê Họa không nhìn anh, tự mình sấy tóc.

Lúc tóc đã sấy khô, cô mới hoàn toàn lấp ở trong chăn.

Lộ Thiểu Hành cũng không nhàn rồi, anh dùng máy sấy sấy khô di động bị dính nước.

Lê Họa quét mắt nhìn động tác của anh, hình như đã từng thấy một chương trình nào đó nói không thể sấy di động như vậy. Nhưng đến lúc này, đây là phương pháp nhanh và thuận tiện nhất, giờ đâu phải lúc suy nghĩ xem phương pháp này có phải tốt nhất hay không.

“Nếu di động không thể sử dụng, có phải rất phiền phức hay không?” Cô cẩn thận hỏi, bên trong đó hẳn là có nhiều thông tin.

Cô giống như gây ra đại họa, áy náy.

“Nhất định.” Anh sờ bên trong di động một chút: “Định lấy cái gì bồi thường?”

“Muốn tiền không có, muốn mạng có một, anh có muốn không?”

Âm thanh máy sấy có chút hỗn loạn, anh lại sấy thật lâu mới mở miệng: “Không cần thì sẽ thế nào?”

Cô từ trong chăn chui ra, dán lên lưng anh: “Thì như vậy.” Hai tay cô quần lấy cổ anh, bóp chết anh, mười phần uy hiếp.

Lộ Thiếu Hành dừng tay một chút.

Nơi tròn trịa mềm mại chạm trên lưng anh, da thịt tiếp xúc thân mật, khó có thể nói hết sự hấp dẫn tập kích ở trong lòng. Lộ Thiếu Hành nhắm mắt, vốn chuẩn bị mở miệng nói một câu “Hiện tại chuẩn bị bồi thường?”. Lời cũng không nói ra, trong lòng âm u hy vọng duy trì tư thế này, cảm thấy cái loại đan xen giữa muốn và không muốn, chờ mong trong lòng nhưng chứa nhiều mâu thuẫn toàn bộ pha trộn cùng một chỗ.

Tiếng máy sấy tóc hoàn toàn che lấp chút dị thường này của anh.

Lê Họa thấy anh không nói lời nào, đầu dựa vào vai anh: “Tại sao không nói lời nào?”

Cô đùa dai thối thối vào lỗ tai anh, người này từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh như vậy, thật sự không nói gì. Lê Hòa cau mày, người này không phải tưởng thật rồi chứ?

Khóe miệng Lộ Thiếu Hành lộ ra nụ cười, nhưng không nói lời nào.

Lê Hòa có chút nóng nảy, lấy tay sờ tóc anh còn hơi ướt, lấy lòng nói: “Em giúp anh sấy tóc.”

“Được.” Anh lại thoải mái vui vẻ trả lời.

Anh đặt điện thoại di động xuống, liền quay đầu đưa máy sấy tóc tới tay cô.

Cô cầm máy sấy chuẩn bị đứng lên, cuối cùng nhận thấy có điều gì đó không đúng, lại tiến vào trong chăn, hai mắt nhìn chăm chăm anh.

Lộ Thiếu Hành không nói một lời nhìn cô.

Bị nhìn chăm chú khiến cô lúng túng: “Vẫn là anh tự sấy đi.”

“Hành vi này của em ... ”

“Em cũng là phụ nữ.” Lê Hòa đưa máy sấy đến trước mặt anh, liền vùi toàn thân mình trong chăn, trên mặt một mảng nóng bừng, cô nhin không được lấy tay sờ sờ mặt mình, không được nóng.

Lộ Thiếu Hành lắc đầu, tùy ý sấy qua tóc, lại xuống giường nhìn quần áo ở máy hong khô. Quần áo đã khô, anh lấy ra, ném lên trên giường. Anh thuận tay mặc quần áo.

Lê Hòa vừa mặc quần áo, vừa nhìn anh, năng lực thích ứng thật mạnh, thuận tay như vậy ...

Sau khi thu dọn tất cả, hai người trả toàn bộ đồ đạc về đúng chủ, ngày hôm nay đoán chừng số lần cảm ơn cũng bằng tổng năm trước gộp lại.

Sau khi trở về, Lê Họa đã cực kỳ mệt mỏi, ngã xuống giường liền muốn trực tiếp đi gặp chu công. Nhưng người nào đó lại cố tình đối nghịch với cô, kéo cô từ trên giường lên: “Đi tắm rửa.”

Lê Họa nhú mày: “Để làm gì.” Chuyện này cũng muốn xen vào.

“Nhanh đi.” Một chút thương lượng cũng không được.

Cô cầm áo ngủ đi vào phòng tắm, sau khi đi vào mới phát hiện có điều bất ổn: “Anh theo vào đây làm gì.”

“Em nói xem?”

Lê Họa thừa nhận, cô ở trong phòng tắm, cứ như vậy nhìn Lộ Thiếu Hành đóng cửa lại, anh khác với lúc trước “đứng đắn” cười, quả thật có thể khiến người ta lập tức liên tưởng đến hình ảnh không đơn thuần, cô cố tình không biết là thô tục, ngược lại cảm thấy hấp dẫn đến cực điểm. Cô có phải bị tẩy não rồi hay không?

Mặt lại nhin không được đỏ lên.

Vừa rồi cô buồn ngủ, đột nhiên giờ tiêu tán không thấy.

Cô mãi nói không nên lời, mà anh đã cởi toàn bộ quần áo ra.

“Cần anh phục vụ em?” Lộ Thiếu Hành thẳng tắp đi tới.

Lê Họa đứng ngơ ngác, tình huống này rất rất rất ... hạn chế lứa tuổi.

Cô nuốt nước bọt: “Em tự mình làm.”

Cô vừa cất lời, Lộ Thiếu Hành hơi hơi nhếch miệng. Sự cam chịu này, càng làm anh cảm thấy vừa lòng.

Lê Họa ngửa đầu, mình vừa nói cái gì vậy.

Lộ Thiếu Hành thẳng tắp nhìn về phía cô, hoàn toàn không biết là ánh mắt của mình quá mức đường đột. Ngọn lửa trong lòng lúc trước, ở trong cơ thể hừng hực bốc cháy. Sự kích động này lại lần nữa nổi dậy, khiến anh nhiệt huyết sôi trào.

Quân tử là để người khác xem, sau khi đóng cửa lại, không cần phải tự đối trá cho mình xem.

Nhất là ở trước mặt người phụ nữ của mình, không cần phải “quân tử” như vậy, không phải sao?

Khi anh nhào nặn vật tròn trịa trước ngực cô, giống như một đứa trẻ muốn ăn mật đào lại cố tình không ăn, giờ phút này cuối cùng như mong muốn được nếm thử. Cảm giác này, hoàn toàn phù hợp với sự chờ mong lúc trước của anh.

Anh đứng ở sau lưng cô, cầm để trên đầu cô, hai tay không ngừng xoa, nghe miệng cô phát ra tiếng nỉ non rất nhỏ.

“Lúc chiều, anh đã muốn làm như vậy ... ” Khi nói ra lời này, cùng lúc ngón trỏ tay phải của anh nhẹ nhàng nắm lấy đỉnh kia, hơi hơi lôi kéo.

Cô cắn môi mình: “Anh ... ”

Anh ở ngực cô không ngừng trêu chọc một phen, lúc này mới đưa tay trượt xuống dưới.

Cả người cô cũng không nhịn được run rẩy.

Nước từ vòi hoa sen ào ào rơi xuống mặt đất, âm thanh giống như tiếng mưa to, tiết tấu vội vàng giống như nhịp tim của hai người trong phòng tắm.

Lộ Thiếu Hành thu hồi tay lại, xoay người cô đối diện mình, để cơ thể cô dựa vào tường.

Lê Họa càng run rẩy kịch liệt, hình ảnh này khiến cô rung động, thậm chí không dám có động tác gì. Cô giống như con rối gỗ mất đi động tác, ngơ ngác dựa vào mặt tường. Mà anh lại giống như một con rắn, phun ra đầu lưỡi thật dài, ở trên người cô không ngừng di chuyển.

Đầu lưỡi của anh, từ cổ của cô chậm rãi di chuyển xuống dưới, đi đến đâu, cô hoảng sợ run rẩy không ngừng đến đó.

Tay cô lướt qua hai bên mặt tường, không bắt được gì, mặt tường rất trơn, tay cô không có chỗ để bám.

Cuối cùng, đầu lưỡi của anh dừng di chuyển, ở bụng dưới của cô do dự không ngừng. Tay anh, nhẹ nhàng tách chân cô ra, tay kia thì cẩn thận luồn vào, ở bên ngoài xoa nắn vài cái.

“Không được ... không ... ” Cơ thể của cô càng run rẩy, toàn thân đều mềm nhũn. Nhưng anh cũng không khách khí, trong nháy mắt ngón trỏ đâm vào, chậm rãi mở miệng: “Đây là hy vọng ở trên giường?”

Thiết kế của gian nhà cũng không có phòng tắm hiện đại như vậy, tất cả đều là kết cấu gỗ trúc, động tĩnh hơi lớn một chút, có thể khiến người cách vách trực tiếp nghe được âm thanh.

Trong miệng cô lưu luyến kêu to, cũng không biết là muốn nói gì.

Mà anh đã lại bỏ thêm một ngón tay đi vào, tiết tấu thông thả, hơi hơi tiến vào, sau khi rời khỏi, lại dùng lực đâm vào, khống chế được tiết tấu. Anh cũng không phải là người nhiều ham muốn, nhưng cảnh tượng trước mắt này khiến anh cực kỳ hưng phấn, đôi mắt chợt hiện lên vô số tia sáng.

Đầu ngón tay ra vào càng ngày càng dễ dàng, chất lỏng trắng mịn ở đầu ngón tay có thể thấy được rõ ràng.

Trong nháy mắt cô cúi đầu, đúng lúc nhìn thấy động tác anh đưa ngón tay vào trong miệng, đôi mắt mở to. Mà khoảnh khắc anh đứng lên, cô đương nhiên phối hợp, mở chân ra.

Nhưng còn chưa đủ, anh sử dụng đầu gối dùng sức kéo hai chân của cô ra, chân cô không khỏi tách ra đến tận cùng. Cuối cùng cô chịu đựng không nổi, toàn thân bủn rủn, thoát lực mà bất lực, giống như mục đích của anh. Anh thuận thế tiếp nhận cơ thể cô, hai tay nâng hai chân của cô lên, chống đỡ cơ thể cô. Anh liền trực tiếp tiến vào trong cơ thể cô, hai chân cô quăn ở bên hông anh. Giọt nước trên cơ thể giống như xoa một tầng dầu bôi trơn, cô không ngừng trượt xuống, mà anh lại không ngừng kéo cô lên, trong lúc quanh co, cơ thể cọ xát càng nhiều.

Trời sinh trong cơ thể đàn ông có ham muốn chinh phục, nhìn thấy vẻ mềm yếu trên mặt cô, cảm giác tự hào trong lòng lại càng trở nên mạnh mẽ.

Thanh âm nức nở của cô giữa tiếng ào ào của nước chảy giống như tiếng nỉ non của người tình.

Người đàn ông di chuyển không biết mệt mỏi cùng âm thanh mê người của người phụ nữ, tấu thành một khúc nhạc hài hòa.

Chương 63

“Em ở lại nơi này.” Lộ Thiếu Hành vừa sửa sang lại quần áo, vừa không chút để ý mở miệng. Anh cài lại cúc áo cuối cùng, lúc này mới nhìn về phía Lê Họa còn nằm ở trên giường.

Anh chuẩn bị trở về thành phố Yên Xuyên.

Lê Họa ngẩng đầu, có chút nghi hoặc, đôi mắt mở to, hình như không hiểu được ý của anh: “Anh nói gì?”

“Em ở lại nơi này.” Không dự định để cô trở lại Yên Xuyên.

“Có ý gì?” Lê Họa nhú mày nhìn anh.

“Em ở lại nơi này chơi vài ngày.”

Chỉ là vài ngày sao?

“Anh nói gì?”

Biết cô nghe đã hiểu, anh nhếch miệng, ngồi ở đầu giường, sờ sờ đầu cô. Sau đó cũng không nói gì, liền rời đi. Mà cô chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng anh, còn có ánh mắt phức tạp lúc trước của anh. Cô không biết anh chuẩn bị làm gì, vả lại anh cũng không có ý định để cho cô tham dự.

Nhưng cô tin tưởng anh.

Trên Weibo có người hỏi, so với yêu còn sâu sắc hơn yêu là gì?

Đáp án là tin tưởng.

Lộ Thiếu Hành mới xuống máy bay không bao lâu, liền nhìn thấy Tô Thiên Linh đứng cách đó không xa vẫy tay với anh. Bước chân Lộ Thiếu Hành

dừng lại, vẫn đi về phía Tô Thiên Linh.

“Thế nào, tôi làm hết phận sự phải không?” Trên mặt Tô Thiên Linh tràn đầy ý cười lấy lòng nhìn Lộ Thiếu Hành: “Không phải là thấy cảm động chứ? Tuy rằng kiểu bạn gái làm hết phận sự giống tôi càng ngày càng ít, nhưng anh không cần có vẻ mặt ‘thụ sủng nhược kinh’ như vậy.”

Nói xong cô liền muốn kéo cánh tay Lộ Thiếu Hành, Lộ Thiếu Hành hơi nghiêng tay, Tô Thiên Linh không lôi kéo, nhưng ý cười không thay đổi, càng dùng sức kéo cánh tay Lộ Thiếu Hành: “Tôi chỉ đang làm giống suy nghĩ của anh thôi.”

Trong nháy mắt anh nhìn về phía Tô Thiên Linh, lập tức nhìn thấy có rất nhiều người trốn sau cánh cửa, Lộ Thiếu Hành vẫn chưa quay đầu lại nhìn xem là lén chụp ảnh hay là chụp công khai, anh đè thấp thanh âm: “Cô gọi tới?”

“Sao anh có thể đề cao tôi như vậy?” Tô Thiên Linh hừ một tiếng: “Chỉ là để lộ ra một chút tin tức, bọn họ sẽ không mời mà tới.”

Lộ Thiếu Hành không lộ ra vẻ mặt gì: “Xem ra cô ẩn giấu rất kĩ.” Truyền thông luôn đưa tin Tô Thiên Mặc là người thông minh hơn người, còn đối với vị nhị tiểu thư này lại đưa tin rất ít.

“Sao? Yêu tôi rồi?” Tô Thiên Linh tự giấu cười cười, dù sao người khác cũng không nhìn thấy sự cố gắng của cô, tất cả của cô, chỉ biết đặt ánh mắt lên người chị cô.

“Cô định đi tình biệt luyện?” Lộ Thiếu Hành liếc mắt nhìn cô một cái.

Thật sự là người đàn ông lạnh lùng.

“Tình biệt luyện cũng không tồi, dù sao cho tới bây giờ người đàn ông kia cũng không để tôi ở trong lòng.”

Lộ Thiểu Hành lấy chìa khóa xe ra, nghe thấy vậy chăm chú nhìn Tô Thiên Linh: “Chẳng ai ép cô làm nhiều như vậy vì cậu ta.”

“Quả nhiên đàn ông đều vô tình giống nhau.”

“Đây không phải là kỳ vọng của phụ nữ sao?” Chẳng qua đây chính là hy vọng của người vợ, vừa hy vọng người đàn ông thâm tình không dối với mình, lại vừa hy vọng anh ta lãnh khốc vô tình với người khác.

“Được rồi, là như vậy.” Tô Thiên Linh ngồi vào trong xe của Lộ Thiểu Hành: “Không ngại cùng đi ăn tối chứ?”

Sau khi Lộ Thiểu Hành đưa Tô Thiên Linh về nhà, mới trở lại khu biệt thự Khuynh Thế. Vừa bước vào cửa, anh liền bị Lộ Diệc Cảnh với vẻ mặt khác thường kéo đến một bên: “Bác trai và bác gái luôn không ngừng cãi nhau, rất kịch liệt, ngay cả chén đĩa cũng đập vỡ hết rồi, đừng nói đến những bình hoa quý báu trên tầng hai ... ”

Lộ Thiểu Hành gật gật đầu.

Lộ Diệc Cảnh cau mày: “Em nói, người cãi nhau chính là bố mẹ anh.”

“Anh biết, cậu vừa mới nói qua.”

“Vậy anh còn thế này ... ” Vẻ mặt bình tĩnh.

Lộ Diệc Cảnh cũng cảm thấy nếu tổ chức một cuộc thi bình tĩnh, người anh hai này của anh nhất định có thể giành được giải quán quân. Cho dù trời có sập xuống, nhất định cũng có thể không chớp mắt mà nhìn.

“Anh cần phải như thế nào?” Anh buồn cười lắc đầu, vỗ vỗ bả vai Lộ Diệc Cảnh.

Khi Lộ Thiểu Hành đẩy cửa chính ra, người hầu đang thu dọn những mảnh vụn trên mặt đất.

“Nhị thiếu, cậu một đợi một lúc rồi hãy đi vào, bây giờ ... Haizz.” Dì Trương vẻ mặt đau khổ nhìn một đống hỗn độn trên mặt đất.

Lộ Thiểu Hành chỉ đứng đó, không nói gì.

Dì Trương đi tới: “Nhị thiếu, cậu đi an ủi phu nhân một chút đi, bây giờ bà ấy thật sự rất đau lòng.”

Nhưng, dì Trương chưa nói xong, Đường An An đã đứng ở trước lan can tầng hai, ánh mắt sâu xa nhìn đứa con trai này của mình, đôi mắt đỏ ngầu, vừa nhìn đã biết nhất định là mới khóc. Chỉ là bây giờ Đường An An đoan trang quỵến rũ như trước, khí chất hợp lòng người.

“Thiểu Hành, con lên đây.”

Lộ Thiểu Hành trầm mặc không nói, nhìn thoáng qua Đường An An, bản thân mang một bộ dạng suy sụp như cũ. Đường An An thấy anh chậm rãi đi tới, một chút ý cười cũng không có, trong lòng càng lạnh.

Lộ Thiểu Hành đi theo Đường An An vào thư phòng.

Từ nhỏ đến lớn, anh luôn bị giáo huấn rất ít. Cho dù bị giáo huấn, cũng là dưới tay của Lộ Chính Nhiên. Mẹ anh, gần như chưa từng đánh mắng anh, cho tới bây giờ luôn rất tự hào về anh. Nghĩ vậy, đôi mắt của Lộ Thiểu Hành cũng có chút chua xót. Bố mẹ nuôi dưỡng con cái mới thật sự là lỗ vốn? Lúc còn nhỏ lo lắng anh không có tiền đồ, khi lớn lên lại phải giao anh cho một người phụ nữ khác. Có lẽ bố mẹ còn có thể coi con cái là tất cả của mình, nhưng con cái thì không bao giờ như vậy.

Tay anh nắm thành một quyền.

Ai nói anh rất bình tĩnh?

Trái tim của anh, qua nhiều năm như vậy, chưa bao giờ bị thương như hôm nay.

Lúc cùng Lê Hòa xem Phi thành vật nhiều, người đàn ông kia cùng bạn gái mình bỏ trốn, bởi vì bố mẹ cô gái không đồng ý. Bọn họ đi tới một thành phố khác, cuộc sống rất tốt. Thế nhưng người đàn ông lại trở về nhà, không trở lại bên cạnh bạn gái nữa. Người dẫn chương trình hỏi nguyên nhân từ người đàn ông kia, anh ta nói khi anh ta nhìn thấy bố mẹ nắm tay qua đường cái đi tìm mình, nhìn thấy tóc bố mẹ đã hoa râu, giây phút đó anh ta cảm thấy bố mẹ mình đã già. Lúc còn rất nhỏ, sẽ cho rằng bố mẹ vẫn là chỗ dựa vững chắc cho mình, sau lại phát hiện, bố mẹ đã già rồi, chỉ có thể coi mình là chỗ dựa vững chắc.

Người đàn ông kia trở về bên cạnh bố mẹ.

Người dẫn chương trình lại hỏi người đàn ông, khi anh ta đưa ra quyết định như vậy, có biết hay không ở một thành phố khác, cũng sẽ có một người con gái đang khóc?

Lộ Thiệu Hành nghĩ đến tình cảnh đó, sẽ tàn nhẫn quyết tâm đối mặt với tình huống ngày hôm nay. Nếu, chỉ có thể như vậy mới có thể bảo toàn, một cơ hội cũng không thể bỏ qua, ai sẽ biết được tương lai của mình sẽ như thế nào?

Anh ngồi đối diện với Đường An An.

“Mẹ.”

Đường An An thở dài một hơi: “Con đi đâu vậy?”

“Từ thành phố Hạ Xuyên trở về.” Anh thành thực mở miệng, không giả dối.

Đường An An gật gật đầu, nhìn ánh mắt của con trai: “Sau đó cùng Tô tiểu thư ăn cơm?”

Bà không hỏi nhiều về việc con trai mình đi Hạ Xuyên làm gì. Nếu anh còn có thể trở về cùng Tô Thiên Linh ăn cơm, vậy cho thấy anh chấp nhận cuộc hôn nhân này. Anh từ nhỏ đã ngoan ngoãn, nhất là lúc đưa ra quyết định lớn, chưa bao giờ đối nghịch với bố mẹ. Bà cũng tin tưởng, con trai mình là một người lấy đại cục làm trọng. Như vậy lần này anh đi thành phố Hạ Xuyên, còn ở cùng người phụ nữ đó lâu như vậy, nhất định là nói chuyện chia tay.

Lộ Thiếu Hành gật gật đầu.

Giọng nói của Đường An An hơi khàn, lúc trước vì con trai còn nhỏ, đồng thời cũng vì mình. Hôn nhân của bà, sống lâu như vậy, hôm nay mới nghĩ đến hỏi bản thân mình, nhiều năm như vậy, đến cuối cùng bà chiếm được gì. Đến cuối cùng bên cạnh mình còn lại gì.

“Em ba con đã trở về, con có biết không?”

Lộ Thiếu Hành lại gật gật đầu: “Con không phải em ba.” Cho nên không có khả năng thà làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lành. Khi anh từ nước ngoài trở về, không chỉ mang theo niềm tin của bản thân mình, trên người còn có niềm tin của rất nhiều người. Anh đưa về một số nhân tài lớn, những người này vô cùng thất vọng với tình hình trong nước. Là anh nhiều lần cố gắng khuyên bảo, sẽ bằng lòng đi thử, cho bọn anh một cơ hội thực hiện một kế hoạch lớn, mà không phải tặng năng lực của mình cho nước Mỹ.

Anh không thể thoải mái nói với bố mẹ một câu con không muốn gì cả, chỉ cần bố mẹ cho con lấy người con muốn lấy.

Anh không thể làm ngược lại niềm tin của người nhiều như vậy, đồng thời cũng không thể làm ngược lại lời hứa của bản thân mình.

Vì thế, anh chỉ có thể làm vị Nhị thiếu này, nhiều lần cố gắng.

Đường An An nghe anh nói như vậy, đôi mắt càng thêm đỏ. Chuyện của Lộ Ôn Diên, gần như khiến bác cả già đi cả chục tuổi, ai biết được thằng bé này sẽ dứt khoát như vậy?

Nhưng Đường An An nghe Lộ Thiếu Hành nói thế, lại càng thêm thương cảm, bà hy vọng anh có thể giống như Lộ Ôn Diên tranh cãi kịch liệt, như Lộ Diệc Cảnh không thoái mái liền trở mặt, ai nói cũng không tiếp thu.

Nhưng bà cũng biết, anh sẽ không như vậy.

“Con sẽ đính hôn với nhị tiểu thư Tô gia.” Lộ Thiếu Hành mày cũng không nhíu mở miệng, sau đó đứng lên, trực tiếp đi ra ngoài.

Liền đánh cược một ván này.

Đường An An nhìn bóng dáng con trai, nước mắt cuối cùng cũng chảy xuống. Con cho rằng mẹ gọi con tới nơi này, chính là vì khuyên con lấy Tô Thiên Linh sao? Còn đưa cô gái kia đi xa như vậy, là trực tiếp nói rõ thái độ của con. Đây không phải là sợ bọn họ sẽ làm ra chuyện gì bất lợi với cô gái kia sao?

Không được con trai mình tín nhiệm, thì ra cảm giác là như thế.

Hơn nữa, con rõ ràng phát hiện mẹ khác thường, cũng không đồng ý an ủi mẹ, ngay cả người làm đều nói với con, hôm nay mẹ cãi nhau một trận lớn với bố con. Nhưng con không nói một câu an ủi, cũng không hỏi vì sao mẹ cãi nhau với bố.

Con nhất định là đang oán trách mẹ?

Đường An An vô lực ngã lên trên bàn, sống nhiều năm như vậy, kết quả là, cái gì cũng không có. Chồng không có, con trai cũng không có.

Điều này sao có thể?

Bà đột nhiên đứng lên, tuyệt đối không thể.

Lộ Thiếu Hành đứng ở ngoài cửa, nhẹ nhàng nhìn người bên trong cánh cửa mở miệng: Rất xin lỗi mẹ.

Lộ Chính Nhiên trở về vào ban đêm, lại cùng Đường An An cãi nhau một trận.

Đường An An ngồi ở trên giường, nhìn chăm chăm chồng mình. Mọi người đều hâm mộ bà, nói bà được gả cho một người đàn ông tốt, chưa từng làm ra chuyện gì có lỗi với bà. Cưng chiều bà, yêu à. Bà biết, cùng lắm người khác nhìn thấy là một mặt tốt nhất của mình, bà cũng không để ý. Cho dù rõ ràng bà biết, chồng của bà, yêu nhất chính là con đường làm quan của ông.

Bà cũng biết, ít ra ông khác với loại người ăn chơi trác táng.

Khác? Khác ở chỗ nào?

Con riêng cũng có, một đứa con riêng đã khiến bà tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Còn nhớ rõ đây là nhà của ông?” Bà khoanh hai tay trước ngực nhìn chồng, dùng ngữ khí bi thương mở miệng.

“Ban ngày còn chưa tức giận đủ?” Lộ Chính Nhiên cũng nổi giận.

Ông không biết chuyện như vậy có gì ngạc nhiên.

Ông đối với bà còn chưa đủ tốt? Nhiều năm như vậy ông cũng không có tin tức xấu gì, nhìn người cùng nghề với ông xem, thế giới bên ngoài mới rực rỡ nhiều màu. Hơn nữa năm đó ông còn trẻ, từng có một thời gian ngắn mua vui, có gì ngạc nhiên?

Tuổi cũng đã lớn, lại còn tính toán chuyện này.

Đường An An chỉ cười lạnh. Bà luôn luôn khinh bỉ những người đàn bà làm tiểu tam, trong giới giải trí có một nữ minh tinh làm tiểu tam gần như toàn thành phố đều biết, cuối cùng cũng được gả vào nhà giàu có. Người khác nói nữ minh tinh kia thông minh thế nào. Bà còn không để ý, một lòng cảm thấy làm tiểu tam thì mọi người đều nên khinh bỉ. Nhưng hiện tại lại cảm thấy nữ minh tinh kia thực sự thông minh. Người bao dưỡng cô, giàu có cỡ nào, thậm chí nói yêu nhất một người là cô. Cho dù sau khi chia tay, cô cũng là một người đặc biệt nhất. Nhưng nữ minh tinh kia vẫn chủ động tách khỏi phú hào đó.

Chỉ vì yêu nhất một người là cô, không phải chỉ yêu một người là cô.

Không có khả năng chia sẻ với người phụ nữ khác người đàn ông của mình.

Đường An An bình tĩnh nhìn người đàn ông này: “Chẳng lẽ tôi không nên tức giận? Chồng tôi ở bên ngoài có một đứa con riêng lớn bằng con trai tôi, ông còn muốn tôi cười chấp nhận sao?”

Tại sao bà phải chấp nhận ông, tại sao bằng lòng gả cho ông.

Không phải là bởi vì câu nói kia: Anh yêu em nhất.

“Đều đã là chuyện quá khứ, bà còn ồn ào cái gì. Không sợ người khác nghe thấy chê cười sao?”

“Chê cười? Ai chê cười ai.”

“Cách nhìn của phụ nữ, bà chính là người phụ nữ hạn hẹp như vậy.”

“Tôi hạn hẹp như vậy thì sao.” Đường An An tức giận đến phát run: “Đương nhiên không so được với ông khoan hồng độ lượng. Năm đó giới thiệu cho ông người đẹp Tô gia, ông còn có thể để con trai mình lấy con gái

nhà bọn họ, củng cố thể lực của bọn họ, đồng thời cũng thêm gạch thêm ngói cho con đường làm quan của ông.”

“Những điều này là ai nói cho bà biết?”

“Lộ Chính Nhiên, ông thực sự nghĩ tôi là một người phụ nữ không có đầu óc? Không chỉ ở bên ngoài nuôi con riêng, còn dám để con trai tôi lấy con gái nhà họ Tô của bọn họ, tôi nói cho ông biết, trừ phi tôi chết, nếu không ông đừng nghĩ đến chuyện con trai tôi có liên hệ gì với nhà họ Tô.”

Thái độ của Lộ Thiếu Hành, bà đã rõ ràng. Cho dù anh không nói bất cứ điều gì, nhưng chính là anh thật sự thích cô gái kia. Nếu bọn họ bức bách anh, anh sẽ chấp nhận. Nhưng anh sẽ thất vọng về bọn họ, đáy lòng không còn tôn trọng người mẹ này.

Nếu trong lòng anh, đã thất vọng về người bố này rồi, bà không thể để con trai mình thất vọng về mình được.

Sau khi Đường An An ngủ một giấc, đáy lòng lại bắt đầu do dự. Đúng là những chuyện Lộ Chính Nhiên làm khiến bà cảm thấy khó chịu, nhưng dù sao ông ấy cũng là chồng mình. Huống chi sự việc kia quả thực đã xảy ra lâu như vậy. Bà thật là một người phụ nữ hẹp hòi, lại để ý mấy chuyện này. Hôn nhân của Thiếu Hành không phải chuyện đơn giản như vậy. Bà không nên vì mình trong cơn tức giận mà làm chuyện bất lợi đến nhà họ Đường và nhà họ Lộ.

Bà do dự.

“Phu nhân.” Dì Trương đi tới, nhíu mày.

“Làm sao vậy?” Đường An An xoa trán.

“Bà xem này ... Đây là lúc tôi dọn dẹp phòng Nhị thiếu phát hiện ra trong sọt rác, bà nói xem ... ” Dì Trương rồi rầm không thôi.

Đường An An nhận lấy tờ giấy kia.

Rất đơn giản mở ra, Đường An An lại run lên một chút.

Là giấy xác minh mang thai, tên là Lê Họa.

“Bà đi xuống trước đi.” Đường An An có chút vô lực phân phó.

Ở vào địa vị này của bà, bà đương nhiên gặp qua không ít chuyện như vậy. Người phụ nữ bên ngoài của con trai có con, bố mẹ không đồng ý, vì thế mất đứa bé. Con trai tranh cãi, mâu thuẫn với bố mẹ, rời nhà trốn đi không phải ít, thậm chí, không bao giờ quay về nhà nữa. Cho dù không phải người dứt khoát như vậy, có lẽ trong lòng cũng sẽ có khoảng cách, hơn nữa cuối cùng không tài nào bù đắp lại được.

Đường An An nhìn tờ giấy kia thật lâu, lại không còn do dự.

Bà không thể mất đi đứa con trai này được.

Bà gọi một cuộc điện thoại: “Đặt cho tôi một vé máy bay đến thành phố Hạ Xuyên.”

Khi tin tức Đường An An tự mình đến Hạ Xuyên đón Lê Họa trở về biệt thự truyền đến, Lộ Ôn Diên vẻ mặt suy sụp lôi kéo Lộ Thiếu Hành: “Anh hai, chiêu này của anh, thật sự lợi hại, vô cùng khâm phục.”

Cố ý gần gũi với Tô Thiên Linh, căn bản không phải để cô trở thành tấm bia, mà là có tác dụng vào ngày hôm nay. Một khi Đường An An biết về sự việc kia, đương nhiên phản cảm với Tô gia. Lại vừa đúng lúc lộ ra tờ giấy chứng thai để Đường An An nhìn thấy, vào thời điểm này ... tính kế sai một giây cũng không được.

“Bởi vì anh không phải cậu.” Ngữ khí của Lộ Thiếu Hành lạnh nhạt trước sau như một, anh không phải Lộ Ôn Diên, sẽ không vì một người phụ nữ

mà đấu tranh với người nhà, sẽ không vì một người phụ nữ mà từ bỏ tất cả.

Nhưng bắt anh giống như nguyện vọng của bố mẹ lấy một người phụ nữ môn đăng hộ đối?

Anh không muốn.

Vậy phải làm sao bây giờ, chỉ có thể có một biện pháp vẹn toàn đôi bên. Biện pháp nhất định có, chỉ cần bạn bằng lòng đợi. Anh giới về năm bắt cơ hội, tạo ra cho mình một cơ hội. Cho dù rất nhỏ bé, anh cũng sẽ thử một lần.

“Anh lợi hại hơn em.” Lộ Ôn Diên thật tình cười, chỉ là cười rất yếu ớt, đây là biểu hiện khi “căn bệnh” của anh vẫn chưa khỏi hoàn toàn: “Em phải chuẩn bị tiền lì xì.”

Lúc này Lộ Thiếu Hành mới thật tình nở nụ cười.

Lộ Ôn Diên đã đi thật xa, nhưng vẫn đặt câu nói vừa rồi của Lộ Thiếu Hành ở trong lòng.

“Nếu anh thật lòng yêu một người phụ nữ, anh nhất định sẽ để cô ấy quang minh chính đại tiến vào nhà họ Lộ.”

Trở lại thời gian một ngày nào đó trước kia, khi Lộ Thiếu Hành cùng Lê Họa ăn cơm ở một nhà hàng nhỏ, nhìn thấy trên báo có bài đăng về một công tử giàu có vì một người phụ nữ mà không tiếc từ bỏ tất cả.

Lúc ấy Lộ Thiếu Hành nói: “Anh không phải là loại đàn ông này.”

Anh thật sự không phải.

Anh cũng không nói dối.

Mà khi màn đêm buông xuống, anh ôm Lê Họa, nhẹ nhàng mở miệng: “Nhưng anh nguyện ý thử một lần.”

Đó là lời nói êm tai nhất cô từng nghe qua.

Hóa ra có đôi khi lời hứa hẹn êm tai không phải là anh yêu em cả đời, anh yêu em trọn đời trọn kiếp, anh yêu em mãi mãi, mà là anh nguyện ý thử một lần.

Cho đến sau này, Lê Họa cũng không hỏi Lộ Thiếu Hành, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì. Đường An An tự mình đón cô về Lộ gia, hơn nữa còn vô cùng chăm sóc. Tin tức đám cưới của nhà họ Lộ và nhà họ Tô cũng chậm rãi tiêu tan, người ta đưa con dâu đến bên cạnh rồi, còn truyền tin tức không có thật làm gì? Mà Tô Thiên Linh ở trước mặt phóng viên cũng nói cô và Lộ Thiếu Hành chỉ là bạn bè mà thôi, là trí tưởng tượng của mọi người quá phong phú.

Đường An An đón Lê Họa trở về biệt thự Khuynh Thế không lâu, cũng đã có chút phản ứng, tất cả mọi chuyện xảy ra lại trùng hợp như thế. Nhưng cũng không nói thêm điều gì.

Lê Họa đứng ở trong đại viện Khuynh Thế, trong tay cầm một quyển sách, chậm rãi xem.

Lộ Thiếu Hành từ phía sau, ôm lấy cô. Cô mãi mãi không biết, anh vì ngày này, đã cố gắng bao nhiêu. Trong lòng anh vĩnh viễn áy náy với mẹ. Nhưng anh hiểu bố mẹ mình, bố bây giờ đã kiềm chế hành vi ở bên ngoài, đối với mẹ cũng là thật lòng, chỉ là bố cứng nhắc quá mức. Đồng thời bố vô cùng để ý tới chức vị của mình, giữa họ thực sự không có khả năng xảy ra chuyện gì. Mà mẹ lại dễ mủi lòng như vậy, bố chỉ cần mềm mỏng một chút, mẹ liền không hạ được quyết tâm.

Mà Kỳ Y Đình, lại càng không phải sự uy hiếp. Đừng nói là Lộ Chính Nhiên căn bản không nghĩ tới việc nhận đứa con trai kia để làm hết trách

nhệm của một người cha, Kỷ Y Đình cũng kiên quyết không muốn có chút quan hệ nào với nhà họ Lộ.

Cũng chỉ có vào giờ phút này, anh ôm lấy cơ thể của cô, mới cảm thấy tất cả đều chân thực, trong lòng cũng có một khối kiên định.

Lê Họa kéo tay Lộ Thiếu Hành ra, ánh mắt ý bảo anh nhìn trên bàn: “Đây đều là mẹ anh cho người mang tới ... Mỗi ngày đều phải uống mấy bát lớn ... Anh nói xem anh đã làm gì vậy?”

“Không làm gì cả.” Hai mắt anh vô tội nhìn chăm chăm cô.

“Làm trò.” Lê Họa trừng mắt nhìn anh: “Mẹ anh nói em mang thai ... ”

Lộ Thiếu Hành chau mày, cầm lấy sợi tóc bên tai cô: “Là mẹ em ... ”

“Anh ... ” Cô vẫn là đỏ mặt: “Anh cố ý lừa gạt bọn họ?”

Bà ấy biết bao nhiêu, khẳng định là có liên quan đến đứa bé, nếu không cô làm sao có thể dễ dàng như vậy ...

“Không.” Không cố ý, là người khác phát hiện.

Cô vươn tay, anh bị cô véo dường như trở thành thói quen, biết cô muốn làm gì, anh vội vàng giữ chặt tay cô: “Dù sao cũng đã mang thai.”

“Anh lại đã biết.” Lê Họa bỏ tay anh ra.

“Phụ trách việc em có mang thai hay không, anh cố gắng nhiều một chút, chắc chắn có thể ... Đừng véo, vừa rồi anh cũng đâu có nói sai.”

Anh bắt lấy hai tay của cô, trên mặt tất cả đều là thỏa mãn.

Cô đưa tay anh đi xuống, đặt ở trên bụng cô.

Thực ra anh cũng không gạt người.

Anh thực sự rất cố gắng, cho nên cô mang thai cũng không ngạc nhiên, có phải hay không?

~ HẾT ~

Table of Contents

1. [Chương 1](#)
2. [Chương 2](#)
3. [Chương 3](#)
4. [Chương 4](#)
5. [Chương 5](#)
6. [Chương 6](#)
7. [Chương 7](#)
8. [Chương 8](#)
9. [Chương 9](#)
10. [Chương 10](#)
11. [Chương 11](#)
12. [Chương 12](#)
13. [Chương 13](#)
14. [Chương 14](#)
15. [Chương 15](#)
16. [Chương 16](#)
17. [Chương 17](#)
18. [Chương 18](#)
19. [Chương 19](#)
20. [Chương 20](#)
21. [Chương 21](#)
22. [Chương 22](#)
23. [Chương 23](#)
24. [Chương 24](#)
25. [Chương 25](#)
26. [Chương 26](#)
27. [Chương 27](#)
28. [Chương 28](#)

- 29. [Chương 29](#)
- 30. [Chương 30](#)
- 31. [Chương 31](#)
- 32. [Chương 32](#)
- 33. [Chương 33](#)
- 34. [Chương 34](#)
- 35. [Chương 35](#)
- 36. [Chương 36](#)
- 37. [Chương 37](#)
- 38. [Chương 38](#)
- 39. [Chương 39](#)
- 40. [Chương 40](#)
- 41. [Chương 41](#)
- 42. [Chương 42](#)
- 43. [Chương 43](#)
- 44. [Chương 44](#)
- 45. [Chương 45](#)
- 46. [Chương 46](#)
- 47. [Chương 47](#)
- 48. [Chương 48](#)
- 49. [Chương 49](#)
- 50. [Chương 50](#)
- 51. [Chương 51](#)
- 52. [Chương 52](#)
- 53. [Chương 53](#)
- 54. [Chương 54](#)
- 55. [Chương 55](#)
- 56. [Chương 56](#)
- 57. [Chương 57](#)
- 58. [Chương 58](#)
- 59. [Chương 59](#)
- 60. [Chương 60](#)

61. [Chương 61](#)

62. [Chương 62](#)

63. [Chương 63](#)

